

Quỳnh Dao

Thiên đường rực lửa

WWW.VNTHUQUAN.NET, 2008.

QUỲNH DAO

Thiên đường rực lửa

Phần I : Hoa sầu đông

Chương 1

Cuối tháng mười, là mùa hoa sầu đông nở rộ
Bên ngoài khu vườn nhỏ,
Hoa sầu đông đang nở đầy trên những cành lá khẳng khiu
Đất trời mang mang một màu tím u buồn
Cô bé con ...
Ra đời đúng vào mùa hoa sầu đông nở rộ.

Ngày 21 tháng 10 năm 1951 (Dân quốc năm thứ 40). Đài Loan như đang bị một bầu khí quyển ảm thấp bao trùm lên vạn vật, bầu trời mang đầy nét âm u, thời tiết nóng nực và ẩm ướt. Tuy rằng đã cuối mùa thu, thế nhưng, khí hậu nhiệt đới miền châu á vẫn không mang một chút hơi hướm nào của mùa thu. Dưới sức nóng ảm thấp, người nào người ấy đều nhể nhại mồ hôi

Trong căn nhà nhỏ bằng gỗ, Hứa Mộng Đình đã trải qua suốt hai mươi tiếng đồng hồ vật vã, đau đớn. Căn nhà nhỏ nóng như lò lửa Hứa Mộng Đình nằm trên giường, quần áo trên người nàng đã ướt mềm vì mồ hôi không ngừng tuôn ra, ngay cả mái tóc nàng cũng ướt như vừa mới nhúng vào trong nước. Mà những giọt mồ hôi vẫn cứ không ngừng chảy tuôn tuôn, trên trán, cả người, từng hạt, từng hạt to lăn dài, ướt đầm cả toàn thân.

Chưa bao giờ biết rằng, thể xác con người lại có thể chịu đựng được sự đau đớn tận cùng đến thế. Trong trạng thái nửa tỉnh nửa mê, Hứa Mộng Đình suy nghĩ, chẳng lẽ mình cũng đã từng làm cho mẹ mình chịu đựng sự đau đớn như thế chẳng? Mẹ, không, giờ phút này không thể nghĩ đến mẹ được. Tốt nhất là nên nghĩ đến cái sinh mệnh nhỏ bé đang muốn vượt thoát lòng mẹ để ra ngoài thì hơn! Con ơi, nhanh lên, nhanh lên ... Van con, xin con, đừng nên dùng dằng nữa, đừng nên níu kéo nữa, đừng nên làm cho mẹ đau đớn nữa ... á! Một cơn đau kinh thiên động địa lại kéo đến, làm cho nàng không còn chịu đựng nổi, phải buột miệng rú to lên. Giọng nàng kêu lên thảm thiết:

- á! Cứu em ... Dương Thăng! cứu em! cứu em..

Dương Thăng đang ngồi chờ phía ngoài căn phòng nhỏ, bị tiếng kêu thảm thiết đó của Mộng Đình làm cho giật bắn người, chàng bật dậy như chiếc lò xo, nhào tới bên căn phòng nhỏ, đẩy toang cánh cửa, loạng choạng xông vào, miệng không ngừng lẩm bẩm, kêu lên rối loạn:

- Mộng Đình! Hãy để trời phạt anh! Hãy để trời phạt anh!

Chàng muốn nhào thẳng đến bên giường, thế nhưng, bà già đang phụ đỡ đẻ đều bị kinh động. Bà ngoại già ở nhà bên cạnh lập tức nhào tới, chụp lấy tay chàng lôi xềnh xệch ra ngoài, miệng không ngừng la lên:

- Đi ra! Đi ra! Chỗ đàn bà sinh con, đàn ông đừng nên nhìn! Gấp gáp cái gì? Thai đầu lòng thế nào cũng phải lâu một chút! Đi ra! Đi ra! Chịu khó chờ chút đi! Không sao đâu! Chịu khó chờ thêm chút nữa là sẽ làm cha rồi! Thím Sĩ đã từng đỡ đẻ cho cả trăm đứa nhỏ rồi, kinh nghiệm dũ lẫm, không cần chú phải lo lắng! Đi ra ngoài chờ thêm chút nữa đi!

Đôi mắt của Mộng Đình, xuyên qua làn nước mắt và mờ
hôi trộn lộn, mơ hồ nhìn vào gương mặt trẻ trung, với
những đường nét thật sâu của Dương Thắng, cùng đôi
mắt mở to chứa đầy nét kinh hoàng của chàng. Chàng đã
bị đẩy ra ngoài rồi, đẩy ra ngoài rồi ... nàng bất lực đưa tay
ra với theo chàng, giọng nàng gọi theo, rên rĩ, khóc than:

- Dương Thắng, không được ... anh đi thì em đi theo anh!
Cho dù bất cứ nơi đâu! Em cũng sẽ cùng đi với anh!

oOo

Phảng phất đâu đây, nàng lại thấy mình trở về với không
khí chiến tranh hỗn loạn của ngày nào Phảng phất đâu
đây, nàng lại thấy mình trở về với những ngày tháng, toàn
bộ gia đình, già trẻ lớn bé, chen chúc nhau trên một toa xe
lửa Trên toa xe lửa không có được một cái ghế ngồi, trên
toa xe chất đầy những người là người, có rất nhiều người
lạ hoắc, lạ hươ cùng ngồi sát vai nhau, không ai lo được
nỗi cho ai Toa xe vượt qua những vùng bình nguyên bằng
phẳng, từ từ, chậm chạp lăn bánh qua những bãi chiến

trường vừa mới tàn phai, cảnh tượng phía ngoài xe trông thật quái dị, những thôn làng vừa bị cháy rụi, đồng cỏ vàng khô vì bị bỏ hoang, không một bóng người, không một làn khói tỏa từ những căn nhà còn sót lại, thấp thoáng vài con chó hoang vật vờ kiếm sống ...

"Bạch nhật đăng sơn vọng phong hỏa,
Hoàng hôn ảm mã bàng giao hà.
Hành nhân điều đầu phong sa ảm,
Công chúa tỳ bà u oán đạ
Dã doanh vạn lý vô thành quách,
Vũ tuyết phân phân liên đại mạc.
Hồ nhận ai minh dạ dạ phi,
Hồ nhi nhĩ lệ song song lạc.
Văn đạo ngọc môn do bị thức,
Ứng tướng tính mệnh túc khinh xạ
Niên niên chiến cốt mãi quan ngoại,
Không kiến bồ đào nhập Hán gia"

Tạm dịch:

"Sáng ngày lên núi nhìn khói lửa,
Chiều xuống ngựa dừng uống nước sông.

Quân hành áo khoác che gió cát,
Công chúa tỳ bà oán khúc cạ
Ngàn dặm trại doanh không thành quách,
Mưa tuyết dăng dăng nổi mấy miền.
Nhạn hồ ai oán bay tối tối,
Lệ hồ u uất chảy dòng dòng.
Nghe tiếng ngọc môn nhưng khuất lối,
Mạng người chinh chiến nhẹ lâng lâng.
Bao năm chiến cốt chôn ngoài trận,
Nào thấy rượu đào đến Hán gia

Nàng tựa vào song cửa, Đầu óc vang vang những câu thơ trong bài "Cổ tòng quân hành". Chinh chiến bất phân kim cổ; chinh chiến bất phân địa phương, những cảnh tượng thê lương, khắp mọi nơi đều giống như nhau! Nàng nhìn mãi, nhìn mãi, bất giác nước mắt trào rạ Sau đó, Dương Thăng lặng lẽ chen đến ngồi sát bên nàng, khoác lên người nàng chiếc áo choàng, lau đi những dòng nước mắt chảy dài trên má nàng ... nàng quay đầu nhìn chàng, Dương Thăng, là con trai của bà vú nuôi nàng. Đi theo gia đình nàng với thân phận "gia bộc". Trong buổi chiến chinh, không phân chủ tớ; trong buổi chiến chinh, không chia giai cấp. Hôm nay còn gặp mặt nhau, ngày mai có thể sẽ bị

một quả mìn rót trúng, cả toa xe sẽ biến thành cát bụi ...
nàng nhìn Dương Thắng, đôi mắt to tròn, với hai mí thật rõ
nét, gương mặt trẻ trung chan chứa nhiệt tình, ánh mắt
chàng nhìn nàng lo lắng, thương yêu và sùng kính ...

Cơn đau lại đến nữa rồi, như một ngọn sóng thật to, cuốn
hút cả người nàng. Nàng cảm nhận ra được cái sinh mệnh
nhỏ bé trong người nàng đang vùng vẫy, đang muốn phá
vỡ cái vòng tối đen bao trùm lấy nó, đang muốn xông vào
cái thế giới vẫn còn quá xa lạ đối với nó. Cơn đau đến quá
mạnh, đau đến độ cả người nàng oằn cong lại Bà ngoại
già nắm lấy bàn tay nàng, bà mụ Sĩ và thím Đỗ đứng một
bên kêu lên:

- Dừng sức rặn! dừng sức rặn! Ráng đi! Đình ơi! Ráng lên!

Dừng sức? Nàng mệt mỏi ngo ngoạy đầu mình trên gối, sự
đau đớn đã lan tràn ra tới tứ chi, xương cốt, toàn thân
nàng gần như không còn một chút sức lực nào Nàng bật
khóc nức nở, nước mắt và mồ hôi cùng hòa vào nhau,
chảy dài hai bên khóe mắt. Nàng cố gắng dừng sức, thế
nhưng hơi thở nàng đã bắt đầu gấp rút, sự đau đớn từ nơi
thâm kín của cơ thể xé dần ra, nàng cảm thấy như cả

người mình đều đã bị xé nát ra từng mảnh vụn, nàng chỉ có thể hít vào từng hơi dài, tư tưởng bắt đầu cảm thấy tê liệt, suy nghĩ bắt đầu cảm thấy rối loạn ... trong cơn mơ hồ, hình như nàng nghe tiếng ba bà già dùng tiếng thổ ngữ Đài Loan nói chuyện với nhau:

- Hình như cái thai nằm không đúng chiều..
- ... phải thấp hương khấn vái..
- ... nước ối đã bể từ lâu rồi..
- ... có phải là đã phạm nhầm thần linh rồi không? ...
- ... con gái tỉnh ngoài thế nào sức khỏe cũng yếu..
- ... có nên gọi cậu trai tỉnh ngoài vào hay không? ...

Nên gọi! Nên gọi! Nàng kêu lên, thế nhưng miệng kêu không thành tiếng.Ồ, đừng gọi, đừng gọi, đừng nên để Dương Thăng thấy nàng trong tình trạng bê bối như thế này Trong mắt Dương Thăng, lúc nào nàng cũng là người thanh lịch, nhã nhặn! thanh lịch, nhà nhặn! thật là những

danh từ hư ảo, trong giờ phút này, làm sao nàng có thể là một người thanh lịch cho được. Nàng lắc lắc đầu, hít vào từng hơi dài thật sâu, từng hơi dài thật sâu ... tư tưởng của nàng lại trôi đến chiếc thuyền to chứa đầy người tỵ nạn năm nào

oOo

Thuyền trôi lênh đênh trên biển Thái Bình Dương, trên thuyền chứa khoảng một ngàn người

Khoang thuyền đầy nghẹt người là người, nóng ời là nóng. Nhà họ Hứa tuy rằng quyền quý, đến non nước này, cũng chỉ có thể được chia cho một khoang trong khoang. Nàng không chịu nổi hơi ngạt của khoang thuyền, thế là, nàng vẫn thường leo lên đầu thuyền, ngồi bó gối ở đó. Buổi tối, nàng thường ngồi ở đó, ngắm nhìn những vì sao trên trời

"Trăng của đêm qua, gió đêm qua,

Lầu họa Tây hồ đón khách xa,

Thân không loan phượng so xoắn cánh

Tâm chẳng linh trì nhất điểm thông ..."

Đó là trò chơi duy nhất. Ngồi ở đó, nhìn vào những vì tinh tú lấp lánh trên trời mà đọc thơ Đường. Sau đó, Dương Thăng trờ tới, ngồi xuống thật gần nàng, dùng hai tay ôm gối. Nàng nhìn tinh tú trên trời, chàng nhìn nàng.

Đọc thơ Đường không còn là trò chơi duy nhất nữa. Ánh mắt nàng từ những vì tinh tú trên nền trời rơi trên gương mặt chàng, đôi mắt chàng hừng hực sáng ngời. Họ chỉ đưa mắt nhìn nhau, không nói một lời, chỉ đưa mắt nhìn nhau. Nàng biết thế nào là lễ giáo, nàng biết thế nào là truyền thống của nền "Giáo dục Nho gia". Thế nhưng, trên chiếc thuyền này, trên mặt đại dương mênh mông vô bờ bến này, tinh tú lấp lánh trên trời cao, sóng biển vỗ ì ầm vào mạn thuyền, gió biển dịu dàng thổi qua người mát rượi, không khí mang theo mùi nồng mặn hanh hanh của biển. Và họ, họ đang rời bỏ quê hương, lênh đênh trên biển cả, trôi về một nơi không định hướng. Trong khoảnh khắc đó, không còn Nho giáo, không còn truyền thống, không còn lễ

giáo, không còn ngăn cách, không còn là gã trai giúp việc cận kề bên nàng từ lúc nhỏ, lúc nào cũng thần phục, sợ hãi, e dè trốn lánh cô chủ. Một cảm giác tự ti nhiều lúc làm đau lòng Mộng Đình, nàng đã quên hết, không còn nghĩ đến nữa. Có một ngọn lửa lạ lòng đang nung ấm trái tim. Bàn tay rụt rè nắm lấy nhau, rồi ngồi lại gần nhau và nụ hôn. Tất cả đã xảy ra giữa cảnh biển khơi, giữa bầu trời đầy sao lấp lánh.

oOo

Cơn đau lại ập đến, khiến Mộng Đình trở về thực tại, nhưng cảm giác ngộp thở vẫn còn. Mộng Đình không mở mắt được, nhưng vẫn cảm thấy có bàn tay đặt lên trán và tiếng gọi của bà hàng xóm:

- Cô Đình! Cô Đình! Đừng ngủ nữa! Dậy đi!

Rồi có tiếng thảo luận của ba người đàn bà:

- ... không thể để nằm như thế này được ...

- ... Có chuẩn bị bao bị chưa ...

- ... Lấy cát này, cỏ này ...

- ... Xong rồi, phải làm gì nữa ...

- Bé cô ta ngồi dậy đi!

Họ định làm gì ta thế này? Mộng Đình mơ màng, chỉ cảm thấy những cơn đau tiếp nối. Đột nhiên Đình lại thấy cả người như bị nhấc bổng lên cao. Mộng Đình cố chống cự lại, nhưng hai cánh tay của nàng không còn sức. Mộng Đình cố thở, nàng lại nghe một bà vỗ nhẹ nhẹ lên trán nàng, và nói:

- Quỳ xuống nào, cố lên! Cố lên!

Không, Mộng Đình nghĩ. Máy người làm gì thế? Nàng đang ở trạng thái quỳ gối, nhưng hai đùi như không còn sức. Sau đó như có một cái gì từ nàng tuột rã. Hình như tất cả ruột gan của nàng đã bị lôi tuột ra ngoài. Mộng Đình há hốc miệng, hét to:

- Ối!

Có cái gì đã rơi vào chiếc bao bố đặt dưới hai chân Mộng Đình. Chiếc bao chứa cát và cỏ. Ba người đàn bà đỡ để cùng lúc như hét lên:

-Ồ, sinh rồi! Sinh rồi

Sinh cái gì? Con ta ử Đứa con của ta và chàng? Đứa con đã từng bị nguyên rủa Mộng Đình cố mở mắt ra để nhìn thấy hòn máu của mình. Máu! Chỉ có máu! Máu!

oOo

Phải máu! Hôm ấy cha đã giận dữ, giận dữ một cách khủng khiếp và cha đã đánh Dương Thăng.

Bấy giờ đã định cư ở Đài Loan, cuộc chiến xưa chìm vào dĩ vãng. Nếp sống mới, nhà cửa, ruộng vườn đã phục hồi lại thể chế gia đình. Không phải hoàn cảnh trên tàu hỏa,

trên biển cả, mà là trên mảnh đất rắn, lễ giáo và giai cấp, tôn ti trật tự đã phục hồi đầy đủ.

Nhưng ngọn đuốc của tuổi xuân đã được đốt cháy. Tình yêu cũng đã bén và không còn làm sao dấu diếm được ai

Trong cơn giận dữ đó, cha đã đánh Dương Thắng. Chiếc gậy to bằng cườm tay. Người Dương Thắng bê bết máu, máu chảy từ đầu xuống mặt, chiếc áo trắng đẫm máu lẫn mồ hôi. Vú nuôi đã nhào tới lăn dưới đất, vừa khóc vừa van lạy:

- Đừng đánh nó nữa, hãy giết tôi đi! Giết tôi đi!

Dương Thắng bị đánh ngã nhào, lại cố gượng đứng dậy. Chàng đứng sừng sững đó chịu đòn. Mộng Đình đã cố gỡ lấy cánh tay của mẹ và các dì, xông rạ

- Nếu cha giết chết anh ấy, con sẽ chết theo

Cha giận dữ hét, và đưa cao gậy lên.

- Đồ không biết xấu!

Dương Thắng sợ hãi ôm choàng lấy Mộng Đình, phủ lấy tấm thân nhỏ bé của nàng, và chiếc gậy kia đã quất mạnh lên cánh tay cứng ngắt của chàng.

- Em hãy chạy đi! Chạy đi! để mặc anh.

- Không, không, không!

Mộng Đình ôm chặt lấy Dương Thắng, mặc cho gậy bổ xuống liên tục trong cơn giận dữ như muốn phát điên của cha nàng.

- Dương Thắng, mày nghe đây! Mày phải rút cho khuất mắt tao, đến nơi nào mà tao không còn trông thấy nữa Đi đi! Bằng không tao sẽ giết mày

Dương Thắng nói :

- Vâng tôi sẽ đi! Tôi sẽ đi ngay, sẽ không bao giờ làm kẻ ăn nhờ ở đậu nhà bác nữa Tôi sẽ đến một nơi nào đó, xây dựng một thế giới riêng của tôi Tôi đi, tôi đi ngay bây giờ!

Mộng Đình đã khóc:

- Dương Thăng, anh đừng đi! Anh có đi đâu cho em theo với! Dù có cực khổ thế nào, em cũng muốn có anh, sống với anh.

- Mộng Đình! Nếu con muốn đi theo nó, cứ đi đi! Xuống địa ngục đi, cha sẽ nguyên rửa con, đồ hèn hạ, vô liêm sỉ. Nếu con muốn đi theo nó, con sẽ chết không có đất dung thân, có lẽ con sẽ là loài không ra gì?

Mẹ hét lên:

- Đừng nói bậy vậy! Mộng Đình, nếu con theo hắn, là con đã giết mẹ, con biết không?

Vú nuôi đã bước tới, quỳ xuống trước mặt Mộng Đình:

- Cô ơi, cô Đình quý yêu của tôi ơ! Xin cô hãy buông tha cho nó, đời tôi chỉ có hai thằng con trai! Thằng lớn là Thăng, thằng nhỏ là Dũng, cô biết đấy cô Đình, vì tôi nghèo phải đến nhà cô bán sữa cho cô bú, kết quả là thằng Dũng ở dưới quê mới sanh chưa lâu đã không có

sữa bú và đã chết, do đó cha chúng nó đã đổi tâm cưới vợ khác. Tôi mất tất cả, chỉ còn có một mình thằng Thăng đây. Cô hai, cô hãy buông tha nó đi. Tôi biết, cô là người có học, con tôi nó không xứng đáng với cô đâu, nó chỉ là một thằng nhà què. Cô đi theo nó, đời sẽ không có hạnh phúc.

Mộng Đình cũng khóc, nàng cũng quỳ xuống:

- Vú ơi, vú! Con đã nói rồi, con cũng không hề biết chuyện anh Dũng. Gia đình con đã nợ vú một đứa con thì nay con thay cho anh Dũng. Con sẽ theo anh Thăng, vú đừng nói gì hết, đừng nói thêm gì nữa, đó là sự tự nguyện của con. Con sẵn sàng chấp nhận lời nguyện rửa, đau khổ, khó khăn. Vú yên tâm.

Dương Thăng vẫn đứng đấy, nghe Mộng Đình nói, nước mắt chảy dài. Nước mắt đã hòa vào máu. Chàng nhắm mắt lại, đưa tay vuốt lấy mái tóc Mộng Đình, nghẹn giọng:

- Em điên quá! Sao em điên như vậy?

Tiếng cha hét:

- Cút nhanh! Đừng có đứng trước mặt tao làm chuyện gió trăng. Tao còn năm đứa con gái và sáu thằng con trai
Thiếu mất một đứa như mày chẳng nhằm nhò gì. Đi đi! Cút đi!

Mẹ quỳ xuống trước mặt cha - Dung ông! ông hãy tha cho con, nó mới 19 tuổi, còn chưa biết gì cả ông ạ! Thế là, ba bà vợ kể cũng quỳ xuống rồi bốn chị em của Mộng Đình cũng quỳ. Hôm ấy là một ngày mùa hè năm 1950. Trong căn nhà họ Hứa này, mọi người đều quỳ xuống cả, chỉ để xin tội cho một mình Mộng Đình.

- Oa oa oa oa! ...

Tiếng khóc của trẻ thơ đã lôi Mộng Đình trở về thực tại Ba người đàn bà đang lắng xặng chung quanh. Mộng Đình đã được đưa trở về giường. Mồ hôi chảy ra như tắm, thấm ướt cả chiếc chiếu cũ. Bây giờ Mộng Đình thấy rã rời, không biết được nơi nào đang đau nhức. Nhưng mà, hình như con đang khóc. Oa oa! Oa oa! Tiếng khóc dễ thương làm sao! một mầm sống ử

Mầm sống này là do ta và Dương Thăng tạo nên. Mộng

Đình quay người lại, lẩm bẩm:

- Con ơ! Con ...

Người đàn bà đứng tuổi đã bước tới trước mặt Mộng Đình. Bà vuốt lấy trán nàng, lau đi những giọt mồ hôi với giọng nói hơi tiếc rẻ:

- Cô sinh một đứa con gái, nhưng đừng lo, thai đầu con gái thì thai sau sẽ là trai

Con gái - Mộng Đình bâng quơ nghĩ. Có lẽ chàng sẽ thất vọng và vú nuôi ở dưới tuổi vàng có hay, cũng không vui lắm. Nhà họ Dương đang cần người nối dõi tông đường.

Mộng Đình hướng mặt về phía cửa, Dương Thăng muốn xông vào mấy lần đều bị đẩy lui. Cuối cùng rồi chàng cũng được vào. Chàng đã đến cạnh giường. Đôi mắt đầy chỉ đỏ đang mở to, khuôn mặt tái. Chàng đưa tay sờ nhẹ mặt Mộng Đình vuốt vệt Chàng có vẻ lo lắng.

- Sao Em thấy sao Em khỏe chứ? Sao em lại xanh xao thế này Em nói đi, em còn nói được chứ?

Dương Thăng kẻ đầu xuống gối, cạnh Mộng Đình. Cánh tay chàng xiết chặt lấy vợ. Giọng nói chàng nghẹn lại:

- Em đừng nói xin lỗi gì cả. Chính anh mới là người có lỗi. Anh đã đưa em đến đường cùng, đến nước khổ đau như vậy.

- Dương Thăng! Mộng Đình yếu ớt cắt ngang, nàng cố nhoẻn miệng cười cho chồng yên tâm. Nàng muốn nhắc tay lên, vuốt mái tóc rậm đen và rối của chàng, nhưng không được.

Bà mụ đỡ đở đã bước tới với chén súp trên tay, khói tỏa nghi ngút, nói như ra lệnh:

- ông ngồi qua bên này cho cô ấy ăn một chút đi chứ. Trứng gà nấu với vỏ quýt và dầu mè đây, ăn đi để mau lại sức.

Dương Thăng lại bị đẩy ra xa một chút. Mùi rượu, mùi dầu mè và vỏ quýt ... Dưới sự giúp đỡ của hai người đàn bà tốt bụng, Mộng Đình đã được đỡ ngồi dậy, chén súp được

đưa đến tận miệng. Chát nước vàng vàng. Mộng Đình vừa nuốt vào đã có cảm giác lợm giọng. Bao nhiêu thức ăn còn lại trong dạ dày, chột như bị đẩy ra ngoài. Nhưng chột nhiên, Mộng Đình lại cảm thấy phần bụng dưới như có cái gì nóng bỏng, rồi tuôn thẳng ra hai bên đùi, tuôn ào rạ. Đầu óc lại quay cuồng ... Mọi thứ chột dang xa.

QUỲNH DAO

Thiên đường rực lửa

Phần I : Hoa sầu đông

Chương 2

Lần đầu đến ngôi làng nhỏ ở miền Trung này. Mộng Đình không tin là mình có thể ở lại Ngôi nhà gỗ xiêu vẹo, nàng có cảm tưởng chỉ cần đụng mạnh một cái là nó sẽ bẹp như cái hộp diêm. Thế này thì làm sao tránh được mưa bão. Nhưng Dương Thăng đã ở đây. Chàng đã ở trong ngôi nhà này được hơn nửa năm. Đây là nhà chàng và cũng chính là nhà của Mộng Đình. Dương Thăng đã bỏ nhà ra đi sau hôm bị đánh. Có một thời gian dài vú nuôi đã khóc. Không phải chỉ có vú mà còn có Mộng Đình nữa. Mộng Đình đã bị giam lỏng từ đấy, những ngày tháng tiếp nối là những ngày thẳng buồn bực. Mấy bà dì cứ nói bóng gió, chị em thì nhìn Mộng Đình với ánh mắt khinh rẻ. Cha vẫn còn giận, mẹ thì cứ lải nhải mãi cái "sai lầm" của nàng, cái "nhục gia phong" mà nàng mang lại. Những ngày tháng đó sao mà dài và mệt mỏi quá. Mộng Đình tưởng chừng mình

sẽ không thể sống hết cái mùa thu và mùa đông kia Chỉ
còn có cái chết, nhưng chết thế nào

Lai thị không ngôn khứ tuyệt từng
Nguyệt tà lâu thượng ngũ canh chung
Mộng vi viễn biệt đề mạn hoán
Thủ thị thôi thành mặc thủy nùng
Lạp chiếu bán lung kim phỉ thúy
Xa huân vi đới tứ phù dung
Lưu Lang dĩ hận Bồng Sơn Viễn
Cánh cách bồng sơn nhất vạn trùng.

Dịch:

"Mờ mịt tấm hơi hứa hẹn sông
Canh năm trắng xế, chợt nghe chuông
Mộng ly biệt mãi, kêu khôn tỉnh
Thủ giục mau xong, mực đậm nồng
ánh nến nửa in chân phỉ thúy
Thoảng bay hương xa gợi phù dung
Bồng Sơn đã hận đường xa thăm
Lại cách Bồng Sơn một vạn trùng"

Lại trở về với ngày tháng đọc thơ Đường. Không khí căng thẳng không gì giải sầu tốt hơn là bút với mực, nhưng khi cầm bút lên là:

"Xuân tâm mạc công hoa tranh phát,
nhất thốn tương tư nhất thốn phị

Dịch:

Lòng Xuân chẳng muốn cùng hoa cạnh
một tấc tương tư một tấc buồn.

Mộng Đình đã tưởng là mình rồi sẽ chết trong khô héo, nhưng rồi nàng chợt thấy vú nuôi không còn khóc nữa, không những thế nhiều lúc lại có vẻ vui thầm. Mộng Đình hiểu ra, chắc chắn là vú nuôi đã liên lạc được với Thăng. Mộng Đình đã phải quỳ dưới chân vú suốt mấy đêm liền, đã van xin, khóc lóc, hứa hẹn. Để rồi một hôm nàng đã được vú đưa đi trốn, họ đã đến ngôi làng nhỏ này, nơi Dương Thăng đang là một công nhân khai mỏ. Ngôi làng có được là nhờ mỏ than Thụy Tường. Hầu như tất cả đàn ông trong làng đều là công nhân mỏ, còn đàn bà thì làm công việc trồng hoa, trồng rau cải hay làm kinh tế phụ,

chăn nuôi Chợt nhiên thơ Đường mất chỗ đứng, tứ thư, ngũ kinh, Khổng Tử, Mạnh Tử, Thi ca đều trở thành quá khứ học trò, quá khứ khuê các đã đi vào dĩ vãng. Cuộc sống mới chỉ còn có vú nuôi, Dương Thăng với mảnh đất nhỏ quanh nhà trồng cải và đậu Mộng Đình tập thích ứng với cuộc sống mới Mùa đông đến, gió rét làm tê cứng cả tay chân nhưng mùa hạ thì làm rám hồng cả da thịt. Nhưng Mộng Đình không hề oán than, hối hận về sự lựa chọn của mình. Có điều chẳng hiểu sao cơ thể Mộng Đình càng lúc càng dễ bệnh đi Mùa xuân năm ấy, vú nuôi qua đời Bây giờ Mộng Đình cũng hay tin mình vừa mới đậu thai Mộng Đình còn nhớ vú trong cơn hấp hối còn cố dặn dò, vú đã gọi tên thuở nào của Đình.

- Đình Đình! Con ráng sinh cho nhà họ Dương ta một đứa con trai để nối dõi tông đường nhé!

- Oa oa! Oa oa! Đứa bé lại khóc.

Một đứa con gái Tại sao lại là con gái. Mộng Đình nghiêng đầu bên gối, nghe văng vẳng bên tai lời bàn tán của hai người đàn bà:

- Không được để cho đựng lu nước. Sản phụ bị ra huyết không cho đựng lu nước.

- Phải cột tóc cô ấy lại Cột cô ấy lại thì hơn.

Thế là Mộng Đình bị cột lại Toàn thân mềm nhũn, đau nhói, đau toàn thân. Trong phòng hình như có chuyện gì rồi rầm lầm.

- Thôi niệm Phật đi, đốt thêm hương nữa

- Này cậu, đốt nhang lên đi, cầm khắp phòng, gọi tên vợ cậu trở về.

- Nào, đến bàn thờ Phật quỳ xuống.

- Oa oa! Oa oa! Tiếng con trẻ khóc. Sao vậy không lẽ ta sắp chết đến nơi rồi sao Mộng Đình cố gắng tập trung tư tưởng. Không được. Con trẻ cần có tạ Không được. Ta phải sống, ta không có quyền chết. Ta phải nuôi con, phải đẻ thêm cho Dương Thăng một đứa con trai Phải nấu nước cho Thăng về tắm, khi Thăng từ mộ trở về toàn thân lấm lem, phải chăm sóc những cây cải trong vườn.

Mộng Đình cố mở mắt, cố gọi:

- Anh Thăng, anh Thăng, con chúng ta!

Thăng bước nhanh tới, cúi xuống. Mặt chàng tái như tàu lá, mắt đỏ hoe Bàn tay thô kệch của chàng nắm lấy tay Mộng Đình với giọng nói nghẹn ngào

- Mộng Đình, em không được quyền chết! Em không thể chết!

Bà mụ giục chàng:

- Ô cậu ơi! Đốt hương lên, niệm Phật đi!

Không khí ngập đầy khói hương, nhang đã được đốt. Có người niệm kinh, tất cả như vắng vắng đâu đây, thật xa, thật xa Mộng Đình chỉ cảm thấy cái chất nước ẩm ẩm kia vẫn không ngừng tuôn ra phía bụng dưới, chất nước kia đã mang đi cả sức lực còn lại của nàng ... Trôi đi Trôi đi

Mộng Đình thều thào gọi:

- Con ơi! con ơi!

Hình như có người nói:

- Cô ấy muốn trông mặt con kìa!

- Hãy mang đến cho cô ta nhìn. Này cậu, sao không mang đến cho vợ nhìn mặt con một lần đi

Dương Thăng run rẩy bế con đến. Con bé được bó chặt trong chăn chỉ lộ khuôn mặt ra ngoài. Đôi mắt chàng đã mờ lệ. Thăng đặt con cạnh gối vợ. Nếp da đỏ hồng nhẵn nhéo của con, con bé chỉ biết khóc oa oa, mắt nhắm nghiền. Mộng Đình cố mở mắt nhìn con. Con bé có đôi mắt hai mí. Đôi mắt giống cha Mộng Đình cố mỉm cười, nàng thều thào nói:

- Con tôi nó sẽ đẹp. Lớn lên sẽ rất đẹp.

Bây giờ đã là tháng mười, tháng của loài hoa sầu đông nở. Chắc chắn bây giờ ngoài khung cửa sầu đông đang nở hoa. Những cánh hoa màu tím, như đám mây bành

bồng. Con của nàng sinh ra trong mùa hoa sầu đông nở.
Mộng Đình thều thào nói:

- Hoa sầu đông màu tím, Tử Huệ. Hãy đặt tên nó là
Dương Tử Huệ. Vì nó là một cành hoa sầu đông.

Bàn tay nắm lấy tay Dương Thăng như lời đi Mất chậm
chậm khép lại Sự sống đã thoát khỏi thân xác muồn phiền,
yếu đuối Sự sống đã thật sự bỏ đi

- Oa oa! Oa oa! Đứa bé lại khóc.

Dương Thăng như chết lặng. Một cuộc sống mới bắt đầu,
bên cái chết vừa đi Chàng mở trừng trừng đôi mắt, không
nói, không khóc được, không biết phản ứng làm sao trước
mọi thứ bất hạnh đến bất ngờ. Trong phòng chỉ còn tiếng
đọc kinh. Đứa con gái kia đã chào đời trong hoàn cảnh
như thế. Mẹ nó trước khi chết đã kịp đặt tên cho nó,
nhưng cái tên kia quá khó hiểu đối với mọi người trong
nhà. Không ai nhớ đến cái tên đó nữa Dương Thăng chỉ
nhớ được câu nói cuối cùng của vợ - Nó là đóa hoa sầu
đông nhỏ. Thế là từ đó, con bé lớn lên trong ngôi làng nhỏ
kia, được mọi người gọi là "hoa Sầu Đông". Nó không có

cái tên nào khác nữa ngoài tên "Sầu Đông".

Sầu Đông chào đời được ba tháng hơn mà Thăng không hề nhìn thẳng mặt con. Cái nỗi đau mất vợ cùng cực cộng với nỗi đau mất mẹ trước đó. Đúng là trời phạt, đúng là ý trời! Thăng làm lì cam phận. Mỗi ngày đến chỗ làm, công việc ở mỏ đất rất nặng nề nhưng Thăng đã dồn hết sức mình vào đấy. Từng xuống lại từng xuống, than được xúc ra khỏi mỏ, sàng sạch đất đá, phân loại Nổi buồn bực như được phát tiết, được trút bỏ, cố gắng trút, trút mãi vẫn không nguôi. Thăng trở thành người công nhân gương mẫu của cả mỏ. Ngoài công việc ở hầm lò, Thăng ngồi đó thẩn thờ, không để ý cũng không kết bạn. Dù anh thợ mỏ còn rất trẻ, lại đẹp trai. Khi bé Sầu Đông chào đời, Thăng chỉ mới tròn 23 tuổi.

Cứ như vậy, Sầu Đông lớn lên bằng tình thương của hàng xóm. Bà cụ bên cạnh nhà họ Lý đã nuôi con bé. Gia đình không khá giả lắm, sống với con cái và bốn đứa cháu nội. Bây giờ lại có thêm Sầu Đông. Chuyện nuôi trẻ đối với bà không phải là chuyện khó khăn. Đó là chưa nói bé Sầu Đông sau đầy tháng hoàn toàn khác hẳn những đứa bé cùng lứa. Da nó trắng hồng, khuôn mặt đẹp, càng lớn càng

giống như đóa hoa nhỏ. Những đứa bé ở quê làm gì có được nước da trắng, đôi mắt to đen với những cọng mi dài. Bà cụ thường ngắm Sầu Đông nói:

- Cái con bé này giống mẹ, thế nào lớn lên nó cũng sẽ trở thành một người đẹp nhất làng cho xem.

Sầu Đông không chỉ được bà cụ cưng yêu mà còn được đứa cháu gái của bà là Ngọc Lan quý mến.

Năm đó Ngọc Lan vừa tròn 18 tuổi, là một cô gái đồng quê điển hình. Đôi vai nở, khỏe mạnh, dáng dấp chắc nịch. Con gái ở miền quê không được gia đình quý trọng, không được đi học, công việc được giao cho là phụ gia đình trồng cải, nuôi heo, ngoài ra phải đi lên núi tìm củi, hái rau muống làm thức ăn cho heo. Xắt khoai thành lát phơi khô. Công việc của Lan gần như bận rộn suốt ngày, nhưng chỉ cần rảnh rỗi một chút là Lan đến bế bé Sầu Đông ngay. Đùa với bé, đút bé ăn cháo tán nhuyễn hoặc uống nước rau.

Sầu Đông như được trời thương, mới hơn hai tháng đã biết cười, biết làm xấu. Con bé đẹp như ảnh thiên thần mà

mấy ông Giáo Sĩ giảng đạo thường mang xuống phát cho dân làng để truyền đạo Bà cụ có quá nhiều kinh nghiệm đời, chẳng bao lâu bà chợt thấy Ngọc Lan thường bế bé Sầu Đông đi vào nhà của Dương Thăng - Để gặp cha nó một chút. Bà cụ chỉ yên lặng nhìn theo Dù gì con gái cũng đã lớn, nó có những ý nghĩ riêng tự Tiếc một điều Dương Thăng là đàn ông từ nơi khác đến, chứ không phải là dân địa phương. Chỉ một khuyết điểm nhỏ vậy thôi, chứ đáng dấp thì cũng khỏe mạnh lại siêng năng, kiếm tiền giỏi hơn bao nhiêu thanh niên đồng lứa Có lẽ duyên phận đã đặt để vậy Dương Thăng chợt chú ý đến bé Sầu Đông tuổi đã hơn ba tháng. Tối hôm ấy, Ngọc Lan bế bé Sầu Đông vào căn nhà gỗ của Dương Thăng. Con bé bây giờ đã cười thành tiếng. Đôi mắt to đen của nó xoay tròn theo mọi phía Thăng đã tắm rửa xong, đang ngồi cạnh ngọn đèn. Những ngày qua, gần như ngày nào cũng vậy, Thăng thích ngồi cạnh đèn lặng lẽ và Ngọc Lan bế bé Sầu Đông bước vào cũng không dám quấy rầy Lan đặt bé lên giường, xong gom lấy quần áo dơ của Thăng mang ra sau giặt giũ. Đàn ông độc thân bao giờ cũng thế, công việc gần như làm mãi không hết. Ngoài chuyện phụ Thăng giặt giũ ra, Lan còn vá hộ những chiếc áo rách. Nàng làm một cách tự nhiên như người nhà.

- Anh Thắng, anh trông hộ bé Sầu Đông một chút nhé!

Thắng không đáp chỉ ngồi lặng lẽ bên ánh đèn. Bé Sầu Đông hơn ba tháng, tuy chỉ được nuôi bằng nước cháo và canh rau nhưng nó vẫn lớn, vẫn mạnh khỏe, nó đã biết lật, biết xoay. Dương Thắng hướng mắt nhìn qua khung cửa. Bây giờ đã qua khỏi Tết chưa bao lâu, thời tiết mát mẻ. Đột nhiên Thắng nghe tiếng "cốp" rồi kế tiếp là tiếng khóc của trẻ thơ.

Bé Sầu Đông đã rơi từ trên giường xuống đất. Trong giây phút ngắn ngủi đó, tình huyết thống cha con chợt làm Thắng đau lòng. Chàng vội vã nhảy tới bế lấy con lên. Bé Sầu Đông đang khóc. Khuôn mặt nhỏ nhắn, bàn tay, bàn chân nhỏ xíu của nó, một tình cảm êm ấm xoa nhẹ lên trái tim. Thắng xiết chặt và con bé đã ngưng khóc, mà nó lại còn cười! ... Đôi mắt mở to nhìn chạ Bàn tay nhỏ bé nắm lấy bàn tay thô kệch của chạ Thắng ngạc nhiên không hiểu tại sao, một tình cảm nhẹ nhàng hạnh phúc nào đó lại xoa nhẹ trái tim chàng. Hoa Sầu Đông, cánh hoa Sầu Đông nhỏ nhắn, xinh xắn, yếu đuối, mong manh, dễ thương và nhất là sao nó giống Mộng Đình như thế? Dương Thắng

đứng bế lấy con mà ngẩn người

Ngọc Lan ở phía sau đã nghe thấy tiếng rơi và tiếng khóc của bé Sầu Đông, cô ta chạy tới:

- Sao thế? Sao thế?

Thấy Dương Thăng bế Sầu Đông trên tay, Lan hiểu ngay là bé đã rơi xuống giường. Nàng chạy tới, bàn tay vẫn còn ướt nước xoa nhẹ lên đầu Sầu Đông, nó có nốt u to tướng. Dương Thăng bây giờ mới thấy cục ụ

- Khổ không! Nó bị đau lắm chắc? Bây giờ phải làm sao đây

Ngọc Lan cười, lần đầu tiên Lan thấy Thăng có vẻ lo cho con, nàng cảm động:

- Cũng không sao đâu Trể con đứa nào lại không té. Mẹ bảo càng té nhiều nó càng mau lớn. Nốt u này chỉ cần thoa tí dầu là xong ngay

Ngọc Lan đi tìm dầu, nhưng cả căn nhà như không có dầu,

nàng phải quay về nhà mang sang, xoa lên vết đau của con bé, bé Sầu Đông lại khóc, Dương Thăng ngăn lại:

- Đừng làm cho cháu nó đau

Ngọc Lan vừa xoa vừa nói:

- Nhưng cần phải xoa dầu lên vết u mới tan chứ. Mới giao cho anh có mấy giây là anh làm cho con bé té rồi, anh giỏi thật. Thôi đưa nó cho tôi đi

Dương Thăng đành phải giao bé Sầu Đông cho Lan. Lan bế con bé ngồi lên mép giường, cánh tay đỡ đưa làm vững. Bé đã nín khóc, nàng vừa vuốt ve vừa hát:

- Bé ngoan ngủ cho ngoan, nhắm mắt lớn một khoang

Bé yêu ngủ cho yên, nhắm mắt lớn một miền

Ru em chiều đã xuống, ôm em nhìn miên man

Em là cả tâm can, lo em chịu bể bàng ...

Dương Thăng chợt thấy cảm động, nhìn Ngọc Lan ru ngủ con gái, nghe những tiếng ầu ơ nhẹ nhàng. Khuôn mặt ửng hồng trẻ tuổi của người con gái đang kề bên mái tóc đen của bé Sầu Đông. hai cái bím tóc, một cái thả trước ngực, một cái nằm sau lưng. Khuôn mặt tròn dưới ánh đèn với đôi mắt long lanh. Ngọc Lan không đẹp, không bằng một phần mười cái sắc của Mộng Đình. Nhưng cái dáng dấp khỏe mạnh hồn nhiên. Cái sức hấp dẫn của phụ nữ, cái dịu dàng của người đàn bà? Nhất là khi bé Sầu Đông ru ngủ, Lan lại trông như người mẹ trong tranh.

Bé Sầu Đông đã ngủ, Dương Thăng nhẹ nhàng bước tới nhìn đứa con gái của mình. Con bé ngủ ngon, chiếc miệng nhỏ nhắn xinh xinh hé mở, đôi mắt với đôi mi cong vút.

Dương Thăng nói:

- Có lẽ nó đang nằm mơ

Ngọc Lan ngẩng đầu lên nhìn chàng, ánh mắt đong đưa đầy nét ai oán, đồng thời, nước mắt lẹ làng dâng lên, đong đầy đôi mắt u uẩn, dịu dàng, nàng vội vàng cúi đầu xuống, hai giọt nước mắt lập tức rơi nhẹ lên gò má của Hoa Sầu Đông. Nàng dùng tay quệt đi giọt nước mắt trên má con

bé, tiếp tục bài hát ru em của nàng, chỉ có điều, giọng hát của nàng trở lên khàn đục run rẩy:

- Bé ngoan ngủ cho ngoan, nhắm mắt lớn một khoang,
Bé yêu ngủ cho yên, nhắm mắt lớn một miền,
Ru em chiều đã xuống, ôm em nhìn miên man,
Em là cả tâm can, lo em chịu bể bàng.

...

Dương Thăng đã có một quyết định.

Mùa thu năm đó, chàng chính thức cưới Ngọc Lan. Hoa Sầu Đông chưa đầy một tuổi

QUYỀNH DAO

Thiên đường rực lửa

Phần I : Hoa sầu đông

Chương 3

Ngọc Lan về làm vợ Dương Thăng được một năm, năm thứ nhì, nàng sinh cho Dương Thăng một thằng con trai. Đối với Dương Thăng, đó thật sự là một chuyện hết sức vui mừng. Vào thời đó, quan niệm nối dòng nối dõi vẫn còn là một điều vô cùng quan trọng, hướng chi cha mẹ của Dương Thăng trước lúc lâm chung, vẫn cứ khẳng khẳng không quên muốn có một thằng cháu nội. Chuyện sinh con của Ngọc Lan hoàn toàn không giống với Mộng Đình, buổi sáng, Dương Thăng vẫn còn đi làm ở mỏ than đá, buổi chiều khi trở về, thằng bé con đã nằm ngoan ngoãn trong lòng Ngọc Lan bú sữa một cách ngon lành. Bà ngoại nói, từ lúc chuyển dạ đau bụng cho đến khi sinh, trước sau không đầy hai tiếng đồng hồ. Điều này làm cho Dương Thăng vừa cảm thấy kinh ngạc vừa cảm thấy buồn bực, chàng vĩnh viễn không thể nào hiểu được chuyện sinh con

của đàn bà. Tại sao Mộng Đình lại vì chuyện sinh con mà bỏ mạng, còn Ngọc Lan lại sinh con dễ dàng như gà đẻ trứng kia. Sự thật thì, những người đàn bà trong xóm đó, ai cũng đều sinh con một cách dễ dàng, có rất nhiều gia đình, đầu năm một đứa, cuối năm một đứa, nhà nào cũng con cái đầy đàn, sống mạnh sống khỏe, chỉ có một mình Mộng Đình bỏ mạng vì sinh con. Có thể, như lời Hứa lão gia đã nói, nàng đã bị mắc lời nguyên rủa.

Khi thằng con trai của Dương Thăng đầy tháng, thôn xóm nhỏ cũng ăn mừng hết một chập, tuy rằng Dương Thăng là "người tỉnh ngoài", thế nhưng chàng cũng được cảm tình của rất nhiều người trong xóm. Thằng con trai đầy tháng, chàng mở tiệc ăn mừng, mời hết tất cả mọi người già trẻ lớn bé, ai nấy đều ăn uống no say, các ông đàn ông, người nào người nấy cũng say túy lúy. Ngọc Lan một tay ẵm con, một tay dắt Hoa Sầu Đông, miệng cười như hoa nở, đi vòng vòng hết bàn này sang bàn nọ, làm như nàng là người đàn bà hạnh phúc nhất trên đời này. Lần đãi khách này, tốn hết một tháng tiền lương của Dương Thăng, thế nhưng, chẳng hề gì, tháng thứ hai, chàng lại đem về gấp đôi, chàng đã được lên chức, làm trưởng toán của một nhóm mười một công nhân làm việc đặc lực nhất

của công ty, toán này của chàng, lúc nào cũng có thể sản xuất gấp đôi số lượng than đá, so với những toán khác.

Khi chuẩn bị làm giấy khai sinh, ghi tên vào tờ khai gia đình cho thằng con trai, Dương Thắng mới chợt nhớ ra rằng, mình đã quên không làm giấy khai sinh cho Hoa Sầu Đông, cũng chẳng hề ghi cô bé vào hộ tịch của gia đình. Điều này, làm cho ông cha cảm thấy vô cùng ngượng ngùng, áy náy. Thằng con trai lấy tên Dương Quang Tông, lấy ý muốn cho nó làm rạng rỡ dòng giống ông bà. Hoa Sầu Đông cũng phải được khai cho một cái tên, cô bé sinh ngày 21 tháng 10, Dương Thắng nhớ ngày này, chỉ tại vì đó cũng là ngày Mộng Đình qua đời. Còn như tên của cô bé, không thể nào ghi vào tờ giấy khai sinh cái tên "Hoa Sầu Đông", nghe sao được. Dương Thắng vò đầu bóp trán, cũng không làm sao nhớ nổi cái tên Mộng Đình lắm bẫm đặt cho cô bé trước lúc lìa trần, chàng không thể nào hiểu nổi ý nghĩa của cái tên đó, càng không nhớ đó là hai chữ gì. Mộng Đình đọc rất nhiều sách, học rất nhiều chữ, thế giới sách vở của nàng vốn không phải là cái thế giới mà Dương Thắng có thể hiểu được. Cuối cùng, Ngọc Lan nói rằng:

- Mẹ của Hoa Sầu Đông xinh đẹp như thế, Hoa Sầu Đông lại giống mẹ như thế, da con bé ra nắng cũng chẳng đen đúa gì, lúc nào cũng trắng như bông bươm, đẹp như là một tiểu mỹ nhân, hay là mình lấy một chữ trong cái tên của mẹ con bé, đặt cho nó, đặt tên là Tiểu Đình hay Tiểu Mộng gì cũng được mà!

Đó là chỗ dễ thương của Ngọc Lan, nàng không bao giờ có chút ý nghĩ ghen tuông với người đã chết, ngược lại, vào những ngày lễ như Thanh Minh hoặc rằm tháng bảy, nàng vẫn theo như tục lệ, dẫn Hoa Sầu Đông đi thăm mộ Mộng Đình, thắp cho nàng nén hương, cúng vái đàn tràng. Nghĩa địa đó là khu đất của khu hầm mỏ, bao nhiêu năm nay, những người sinh sống trong thôn xóm, khi lìa đời, đều được chôn ở đây.

Như thế, Hoa Sầu Đông nhờ vào hồng phúc của thằng em trai, rút cuộc cũng đã có một cái tên cho riêng mình: Dương Tiểu Đình. Tuy nhiên không có ai gọi cô bé là "Dương Tiểu Đình" hay gì gì cả, đó chỉ là ba chữ khai báo trong giấy khai sinh, trong tờ khai gia đình; ngoài đời mọi người vẫn gọi cô bé là Hoa Sầu Đông.

Năm Hoa Sầu Đông bốn tuổi, cô bé lại có thêm một đứa em gái, lấy tên là Dương Quang Mỹ. Dù sao, con gái thế nào cũng có cái tên như Mỹ, Lệ, Tú, Quyên ... Thế là gia đình của Dương Thăng "to" lên. Căn nhà gỗ nhỏ lại được cất thêm hai phòng nữa, Hoa Sầu Đông ngủ chung một phòng với thằng em trai, cô em gái nhỏ mới sinh được ngủ chung phòng với ba mẹ, căn phòng khách nhỏ phía trước cũng được dựng bàn thờ tổ tiên, đặt bài vị, hương khói mỗi ngày. Gia đình Dương Thăng, bây giờ đã có năm miệng ăn, cũng sinh hoạt hòa đồng vào với những người dân trong xóm.

oOo

Trong ba năm đó, khu hầm mỏ chỉ xảy ra một chuyện nhỏ, có một lần, cây cột trong hầm ngã xuống, đè trúng ngay lên chân cha của Ngọc Lan.

Cha của Ngọc Lan đã ngoài bốn mươi tuổi, nói đúng ra không nên làm ở khu hầm mỏ nữa. Bao nhiêu năm làm việc ở khu hầm mỏ, suốt ngày không nhìn thấy ánh mặt

trời, khi mới vừa từ trong hầm ra, da của ông đen như lọ nôi, sau khi tắm rửa xong xuôi, làn da lại trắng từng bệch, từng bệch. Đó là đặc điểm của phần lớn công nhân làm việc trong khu hầm mỏ. Chỉ có Dương Thắng, từ khi còn bé, da chàng đã bị nắng sáng thiên nhiên làm cho đỏ hồng, nâu sậm, bao nhiêu năm làm việc trong khu hầm mỏ, tuy rằng cũng có trắng đi đôi chút, nhưng cũng không mất đi nét trắng kiện, hồng hào, chàng lúc nào cũng là một người trẻ tuổi khỏe mạnh.

Cha của Ngọc Lan bị thương khi đang làm việc cho hãng, điều này làm ảnh hưởng đến sinh hoạt của cá gia đình. Công ty xuất tiền ra trị liệu cho ông, chữa lành vết thương. Thế nhưng, cái chân đó bị tật, ông không thể nào xuống hầm làm việc trở lại được. Công ty lại phát cho một khoản tiền "an ủi", thật sự đó là tiền "về hưu non". thế là, cả nhà bà ngoại già quyết định xuống núi, trở về quê hương của nhà họ Lý ở thôn ô Nhật. Ở đó, vẫn còn chút ruộng đất của ông bà để lại, hiện do anh em của ông canh tác. Lúc đầu, cha của Ngọc Lan lên núi làm ở khu hầm mỏ này, cũng vì được trả lương cao. Thế là, Ngọc Lan đành phải từ biệt cha mẹ và anh, chị em nàng, bà ngoại già nắm lấy tay Dương Thắng, không ngừng dặn dò:

- Phải đối đãi với Ngọc Lan thật tốt nghe không! Không được ăn hiếp Ngọc Lan nghe chưa! Lúc đầu, chính ngoại đã chủ trương gả Ngọc Lan cho con, dù con là người tỉnh ngoài đến! Vì vậy, con phải có lương tâm nghe không! Nếu như ... Nếu như sau này ở khu hầm mỏ không còn việc làm nữa, con hãy dẫn Ngọc Lan trở về thôn ô Nhật! ô Nhật tuy là một chỗ nhỏ, tuy nhiên, cũng có đất cho con làm ruộng!

Địa danh ở Đài loan có nhiều tên nghe thật lạ kỳ, thí dụ như cái tên ô Nhật đó, Dương Thăng cũng chỉ biết qua lời kể của Ngọc Lan, biết rằng đó là một khu ở trung bộ Đài Loan mà thôi! Đối với chàng mà nói, chỗ đó cũng xa lắc xa lơ như tận phía chân trời! Bà ngoại già rời khỏi khu hầm mỏ, chính Dương Thăng cũng quyến luyến không rời, bao nhiêu năm nay, tình cảm của bà ngoại già đối với chàng chỉ thua có "mẹ" chàng mà thôi! Thế là, nắm chặt lấy bàn tay nhăn nheo, già nua của bà ngoại, chàng hứa bằng một giọng trịnh trọng và thành khẩn:

- Ngoại an tâm đi mà! Con hứa đối xử với cô ấy rất đàng hoàng! Nhất định mà! Ngoại an tâm đi! con chưa bao giờ

đổi xử không đẹp với Ngọc Lan cả mà, phải không?

Điều đó quả thật đúng. trong thôn xóm nhỏ này, vợ chồng cãi nhau như cơm bữa Nhất là tính tình của những người công nhân hầm mỏ, vì làm việc cực khổ, lại thường trực ở dưới hầm, khi chui lên được đất liền, người nào cũng trở thành "ta đây". Dem vợ ra làm chỗ "xì hơi", xả đi những bực bội trong lòng, thượng cẳng tay hạ cẳng chân với vợ con v.v ... là những chuyện thường nhật của nhiều gia đình. Chỉ có Dương Thăng, lúc nào cũng hòa nhã, dịu dàng với Ngọc Lan, đừng nói đến chuyện đánh lộn, ngay cả đến cãi nhau cũng chưa bao giờ xảy ra Những người đàn bà khác trong thôn, người nào người nấy đều xuýt xoa hâm mộ Ngọc Lan, ai cũng nói rằng nàng có phước, nên mới lấy được ông chồng trẻ vừa chịu làm việc, vừa đẹp trai, lại hiền lành như thế. Cũng vì vậy, những năm đó, những "chàng trai tỉnh ngoài" lên núi làm việc ở khu hầm mỏ, đều rất được lòng của các cô gái trẻ chưa chồng người bản xứ.

Và như thế, Ngọc Lan lưu luyến giã từ gia đình mình. Những ngày tháng đầu tiên, khi nhà họ Lý vừa mới dọn đi, Ngọc Lan vẫn thường khóc thầm, không cho Dương

Thăng biết. Hoa Sầu Đông lúc đó mới lên bốn tuổi, thế nhưng, cô bé bẩm sinh đã là một người đa tình dễ cảm, mỗi lần nhìn thấy Ngọc Lan rớt nước mắt, thế nào cô bé cũng dùng đôi vòng tay nhỏ bé, mềm mại của mình, ôm chặt lấy cổ Ngọc Lan, cùng rớt nước mắt với nàng. Lần nào cũng làm cho Ngọc Lan không kềm được lòng thương yêu, xót xa, nàng phải ôm lấy cô bé, hôn lên gương mặt non nớt xinh đẹp của Hoa Sầu Đông mà kêu lên rằng:

- Ô, con gái cưng của mẹ!

Đúng vậy, Hoa Sầu Đông luôn luôn là con gái cưng của Dương Thăng và Ngọc Lan, cho dù Ngọc Lan đã sinh ra Quang Tông và Quang Mỹ, thế nhưng, địa vị của Hoa Sầu Đông lúc nào cũng cao hơn hai đứa em. Vì, lúc nào cô bé cũng trắng trong, tinh khiết, dịu dàng, và có một thứ khí chất bẩm sinh cao quý nào đó mà không một đứa trẻ nào trong cùng một thôn xóm có được. Tuy vậy, cô bé không giống với bất cứ một đứa bé nào trong xóm. Nhất là, cô bé lại có một trái tim cực kỳ dịu dàng, thánh thiện. Chưa đầy năm tuổi, cô bé đã biết mỗi sáng thức dậy thật sớm, khi cha cô bé sửa soạn đi xuống hầm mỏ, thế nào cô bé cũng cùng cha đi ra cổng, bàn tay nhỏ nhắn của cô bé nắm chặt

lấy bàn tay của Dương Thắng, đợi khi Dương Thắng nói lỏng tay ra, cô bé bèn dùng vòng tay nhỏ bé của mình, câu cổ cha xuống, nói nhỏ vào tai của cha:

- Ba ơi! Ba phải vô cùng, vô cùng cẩn thận nghe ba!

Cô bé nhớ mãi cảnh tượng sau khi cha của Ngọc Lan bị thương, được khiêng từ hầm lên. Cô bé có một trí nhớ rất tốt, rất dai làm cho người khác phải kinh ngạc.

Trước khi đi vào khu hầm mỏ, xuống hầm làm việc, lúc nào Dương Thắng cũng quay đầu lại, vẫy tay cười với cô bé, cô bé đứng ở đó, thân hình nho nhỏ, mang theo dáng vẻ kiêu sa như một nàng công chúa nhỏ, mỉm miệng cười với cha, ánh nắng mặt trời mới lên buổi sáng, lấp lánh trên mái tóc đen tuyền của cô bé, lung linh trong đôi tròng mắt long lanh của cô bé, lóng lánh trên làn da trắng ngần, mịn màng của cô bé ... làm cho cả người cô bé sáng ngời như một viên ngọc quý tỏa ra ánh sáng lấp lánh, long lanh.

oOo

Năm 1956 (Dân quốc năm thứ 45).

Ngày 20 tháng 7 âm lịch, là ngày cúng lễ rất lớn của đám công nhân làm việc trong hầm mỏ. Ngày hôm đó, họ không làm việc, bắt đầu từ lúc sáng sớm, nhà nhà đều chuẩn bị đồ tế lễ, rượu và ngũ tính. Ngũ tính ở đây là chỉ năm thứ đồ vật, thịt gà, thịt vịt, cá, thịt heo, trứng hoặc đậu hũ hoặc nước trái cây. Trước đó rất lâu, ngũ tính phải là năm thứ súc vật, thế nhưng, những người công nhân làm hầm mỏ không phải là những người giàu có, lương của họ tuy rất cao, thế nhưng, phần lớn đều thích uống rượu, thích bài bạc, do đó, họ không dành dụm được bao nhiêu. Thế là, ngũ tính được trở thành năm thứ đồ vật là cũng đủ rồi, ngay cả chỉ là trái cây, gạo nếp, bánh qui cũng được. Mọi người chuẩn bị xong đồ tế lễ, ai nấy đều đem đến ngay miệng hầm, dùng miếng ván kê lên trên chiếc xe đẩy than đá, sắp thành một hàng dài, để đồ tế lễ lên trên. Bắt đầu từ lúc đúng Ngọ, đám công nhân lần lượt đến thắp hương, thành tâm khấn vái.

Bọn họ cúng đây không phải là cúng vái thần linh, mà là cúng những người "anh em tốt" của họ. Những người "anh

em tốt" đó, là chỉ những bậc tiền bối đã không may gặp nạn, họ rất kỵ nói đến những chữ như "ma quỷ" và "chết chóc". Họ khẩn vái những người "anh em tốt" đó phù hộ cho họ, che chở cho họ, để cho họ mỗi ngày có thể bình an đi xuống hầm mỏ, lại có thể bình an để trở về nhà.

Công ty khai thác than đá Thụy Tường không thể kể là có quy mô rất lớn, thế nhưng, cũng không phải là công ty nhỏ, công ty có tổng cộng hơn hai trăm công nhân làm việc trong hầm. Cá khu hầm mỏ chia ra làm ba tầng, tầng thứ nhất là đường hầm lớn, phải đi xe xuống, thông qua đường hầm lớn, có một đoạn đường dốc nghiêng, là đi đến tầng thứ nhì, là một đường hầm bằng phẳng, sau đó lại đổ dốc nghiêng nghiêng vào tầng thứ ba. Bắt đầu từ tầng thứ ba, đường hầm được chia ra rất nhiều nhánh khác nhau, gọi là đường hầm nhỏ. Đường hầm nhỏ lại được đào sâu thành vô số những đường hầm nhỏ hơn để lấy than đá, những đường hầm này nhỏ đến độ bọn công nhân không thể đứng thẳng, mà chỉ có thể nửa nằm, nửa nghiêng người, dùng cây cào hình chữ thập cào ngược lên vách để lấy than đá. Tuy rằng trong hầm cũng có những lỗ thông hơi, thế nhưng, vẫn nóng nực như thể trong lò lửa, tất cả những công nhân trong hầm mỏ, khi làm việc đều cởi trần,

trên đầu đội nón an toàn, trên nón có đèn chiếu sáng, bình điện dùng dây nịt cột ngang thắt lưng. Công nhân của công ty khai thác than đá Thụy Tường được chia làm từng đội khác nhau, mỗi đội có khi có tám người, mười người hoặc mười hai người không đều. Bọn họ phải vào đường hầm nhỏ, rồi lại vào đường hầm nhỏ hơn. Trong đội có người dùng cây cào hình chữ thập cào vào vách lấy than đá, những than đá rớt xuống, được những người khác dùng xuống xúc vào những giỏ mây, sau đó, kéo những giỏ mây này đã đầy than đá ra những chiếc xe kéo đã để sẵn ở đầu đường hầm nhỏ, và như thế, họ đẩy từng xe, từng xe ra ngoài miệng hầm. Mỗi một đội công nhân đều được trả lương căn cứ vào số xe đầy than đá được kéo ra ngoài, do đó, lương của các công nhân không giống nhau. Đội công nhân của Dương Thăng có thành tích lớn nhất của công ty, trung bình mỗi đầu người trong đội, mỗi ngày có thể đào được một xe than đá hoặc hơn, đó là thành tích được tạo nên bằng mồ hôi và máu của mỗi người!

Ngày mùng một tháng tám năm âm lịch năm đó, chỉ mười ngày sau khi làm lễ tế những người "anh em tốt", cũng giống như mọi ngày, Dương Thăng đem theo thức ăn do Ngọc Lan chuẩn bị sẵn, từ sáng sớm đã dẫn đám công

nhân trong đội của mình, xuống hầm làm việc. Trước khi xuống hầm, Hoa Sầu Đông cũng như mọi hôm, đưa cha ra khỏi cổng, hôn cha, dặn dò cha cẩn thận, rồi đứng ở đó trong ánh sáng mặt trời buổi sớm mai chiếu rọi vào người cô bé, lấp lánh như một viên kim cương ngời sáng. Trước khi Dương Thăng xuống hầm, Hoa Sầu Đông nhìn thấy chiếc nón an toàn của cha đội lệch sang một bên, cô bé vừa cười vừa đưa tay ra vẫy cha, Dương Thăng đi ngược trở lại Hoa Sầu Đông nói:

- Ba cúi xuống đi ba!

Dương Thăng cúi người xuống. Hoa Sầu Đông cẩn thận, tỉ mỉ sửa chiếc nón an toàn lại cho ngay ngắn, lại cẩn thận sửa sợi dây điện từ trên cái nón nối xuống bình điện đeo ngang hông cho thẳng hàng. Sau đó, cô bé dùng hai cánh tay nhỏ bé, ôm lấy cổ Dương Thăng thật chặt, thật chặt, và thầm thì:

- Về sớm một chút, nghe ba, mẹ nói hôm nay làm bánh cuốn cho ba ăn đó.

Chàng vò vò mái tóc của Hoa Sầu Đông, mái tóc cô bé

đen và mềm mại, chàng nhìn cô bé thật tỉ mỉ, ánh mắt
đong đầy niềm hãnh diện và thương yêu Chàng nói nhỏ
nhỏ vào tai cô bé:

- Hoa Sầu Đông, ba nói cho con nghe một bí mật.

Cô bé ngước gương mặt sáng rực lên nhìn cha, hỏi bằng
một giọng mừng rỡ:

- Cái gì vậy, bà

Dương Thăng vừa cười vừa kề miệng vào tai cô bé, nói
nhỏ nhỏ:

- Con là cô bé xinh đẹp và dễ thương nhất trên cõi đời
này!

Hoa Sầu Đông vui biết bao nhiêu! Đôi mắt cô bé lấp lánh
ánh sáng vui mừng, khóe miệng đong đầy nét cười rạng
rỡ, cô bé nói bằng một giọng non nớt:

- Không, còn em bé nữa!

Trái tim nhỏ bé của cô lúc nào cũng nghĩ đến những người khác.

- Ủ há! Còn em bé nữa..

Dương Thăng nói xuôi theo con gái, lại nhìn cô bé thêm một lần nữa, chàng không ngăn được lời đính chính thẳng thắn với mình:

- Không, Hoa Sầu Đông, không ai có thể so sánh được với con, con là cô bé xinh đẹp nhất, dễ thương nhất có một không hai trên cõi đời này!

Dương Thăng đi theo xe xuống hầm, trên mặt vẫn còn mang theo nụ cười sung sướng, thương yêu và hãnh diện.

Đó là lần cuối cùng Hoa Sầu Đông thấy mặt cha

oOo

Hôm đó, tại sao trong hầm lại xảy ra tai nạn, không một ai

biết rõ được. Khoảng hơn 9 giờ sáng, cả thôn xóm nhỏ đều nghe một tiếng "ầm" thật lớn. Những người công nhân đang làm việc ở ngay miệng hầm bắt đầu la lên như điên cuồng, họ ùa nhau tuôn chạy ra ngoài. Từ trong hầm một làn khói bụi mờ mịt bắt đầu xông thẳng ra, mang theo hơi nóng nồng nặc. Sau tiếng nổ thật to đó, là những tiếng nổ liên tục, ầm ầm phát ra như tiếng pháo, những người công nhân chạy thoát được ra ngoài, vừa chạy vừa la:

- Hầm nổ rồi! Hầm sập rồi! Hầm sập rồi!

Ngọc Lan đang ở trong bếp đồ bánh cuốn, trên lưng đeo cô bé Quang Mỹ vừa hai tuổi. Dưới chân nàng, Hoa Sầu Đông đang cầm trên tay chiếc muỗng nhỏ, đút cho Quang Tông ăn cơm. Quang Tông không bao giờ chịu ngồi yên ăn cho xong một buổi cơm, mỗi bữa ăn, Hoa Sầu Đông phải đi theo, dụ đút cho ăn suốt một hai tiếng đồng hồ.

Nghe tiếng nổ, cả chén và muỗng trên tay Hoa Sầu Đông đều rớt xuống đất, bể tan tành. Ngọc Lan vội chạy ra khỏi căn nhà nhỏ, đưa mắt nhìn quanh, tất cả đàn bà, trẻ con trong thôn xóm nhỏ, đều đang co chân phóng thẳng về phía miệng hầm. Hoa Sầu Đông cũng co chân chạy theo

mọi người, miệng cô bé kêu lên kinh hoàng, đau đớn và sợ hãi:

- Ba ời! Ba ời! Ba ời! Ba ời! ...

Thằng bé Quang Tông, mặt mũi dính đầy cơm, đi chân không, tay đang nắm chặt vạt áo chị, bị kéo té lăn quay trên mặt đất, thằng bé nằm lăn ra đó, ngoác miệng ra khóc thậ tọ Hoa Sầu Đông không lo nổi cho em nữa, cô bé tiếp tục chạy như mê sảng, miệng kêu lên như điên cuồng:

- Ba ời! Ba ời! Ba ời! ...

oOo

Ngày hôm sau, trên các báo chí xuất hiện một cột tin tức như thế này:

THÁM KỊCH KINH HOÀNG CỦA CÔNG TY THAN ĐÁ
THỤY TƯỜNG: 27 CÔNG NHÂN BỊ CHÔN SỐNG

Một tiếng nổ to, trời đất lung lay,

Chỉ đào ra được năm tử thi

Trong năm tử thi đó, không có Dương Thăng, những người đào thoát được ra ngoài cũng không có Dương Thăng, những người bị thương cũng không có Dương Thăng. Chàng nằm trong đám hai mươi hai người bị kẹt trong tầng thứ ba của đường hầm, nguyên cả tầng thứ ba của đường hầm bị sập hoàn toàn.

Ngày thứ ba, trên báo lại xuất hiện một cột tin tức:

TAI BIẾN THỤY TƯỜNG TRỜI SÀU ĐẤT THẨM:

**CẤP CỨU BỊ TRỞ NGẠI, HY VỌNG SỐNG CÒN MONG
MANH**

Gia đình thân thuộc kêu khóc thảm thương

Nguyên nhân tai nạn vẫn còn đang điều tra

Cho dù hy vọng sống còn trong hầm có mong manh đi

mấy Ngọc Lan dẫn theo Hoa Sầu Đông, Quang Tông, Quang Mỹ, và hàng trăm thân nhân của những người gặp nạn, đều ngày đêm chờ chực trên miệng hầm, khỏ sở nhìn những nhân viên cấp cứu, cảnh sát cùng những nhân công khác không ngừng đào xới, đào xới, đào xới ... Ngọc Lan khóc đã sưng đôi mắt, Hoa Sầu Đông ngồi chết trân gần đó, từ lúc tai biến xảy ra, cô bé không hề rời khỏi khu miệng hầm. Mỗi lần có một tử thi được đào lên, cô bé lại dùng đôi bàn tay nhỏ bé của mình, ôm lấy mặt khóc nức nở, cho đến khi chứng thực đó không phải là xác Dương Thăng, cô bé lại lóng lánh nước mắt kêu lên:

- Ba vẫn còn sống, Ba vẫn còn sống!

Một tuần lễ sau, rút cuộc họ cũng đã đào lên được Dương Thăng, cả người chàng đã bị cháy đen, chỉ còn mặt mũi là vẫn nhận dạng được. Dĩ nhiên là chàng không thể nào còn sống được. Hoa Sầu Đông không hề nhìn thấy tử thi, một bác cảnh sát hảo tâm đã dùng bịt mắt cô bé lại và bồng đi chỗ khác. Cô bé chỉ nghe tiếng Ngọc Lan kêu khóc dậy trời dậy đất:

- Dương Thăng ơi! Anh đem cả bốn mẹ con em theo luôn

cho rồi! đem theo luôn cho rồi! đem theo luôn cho rồi!

QUYỀN DAO

Thiên đường rực lửa

Phần I : Hoa sầu đông

Chương 4

Hai năm tiếp theo sau đó, nguyên cả vận mệnh của Hoa Sầu Đông có một sự thay đổi cực kỳ to lớn. Sự thật thì sau cái chết của Dương Thăng. Hoa Sầu Đông đã phải giã từ tuổi "ấu thơ" của cô bé, cũng như Ngọc Lan phải giã từ "hạnh phúc" của nàng vậy.

Sau khi Dương Thăng chết đi, Ngọc Lan được công ty than đá phát cho một món tiền trợ cấp, gọi là đền bù thiệt hại cho thân nhân người quá cố, ôm lấy món tiền đó, dẫn theo một nách ba đứa con còn thơ dại, nàng chỉ còn một con đường có thể đi - Trở về nhà cha mẹ ở thôn ô Nhật.

Khi trở về nhà cha mẹ ở thôn ô Nhật. Ngọc Lan mới thấy được rằng, tình hình ở nhà cha mẹ nàng cũng vô cùng phức tạp, bốn đời sống chung lộn xộn với nhau, không hề

phân chia đất đai cho rõ ràng. Từ ông bác, ông chú, cho tới bác, tới chú, rồi những người anh em họ, rồi thêm một nhánh dưới nữa, gần như có khoảng hơn trăm người! Tuy rằng mỗi một nhánh đều có cất nhà riêng để ở, thế nhưng, ở vùng quê, tổ tiên để lại chỉ có mấy mẫu ruộng để canh tác, đất không tăng mà người thì mỗi ngày lại một đông, do đó, sinh hoạt càng ngày càng không dễ. Ngọc Lan không có khả năng mưu sinh, mà lại có ba đứa con nhỏ như thế, hơn nữa, nàng mới chỉ có ngoài hai mươi. Bà ngoại già ôm nàng, không ngừng rót nước mắt, rót nước mắt xong rồi, bà không ngừng lập đi lập lại những lời khuyên nhủ xuất phát từ đáy lòng:

- Tái giá đi, con ạ! Tìm một người đàn ông tốt, tìm một người đàn ông chịu chấp nhận ba đứa trẻ mà tái giá đi con ạ! Không có một đứa con gái nào mới ngoài hai mươi mà thủ tiết thờ chồng suốt đời đâu con ạ! Làm quả phụ, con còn quá trẻ! Nghe lời bà đi! Ngọc Lan, con có muốn tái giá, cũng phải nhân lúc đang còn trẻ này! Tuổi già đi, sẽ không còn người chịu nữa đâu!

Ngọc Lan khóc sụt sùi, nàng không quên được Dương Thăng. Thế nhưng, nước mắt đâu có thể khóc lại được

Dương Thăng, nước mắt đâu có thể làm sống lại được Dương Thăng.

Ngọc Lan khóc hơn nửa năm, nghe vô số tiếng chì tiếng bắc của bà bác, bà thím chung quanh, tiền trợ cấp thoáng cái đã đi mất một số lớn, nàng đành cúi đầu trước định mệnh. Cũng như trước đây, Dương Thăng cúi đầu trước định mệnh, lấy vợ thêm lần nữa Ngọc Lan tái giá.

Ngọc Lan tái giá lần này, không phải vì tình yêu, mà hoàn toàn do bà mai làm mối, người đàn ông đó ở thị trấn ô Nhật, có mở một tiệm bán đồ sắt nhỏ ở thị trấn, coi như cũng có chút vốn, lại là "người tỉnh ngoài". Có thể, tại vì cái mã "người tỉnh ngoài" đó đã làm xiêu lòng Ngọc Lan chăng, nàng không thể nào quên được sự dịu dàng và mềm mỏng của Dương Thăng. Phần lớn người đàn ông trong tỉnh đều thuộc về loại chủ nghĩa "đàn ông" là trên hết, người đàn bà trong gia đình không hề có một địa vị gì cả. Do đó, chuyện Ngọc Lan tái giá, không thể nói được là vì tình cảm, càng không thể trải qua một sự suy nghĩ chín chắn nào cả, với sự sắp xếp của bà mai, hai bên chỉ gặp mặt nhau có hai lần. Người đàn ông đó đã bốn mươi tuổi, thân hình cao lớn, khuôn mặt ốm dài, đầu tóc hơi sới,

chiếc cằm nhòn nhọn, hai gò má hóp, chân mày đen sậm, đôi mắt sâu hoắm, nhìn vào đã thấy đầy nét nghiêm nghị. Tuy nhiên, Ngọc Lan không còn tư cách gì để chọn những cậu thanh niên trai tráng, trẻ tuổi, đẹp trai được nữa, người ta đã chịu chấp nhận cả ba đứa trẻ sẽ đi theo Ngọc Lan không còn có gì để nói nữa

Người cha mới của Hoa Sầu Đông họ Lỗ, tên Sâm, năm 1949 (Dân quốc thứ 38) hấn ta theo quân đội đến Đài Loan. Thế nhưng, hấn không phải là quân nhân. Ở lục địa Trung quốc, theo như lời hấn nói, hấn là con trai của một phú thương. Tuy nhiên, sau này Ngọc Lan mới biết rằng cha hấn chỉ là một người thợ rèn nghèo khổ, hấn sống ở quê nhà không nổi, bỏ đi giang hồ, gặp lúc quân đội Tưởng Giới Thạch triệt thoái sang Đài Loan, hấn trộn lộn trong đoàn quân tan tác, xuống thuyền theo sang đến Đài Loan. Sau khi đến Đài Loan, hấn cũng đi làm thợ rèn hết vài năm, đi thu mua đồ sắt vụn, lưu lạc từ Bắc xuống Nam mấy năm trời, cuối cùng, miễn cưỡng dừng chân ở thị trấn ô Nhật. Mướn một căn phố nhỏ chỉ bằng bàn tay, mở tiệm bán đinh, ốc, búa, dao ... đồ nhật, còn như "chút vốn" của hấn thì có trời mới biết! Ngay cả những đinh, những búa trong tiệm cũng thuộc về loại mua chịu mà bán lại, ngoài

ra, hấn còn thiếu hàng xóm chung quanh một số nợ cũng không phải ít. Ngọc Lan về nhà hấn được ba hôm, đã phải lấy ra một số tiền được trợ cấp để trả nợ cho hấn.

Một tháng sau ngày Ngọc Lan lấy chồng, ba chị em Hoa Sầu Đông, Quang Tông, Quang Mỹ mới được rước từ nhà bà ngoại già về đó. Lúc đó, Hoa Sầu Đông được sáu tuổi, Quang Tông bốn tuổi, Quang Mỹ mới có ba tuổi

Hôm đó, là ngày đầu tiên Hoa Sầu Đông nhìn thấy Lỗ Sâm.

Hoa Sầu Đông vĩnh viễn không thể nào quên được ngày hôm ấy. Trước đó, bà ngoại già đã dặn dò cô bé đủ thứ chuyện.

- Sang đó rồi, con phải nghe lời, biết không? Con là chị hai, con phải lo cho hai đứa em, biết không? nghe nói, tính tình người cha mới của con cũng không phải thuộc loại dễ chịu, con phải biết chuyện, nghe chưa. Đừng để cho mẹ con phải buồn nghe! Công việc trong nhà, con phải làm tiếp mẹ con, nghe không! Đừng làm cho người ta nổi giận, biết chưa! Phải trông chừng em, đừng để cho chúng nó

gây họa, biết không! ...

Hôm đó, cô bé mặc bộ quần áo đẹp nhất của mình. Bộ quần áo này là do Ngọc Lan và bà ngoại già cùng may cho cô bé. Lúc đó là đầu mùa đông, thời tiết không biết vì sao lại lạnh quá sức. Cô bé mặc chiếc áo bông dày màu đỏ, có điểm những hoa nhỏ, và chiếc quần dài cùng loại, hai đứa em cô bé cũng được ăn mặc sạch sẽ, gọn gàng. Ngọc Lan thân hành đi về quê, dẫn cả ba chị em về thị trấn. Hoa Sầu Đông chỉ cảm thấy mẹ hình như gầy đi, đôi mắt lúc nào cũng như có một làn sương mỏng, đôi môi mím chặt lại, không nói chuyện nhiều. Tuy nhiên, từ lúc cha chết đi, Ngọc Lan vẫn thường hay như thế. Cô bé lặng lẽ đưa tay ra nắm lấy tay Ngọc Lan, hình như Ngọc Lan hơi giật mình, nàng đưa mắt nhìn cô bé, làn sương mỏng trong đôi mắt nàng hình như càng dày hơn lên. Trước khi đi vào nhà họ Lỗ, Ngọc Lan mới nói với cô bé một câu:

- Gặp ông ta, con phải gọi là ba nhé!

Trái tim Hoa Sầu Đông như thất lại, không biết vì sao, cô bé lại rung mình một cái. Gọi ông ta là ba. Trái tim cô bé hơi có chút rối loạn. Trong trái tim nhỏ bé của cô chỉ có một

người là cha, đó là Dương Thắng, người cha đã thương cô, yêu cô, nuông chiều cô như một nàng công chúa nhỏ.

Rút cuộc, cô bé cũng được dẫn đến trước mặt Lỗ Sâm! Cô bé còn nhỏ, lúc đó, tay phải cô bé nắm lấy Quang Tông, tay trái nắm lấy Quang Mỹ, cả ba chị em đứng sắp một hàng ngang. Trước mắt cô bé là một người khổng lồ cao lớn, cô bé chỉ thấy sợi dây nịt dài cột ngang thắt lưng và ống quần dài màu xám. Cô bé ngẩng đầu nhìn lên từ ống quần dài đó, lập tức, cô bé tiếp xúc ngay với một đôi mắt với ánh nhìn nhọn lều, ánh mắt đó lạnh lùng, thâm trầm và nghiêm khắc, nhìn trừng trừng vào cô bé không chớp, hình như hai mí mắt đó không biết di động, nhìn đến độ làm cô bé nổi cả da gà, Ngọc Lan đứng phía sau đẩy đẩy cô bé, nhỏ giọng nói:

- Gọi ba đi con! Hoa Sầu Đông, gọi ba đi con!

Cô bé dục dục, cô gọi không ra tiếng.

Thế là Ngọc Lan lại đi đẩy Quang Tông và Quang Mỹ:

- Gọi ba đi con! Gọi ba đi con!

Cậu bé Quang Tông lúc đó hơn bốn tuổi tính tình bẩm sinh có chút ngang ngạnh, cậu bé thừa hưởng cả tính bướng bỉnh của Dương Thắng, ngược đầu lên, cậu bé nhìn Lỗ Sâm một lúc, lắc lắc cái đầu nhỏ bé của mình, nói thật rõ ràng:

- Không! ông ta không phải là ba!

Lỗ Sâm vẫn còn đang nhìn trừng trừng vào Hoa Sầu Đông, nghe lời nói của Quang Tông, hấn quay phắt đầu lại nhìn cậu bé, miệng phát ra một tiếng gầm, nghe điếc cả lỗ tai:

- à há! Cái thằng nhỏ chết tiệt này!

Hấn đưa tay ra chụp lấy Quang Tông.

Hoa Sầu Đông giật nảy mình, nhìn thấy Lỗ Sâm đưa tay, cô bé ngỡ rằng em mình sẽ bị đánh. Lập tức, không kịp cả suy nghĩ, cô bé nhào ngay sang, dùng thân mình che lấy em, dang hai tay ra, cô bé cuống quýt kêu lên:

- Không được đánh em! Không được đánh em!

- à há!

Lỗ Sâm lại kêu to lên một tiếng, những ngón tay của hắn bấu mạnh vào cánh tay non nớt của Hoa Sầu Đông, hắn nhấc bổng cả người cô bé lên, đặt cô bé ngay trên mặt quầy thu tiền của cửa tiệm. hai hàm răng của Hoa Sầu Đông hơi đánh vào nhau, cô bé cảm thấy mình đang đối diện với một con thú dữ thích ăn thịt người trong những câu chuyện cổ tích của trẻ con. Cô bé trừng to đôi mắt, kinh ngạc nhìn hắn trân trối, đôi mắt to đó với hai lòng đen trắng phân minh, đôi con ngươi chứa đầy nét trách móc và kháng cự. Lỗ Sâm đưa đôi mắt nhìn cô bé từ đầu đến chân, hai cánh mũi phập phồng lên xuống, thở phì phì. Đột nhiên, hắn quay sang, nói với Ngọc Lan bằng một giọng lạnh lùng và khắc nghiệt:

- Đây chính là Hoa Sầu Đông đó à? Mà thật là giỏi dữ há? ngay cả đồ chết tiệt không phải mình để, mà cũng dẫn theo về đây nữa! Tao xem, con nhỏ này trông cũng khá lắm đó, chưa biết chừng cũng có thể bán được một số tiền ...

- Không được.

Ngọc Lan cuống quýt kêu lên, nàng nhào đến nắm lấy bàn tay Hoa Sầu Đông:

- ... Anh tha cho nó! Nó là con gái của tôi, làm sao đi nữa, tôi cũng không chia lìa với nó đâu!

- Con gái của mày! Ha ha ha ha ha!

Lỗ Sâm dùng ngón tay bấu chặt vào cằm của Ngọc Lan, bấu thật chặt, chặt đến độ làm Ngọc Lan méo cả miệng, đau đến độ nàng phải hít vào từng hơi dài

- ... Tao đã dò xét quá khứ của mày một cách rõ ràng rồi! Con gái của mày! Ha ha ha ha! Mày thử đi nhìn vào gương xem, cái mặt của mày mà có thể sinh được một đứa con gái như thế à?

Hoa Sầu Đông nhìn thấy Ngọc Lan bị hiếp đáp như thế, cô bé vừa kinh hoàng, vừa giận dữ, vừa đau xót cô bé la lên thật lớn tiếng:

- Buông mẹ tôi ra! ông là người xấu! ông là người xấu! ông là người xấu!

Trong nhất thời, những lời dằn dò của bà ngoại già bị bay hết lên chín tầng mây rồi. Đồng thời, cô bé nhìn thấy nước mắt từ khóe mắt của Ngọc Lan chảy ra, gương mặt bị những ngón tay của Lỗ Sâm bấu chặt như bị lồm vào trong ... Cô bé càng thêm cuống quýt, càng thêm đau lòng, không còn thì giờ để suy nghĩ, cô bé chụp ngay cánh tay cứng như thép của Lỗ Sâm, vừa lắc, vừa kéo, vừa kêu lên:

- Không được đánh mẹ tôi! Không được đánh mẹ tôi!

- à!

Lỗ Sâm à! ... thêm một tiếng (suốt trong quãng đời về sau Hoa Sầu Đông mới phát hiện được một điều. Đó là tiếng "à" nó giống như một tiếng sấm được dùng để báo trước cho những cơn giông bão kế tiếp). Ở nhà họ Lỗ mưa bão lúc nào cũng xảy ra thường xuyên.

- Cái con chó đẻ này, mày dám chống lại tao ử Tao đánh mẹ mày rồi mày dám làm cái gì? Làm gì tao chứ?

Tiếp đó không do dự, Lỗ Sâm đã vung tay lên và Ngọc Lan lãnh đủ ngay một cái tát tay nẩy lửa

Bé Quang Mỹ sợ lắm. Nó là con bé khóc lớn tiếng nhất. Hoa Sầu Đông thì đứng chết lặng. Ngay từ nhỏ, mặc dầu trưởng thành từ bi kịch, nhưng nó cũng đã được sống trong tình yêu, thế giới của nó không hề có những nhân vật như Lỗ Sâm. Trái tim nhỏ nhắn của nó như bị bóp mạnh. Bàn tay của Lỗ Sâm nắm lấy mặt Ngọc Lan đang ở cạnh bên mặt nó. Nó không suy nghĩ gì cả. Đột nhiên nó quay sang nó há miệng cắn thật mạnh, thật đau Cơn giận của Lỗ Sâm như được đổ thêm dầu, hấn hét lên và thẳng tay giáng xuống đầu Hoa Sầu Đông. Con bé ngã lăn xuống đất, bàn tay nó xui xẻo chống lên hộp đỉnh sắt. Nó đau buốt và nghe tiếng khóc của Quang Mỹ và Quang Tông, bé Quang Tông bên Hoa Sầu Đông, nó xông đến bên cạnh Lỗ Sâm chụp lấy vật áo ông ta:

- ông là quỷ dữ! ông là người xấu!

Cả nhà vang đầy tiếng khóc, tiếng thét, tiếng chửi rủa
Hàng xóm bắt đầu tụ lại trước cửa Căn giận của Lỗ Sâm
dồn về phía Quang Tông. Hấn nắm lấy cổ thẳng bé định
đẩy Ngọc Lan sợ hãi chồm tới nắm lấy tay hấn:

- Anh hãy đánh tôi đi Lỗ ở tôi cả, chúng nó còn nhỏ không
biết gì, anh đừng đánh chúng nó.

Lỗ Sâm chưa hả giận, hấn thẳng chân tông cho Ngọc Lan
một đạp làm Ngọc Lan ngã lăn. Nhưng hấn cũng có vẻ
thảm mệt nên chỉ đẩy nhẹ Quang Tông về phía Ngọc Lan.

- Hãy đem hết lũ yêu con này ra phía sau nhà bếp, đừng
để tao trông thấy mặt chúng. Số tao xui thật, xui 18 đời
mới cưới phải một con vợ có ba của báo đời! Hãy đem
chúng nó đi ngay. Đừng để tao nhìn thấy nữa

- Dạ dạ ... - Ngọc Lan dạ liên tục rồi vội vã ngồi dậy ôm lấy
mấy đứa nhỏ - Em sẽ đem chúng nó đi ngay, đi liền tức
thì.

Lỗ Sâm vẫn còn chưa nguôi giận.

- Bất chúng nó phải quỳ ở sau bếp không cho ăn cơm tối nay ... Còn cô ... Lỗ Sâm nói như hét, làm Ngọc Lan đứng chững lại - cô phải chuẩn bị bữa cơm cho tôi, xong ra chợ mua thêm hai chai rượu Tiền riêng của cô đem về, đưa hết ra đây đừng giấu dưới gầm giường nữa Riêng lũ quỷ kia cứ theo hình phạt: nếu mai mà còn chưa ngoan, tao sẽ lột da từng đũa đũa.

Ngọc Lan vội vã đưa ba con ra sau nhà bếp.

Nhà của họ Lỗ phía trước được dùng làm tiệm buôn, phía sau có hai phòng nhỏ. Một phòng được làm phòng ngủ, sau nữa là nhà bếp và cầu tiêu Ngọc Lan trước đó đã sắp xếp gọn lại căn nhà bếp để kê thêm một chiếc giường lớn cho Hoa Sầu Đông và Quang Tông ngủ. Phần còn lại làm một sạp nhỏ cho Quang Mỹ. Như vậy là đã chật không còn lối đi Sau cơn bão táp, Ngọc Lan không dám đưa ba đứa nhỏ lên giường mà chỉ đưa chúng ra khoảng sân nhỏ sau nhà tắm, nằng dặt dò Hoa Sầu Đông:

- Con hãy trông chừng hai em, đừng để chúng khóc, mẹ đi làm cơm tối; đợi bao giờ ông ấy ăn no, uống say đi ngủ là mẹ sẽ quay lại với chúng con. Con hiểu ý mẹ không?

Hoa Sầu Đông nhìn ánh mắt như van xin của mẹ nó chỉ biết khóc và gật đầu

Thế là ba chị em ở ngoài sân tối. Lúc đó là mùa đông. Gió rét từ bốn phía thổi đến làm lạnh run cả người. Hoa Sầu Đông đưa hai em nép sát vào bờ tường. Hai tay vòng qua ôm chúng như gà mẹ ủ ấm gà con. Ba đứa cố không khóc. Chốc chốc Ngọc Lan cũng lợi dụng lúc rảnh rỗi mang một chiếc chăn rách ra cho đám con dại, nàng không quên dặn dò Hoa Sầu Đông:

- Con nhớ đừng để chúng ngủ nhé. Ở nơi gió thế này ngủ sẽ dễ bệnh rồi khổ mẹ.

Nhưng bé Quang Mỹ đã bắt đầu ngáp và Hoa Sầu Đông chỉ biết vỗ về em:

- Đừng ngủ em! Để chị kể chuyện đời xưa cho em nghe nhé.

Bé Quang Tông nghe thế vội nói:

- Vâng, chị hãy kể chuyện, "Hoàng tử giết quỷ" cho em nghe đi

- Được rồi, chị sẽ kể chuyện Hoàng tử giết quỷ.

Hoa Sầu Đông nói nhưng nó không hề có một ý niệm gì về quỷ trong đầu. Lúc xưa nó chỉ nghe cha kể có mấy chuyện như: Ba chú gấu con, Cô bé quàng khăn đỏ, công chúa lọ lem ... cha chưa hề kể cho nó nghe chuyện "Hoàng tử giết quỷ", nó chỉ biết đặt đại ra một câu chuyện thế là nó kể:

- Ngày xưa có một vị hoàng tử tên là Dương Quang Tông, ông ta còn có một cô em gái tên là Dương Quang Mỹ ...

- Còn nữa chứ chị - Bé Quang Tông tiếp lời - ông ta còn có một người chị tên là Hoa Sầu Đông ...

- Đúng rồi! Hoàng tử còn có một người chị tên là Hoa Sầu Đông ...

Hoa Sầu Đông nói mà không hiểu sao nó cảm thấy như cổ họng nghẹn lại. Có một cơn gió thoảng qua và từ trên cành cây cao những chiếc lá khô rụng xuống. Những chiếc lá đã

rơi trên mình ba đứa Hoa Sầu Đông chợt phát hiện ra mũi bé Quang Mỹ sưng đỏ. Nó vội siết chặt em gái vào người như cổ truyền hơi ấm ...

- Các em biết không vị hoàng tử đó rất dũng cảm, nhưng có một hôm ông ta bị lạc đường không tìm thấy nhà ...

- Không phải đâu - Bé Quang Tông chợt cướp lời, - Cha của hoàng tử bị những tảng đá to đè chết.

Và câu chuyện của bé Hoa Sầu Đông không kể tiếp được, nó ôm lấy các em và những giọt nước mắt đã rơi xuống má.

Hôm ấy, đến khuya ba chị em vẫn phải co rút trong khoảng sân lạnh. Chúng không hết sợ hãi khi nghe những tiếng la hét thô bạo của Lỗ Sâm, từ phía trước vòng rào Cuối cùng khi đã quá nửa đêm sự yên lặng mới đến. Ngọc Lan vội chạy ra mang ba đứa con vào nhà. Trước hết Lan cho chúng ăn, bé Hoa Sầu Đông còn phải đút cơm cho Quang Mỹ rồi mới được ăn sau. Đã quá nửa đêm nên chẳng đứa nào thấy đói Ngọc Lan buồn lắm, hết sờ trán đứa này lại sờ trán đứa kia, nàng sợ chúng ngã bệnh, sau đó lau mặt

mũi cho lỗ con sạch sẽ rồi mới cho chúng lên giường.

Quang Tông và Quang Mỹ ngủ ngay còn Hoa Sầu Đông vẫn chưa ngủ được. Vì Ngọc Lan phát hiện ra những vết thương rỉ máu trên tay và đầu gối của nó, Ngọc Lan phải trở về bếp lấy bông băng rửa vết thương cho Hoa Sầu Đông. Con bé thật cứng cỏi cắn răng chịu đau chứ không khóc. Thái độ của nó làm Ngọc Lan xúc động, nàng xiết chặt nó vào lòng mà nước mắt rưng rưng. Hoa Sầu Đông nằm trong lòng Ngọc Lan nó ngơ ngác hỏi:

- Mẹ ơi, chúng ta bắt buộc phải sống với ông ấy hay sao

- Đúng vậy con ạ.

- Sao phải thế?

Ngọc Lan cắn môi nói:

- Định mệnh! Định mệnh đã bắt như vậy con ạ.

Bé Hoa Sầu Đông không hiểu cái gì là định mệnh. Nhưng từ đó về sau nó không bao giờ quên được chuyện đó và

bước vào gia đình họ Lỗ là định mệnh khắc nghiệt đã bắt đầu Tối hôm ấy bé Quang Mỹ khó ngủ. Có lẽ nó nằm mơ thấy ác mộng. Bé Hoa Sầu Đông nằm ở một bên không ngừng bắt chước Ngọc Lan hát ru:

- Bé ngoan ngủ cho ngoan, nhắm mắt lớn một khoang
Bé yêu ngủ cho yên, nhắm mắt lớn một miền
Ru em chiều đã xuống, ôm em nhìn miên man
Em là cả tâm can, lo em chịu bể bàng ...

QUYNH DAO

Thiên đường rực lửa

Phần I :Hoa sầu đông

Chương 5

Bước vào nhà họ Lỗ, Hoa Sầu Đông không hề gọi Lỗ Sâm một tiếng cha. Không phải chỉ có Hoa Sầu Đông mà cả Quang Tông cũng thế, chỉ có Quang Mỹ không biết gì thỉnh thoảng gọi Lỗ Sâm là cha.

Nhưng mà Lỗ Sâm hình như không màng đến tiếng xưng hô. Hắn không thích lũ trẻ. Mỗi lần nhìn thấy chúng nó là như nhìn thấy kẻ thù. Không có chuyện gì cũng kiếm ra cái cớ để chửi, để đánh, để hành hạ. Lỗ Sâm gọi chúng "đồ chó đẻ" và không bao giờ để chúng ở không, hết bắt đánh giày, lau chùi bàn ghế, lau chùi cầu tiêu. Dĩ nhiên công việc phần lớn là do Hoa Sầu Đông gánh hết vì Quang Tông và Quang Mỹ đều còn quá nhỏ.

Từ lúc vào nhà họ Lỗ, Hoa Sầu Đông ít khi để chạm mắt

với Lỗ Sâm. Bức bách nó gọi Lỗ Sâm bằng bác. Riêng Quang Tông thì lại cứng đầu hơn. Nó gọi Lỗ Sâm là "ông già dịch". Hoa Sầu Đông trưởng thành trước tuổi Nó hẳn nhục đến độ Ngọc Lan cũng phải kinh ngạc, nó không giống như những đứa trẻ cùng trang lứa

Lỗ Sâm cưới Ngọc Lan, hẳn không giấu giếm mục đích. Hẳn thường nói toẹt ra sau những cơn sau rượu:

- Mày tưởng tao mê mày à? Mày đâu đẹp như tiên nữ, lại có tới ba cái miệng báo đời! Tao làm sao mê mày được? Chẳng qua vì tao biết mày có chút của cải! Cái tiền trợ cấp chồng chết ấy biết không? Hạ..hạ..! Hẳn cười một cách thô bỉ, mặc dầu đứng trước mặt Hoa Sầu Đông, nhưng hẳn cũng không che dấu Hẳn thò tay vào áo Ngọc Lan bẹo mạnh lên ngực nàng của nàng một cái

- Ngoài ra còn cái này nữa! Tao cần một người đàn bà để ngủ! Tướng tá của mày cũng không đến nỗi tồi lắm.

Đối với Hoa Sầu Đông, có bị đánh bị mắng chửi thế nào cũng có thể chịu đựng được. Còn những thái độ thô bạo kia đối với mẹ Ngọc Lan là một sự xúc phạm đau đớn với

nó. Nó quá nhỏ để hiểu được chuyện đàn ông đàn bà, mỗi lần chứng kiến cảnh Lỗ Sâm sàm sỡ với Ngọc Lan nó chỉ nghĩ đến Ngọc Lan hằn đau đớn lắm ... Ngọc Lan phải trốn lánh với nét mặt đau khổ, mỗi lần say là Lỗ Sâm như một con quỷ dữ.

Mùa xuân đến, ngày nào Lỗ Sâm cũng bắt đầu uống rượu từ sáng sớm, việc buôn bán coi như bỏ phế cho Ngọc Lan. Trong hoàn cảnh đó, mấy đứa nhỏ rất dễ bị đòn. Hôm ấy mới tám giờ tối, Ngọc Lan đã cho hai đứa con tắm rửa sạch sẽ và lên giường. Nàng dặn dò Hoa Sầu Đông trông chừng hai em đừng cho chúng ra ngoài Nhưng mà hôm ấy Lỗ Sâm hét rất lớn tiếng, tiếng hét của Lỗ Sâm vọng rõ mồn một qua bức vách ngăn:

- Con đĩ Ngọc Lan mày bước tới đây nào Làm gì lại trốn như vậy Tao đâu có ăn thịt mày đâu..

Rồi tiếng vải rách, rõ ràng là áo của Ngọc Lan bị xé rách. Những tháng ngày qua, gần như Ngọc Lan không ngày còn một chiếc áo lành lặn. Hôm nào Hoa Sầu Đông cũng thấy mẹ ngồi vá áo

- ... Ngọc Lan, mày làm gì như con gái thế? Mày giờ trò à?
... lại đây, tao bảo lại đây..

Không biết Lỗ Sâm đã hành động như thế nào bé Hoa Sầu
Đông bên ngoài chỉ thấy tiếng Ngọc Lan như van xin, như
khóc.

- ôi! Em lạy anh. Anh hãy tha cho em. Anh đừng làm em
đau như thế!

- Tha cho mày à? Tại sao tao phải tha Mày tưởng tao
không biết ử Lúc nào trong đầu của mày cũng chỉ nghĩ đến
cái thằng chồng chết toi của mày Hấn mạnh hơn tao Khỏe
hơn tao ử Mày hãy nhìn thẳng vào mặt tao đây này Tao
không cho phép mày quay đi chỗ khác, nghe rõ không đồ
đĩ?

"Bốp!" rõ ràng là Ngọc Lan đã bị ăn một cái tát tai, rồi tiếp
đó là tiếng chai rượu lặn trên bàn rơi xuống đất vỡ. Có
tiếng hét của Ngọc Lan. Hoa Sầu Đông điếng người Hấn
đã giết mẹ ử Hoa Sầu Đông không thể nào quên được
cảnh nó chứng kiến lần trước khi Lỗ Sâm đưa mảnh thủy
tinh vỡ lên dọa cửa cổ Ngọc Lan. Nó không chần chừ.

Xông vào phòng hét:

- Mẹ ơi! Mẹ!

Vừa bước vào nó đã lạng người đi Trước mắt Ngọc Lan gần như lóa lờ. Chiếc áo đã bị kéo rách tới bụng. Trên ngực có một mảnh da rách rướm máu Có lẽ vì mảnh vỡ của thủy tinh. Trong khi Lỗ Sâm một tay nắm đầu của Ngọc Lan, tay kia cầm chai rượu đã bị đập vỡ với những mảnh thủy tinh nhọn hoắc ở tư thế định đâm vào phần ngực còn lại của Ngọc Lan. Miệng hắn gầm gừ:

- Mày nói đi! Mày có còn yêu cái thằng chồng đã chết của mày không? Mày nói đi, mày có còn nhớ nó không?

Ngọc Lan co rúm người dưới những mảnh thủy tinh vỡ đang sẵn sàng chụp xuống, nhưng nàng vẫn im lặng không đáp. Mặt của Lỗ Sâm đỏ ngầu, mùi rượu tỏa ra khắp phòng. Hắn vừa chửi vừa nói lời thô tục và cuối cùng như không thể chịu được, hắn đưa cao chai rượu bễ lên, chắc chắn là hắn định đâm xuống. Bé Hoa Sầu Đông không chần chờ nữa, nó nhào người đến đẩy mạnh Lỗ Sâm làm hắn mất thăng bằng ngã nhào xuống đất và chai

ruợu kia cũng như bị văng ra xa vỡ tan.

Như bị đổ dầu vào lửa, cơn giận của Lỗ Sâm bùng to lên, hấn chụp lấy tóc của Hoa Sầu Đông lôi về phía những mảnh thủy tinh vỡ. Hoa Sầu Đông bị kéo lôi trên mảnh ve chai, nó thấy đùi bị nhói đau, chiếc quần mỏng manh không đủ che chở cho thân nó. Ngọc Lan khiếp đảm, nàng nhào người tới cứu lấy Hoa Sầu Đông:

- Hoa Sầu Đông; mẹ đã bảo con đừng ra mà. Tại sao lại ... ra chi cho khổ thế này

- à! - Lỗ Sâm nói như hét lên. - Mẹ con chúng bây đồng lòng với nhau hử? Được rồi con dĩ Ngọc Lan này, mày đau xót lắm phải không? Nó là con riêng của thằng chồng đã chết của mày cơ mà?

Nói xong hấn mở hộc bàn ra lấy một sợi dây thừng bẻ quặt tay và chân đang rướm máu của Hoa Sầu Đông ra sau trói lại và định treo lên. Ngọc Lan chấp tay vừa lạy vừa khóc:

- Anh đừng hành hạ nó như vậy. Tôi van anh, nó đang bị

chảy máu thế kia, anh hãy tha cho nó.

Trên kèo nhà có một cái móc sắt được dùng để máng chiếc cần xé cũ, trong đó chứa cuốc, xẻng và những đồ linh tinh khác. Lỗ Sâm tháo chiếc cần xé rồi treo người của Hoa Sầu Đông lên. Con bé bị treo ngược đầu xuống đất. Nó thấy hoa cả mắt, máu như đổ dồn lên đầu, nhưng nó vẫn cắn răng không kêu, không khóc cũng không xin tha.

Ngọc Lan đã rời nàng quý xuống trước mặt Lỗ Sâm. Hai tay chắp trước ngực, dập đầu lạy không ngớt. Lỗ Sâm ra lệnh:

- Nào nói đi: mày vẫn còn yêu cái thằng chồng đã thành quỷ của mày ử Mày vẫn còn nhớ nó phải không?

- Không ... không ... - Ngọc Lan dập đầu - Tôi không còn yêu hắn. Không còn nhớ hắn nữa

- Vậy thì mày hãy nói - Lỗ Sâm có vẻ đắc thắng - Mày hãy nói cha của Hoa Sầu Đông là thằng tội Nối đi Sấn chân hắn đập cho Ngọc Lan một cái - Tại sao không nói Không muốn nói phải không? Được.

Lỗ Sâm quay Hoa Sầu Đông trên cao làm con bé bị sợi dây thừng xiết chặt đau điếng. Ngọc Lan không chịu nổi nữa đành nói, nói như thét:

- Vâng. Hắn là đồ tồi, đồ tồi, đồ tồi, thật mà ...

oOo

Một loại cực hình đã bắt đầu từ đó. Động tí là Hoa Sầu Đông được treo lên.

Gần như cái màn bị treo trên móc sắt đã trở thành thường xuyên, lúc nào thân thể của Hoa Sầu Đông cũng có vết bầm. Lỗ Sâm đã xử dụng cái phương pháp ngược đãi Hoa Sầu Đông để trừng phạt Ngọc Lan vì Lan vẫn còn yêu Dương Thăng. Bây giờ Lan lúc nào cũng sống trong sợ hãi Chỉ cần nghe thấy tiếng gọi của Lỗ Sâm là Lan thấy run.

Hoa Sầu Đông ăn đòn hết chín trong mười ngày. Ngoài ra

con bé còn phải làm việc quần quật, tắm rửa, giặt giũ cho lũ em. Nhưng có cực khổ đến mấy, cái dáng dấp cao quý và xinh đẹp của nó vẫn không thay đổi. Nước da trắng phớt trong nắng râm hồng, nhưng rồi khi màu hồng nhạt đi là vẫn trắng trở lại. Đôi mắt nó đen long lanh. Đôi mi thanh tú và những thứ này làm cho Lỗ Sâm cảm thấy chướng mắt hơn, vì bóng của Dương Thăng như phản phát đầu đầy. Lỗ Sâm không hiểu sao lại ghét cay ghét đắng Dương Thăng như vậy, mặc dầu hắn chưa gặp mặt qua người chồng cũ của Ngọc Lan bao giờ. Hắn cứ vỗ bàn thét:

- Tại sao như vậy? Tại sao tao phải nuôi nấng lũ quỷ của họ Dương chứ. Hay là kiếp trước tao đã nợ hắn?

Ngọc Lan không dám hé môi. Dù từ ngày lấy Lỗ Sâm, mẹ con nàng không hề xài đến một đồng xu của hắn. Trái lại số tiền dành dụm của nàng kể cả số tiền tử của Dương Thăng đã được đem ra trang trải và đang cạn dần. Cửa hàng của Lỗ Sâm quá ế ẩm không đủ chi phí. Cũng may mà từ ngày Ngọc Lan về đây, dân trong huyện, nói gần hơn là những người hàng xóm hai bên đường, gần như người nào cũng biết chuyện Lỗ Sâm uống rượu, đánh vợ, ngược đãi đám trẻ con. Sự cảm thông đã khiến họ thường

xuyên ghé quán hơn, một hình thức giúp đỡ không va chạm, nhờ vậy cửa hàng của Lỗ Sâm đã đắt hàng hơn lên. Chính Lỗ Sâm cũng nhận ra điều đó. Hắn cư xử nhẹ hơn với Ngọc Lan và gần như giao phó việc buôn bán cho nàng, còn hắn thì bận rộn với rượu

Mùa hè năm ấy, trong cuộc sống tận cùng đau khổ, dịp may lại đến với Hoa Sầu Đông.

Số là Hoa Sầu Đông đã đến tuổi phải đi học. Thông tư của huyện đưa xuống địa phương đòi hỏi phải vận động và đưa đến trường trẻ con đến tuổi đi học. Giới chức giáo dục đã mấy lần đến động viên đều bị Lỗ Sâm la hét đuổi đi Bởi vì Hoa Sầu Đông tuy còn nhỏ nhưng đã đảm nhận một vai quan trọng trong nhà. Ngọc Lan phải trông chừng quán, công việc trong nhà gần như giao hết cho Hoa Sầu Đông, từ chuyện nấu cơm, giặt giũ, quét nhà. Đến chuyện phụ buôn bán, vì vậy Hoa Sầu Đông "con quỉ đòi nợ" mà - Lỗ Sâm thường ví - bỗng chốc trở thành "đứa trả nợ" cho Nghiêm. Nếu bây giờ Hoa Sầu Đông đi học thì công việc ở nhà sẽ giao cho ai chứ?

Những năm trước thì chuyện trẻ con đến trường hay

không cũng không cần thiết. Nhưng vì những năm gần đây việc cưỡng bức giáo dục đã trở thành chính sách. Ngay ở vùng sơn cước cũng xây trường. Vì vậy chuyện Lỗ Sâm xua đuổi những giới chức vận động để bé Hoa Sầu Đông đi học đã bị báo cáo lên cấp trên. Theo hộ khẩu thì Hoa Sầu Đông họ Dương, nó không được sanh Nghiêh hợp thức hóa làm con nuôi, nên Nghiêh không có tư cách giám hộ cho Hoa Sầu Đông. Thế là bộ phận phụ trách pháp luật của huyện gửi thư mời Nghiêh chất vấn. Lỗ Sâm không được học bao nhiêu, nên đối với việc quan, hấn rất ngại đôi co phiền phức với nhà nước. Nhờ vậy mà Hoa Sầu Đông được đi học.

Chợt nhiên Hoa Sầu Đông được tiếp cận với một thế giới mới Một thế giới ngập ngừng đầy màu sắc huyền ảo Đôi mắt nó mở to Nó sung sướng khi phát hiện được sự kỳ diệu của ngôn ngữ. Có lẽ cái tế bào di truyền của Mẹ để khiến nó tiếp nhận tri thức một cách rợn rùng. Nó bắt đầu say mê sách vở. Các cô giáo cũng phát hiện một cô học sinh siêng năng và tiến bộ nhanh chóng. Hoa Sầu Đông như mở rộng khối óc, cố ngón nghiền hết những điều thầy cô dạy bảo Ngay năm học đầu tiên nó đã đứng nhất. Trình độ tiếp thu của nó vượt hẳn những đứa trẻ cùng trang lứa,

nhất là về môn văn, nó không những chỉ biết đặt câu mà còn làm được cả những bài văn nhỏ nhỏ, khiến thầy cô phải ngạc nhiên.

@Nhưng chuyện học của Hoa Sầu Đông không phải là không gặp khó khăn.

Nó thường đến trường với những vết roi ngang dọc trên người. Những vết bầm mà thầy cô nhìn thấy cũng phải động lòng. Có một lần, bàn tay của nó bị sưng đỏ suốt nửa tháng, nó cầm không nổi cây viết nữa, cũng có một lần cánh tay nó như bị xụi hẫ. Nhưng nghiêm trọng hơn là một hôm, nó xin nghỉ ba ngày, đến lúc nó trở về trường thì cổ tay nó bị đổi dạng. Phòng y tế của trường đưa đến bệnh viện chiếu X quang thì mới phát hiện nó bị gãy xương tay. Lần đó phải băng bột suốt tháng trời mới lành.

Nhờ dịp này bác sĩ bệnh viện đã làm một cuộc kiểm tra toàn thân. Họ kinh ngạc khi phát hiện thương tích gần như đầy người của nó. Từ vết cắt của dao, vết bầm ứ máu đến vết phỏng.

Nhà trường vội cử cô giáo Châu đến gia đình tìm hiểu. Cô

Châu vừa ra trường không bao lâu nên còn rất trẻ chưa có kinh nghiệm đời. Cô vừa đến nhà họ Lỗ vừa mở miệng nói mấy lời đã bị Lỗ Sâm hét như tát vào mặt.

- Quý vị là thầy cô giáo, bổn phận của các người là dạy chữ cho trẻ con, còn việc quản lý nó là việc của tôi. Ở nhà nó làm việc sai trái, nếu tôi không uốn nắn nó thì ai vào đây làm chuyện đó? Mấy người lo chuyện ở nhà trường đi, khỏi cần lo chuyện nhà của tôi. Không lẽ cô muốn làm cô giáo của tôi nữa à? Hoa Sầu Đông tuy họ Dương nhưng nó ăn cơm nhà họ Lỗ của tôi. Số tôi xui xẻo vậy đó. Khi không rồi rước một đám của nợ về nuôi. Nếu cô không cho tôi dạy dỗ nó thì cô mang đám của nợ kia về trường đi. Mang đi đi, đi đi đi!

Cô Châu rút nhanh ra khỏi nhà. Vẫn không hiểu "đám của nợ" kia là gì? Nhưng từ đó cô thề là sẽ không bao giờ quay lại cái nhà họ Lỗ đó nữa. Trường sư phạm chỉ dạy cho cô cách giáo dục trẻ con chứ không hề dạy cho cô cách giáo dục phụ huynh học sinh bao giờ.

Chuyến "phỏng vấn gia đình" của cô Châu, làm cho Hoa Sầu Đông nghỉ học hết ba hôm. Cô bé lại bị treo lên xà

nhà, bị dùng roi quất cho một trận, đến độ hai bắp đùi rướm cả máu. Khi cô bé cắp sách trở lại trường, cô bé đã dùng một giọng nói dịu dàng đến độ làm cho mọi người phải đau lòng mà nói với cô Châu, ông hiệu trưởng và thầy giám thị rằng:

- Xin các thầy, các cô đừng nên đến nhà em nữa, em rất thích, rất thích được đến trường đi học, nếu như không được đi học, em sẽ không còn gì nữa. Ở nhà có nhiều lúc em làm chuyện sai quấy, chuyện bị đòn cũng tự em gây ra mà thôi! Xin các thầy, các cô đừng nên đến nhà em nữa, xin ... các thầy, các cô ... đừng nên đến nhà em nữa!

Các thầy giáo, cô giáo đưa mắt nhìn nhau. Họ tìm cách điều tra thêm về thân thế Hoa Sầu Đông, thì hình như lại vô cùng phức tạp, cô bé đã không phải là con gái của Lỗ Sâm, lại cũng không phải là con gái của Lý Ngọc Lan, trên giấy tờ hộ tịch, tên của mẹ Hoa Sầu Đông được điền tên là "Hứa thị", mà Dương Thăng và Hứa thị đó, trên giấy tờ lại chẳng có "quan hệ hôn nhân".

Thế là, vụ án Hoa Sầu Đông được gác qua một bên, toàn trường có biết bao nhiêu là đứa trẻ, làm sao có đủ thì giờ

để điều tra cận kề, hướng chỉ những đứa trẻ thuộc dân tộc ngoài, thường thường trên giấy tờ hộ tịch đều không rõ ràng. Nhà trường bèn không hỏi thêm gì về đời sống trong gia đình của Hoa Sầu Đông nữa, cho dù, mỗi ngày, Hoa Sầu Đông vẫn cứ đem theo những vết thương khác nhau mà đến trường.

Năm Hoa Sầu Đông học lớp hai, Ngọc Lan lại sinh một đứa con gái, đặt tên là Lỗ Thu Hồng. Khi Thu Hồng được sinh ra, Ngọc Lan nghĩ rằng những khổ hình của mình coi như đã qua, vì nàng rút cuộc cũng đã sinh được cho Lỗ Sâm một đứa con. Ai ngờ khi Lỗ Sâm biết được đó là một đứa con gái, hắn đã mắng cho Ngọc Lan một trận xối xả:

- Mày thuộc về loại đàn bà gì vậy Sao mà chỉ biết sinh thứ của nợ không vậy Bụng dạ mày làm bằng gì vậy Tại sao mày biết sinh cho thằng chó chết kia con trai, mà mày lại sinh cho tao con gái Hử?

Ngọc Lan không dám nói một tiếng nào, nàng chỉ đau đớn nhớ lại, khi nàng sinh Quang Mỹ, Dương Thắng đã hôn lên mái tóc nàng, thì thào vào bên tai nàng rằng:

- Con gái cũng quý như con trai! Anh đều thương hết cả!
Em là một người đàn bà tốt, là một người mẹ hiền rất dễ thương của những đứa con anh!

Cũng là người tỉnh ngoài, tại sao lại khác nhau một trời một vực như vậy! Ngọc Lan không hề hiểu rõ rằng: "tỉnh ngoài" bao gồm một khu vực vô cùng rộng lớn, và cũng không hiểu rằng, sự phân biệt thiện ác giữa người với người với nhau, thật sự, không hề có quan hệ gì đến chuyện người ở tỉnh nào (Người ở tỉnh ngoài đây chỉ những người từ lục địa Trung hoa đến Đài Loan lập nghiệp sau năm 1949. Năm 1949 khi Mao Trạch Đông chiếm cứ toàn bộ lục địa Trung Hoa, Tưởng Giới Thạch đã rút tất cả chính phủ về hải đảo Đài Loan, thân nhân của quân nhân và nhân viên chính phủ cũng đi theo, ngoài ra cũng có rất đông thường dân đi theo tránh nạn Cộng Sản - Chú thích của người dịch).

Lỗ Sâm mắng Ngọc Lan hết mấy tháng, lại uống rượu hết mấy tháng, thế nhưng, rút cuộc cũng đâm ra thương yêu Thu Hồng. Dù sao, hơn bốn mươi tuổi hấn mới được làm cha, dù sao, đó cũng là con ruột của hấn! Thế nhưng, một khi đã thương, hấn lại thương một cách quá đáng. Không

ai được để cho con bé cất tiếng khóc, con bé vừa ọ ẹ, hấn đã rống hống lên mắng thật to tiếng:

- Ngọc Lan! mày chết đi đâu mất rồi Có phải là mày cố ý bỏ đói con nhỏ không? Bộ mày muốn chết hả? mày cố ý ăn hiếp con gái tao, có phải không? Mày làm cho nó khóc nữa là tao giết mày chết! chẳng lẽ chỉ có bọn trẻ con nhà họ Dương mới là vàng ngọc của mày Con gái của nhà họ Lỗ tao thì mày lại không trông nom cho đàng hoàng! mày cố ý chọc tức tao..

Càng nói, hấn lại càng giận dữ. Ngọc Lan cuống cả người lên, lại thêm Thu Hồng là đứa trẻ hay khóc, càng dỗ càng khóc nhiều hơn. Lỗ Sâm càng mắng, con bé càng khóc dữ. Thế là Hoa Sầu Đông, Quang Tông, Quang Mỹ cũng bị họa lây, mấy đứa trẻ này vẫn thường bị ăn bạt tai một cách vô cớ, chỉ tại vì "Thu Hồng khóc".

Thế là, việc "Thu Hồng khóc" trở thành một chuyện trọng đại, làm cho tất cả mọi người trong nhà trở nên căng thẳng, kinh hoàng. Quang Tông đến tuổi đi học, bắt đầu có bạn bè ở trường, con trai dù sao đi đâu cũng dễ, thế là, thằng bé thường hay ở nhà bạn ngủ qua đêm, ít khi về

nhà. Những người dân cư ngụ trong thị trấn cũng biết mấy đứa trẻ này rất khổ, vì vậy, họ cũng đồng tình, sốt sắng để cho Quang Tông ở lại chơi với con họ, do đó, khoảng thời gian đó, Quang Tông được kể là ít bị đòn nhất trong đám. Quang Mỹ còn quá nhỏ, không thể giúp làm việc nhà được. Chỉ có Hoa Sầu Đông vẫn là đứa khổ nhất trong đám ba đứa trẻ.

Ở trường đi học chỉ có nửa ngày. Mỗi ngày, sau khi tan học, Hoa Sầu Đông phải làm công việc nhà, giặt tã, nấu cơm, giặt quần áo, bế em ... lại còn phải nhín thì giờ ra làm bài vở ở nhà trường. Cô bé rất thích đọc sách, vẫn thường vừa nấu cơm, vừa đọc sách, không những đọc những sách mà cô giáo bắt phải đọc, cô bé còn yêu thích những sách truyện cổ tích một cách mê say, cô bé đọc đủ loại sách nhi đồng trẻ con, mượn được ở thư viện quyền nào là cô bé đọc ngón ngấu quyển đó. Cô bé cũng thường hay vừa giặt quần áo, vừa để trí tưởng tượng của mình bay nhảy, tưởng tượng cô là cô bé Lọ Lem, tưởng tượng mình có xe ngựa vàng và đôi giày thủy tinh xinh đẹp.

Thế nhưng, xe ngựa vàng và đôi giày thủy tinh không bao giờ xuất hiện mà những tai nạn do "Thu Hồng" đem đến

thì hình như vô cùng vô tận. Có một hôm, Hoa Sầu Đông đang dỗ cho Thu Hồng ngủ, Lỗ Sâm đột nhiên nhìn thấy trên vai của Thu Hồng một vết bầm to gần bằng đồng tiền cắc. Đây là một chuyện kinh thiên động địa, hấn lập tức tát cho Hoa Sầu Đông mười mấy cái tát nên thân, vừa tát vừa la hét ồm ồm:

- Mày bắt nạt nó hả? Mày là đứa con nít độc ác, nham hiểm không ai bằng! Mày làm cho con bé bị thương rồi! Ngọc Lan! Ngọc Lan! Mày là con đàn bà chó chết! Sao mày lại dám đem con tao giao cho con quỷ nhỏ này, mày xem, nó làm cho con bé bị thương rồi..

- Tôi không có! Tôi không có!

Hoa Sầu Đông phân trần, cãi lại, cho dù chuyện bị đòn như cơm bữa, thế nhưng, bị đổ oan là một điều mà cô bé không chịu được.

- Mày còn dám cãi lại hả?

Lỗ Sâm chụp ngay một cái xẻng sắt trên quầy thu tiền, đập ngay xuống đầu Hoa Sầu Đông một cái

Hoa Sầu Đông lập tức té nhào xuống đất bất tỉnh, vùng tóc ở gần phía trán bên trái bị tét một đường dài khoảng hai phân, máu chảy ra rất nhiều. Thị trấn ô Nhật chỉ có tổng cộng hai con đường có cửa tiệm buôn bán, không có bác sĩ ngoại khoa. Ngọc Lan ngỡ rằng con bé sẽ chết mất, vì liên tiếp mấy hôm, gương mặt cô bé lúc nào cũng trắng bệch như giấy, lại ối mưa liên tục, không ăn được thứ gì, vừa bước xuống giường, bước chân đã xiêu vẹo, đi đứng không vững. Đêm đêm, Ngọc Lan quỳ bên giường cô bé, vừa cầu nguyện, vừa khóc, vừa thì thầm kêu gọi:

- Hoa Sầu Đông ơi, con mà có mệnh hệ nào, mẹ có chết đi cũng sẽ không có mặt mũi nào nhìn cha của con! Hoa Sầu Đông! Con phải khỏe trở lại nghe con! Khổ thân con tôi! Khổ thân con tôi! Khổ thân con tôi!

Dòng sinh mệnh của Hoa Sầu Đông cũng tương đối mạnh mẽ, rút cuộc cô bé cũng lành mạnh trở lại. Trong mái tóc gần trán phía bên trái của cô bé có một vết sẹo thật to, cũng may, cô bé có một mái tóc đen dày, do đó đã che đi được vết sẹo đó, nhờ vậy không bị ảnh hưởng gì đến gương mặt. Chỉ có điều về sau, cô bé thường mang chứng

nhức đầu một bên thường xuyên.

Lần này Hoa Sầu Đông bị đánh đến gần bỏ mạng, rút cuộc cũng khơi dậy được lòng căm phẫn của nhà trường và những người lối xóm lân cận, họ cũng làm một bản cáo trạng đưa lên ông lý trưởng, ông lý trưởng lại họp cùng ông thị trưởng, khuyên giải Lỗ Sâm hết một chập, cũng may Lỗ Sâm hôm đó không uống rượu say, tâm tình hấn cũng không đến nổi tệ, hấn bèn nhún vai, quơ quơ tay, nói một câu:

- Thì coi như tôi thiếu nợ nhà họ Dương chúng nó vậy! Từ đây về sau, chỉ cần chúng nó không làm gì sai quấy, thì tôi sẽ không đánh nó đâu

Từ đấy về sau, quả nhiên hấn ít đánh Hoa Sầu Đông hơn. Điều chủ yếu là vì, hấn phát giác ra cái "vết bầm" gây ra sóng gió trên vai Thu Hồng, chỉ là một dấu "thai ký" (bót) đã có sẵn từ lúc con bé được sinh ra

Thế nhưng, số mệnh Hoa Sầu Đông vẫn không khá ra được. Tại vì, ngày 7 tháng 8 năm 1959 (Dân quốc năm thứ 48) đã đến.

QUỲNH DAO

Thiên đường rực lửa

Phần I : Hoa sầu đông

Chương 6

Ngày 7 tháng 8 năm 1959 (Dân quốc năm thứ 48).

Lúc đầu có một luồng khí ẩm thấp miền nhiệt đới, từ mạn đông bắc của vùng quần đảo Đông Sa của biển Nam Hải, hình thành một ngọn bão không rõ ràng lắm, với tốc độ 60 hải lý một giờ, thổi về hướng trung bộ của Đài Loan. Bắt đầu từ lúc hơn chín giờ sáng ngày 7 tháng 8. Mưa gió tầm tã đổ xuống, liên tục, suốt mười hai tiếng đồng hồ không ngừng nghỉ.

Ở phía trung bộ của Đài Loan, có một dòng sông bắt nguồn từ một ngọn núi cao chảy dài xuống, mang tên Đại Đồ Khê, đó là một trong bốn dòng sông lớn nhất của miền trung bộ. Thượng lưu của Đại Đồ Khê, phối hợp với chi nhánh của ngọn Tân Cao Sơn, A Li Sơn chảy uốn éo

quanh co ở vùng trung bộ, đến Phổ Lý mới đổ vào vùng bình nguyên.

Dòng Đại Lý Khê này là nguồn nước chủ yếu nhất của nông dân miền trung, diện tích lưu vực rộng đến 20720 kilometer vuông, vài chục thôn trang trong khu, đều dựa vào dòng sông này sinh sống. Ở một dải Chương Hóa đại bộ phận dân cư đều làm nghề nông. Họ dựa vào nguồn của cải thượng đế phú cho mà sinh tồn, cũng không ngờ rằng, có một mai ân từ thượng đế ban cho, thượng đế lại sẽ thu về.

@Ngày 7 tháng 8 sau khi mưa lớn tiếp tục mười hai tiếng đồng hồ nước biển dâng lên bị dòng nước lũ xô đẩy hợp với Đại Đổ Khê làm một, bắt đầu chảy ngược. Nước lớn cuồn cuộn, chảy xiết, nhanh chóng ủa vào Đại Đổ Khê, đe dọa Đại Đổ Khê hoàn toàn vỡ, nước lũ cuồn cuộn tới lập tức chảy tứ tung trên đồng bằng, tốc độ kinh người, dìm ngập ruộng đất, cuốn đi thôn xóm, xô gãy cầu, mang đi gia súc mà rất nhiều bà con nông dân còn đang ngủ, trong khoảng một đêm vợ con chia lìa, mất đi bao nhiêu sinh mạng.

Đêm đó, Hoa Sầu Đông cùng em gái Quang Mỹ ngủ trong ngôi nhà nhỏ. Em trai Quang Tông ngủ lại ở nhà một bạn học. Do mưa lớn, hôm đó không lên lớp, Hoa Sầu Đông suốt ngày giúp đỡ làm việc nhà, trông các em, giặt tã lót, quần áo ngày mưa không có cách nào phơi được ở bên ngoài. Buổi tối, toàn thể căn nhà nhỏ treo đầy tã lót của Thu Hồng, ngay cả phòng ngủ của Hoa Sầu Đông cũng treo tựa như cờ vạn quốc. Thu Hồng cùng cha mẹ ngủ trong phòng ngủ giáp vách. Lỗ Sâm theo lệ uống rượu nhưng đêm ấy uống không nhiều, bởi vì trước khi đi ngủ Hoa Sầu Đông còn nghe thấy tiếng ông ta xỉ vả Ngọc Lan.

Nước lớn ulla vào nhà, là Hoa Sầu Đông đầu tiên phát hiện, bởi vì nó vẫn chưa ngủ, nó đang mơ tưởng mình là vai nữ chính trong truyện nhi đồng nào đó. Những lúc ấy, niềm vui sướng lớn nhất của nó là đọc sách và mơ tưởng. Đầu tiên nó thấy khung giường đang lay động. Nó sờ em gái bên cạnh, em ngủ đang ngon cũng không mơ thấy ác mộng, làm sao giường lại lay động chẳng lẽ là động đất? nó sờ giường trong tối, bản thân cũng không biết nên làm gì, thì một chân dẫm vào trong nước lớn lên đến ngang lưng, lúc này nó sợ hãi thất sắc, lập tức theo bản năng hô rống lên:

- Quang Mỹ! Quang Mỹ! ngập nước rồi! ngập nước rồi!
mẹ! mẹ! ngập nước rồi! ngập nước rồi! ngập nước rồi! ...

Trong rối loạn nó lội ào nước chạy tới gian phòng của mẹ
sờ công tắc đèn điện, đèn không sáng. thế nước cuộn
cuộn phút chốc đã ngập đến ngực nó. Nó bắt đầu kêu thét:

- Mẹ! Mẹ!

Trong bóng tối nó nghe thấy nước vang lên "ùm" một
tiếng, có người nhảy vào trong nước. tiếp đó là tiếng gào
của Ngọc Lan

- Quang Tông! Quang Tông ở nhà họ Lưu! tôi phải đi tìm
Quang Tông ... Quang Tông ...

- Mẹ! mẹ! - nó kêu lên, quờ tay túm trong bóng tối, chỉ túm
được một chéo áo Ngọc Lan. Bóng Ngọc Lan đã nhanh
chóng lướt qua bên người nó, trong tay còn ôm chặt Thu
Hồng. Một hồi tiếng nước "ào ào ào" Ngọc Lan đã lội nước
xông thẳng ra phía ngoài

Hoa Sầu Đông đứng không vững, cả người bắt đầu trôi nổi. Đồng thời nó nghe thấy nhà đang nứt ra, bốn phương tám hướng, dường như có tiếng rùng rợn mà cổ quái: tiếng nứt vỡ, tiếng nước tiếng người, tiếng "tồm" của đồ vật rơi vào trong nước ... Mà trong tất cả những tiếng này, có tiếng rống to chói tai của Lỗ Sâm:

- Ngọc Lan! không được phép ra ngoài! Ngọc Lan! ẵm Thu Hồng về cho tôi! ... Ngọc Lan, mày ở đâu! ...

Bốn phía tối đen như mực, trên đỉnh đầu, ván gỗ sập xuống, tiếp đó, cả ngôi nhà đều sập. Hoa Sầu Đông sợ hãi đến nỗi mất đi ý thức. Thân hình nó bị nước nhấc bổng lên cao lên rồi lại bị nước dúi xuống. Tiếp đó dòng nước cuốn lấy nó, xô nó đến phương hướng tối tăm không biết tên, chân nó đã không chạm tới đất nữa. Nó muốn kêu, mới há miệng nước đã lùa vào trong miệng. Nó bắt đầu thò tay túm loạn, cái túm này, lại túm được một cái tay đàn ông khác. Nó cũng không biết cái tay đó là của ai chỉ cảm thấy thân mình được nâng lên, đặt trên một tấm ván giường trôi nổi. Nó cố sống cố chết bám lấy ván giường. ý nghĩ đầu tiên lọt vào óc nó là Quang Mỹ, Quang Mỹ còn ngủ trên giường! nó lấy hết giọng kêu ré lên:

- Quang Mỹ! Quang Mỹ! Quang Mỹ! em ở đâu

Tiếng kêu này của nó, khiến người đàn ông bên cạnh nó cũng đột nhiên bị lay tỉnh. ông ta chửi toáng lên:

- Té ra là tao cứu mày, con đĩ con này! Hoa Sầu Đông! mẹ mày đâu tiếp đó ông ta kêu lên thảm thiết:

- Ngọc Lan! Ngọc Lan! mày ẵm Thu Hồng về cho tao! Thu Hồng! Thu Hồng! Ngọc Lan! mày làm tổn thương Thu Hồng! tao sẽ giết mày! Ngọc Lan ... Ngọc Lan! Thu Hồng của tôi đâu Thu Hồng của tôi đâu

Hoa Sầu Đông cố sống cố chết bám ván gỗ, tấm ván gỗ chở nó và Lỗ Sâm. Cảm giác thấy ván gỗ đang bị nước lũ cuốn cuộn xô đi xa, xô đi xa Nó đã không còn sức nào mà nghĩ nữa, chỉ còn nghe thấy Lỗ Sâm đang gào thét bên tai nó. Giọng điệu thảm thiết đó, và thể nước cuốn cuộn, tiếng nhà đổ sập, tiếng gió gầm rú, hợp tất cả lại thành sự rùng rợn khó mà hình dung nổi, đồng thời, còn có rất nhiều tiếng kêu thảm thiết vật vờ ở khắp nơi Vô số cành khô lá cây níu kéo người nó lại Đó là ngày tận thế. Toàn thể thế

giới đều tiêu rồi Cái gì cũng tiêu rồi Nó lắc la lắc lư bò trên ván gỗ, nước không ngừng chồm trên người nó, lại rút xuống. Mỗi lần, cơ hồ như kéo nó rời khỏi tấm ván gỗ. Nó không dám động. Thế giới không còn nữa Thế giới này chỉ có nước, nước và sự khủng khiếp, nước và Lỗ Sâm.

Lỗ Sâm vẫn đang kêu, chỉ có là, tiếng này so với tiếng khác khàn hơn, tiếng này so với tiếng khác tuyệt vọng hơn:

- Thu Hồng! Thu Hồng của tôi! Ngọc Lan! mày xéo đi đâu rồi! Thu Hồng ... Thu Hồng của tôi ...

Hoa Sầu Đông vùng vẫy muốn khiến mình tỉnh táo Nó gắng gượng mở to mắt, chỉ thấy một mảnh nước lớn đen mênh mang, bên trên trôi nổi những đồ vật đen sì sì nhìn không rõ. Mưa lớn trực tiếp tưới trên đỉnh đầu, không có nóc nhà, không có thôn xóm, toàn thể làng ô Nhật đều nhìn không thấy nữa Ván gỗ đang trôi, sắp trôi tới biển cả. Hoa Sầu Đông gắng sức tập trung tư tưởng càng lúc càng tan rã của mình. Trong biển cả cái gì cũng đều có, Quang Tông, Quang Mỹ, Thu Hồng, Ngọc Lan ... phải chăng đều đã cuốn vào biển cả. Lòng nó bắt đầu quặn thắt quặn thắt

lại quặn thắt. Mà bên cạnh nó, tiếng kêu thét của Lỗ Sâm đã chuyển thành nức nở:

- Ngọc Lan ... Ngọc Lan ... Thu Hồng ... Thu Hồng ...

Không biết bắt đầu từ lúc nào, nước mắt đã lan đầy mặt Hoa Sầu Đông. Nước mắt nóng và mưa lạnh ngắt, từng giọt từng giọt, và nước lũ ngập trời ngập đất trào ra thành một khối. Trong cơn mơ mơ màng màng, có một vật đen trùi trùi trôi đến bên người nó, giống một đứa trẻ, có thể là Quang Mỹ! nó cả mừng thò tay ra tóm lấy, tóm được một cái chân lông lá ẩm ướt mà lạnh ngắt. Nó kinh hãi, mới biết không phải là Quang Mỹ, mà là một cây chó. Nó kêu gào vội buông tay và suýt nữa nó đã ngã vào trong nước lũ, uống liền mấy ngụm nước đục. Nó ho, sặc, lại theo bản năng tóm chặt ván gỗ. Qua phen từng trải này, toàn thể tâm linh nó đều từ sợ hãi mà biết thành hầu như tê dại.

Thời gian không biết trôi qua bao lâu, tấm ván vướng vào một thân cây lớn, bị giữ lại. Trên cây có tiếng một người đàn bà đang than khóc vang trời, dậy đất:

- Long ơi! Long ơi! Phải thẳng Long không? Phải thẳng

Long không con?

Lập tức có nhiều thanh âm cùng cất lên một loạt, già có, trẻ có, như thể van xin, như thể mừng rỡ:

- Ai đó? Long phải không? Thắng phải không? Ai đó? Ai đó?

Tiếng của Lỗ Sâm trả lời, nghe như thể tiếng trống bễ:

- Tôi đây! Lỗ Sâm, và cả Hoa Sầu Đông nữa!

Tiếng người đàn bà lại khóc nức lên:

- Hu hu hu! Long ơi! Long ơi! Con ơi là con! Hu hu hu hu!

Có tiếng một người đàn ông còn trẻ cũng đang than khóc:

- Ơ, ơ, hu hu hu! Thắng ơi, Phú ơi! hu hu hu!

Trên cây hình như không có ít người! Tiếng của một ông già đang cất lên, giọng ông khàn khàn:

- Đừng khóc nữa, con ơi! Liên à! Minh à! ... Nhà chúng ta không làm chuyện gì thất đức. Mã tổ nương nương sẽ phò hộ cho chúng ta! Thằng Long sẽ được cứu mà, bọn thằng Thằng cũng sẽ được bình an vô sự mà! Đừng khóc nữa con ạ! Chúng ta hãy lo kéo Hoa Sầu Đông lên cây trước đã! Hoa Sầu Đông! Hoa Sầu Đông!

Trong cơn mơ màng phảng phất, Hoa Sầu Đông hình như hiểu được rằng, trên cây đó có gia đình bác Vạn ở gần nhà, gồm có bác Vạn, con trai của bác là anh Minh, con dâu của bác là chị Liên, ba thế hệ nhà bác Vạn đều ở chung với nhau, vì vậy rất đông người, bây giờ ngó bộ cũng ly tán hết rồi! Cô bé muốn trả lời tiếng kêu của bác Vạn, thế nhưng, cổ họng cô cứng ngắt, không phát ra được một thanh âm nào, sự kinh hoàng, đau khổ tuyệt vọng quá độ và sự sợ hãi vô bờ bến đang chụp lấy cô chặt cứng, không rời! Vả lại, cô bé cũng bắt đầu cảm thấy tứ chi của mình sưng vù lên vì ngâm nước quá lâu! Có người đưa tay ra kéo tấm ván gỗ, tấm ván gỗ rung lên từng chập, Lỗ Sâm vội vàng nói:

- Khỏi kéo làm gì! Tôi nắm chặt nhánh cây, giữ cứng tấm ván là được rồi! Trên cây cũng đông người quá, chắc

không chịu nổi thêm người nữa đâu! Hư hư ... hư hư! Thu Hồng và Ngọc Lan đều mất tiêu rồi! Hu hu hu ... hu hu hu ...

Hắn lại bắt đầu khóc than ư ử. Tiếng than khóc đó của hắn lại khơi dậy tiếng khóc của chị Liên:

- Hu hu hu ... hu hu hu ...

Tiếng khóc, tiếng than vãn, tiếng nước chảy, tiếng gió thổi, tiếng mưa rơi, tiếng cành lá dao động ... tất cả cùng hợp lại, tạo nên một thứ âm thanh quái đản, kinh hoàng của một thứ địa ngục trần gian. Thần trí của Hoa Sầu Đông bắt đầu trở nên mơ hồ phảng phất. Trong cơn mê sảng đó, tiếng nói của bác Vạn cạnh nhà hình như vẫn vang vang bên tai cô bé:

- Nhà mình không hề làm gì thất đức, Mã Tổ nương nương sẽ phò hộ cho chúng ta!

Đúng vậy, mẹ Ngọc Lan không hề làm chuyện gì thất đức, Quang Tông. Quang Mỹ, Thu Hồng đều còn quá nhỏ, chúng nó đều rất tốt, rất dễ thương! Ở hiền thì gặp lành,

nhất định là Mã Tổ nương nương sẽ phù hộ cho họ. Thế nhưng, Mã Tổ nương nương ơi! bà đang ở đâu Tại sao gió vẫn không ngừng thổi Mưa vẫn không ngừng rơi và dòng nước mênh mông vẫn không ngừng cuộn cuộn dâng lên, cuốn trôi phân tán mọi người thế này Mã Tổ nương nương ơi! Bà đang ở đâu Bà có nghe tiếng kêu than của mọi người không? Phảng phất đâu đây hình như cô bé lại trở về mấy năm trước, mọi người đang làm lễ cúng vái trên núi, lễ bái những "người anh em tốt", thế nhưng, ba lại đi theo những người "anh em tốt" đó luôn rồi

Nghĩ đến cha, trong đầu cô bé chỉ còn lại hình ảnh của cha Hình như cô bé đang nằm mơ, trong giấc mơ của cô bé có hình ảnh gương mặt cha thật rõ nét.

Dương Thăng đứng trước cổng vào mỏ than đá, đang nhìn cô bé mà cười, chiếc nón đội trên đầu bị lệch sang một bên, cô bé đưa tay vẫy, bắt cha cúi người xuống, cô tỉ mỉ đưa tay chỉnh cái nó lại cho ngay, kéo cái đèn trên nón lại cho đàng hoàng, và cả sợi dây điện trên nón thông xuống bình điện đang đeo ngang hông nữa ... Ba của cô bé ôm chầm lấy cô, ôm cô thật chặt, thật chặt! Sau đó ba cô vừa cười vừa nói thì thào vào tai cô bằng một giọng

thân thiết, thương yêu vô bờ bến:

- Hoa Sầu Đông! ba nói cho con nghe một bí mật nhé! Con là một cô bé xinh đẹp và dễ thương nhất cõi đời này!

Ồ! Ba ơi! Trái tim cô bé đang kêu gào, ba đang ở đâu Trên thiên đường chẳng? Bên cạnh ba còn chỗ trống không?Ồ! ba ơi! Cứu con với, cứu con vào thiên đường với ba đi, ba ơi! ... Và cô bé ngất đi ...

oOo

- Hoa Sầu Đông! Hoa Sầu Đông!

Có người đang đánh nhè nhẹ vào gò má cô bé, có người đang kêu gào vào tai cô bé, lại có người kê sát chai rượu vào môi cô bé, đổ cho cô một ngụm rượu, cô sực bừng tỉnh dậy Mở mắt ra, bầu trời sáng rực, chói cả mắt, sao vậy Trời đã sáng rồi à? Cô đảo mắt nhìn quanh, cảm thấy thân hình mình như thể vẫn còn đang bồng bênh, trôi nổi, cô nhìn ra bốn bề, mới nhận ra mình đang nằm trong một

con thuyền, trên thuyền đã có rất nhiều người, năm người của nhà họ Vạn, Lỗ Sâm, hai chị em họ Vương và còn thêm vài người lạ. Có hai chú lính đang ngồi ở hai đầu thuyền, tay không ngừng bơi chèo về phía trước, miệng không ngừng liên tục la lên:

- Còn ở đâu có người không? Chúng tôi đến cứu mọi người đây

Hoa Sầu Đông ngược mắt lên nhìn, người đổ rượu và gọi cô bé dậy là thím Minh của nhà họ Vạn, cô bé nhìn thím Minh, ý thức đã trở về với cô. Cô đã được cứu rồi! Thì ra cả bọn đã được cứu rồi! Thế nhưng ... thế nhưng ... cô kéo lấy tay áo của thím Minh, giật giật, cuống quýt và khao khát cất tiếng hỏi:

- Mẹ cháu đâu Quang Tông, Quang Mỹ và bé Thu Hồng đâu Bọn họ cũng đã được cứu rồi, có phải không? Họ cũng đã được mấy chú lính cứu rồi, phải không?

Giọng của cô bé yếu đuối và khàn đục. Đôi mắt của thím Minh lấp lánh ánh lệ:

- Có thể là như thế, cháu ạ! Mấy chú lính này nói là đã cứu được rất nhiều người, họ đều được đưa đến vùng đất cao ở phía bên kia núi hết rồi! Bây giờ, chúng ta đi tìm họ, nhà thím còn năm người vẫn chưa tìm được đây này! Có thể cũng đã được cứu sang bên đó rồi!

- Ồ!

Hoa Sầu Đông thở ra một hơi dài thậm thượt, tứ chi cô bé mệt mỏi, bải hoải, cô ngã nhào trở vào vòng tay của thím Minh. Đúng vậy, mẹ và các em của cô nhất định là đã được cứu rồi, nhất định là đã được cứu rồi! Đột nhiên, cô cảm thấy đôi mắt mình nặng chình chịch, chỉ muốn nhắm lại, ngủ vùi! Thím Minh lắc lắc cô bé:

- Đừng nên ngủ, Hoa Sầu Đông! Tỉnh dậy đi cháu! Cả người ướt mềm như thế này, không ngủ được đâu, dễ bị trúng gió lắm đấy!

Hoa Sầu Đông cố gắng mở mắt ra, không để cho mình ngủ thiếp đi! Chú lính đang chèo ở đầu thuyền, quay đầu lại nhìn cô, cười khuyến khích:

- Đừng nên ngủ, cô bé à, chỉ còn một chút nữa là cô có thể gặp lại mẹ và các em của cô rồi!

Cô bé cảm kích, định ngồi thẳng dậy, thế nhưng, lại quá yếu ớt, cô ngã nhào trở vào lòng thím Minh, cô miễn cưỡng trừng to đôi mắt, nhìn ra bốn phía, một biển nước mênh mông, đồ ngẫu và vắn đục mang theo rất nhiều phù sa, bap quanh lấy họ, bông bênh, trôi nổi trên đó là vô số xác chết của các súc vật và những cành cây, xác lá, ngoài ra còn rất nhiều nôi niêu, xong chảo và các vật dụng dùng hàng ngày trong gia đình, cũng đang ào ạt, cuồn cuộn, bị cuốn theo dòng nước vô tình, trôi đi và biến mất. Mưa đã tạnh hẳn rồi Thế nhưng, cảnh tượng trước mắt lại kỳ quái đến độ làm cho người nhìn phải cảm thấy kinh hồn, táng đờm.

Ba tiếng đồng hồ sau, họ được đưa đến khu vực an toàn, ở đó, trong đám hơn hai trăm người khác đã được cứu đến trước, không hề có bóng dáng của Ngọc Lan, Quang Tông, Quang Mỹ và Thu Hồng. Chú lính hảo tâm vỗ vỗ vào vai Lỗ Sâm, nói bằng một giọng an ủi:

- Đừng gấp, nguyên cả quân đội đều được điều động đi

cứu người, ngay cả cảnh sát cũng vậy, ở đâu cũng có người đi cứu, chưa biết chừng họ đã được cứu đưa đến chỗ khác. Trận lụt này, thôn ô Nhật cũng chưa được kể là nghiêm trọng nhất đâu, ở khu vực Quốc Tinh và Hồ Khẩu kia, mới thật sự là thê thảm hơn nữa! nghe nói có người bị cuốn trôi đi tới mấy chục cây số mới được cứu lên. Vì vậy, đừng gấp, đợi đến khi nước rút rồi, những người được cứu ở khắp nơi tập trung lại, lúc đó có thể sẽ tìm lại được những người thân ly tán!

Rút cuộc, Hoa Sầu Đông cũng đã được đứng trên đất liền rồi, thế nhưng, đầu của cô bé vẫn cứ quay mòng mòng, như thể vẫn còn đang trôi nổi trên mặt nước, cô không thể đứng vững được. Cô bé ngồi co rút ở một góc tường, mệt mỏi. Mấy chú lính đem thức ăn đến cho cô, thế nhưng, vì không tìm được Ngọc Lan và các em, cô bé không muốn ăn gì hết, cố gắng cũng chỉ miễn cưỡng nuốt được một khúc nhỏ bánh mì. Lỗ Sâm ngồi trên một cái ghế dài, mái tóc hói quá nửa của hắn ướt mềm, thả dài theo mang tai, hai bàn tay hắn đặt trên đầu gối, trông không còn một chút nét hung bạo nào, miệng hắn không ngừng lẩm bẩm, lập đi lập lại chỉ một câu nói:

- Ngọc Lan, mày phải đem Thu Hồng trở về đây cho tao, tao đã hơn bốn chục tuổi rồi, chỉ có hai người thân duy nhất là mẹ con mày đó thôi!

Ba hôm sau nước rút đi

Cư dân còn sống sót của thôn ô Nhật từ các nơi bắt đầu lục tục trở về. Từ trong đám đất bùn, tường vỡ, họ bắt đầu đào xới, bươi móc, dọn dẹp.

Vì nước biển chảy ngược vào, cát bùn vùi lấp nguyên cả một khu vực, dưới lớp cát bùn ngẫu đổ, họ không ngừng đào lên thi thể của thân nhân bị vùi lấp dưới đó. Gần như không có một gia đình nào hoàn toàn thoát khỏi cơn kiếp nạn, chỉ trong một đêm, nhà tan người mất, chỗ nào cũng vang vang tiếng người khóc con, tìm vợ, lạc chồng ... Có rất nhiều người bị dòng nước cuốn đi mất biệt, dưới dòng nước sâu, trong đám bùn đất, oan hồn vất vưởng, không biết tìm đâu, viễn ảnh mịt mờ, trời sầu đất thảm. Bi kịch nhân gian cũng cực cũng chỉ đến nước này

Phải đến năm ngày sau, Lỗ Sâm mới đến vùng đất bùn cách đó mười mấy cây số, nhận xác của Ngọc Lan và Thu

Hồng. Mặt mũi của Ngọc Lan đã không còn nhận được nữa, chỉ có thể nhìn ra từ bộ quần áo đang mặc trên người, còn đứa trẻ nàng khư khư ôm lấy trên tay, lại càng thê thảm hơn. Về phần Quang Tông và Quang Mỹ thì vẫn không tìm ra được thi thể, bị liệt kê vào danh sách những người mất tích.

Lỗ Sâm nhận xong xác vợ con, trở về thôn ô Nhật, nhà đã không còn nữa, tiệm bán đồ sắt cũng không còn nữa. Hoa Sầu Đông đang được tạm trú trong trại lính ở một khu vực đất cao gần đó, trong trại còn có rất nhiều những cư dân khác, cũng đang chờ sự tiếp cứu của chính phủ, chờ đợi tin tức của người thân. Lỗ Sâm nhìn Hoa Sầu Đông, gương mặt của hắn xanh mét, đôi mắt trợn ngược, hai tròng mắt giăng đầy gân máu đỏ ngầu. Khi Hoa Sầu Đông rụt rè, sợ sệt nhưng lòng đầy hy vọng, đến gần hắn cất tiếng hỏi nhỏ:

- Bác có tìm được mẹ và em không?

Lúc này tất cả những sự đau thương của Lỗ Sâm mới đột nhiên phát ra, Hắn rống lên một tiếng kêu cuồng nộ của một con thú dữ bị thương, hai bàn tay hắn chụp lấy hai bờ

vai nhỏ bé của Hoa Sầu Đông, lắc lẩy lắc đẽ, lắc đến độ hai hàm răng của cô bé đánh vào nhau lập cập. Hấn găm lên, như thể tất cả sức lực trong người đều tuôn ra theo tiếng gằn đó:

- Tại sao người chết không phải là mày Mà lại là mẹ mày và Thu Hồng! Tại sao người chết không phải là mày Mà lại là Thu Hồng ...

"Bịch" một tiếng vang lên, Hoa Sầu Đông ngã nhào ra bất tỉnh.

oOo

Trận lụt lần đó, trong lịch sử của đảo Đài Loan, được gọi là "trận lụt tám bẫy". Khu vực bị ngập lụt, từ bắc xuống nam, từ đông sang tây, bao trùm khoảng ba trăm cây số vuông. Đường xe lửa bị gián đoạn, công lộ bị cắt ngang, điện nước bị cúp hết, đất bằng biến thành biển nước mênh mông, ruộng lúa biến thành đất hoang trùng điệp. Dân bị nạn có khoảng mấy chục ngàn người, hơn sáu mươi thôn

xóm, thành phố, bị chìm ngập dưới làn nước vô tình, tàn bạo

Sau cơn kiếp nạn, người ta không thể nào thống kê được một cách chính xác số người bị chết, số người bị mất tích nhiều hơn số người được xác nhận là chết khoảng ba, bốn lần. Những người bị mất tích đó, có thể đã bị cuốn ra biển khơi, hy vọng sống còn rất vô vọng, tuy nhiên, trong tâm hồn của rất nhiều người dân bị nạn, những thân nhân đó của họ, vẫn còn sống ở một nơi nào đó.

Lần thiên tai này, làm cho rất nhiều người không còn nhà cửa để mà trở về. Làm cho rất nhiều gia đình tan nát, rất nhiều đồng ruộng bị bỏ hoang. Làm cho rất nhiều người đang hạnh phúc trở thành bất hạnh, và những người vốn đang bất hạnh, càng bất hạnh gấp bao nhiêu lần trước đây.

QUỲNH DAO

Thiên đường rực lửa

Phần I : Hoa sầu đông

Chương 7

Những câu chuyện xảy ra trong nhân gian, cho dù có mang đầy sự may mắn hay bất hạnh, cho dù buồn bã hay hoan lạc, cho dù đau khổ hay dằn vặt, cho dù gánh nặng của đời sống có nặng nề cách mấy, cho dù định mệnh có đùa giỡn đến cách nào ... bánh xe lăn của thời gian vẫn vĩnh viễn không ngừng nghỉ. Lăn đi ngày và đêm, lăn đi xuân hạ thu đông.

Mấy năm sau, trong ký ức của những người dân, trận lụt cũng đã trở thành quá khứ. Những người còn sống sót sau cơn bão lụt ngày nào, có người lại tạo dựng lên cơ ngơi mới, trên vùng đất lụt lội ngày xưa. Có người bỏ đi nơi khác, không muốn nhìn lại vùng đất khơi dậy những tang thương trong lòng họ. Cho dù thế nào đi nữa, những bi kịch của Đại Đổ khô đã trở thành "lịch sử".

Còn Hoa Sầu Đông thì sao

Sau cơn bão lụt, có một khoảng thời gian rất dài, rất lâu, Hoa Sầu Đông vẫn không thể nào tin rằng, các em và mẹ Ngọc Lan đã thật sự không còn trên cõi đời này nữa. Định mệnh đối với cô bé thật khắc nghiệt biết bao! Vừa mới sinh ra đã mất mẹ, tiếp theo đó lại mất cha, đi theo Ngọc Lan về quê, cuối cùng cũng mất đi những đứa em và Ngọc Lan, người đã đối đãi với cô bé thấm thiết, thân tình như mẹ đẻ. Đột nhiên, cô bé phát giác ra rằng, cuộc đời của cô chỉ còn lại Lỗ Sâm. Người đàn ông chỉ cần tăng hắng một tiếng, cũng đủ làm cho cô kinh hoàng, thất sắc, vậy mà bây giờ, ông ta lại là "thân nhân duy nhất" của cô bé trên cõi đời này.

Không hiểu tại sao, Lỗ Sâm không bỏ Hoa Sầu Đông vào viện mồ côi, giữa đứa trẻ đó và hắn, không hề có một quan hệ máu mủ cõn con nào. Có thể, tại vì Lỗ Sâm cảm thấy cô độc, có thể hắn cần một đứa con gái nhỏ để làm công việc nhà cho hắn, có thể hắn cần một người để phát tiết ra những phần nộ trong lòng, có thể hắn cần một đối tượng để hứng chịu những cơn điên cuồng của hắn sau

những lúc say sưa Dù lý do gì đi nữa, hắn cũng đã giữ Hoa Sầu Đông lại Đồng thời, sau trận lụt đó, hắn đã dẫn Hoa Sầu Đông lên Đài Bắc.

Hắn đến Đài Bắc để tìm một người họ hàng xa Sau khi đến Đài Bắc, hắn mới biết rằng, chỉ trong vòng có vài năm, Đài Bắc đã thay đổi thành một bộ mặt mới, đường xá xe cộ tấp nập, người ở dày đặc như nêm cối Tìm không ra người họ hàng xa, hắn dùng tiền trợ cấp của chính phủ sau trận lụt, mượn một căn nhà gỗ nhỏ, chỉ có hai phòng ở đường Khắc Nạn. Những căn nhà gỗ nhỏ ở khu vực đó, đúng ra là những căn nhà được dựng lên không có giấy phép, rất nhiều năm sau, chúng đã bị dỡ đi, thế nhưng lúc đó, chúng được dựng lên chen chúc, dày đặc, xiêu vẹo, hỗn tạp như những khoảnh cây dựng lộn xộn của đồ chơi trẻ con.

Hắn sắm một cái quầy kiếng, để bán vé số và thuốc lá. Sự thật thì, Hoa Sầu Đông gần như là người quản lý quầy bán vé số và thuốc lá đó, vì cái quầy dựng ở nơi đông đảo người qua lại, buổi tối là lúc buôn bán được nhất, mà buổi tối gần như hôm nào Lỗ Sâm cũng say bí tỉ.

Hai năm đầu tiên đến Đài Bắc, suốt ngày Lỗ Sâm cứ uống rượu giải sầu, mỗi lần nghĩ đến bé Thu Hồng, là hấn lại ca ong ổng lên như khóc. Hấn đã chìm đắm quá độ vào nỗi bi ai của chính mình, do đó, cũng chẳng chú ý nhiều đến Hoa Sầu Đông. Như thế mà lại tốt, Hoa Sầu Đông theo những đứa trẻ nhà hàng xóm, vào học ở trường tiểu học công lập ở gần đó, cô bé được sắp vào học ở lớp ba, thế mà cũng đứng đầu lớp. Hình như Hoa Sầu Đông cũng có linh tính, cô bé biết rằng cuộc đời đi học của mình có thể bị gián đoạn bất cứ lúc nào, do đó, so với những đứa trẻ khác, cô trân trọng và yêu quý sự giáo dục mà cô được may mắn mà hấp thụ gấp bao nhiêu lần, so với ngày trước, cô ngấu nghiến chữ nghĩa học được nhiều hơn, hấp thụ những kiến thức học được điên cuồng hơn. Mỗi ngày sau khi tan học, cô vội vàng chạy đến quầy bán vé số, cố gắng giúp Lỗ Sâm buôn bán, chỉ cần có thể kiếm được tiền đem về nhà, cô sẽ được tiếp tục để yên cho đi học. Cô rất sợ Lỗ Sâm ra lệnh cho cô: Không được đi học, không được đến trường nữa. Cô bé chỉ mới khoảng chín tuổi, do đó, cô không hề có một ý niệm nào về những "quyền lợi" cùng "địa vị" của mình trên luật pháp. Cô chỉ biết định mệnh trao cô cho ai, cô phải thuộc về người đó.

Do đó, buổi tối Hoa Sầu Đông kiếm được nhiều tiền hơn Lỗ Sâm ban ngày gấp mấy lần, sau đó, ban ngày hắn cũng không thềm làm việc nữa, hắn giao khoán cho cô bé gánh hết trách nhiệm đó. Thế nhưng, miệng hắn vẫn không ngừng la hét mắng chửi cô bé:

- Tại sao tao lại xúi quẩy đến thế? Tạo sao tao phải nuôi cái quân chó chết như mày! Bộ kiếp trước tao thiếu nợ mày hay sao hả? Đồ chó chết, đồ trôi sông lạc chợ, đồ lai lịch bất minh! Thế nào cũng có một ngày tao đuổi mày ra khỏi nhà, cho mày đi ngủ đầu đường xó chợ, Hoa Sầu Đông ...

Hắn nắm lấy cằm cô bé, bấm ngón tay xiết chặt:

- ... Tao nói cho mày nghe, cái số của mày có quý nhân phò trợ đó, biết chưa Cho nên mày mới gặp được một người khoan hồng độ lượng như tao nuôi mày! ...

Hoa Sầu Đông không bao giờ dám lên tiếng trả lời một câu nào Chỉ cần được đi học, cô bé sẽ có thể tìm được sự vui vẻ trong sách vở. Tuy rằng, bị đòn, bị thương vẫn là chuyện xảy ra như cơm bữa Thế nhưng, cô bé biết tìm

cách che dấu những vết thương, không để cho các thầy cô nhìn thấy. Thỉnh thoảng, lỡ có bị nhìn thấy, thì cô bé cũng sẽ vội vàng giải thích:

- Tại em không cẩn thận nên em té ngã ...

- Em bị lửa đốt nhầm ...

- Tại em giúp làm công việc nhà bị búa đập trúng tay ...

Hoa Sầu Đông thật là dễ bị thương. Cho dù các thầy cô giáo rất ngạc nhiên, thế nhưng họ cũng chẳng có thì giờ để điều tra sâu thêm vào đời sống gia đình của cô bé. Nhất là, học sinh ở ngôi trường công lập này lại quá đông, có hơn ngàn người, mà tuyệt đại đa số đều đến từ những gia đình nghèo khổ ở khu nhà kiến trúc trái phép đó. Hoàn cảnh gia đình không khá giả, mỗi một đứa trẻ đến trường đều có thể có đủ thứ chuyện xảy ra, mang theo thương tích đến trường, không phải chỉ có một mình Hoa Sầu Đông. Cha mẹ đôi khi có những chuyện buồn bực, đem con cái ra "xổ" cho hả dạ là chuyện thường. Gia đình càng nghèo, thì sinh con càng đông, cũng lắm khi, giữa anh chị em với nhau, đánh nhau sút đầu vỡ trán, băng bó đến

trường cũng là chuyện thường.

Đối với Hoa Sầu Đông, bài vở ở trường không có gì khó khăn. Mỗi năm, chuyện làm cho cô bé đau khổ nhất, là lúc phải điền "lý lịch gia đình". Khi vừa vào học ở ngôi trường tiểu học này, cô bé nói với cô giáo rằng, cha ghẻ cô không biết chữ, không biết điền giấy tờ. Cô giáo bèn hỏi về tình trạng gia đình của cô bé, gương mặt cô bé lập tức mang đầy nét hoang mang, khổ sở, đôi mắt to đen đong đầy nét nhấn nhục, chịu đựng và tang thương vượt quá số tuổi của cô, làm cho cô giáo đó không nỡ nhấn tâm hỏi thêm gì nữa. Thế là, trong phiếu ký lịch của cô bé học trò mang tên Dương Tiểu Đình, những cột về thân nhân được điền vào là: cha chết, mẹ qua đời, em mất tích ... còn nhiều cột khác được để trống.

Về phần lệ phí tập vở phải đóng cho nhà trường, do bởi cô bé thuộc diện gia đình nghèo khó, nên đều được miễn, ngoài ra, vì cô bé thuộc thành phần học sinh xuất sắc của trường, do đó, mỗi năm cô đều được lãnh thưởng, có thể, trong suốt quãng đời khổ sở của tuổi ấu thơ của cô, đó là nguyên nhân chính yêu giúp cho cô bé học được đến lớp năm của bậc tiểu học.

Năm học lớp năm, Hoa Sầu Đông lại đối diện với một bi kịch khác trong cuộc đời. Cái bi kịch đó, rút cuộc đã làm cho Hoa Sầu Đông hoàn toàn ngã quy.

Năm đó, Hoa Sầu Đông đã trở mã dậy thì, da trắng, má hồng xinh đẹp quyến rũ.

Từ lúc qua khỏi tuổi mười một, thân hình của Hoa Sầu Đông vọt cao lên, với một tốc độ kinh hồn. Cô bé vẫn gầy, vẫn mảnh khảnh, thế nhưng, con gái miền nhiệt đới, tuổi dậy thì đến rất sớm. Mùa hè, dưới lớp áo mỏng manh của cô, đã ẩn hiện những đường nét lung linh của cơ thể. Hoa Sầu Đông đã học được những bài học về "tuổi trưởng thành" từ bạn bè, từ thầy cô giáo ở trường. Khi bộ ngực của cô bắt đầu nhú lên và đau ngấm ngấm, cô biết rằng mình đang bắt đầu trở thành thiếu nữ. Khi trốn trong nhà bếp tắm rửa, cô cũng đã từng kinh ngạc nhìn xuống quan sát cơ thể mình, làn da trắng trẻo mịn màng, trong như nước, tinh khiết như ngọc, cho dù từ khi còn bé, cô đã chịu đựng nhiều hình phạt về thể xác, thế nhưng, những vết sẹo đó vẫn không nhìn thấy rõ lắm. Mà rõ ràng nhất là đôi nhũ hoa nho nhỏ, thẳng tắp, mềm mại và dễ thương của

cô, bên trên là hai nụ hoa nho nhỏ đỏ hồng xinh xinh. Mỗi lần dội nước tắm từ trên cổ xuống, hai nụ hoa đó thế nào cũng vương lại hai giọt nước nho nhỏ như hai giọt sương long lanh vương trên đài hoa buổi sớm mai, lung linh trong suốt.

Lần đầu tiên phát hiện ra Lỗ Sâm nhìn trộm cô bé tắm, Hoa Sầu Đông sợ đến độ dùng quần áo, khăn tắm quấn hết cả người mình lại. Từ đó, cô chỉ tắm trong vòng bí mật, lúc nào cô cũng đợi Lỗ Sâm khi uống rượu đã say, nằm ngủ mê mệt, cô mới dám len lén tắm rửa cho mình sạch sẽ. mà những ngày tháng đó, cô lại rất thích mình sạch sẽ, cô rất ghét những vết dơ thỉnh thoảng xuất hiện dưới đáy quần lót, cô không hề biết rằng đó là dấu hiệu báo tin cô sắp tới thời kỳ có kinh nguyệt.

Sau đó, đôi mắt của Lỗ Sâm không còn nhìn cô như trước nữa

Mỗi lần, sau khi hấn uống say, nét tham lam, ham hố mang đầy dục vọng biểu lộ trong đôi mắt của hấn làm cho cô cảm thấy kinh hoàng sợ hãi. Cô cẩn thận tìm cách tránh né đôi mắt đó. Thứ ánh mắt đó vốn không xa lạ gì với cô,

ngày trước, cô đã từng nhìn thấy hấn dùng ánh mắt đó nhìn Ngọc Lan, sau đó, là tiếng rên rỉ chịu đựng của Ngọc Lan. Cô cố gắng kéo dài thì giờ ở ngoài, thế nhưng, mỗi đêm, sau khi bán xong vé số, cô lại không thể không về nhà. Con đường tối om om và ngõ vào vắng vẻ của con hẻm nhỏ đều làm cho cô hoảng sợ như nhau, cô sợ màn đêm, cô sợ bóng tối, cô sợ những đêm không trăng, không sao, sợ mưa gió bão bùng ... tất cả những thứ đó, đều là những bệnh hậu còn lại sau cơn thủy tai lụt lội Chỉ có điều, không bao giờ cô đem những sự sợ hãi đó của mình nói cho người khác biết.

Đêm đó, cô bán xong vé số, và trở về nhà như thường lệ.

Căn nhà gỗ nhỏ chỉ có hai phòng. Lỗ Sâm ở phòng phía trước, cô ngủ ở phòng phía sau, mỗi đêm về nhà cô bị bắt buộc đi qua phòng ngủ của hấn, đó là một chuyện khổ sở của cô Thường thường trong đoạn đường đi ngang qua đó, cô vẫn bị hấn ghệt tóc, đánh cho một trận, hoặc tát cho mấy cái tát tay, với lý do là:

- Tại sao mày lại sống? Mà Thu Hồng lại chết đi Có phải nó đã bị mày khắc chết không? Mày là thứ ma quỷ trời

sinh ra, những người gặp phải mây đều xúi quẩy đến tận mạng! Mây khắc chết mẹ mây, mây khắc chết mấy đứa em mây, còn chưa đủ sao Mây còn khắc chết luôn cả con gái của tao! Mây là thứ sao chổi trời sinh ra để quét thiên hạ!

Những thứ lý luận "ma quỷ", "sao chổi" đó, Lỗ Sâm học được từ già Vương thầy bói ở đầu hẻm. Già Vương nói với hắn không phải là cái số của Hoa Sầu Đông, mà là cái số của chính hắn:

- Cái số của chú cao lắm, trong mạng chú có sao chổi, nên khắc vợ, khắc con, tốt nhất là đừng nên lấy vợ nữa

Tài coi bói, lấy số tử vi của già Vương thì chỉ có trời mới biết, chính ông ta cũng không tính ra được số mạng của chính mình, ông ta nói được mấy câu mập mờ, như thể cao siêu đó với Lỗ Sâm, là tại vì biết được đại khái về quá khứ của hắn, dù sao thì già Vương cũng chẳng được hắn trả cho một đồng nào, ông ta cũng không cần phải nói dài bồi những câu tốt đẹp cho vừa lòng hắn như với những người khách hàng đến xem bói trả tiền đàn ông. Huống chi già Vương lại là người không được mấy ai ưa

Thế nhưng, Lỗ Sâm từ khi nghe được những chữ như "khắc vợ, khắc con" đó, hấn bèn đem tất cả những lý luận này "đổ trút" hết lên đầu Hoa Sầu Đông. Ngày ngày, hấn mắng cô bé khắc cha, khắc mẹ, khắc anh em, mắng riết rồi, hấn lại tin đó là thật, hàng xóm lân cận cũng có vẻ tin là thật. Mang lấy một tội danh nặng nề như thế, làm sao mà Hoa Sầu Đông không bị đòn mỗi ngày cho được!

Đêm đó, Hoa Sầu Đông về đến nhà, đã gần mười giờ tối rồi. Những nhà lân cận phần lớn đều đã tắt đèn đi ngủ rồi. Cô vừa đi vừa cầu nguyện, hy vọng là Lỗ Sâm cũng đã ngủ rồi, như thế, cô có thể lặng lẽ đi về phòng mình mà không bị phiền hà gì. Thế nhưng, vừa vào đến cổng, cô đã biết hy vọng của mình trở thành con số không, đèn trong nhà vẫn còn thấp sáng. Đồng thời, điều làm cho cô bé cả thấy kinh tâm táng đờm nhất, là Lỗ Sâm đang cất giọng rề rề như thùng thiếc bể của hấn, ong ổng ca bài ca hát bội "Tần Quỳnh mãi mãi" (Tần Quỳnh bán ngựa). Điều này cho thấy rằng hấn đã hơi say rồi, và đồng thời, điều này cũng cho thấy là tâm tình hấn hôm nay không được "vui vẻ". Hấn vẫn thường dùng Tần Quỳnh, một kẻ thất thời lỡ vận thời sơ Đường, mà tự ví mình. Mỗi lần hát bài hát này,

chính là lúc hấn nghĩ mình "thời vận chưa tới, chí lớn chưa thành" và bị người đời "khinh miệt rẻ rúng", đó cũng là lúc tâm tình hấn chứa đầy sự phẫn nộ và có thể phát tiết ra bất cứ lúc nào

Hoa Sầu Đông đi tới cửa nhà, rón rén mở cửa, nhón nhẹ bước chân, len lén đi vào không để cho Lỗ Sâm nhìn thấy. Lỗ Sâm đang dùng đĩa đánh mạnh vào thành ly, chén trên bàn thay cho chiêng trống, miệng hấn đang hát đến đoạn gay cấn nhất trong kịch bản:

- Chủ quán đang dẫn con ngựa Hoàng Tiêu đến
Bất giác làm cho Tần thúc bữa nước mắt như mưa
Nhắc đến lai lịch con ngựa này, thì thật là to tát
Binh Bộ thượng thư Vương đại nhân đã tặng cho mỗ
Gặp lúc sa cơ bị vây hãm giữa trần,
Thiếu tiền chủ quán, đành đoạn bán đi ...
Khoác khoác tay ra hiệu, chủ quán ơi ông hãy dẫn đi cho
rồi
Nhưng không biết rồi đây, con ngựa này sẽ lọt về tay ai..

Hoa Sầu Đông đã đi đến góc nhà, cô bé rón rén để bao vải đựng vé số và thuốc lá xuống một góc. Trái tim cô đánh

nhịp thình thình, cũng may, hắn đang hát tới lúc thích chí, hình như không chú ý gì đến cô. Cô đang định lén vào phòng mình, thì đột nhiên, phía sau lưng cô vang lên tiếng kêu chát chúa của hắn:

- ê, cái con bé chết tiệt kia, mày định trốn đi đâu! Bậy đâu! Trói nó lại cho ta!

Hoa Sầu Đông đứng dừng lại, sau đó một bàn tay của Lỗ Sâm chụp thật mạnh lên vai cô bé. Cô đành phải quay người lại nhìn hắn. Cả người hắn lại nồng nặc mùi rượu, đôi mắt đỏ ngầu, gương mặt bừng bừng hơi men, chứa đầy nét ghê rợn. Cô cảm thấy cả người mình lạnh lên, như muốn nổi cả da gà, lúc gần đây, cô càng lúc càng cảm thấy sợ hắn khủng khiếp. Lần trước hắn đã từng dùng lưỡi lam cạo râu dứ dứ vào mặt cô, hăm dọa là sẽ hủy đi "gương mặt xinh đẹp" của cô. Một lần khác, hắn nhặt được con búp bê của cô bé nhà bên cạnh, đứng trước mặt cô, hắn vừa cười gần từng tiếng một, vừa dùng từng cây đinh nhọn dài, cắm vào đầy đầu con búp bê đó. Báo hại cô bé đã có rất nhiều đêm gặp phải ác mộng, cô bé mơ thấy mình bị hắn đóng rất nhiều cây đinh vào đầu.

Hắn la lên:

- Đừng hòng trốn đi, Hoa Sầu Đông! mày cố ý trốn tao phải không? Ngược đầu lên, nhìn thẳng vào tao! Mẹ kiếp! ...
Mày nhìn thẳng vào tao đây!

Hắn vừa mắng, vừa kéo mạnh cằm cô, lại thuận tay kéo ghệt lấy gò má cô. Cô bé bị động phải nhìn thẳng vào mặt hắn, gương to đôi mắt to đen, vô tội của mình mà nhìn hắn. Hắn táng cho cô một bạt tai:

- Mẹ kiếp! Tại sao mày lại dùng nét mặt kiêu hãnh mà nhìn tao hả? Mày nghĩ mày là tiểu thư cao quý chẳng? Mày nghĩ rằng mày có gì hay ho hả? Trong bụng mày đang chửi tao, phải không? Phải không? Phải không?

Cô chỉ trừng mắt nhìn hắn, cắn chặt răng không nói một lời. Hắn lại cho cô một bạt tay:

- Mẹ kiếp! Bộ mày câm rồi hả? Cái lưỡi của mày đâu

Hắn đưa tay ra định bóp miệng cô. Cô ghê sợ quay đầu tránh đi chỗ khác. Thái độ của cô làm cho hắn nổi trận lôi

đình. Hấn đưa tay ra chụp ngay mái tóc cô, ghì chặt lấy, kéo cô ngay tới trước mặt mình, cô muốn vùng thoát khỏi tay hấn, thế nhưng, đầu cô bị hấn kéo ghì đến phải ngửa cổ ra phía sau. Những cử động trì kéo đó làm cho chiếc áo sơ mi, vốn đã quá nhỏ trên người cô bị sút hai cái nút liên tiếp, cô không có mặc áo lót, cô không có tiền để mua áo lót.

Đôi mắt cú vọ của hấn nhìn trừng trừng vào ngực cô, cô lẻ làng dùng tay chụp ngay lấy phần áo phía trước ngực, động tác đó của cô càng làm cho hấn giận dữ hơn lên, hấn đưa tay quật ngay lấy tay cô. Cô bắt đầu cảm thấy chuyện chẳng lành rồi. Cô cuống quýt đến độ muốn khóc. trong cơn hoảng hốt, bất giác cô thốt ra một câu:

- Đừng có đụng vào tôi! mẹ đang đứng phía sau kia!

Nếu như cô không nói câu đó, có thể, chuyện xảy ra không đến nỗi tồi tệ quá! Câu nói đó vừa thoát ra Lỗ Sâm càng như bị đổ dầu thêm vào lửa, đồng thời, có thể, hấn cũng thẹn quá hóa giận.

Đôi mắt hấn đỏ ngầu lên, cả mặt hấn cũng đỏ ngầu lên ...

Hắn nắm lấy áo cô giật mạnh, "xoạt" một tiếng, cái áo trên người cô đã bị hắn kéo tung ra, hắn trừng mắt nhìn cô, cất từng tiếng cười quái gở, miệng hung hăng la lên:

- Hừ! Mẹ mày nhìn hả? Cho nó nhìn! Cho nó nhìn! Xem xem coi nó có thể làm gì tao! Cái con quỷ bà đó, nó ôm con gái tao đi tìm chỗ chết! Nó đáng bị xuống địa ngục! Nó đáng bị bỏ vào vạc dầu sôi, nó đáng bị lăng trì, tòng xẻo! Mày ... con bé chết bầm hạ tiện, mày dám đem mẹ mày ra hăm dọa tao hả? Mày nghĩ rằng tao sợ nó chăng? Mày nghĩ rằng tao sợ ma quỷ hả? Hử?

Bàn tay hắn từ trên vai cô, nhóp nhúa đưa xuống nắm lấy chiếc nhũ hoa thanh tân, nho nhỏ của cô, bóp thật mạnh một cái, cô đau đến độ nước mắt trào rạ. Đồng thời, sự kinh hoàng, ghê tởm cùng cái cảm giác bị nhục mạ xuyên thẳng vào tận cùng tâm hồn cô, làm cho cả người cô sợ hãi, run rẩy. Hắn miệng ra, cô kêu to lên:

- ông không được đụng vào tôi! ông mới là kẻ đáng vào địa ngục! ông mới là người đáng bị bỏ vào vạc dầu sôi! Buông tôi ra! Buông tôi ra! Đụng vào tôi, ông sẽ bị trời đánh thánh đâm ...

Hắn lại tát cho cô một bạt tay thật nặng, trúng ngay vào một bên mang tai cô, cô chỉ cảm thấy trong lỗ tai mình vang lên những tiếng ùn ùn vang dội, trước mắt cô nổ đom đóm, tất cả những tư tưởng trong đầu cô bị loạn cả lên, trên trán cô, từng hạt mồ hôi thật to lăn dài. Cô há to miệng định kêu lên nữa, thế nhưng, hắn đã dùng bàn tay hộ pháp bịt ngay lấy miệng cô, cô kêu không thành tiếng. Cô vùng vẫy, cố gắng dùng hết tất cả sức lực của mình, định đào thoát khỏi bàn tay khổng lồ của hắn. Thân hình nửa lỏa lồ của cô, với làn da con gái nõn nà, mịn màng như cỏ non xanh mướt, vì sự vùng vẫy mà rung chuyển, nước da trắng ngần của cô, dưới ánh đèn mờ nhạt trong phòng. hiện lên nét ửng hồng, mịn mướt, gần như trong suốt. Điều đó, càng làm tăng thêm cái thú tính trong người hắn, lửa dục vọng đang đốt bùng bùng trong đôi mắt hắn, ánh mắt hắn hừng hực đảo từng vòng khắp cả người cô. Hắn buông bàn tay đang bịt miệng cô ra, đưa tay kéo ngay chiếc váy cô đang mặc xuống, cô thừa cơ há miệng ra cắn ngay vào cánh tay hắn, hắn nhấc bổng cô lên, ấn mạnh lên giường, sau đó, hắn nhào lên, trước tiên hắn dùng ngay cái áo của cô, nhét vào miệng, bịt lại, dùng hai cánh tay áo làm dây, cột thắt gút phía sau ót cô.

Miệng cô ú ớ, cố gắng một cách tuyệt vọng trên giường, hấn lại tìm thêm một mớ dây, cột hai tay cô lại, hấn kéo hai tay ra giang ngang, cột vào hai đầu to ở đầu giường, cô không còn chút sức lực nào để phản kháng nữa rồi, cô bắt đầu đá hai chân như điên cuồng. Hấn đứng ở bên giường, cúi đầu xuống nhìn cô vùng vẫy, lăn lộn đá chân ... như thưởng thức một tác phẩm nghệ thuật.

Sau đó hấn đi đến bên bàn, cầm chai rượu lên, ngửa cổ hớp một ngụm, đưa tay ra nắm lấy cái quần lót duy nhất còn lại trên người cô, dằn mạnh xuống ... Cô rú lên một tiếng bi thương, thế nhưng, miệng cô chỉ phát ra được những tiếng ú ớ đầy uất hận, hai chân của cô vẫn đá tứ tung như điên cuồng, bàn tay to lớn của hấn đặt ngay lên giữa hai đùi cô, cả người cô rung động, đôi mắt to đen trào ra nước mắt, từng giọt rồi từng giọt trào ra, chảy dài theo khóe mắt như mưa như bão Hấn đem những giọt rượu còn dư trong bình, đổ lên ngực cô, bụng cô, giữa hai chân ... vì cô vùng vẫy quá sức, cuối cùng hấn cũng cột hai chân cô vào hai chân giường. Bây giờ cô đã trở thành một chữ "đại" nằm tênh hênh trên cái giường nhỏ, rượu chảy đầy trên người cô Hấn hả miệng ra cười, nụ cười nham

nhỏ, gian ác ghê rợn, cúi đầu xuống, hấn bắt đầu liếm đi những giọt rượu trên người cô từ trên xuống dưới

Cả người cô bắt đầu nổi da gà, lông tóc dựng đứng cả lên. Sự sợ hãi, bi ai, phần nộ chụp lấy toàn bộ người cô. Đôi mắt cô trợn lên thật to, nhìn lên trần nhà như muốn xuyên thủng qua trần nhà, lên tới phía tít trên cao kia, ở đó, có cha mẹ ruột của cô, có mẹ Ngọc Lan và ... thượng đế mà các thầy cô giáo ở trường vẫn thường nhắc đến, cô đang kêu gào: - thượng đế, ngài đang ở đâu

Cùng một lúc, miệng của hấn, tay của hấn đang di động khắp người cô. Cả người cô căng thẳng như dây cung bị kéo căng rạ. Thế mà, cô không thể kêu, cô không thể nhúc nhích, cô chỉ có thể nhìn, thế nhưng, cô không muốn nhìn, cô không dám nhìn, ánh mắt của cô từ đầu chí cuối chỉ có thể trừng trừng nhìn lên trần nhà, xuyên thủng lên phía trên trời cao, như thể tất cả thần linh trong vũ trụ này đều đang sắp hàng trên phía tít mù xa thẳm kia, đang hướng đôi mắt nhìn xuống những chuyện đang xảy ra trong căn nhà nhỏ này.

Thân hình của hấn, rút cuộc cũng đã đè lên người cô, một

cảm giác đau đớn xuyên suốt đâm thẳng vào tận cùng
thâm sâu của cơ thể cô

oOo

Từ đó Hoa Sầu Đông không trở về trường để đi học nữa

QUYỀN DAO

Thiên đường rực lửa

Phần I : Hoa sầu đông

Chương 8

Hoa Sầu Đông không trở về trường để đi học nữa, không phải vì Lỗ Sâm không cho cô đi, mà chính tự Hoa Sầu Đông không đi. Nền giáo dục cô được tiếp thu, những kiến thức cô được hấp thụ, đã đủ để cô hiểu được hai chữ "sĩ nhục" là gì. Từ nhỏ, cho dù định mệnh cay nghiệt, khắc khe, cô đã học được cách chịu đựng. Thế nhưng, lần này, cái nhân cách bẩm sinh trong người cô, sự kiêu hãnh ngấm ngấm nào đó tiềm ẩn trong người cô và cái tự ái biết giữ mình trong trắng của cô, chỉ trong một đêm đã bị hủy diệt tan tành.

Cô chưa trưởng thành đến độ có thể tự phân tích mình một cách tỉ mỉ và đầy lý trí và cũng chưa trưởng thành đủ để có thể tìm một con đường thoát ly khỏi cái định mệnh oan nghiệt của mình. Cô vẫn thường đọc được trên báo

những hàng chữ tin tức như: "Thiếu nữ vị thành niên bỏ nhà ra đi" v.v ... Thế nhưng, cô không biết rằng, nếu như mình bỏ nhà ra đi, giữa biển người rộng mênh mông kia, cô sẽ đi được đến đâu Không, cô chưa bao giờ nghĩ đến chuyện bỏ ra đi, cô đã quen với việc chấp nhận sự an bài của định mệnh. Và lại, càng lúc cô càng tin rằng, mình được sinh ra là một "khắc tinh", khắc mẹ, khắc cha, khắc anh em, khắc người thân, bây giờ đến lượt khắc cả chính mình.

Từ đêm bị làm cho ô uế, có đến liên tiếp mấy hôm, Hoa Sầu Đông không bước nổi xuống giường.

Lỗ Sâm sau khi tỉnh rượu, phát hiện ra chuyện mình đã làm, hắn cũng đã có một khoảnh khắc "lượng tâm xuất hiện". Hắn đi mua cho Hoa Sầu Đông một chiếc áo hoa (dĩ nhiên là dùng tiền Hoa Sầu Đông kiếm được nhờ bán vé số), lại mua một mớ bánh mì, trứng ... về cho cô ăn. Thế nhưng, cô để thức ăn sang một bên, cũng chẳng thiết gì đến cái áo hoa mới đó, cô chỉ nằm ở đó, chán nản, ghê tởm. Cô ghê tởm chán ghét cả chính mình, khinh thị mình, hận mình, cô cảm thấy mình dơ bẩn và hạ tiện ... cô không suy nghĩ gì hết, mà chỉ cảm thấy kỳ lạ là tại sao cha mẹ

không đến mà rước cô đi, chẳng lẽ những kiếp nạn mà cô phải chịu đựng ở trần gian này vẫn chưa hết? Hay là tại vì cô không xứng đáng để vào thiên đường? Đúng vậy, sau khi xảy ra chuyện này, cô không còn xứng đáng để vào thiên đường nữa! Cô tin tưởng thật sâu đậm rằng, nếu như cô chết đi, cô sẽ bị đày xuống địa ngục. Một cô gái chưa đầy mười hai tuổi, thế mà trong đầu chỉ chứa đầy cái chết, không hề biết gì về niềm vui của "sự sống". Đó chính là Hoa Sầu Đông lúc bấy giờ!

Nằm được vài hôm, cái tính hung hăng của Lỗ Sâm lại phát lên nữa, hấn lại hiện nguyên hình con ác quỷ, với những móng vuốt ghê rợn. Hấn dựng Hoa Sầu Đông dậy, nhét bánh mì vào miệng cô, la lối lên rằng:

- Mày còn làm bộ làm tịch gì vậy? Mày muốn ăn vạ, không chịu đi làm việc phải không? Mày mà không ngồi dậy, tao lấy dao rạch mặt mày!

Nói xong, hấn thật sự đi tìm dao

Hoa Sầu Đông biết rằng hấn nói là hấn sẽ làm, cô lồm cồm bò xuống giường, ăn qua loa miếng bánh mì khô, sau đó,

cô vào nhà tắm, lau rửa mình tận tình, cho thật sạch sẽ. Lỗ Sâm vẫn đứng la lối ở bên ngoài:

- Đừng có tưởng mày là tiểu thư khuê các! Mẹ mày đi lấy trai mới sinh ra mày đó! Từ trong trứng nước, mày đã mang đầy tội lỗi rồi! Mày mê hoặc tao, mày quyến rũ tao, mày là hồ ly tinh! Mày bẩm sinh ra đã là một hồ ly tinh! ...

Hắn càng mắng càng hùng hổ, những lời nói đó vừa phát ra cửa miệng, hắn cảm thấy những lời đó quả là "thiên lý". Hắn, một người đã ngoài bốn mươi tuổi rồi, làm sao có thể xuống tay với một đứa con gái nhỏ như thế? chỉ tại vì nó là một thứ hồ ly tinh, hồ ly tinh mà đã thi triển pháp thuật, thì ngay cả Tam Tạng cũng phải nhắm mắt đọc kinh, huống chi là hắn, một người trần mắt thịt. Suy nghĩ như thế, "mặc cảm phạm tội" của hắn hoàn toàn tan biến, mà ngược lại, Hoa Sầu Đông lại "thêm một tội lỗi" nữa:

- Mày đừng có làm bộ như bị thiệt thòi vậy! Mày là một con hồ ly tinh! chưa biết chừng bây giờ trong bụng mày đang thỏa mãn đó nha! Tao nói cho mày biết! Chuyện này mày phải giữ kín, không được nói gì hết! Nếu như mày nói ra, tao sẽ mách với thầy cô mày, chỉ tại vì mày lộ trần ra

quyền rũ tao! Tại mày! Tại mày...! Mày có biết chưa

Hoa Sầu Đông chạy trốn ra khỏi căn nhà nhỏ đó, cô bắt đầu đi bán vé số cả ngày. Trường học, cô không bao giờ dám đặt chân trở lại

Tháng thứ hai, Lỗ Sâm dẫn Hoa Sầu Đông dọn nhà đi nơi khác, trong lòng hắn dù sao cũng có đôi chút sợ sệt, hàng xóm lân cận đều biết hắn quá rõ. Liên tiếp ba tháng, hắn dọn nhà hết ba lần, cuối cùng, hắn dọn nhà đến căn nhà gỗ ọp ẹp ở khu Tùng Sơn, tiền mượn nhà ở khu này càng rẻ hơn nữa, hắn để quầy bán vé số và thuốc lá ngay trước cửa nhà, có Hoa Sầu Đông ngồi đó, sự buôn bán lại không đến nỗi tệ.

Hoa Sầu Đông đã rơi xuống tận cùng đáy địa ngục.

Ngày trước bán vé số, còn có thể lánh mặt Lỗ Sâm, bây giờ, hắn để quầy vé số ngay trước cửa nhà, làm sao mà tránh hắn. Cũng may, Lỗ Sâm uống rượu đã thành tật, hắn kết bạn với một ông già họ Tào, cũng thuộc về loại bợm nhậu ở ngay đầu ngõ. ông già này lúc nào cũng ăn mặc quần áo xộc xệch, suốt ngày say sưa, không có mấy khi

tỉnh táo, mọi người gọi ông ta là ông Tào Lao ông Tào Lao ở chung nhà với con trai và con dâu, ông đã ngoài bảy mươi tuổi rồi, cô con dâu không cho ông uống rượu ở nhà, do đó, ông đành phải uống rượu ở quán ăn ngoài đầu hẻm. Lỗ Sâm cũng thường ra đấy, hai người thường hay thù tạc, chén chú chén anh, "không say không về". Lỗ Sâm say rồi vẫn còn biết đường về nhà, ông Tào Lao say rồi đều phải để con trai ra quán cõng về. ông Tào Lao đó cũng thích hát bội, lâu lâu đến nhà Lỗ Sâm uống rượu, ông ta vẫn cùng Lỗ Sâm hát ư ử những bài hát bội thông dụng, nội dung chẳng qua là những thứ như "anh hùng gặp nạn", "chí lớn không thành" ... Sau đó, ông Tào lao bắt đầu mắng chửi con trai, con dâu là đồ bất hiếu Lỗ Sâm cũng không kém, lại lôi Hoa Sầu Đông ra mắng chửi "khắc cha, khắc mẹ, khắc người thân".

Trong mấy tháng đó, sự "đối địch" giữa Hoa Sầu Đông và Lỗ Sâm càng lúc càng bén nhọn. Bất cứ những chuyện xấu xa nào, khi đã có một sự bắt đầu thuận lợi, đều rất khó mà thoát qua khỏi lần thứ hai Lỗ Sâm từ sau khi đã cưỡng hiếp Hoa Sầu Đông được một lần, hắn ăn quen bén mùi, không bao lâu sau, hắn lại cột cô vào giường làm thêm lần thứ hai Sau đó, hắn lười cột cô vào giường, cứ mỗi lần thú

tính phát lên, hấn lại đánh cho cô mấy bạt tai, ra lệnh cho cô bé phải phục tòng. Dĩ nhiên, Hoa Sầu Đông có chết cũng đâu chịu "phục tòng". Thế là, bị đòn lại trở thành chuyện như cơm bữa, mỗi lần như thế, Hoa Sầu Đông bị hấn đánh chết đi sống lại, không còn sức chống trả, mới để cho hấn đạt được mục đích. Thật vậy, cô cho rằng mình đã bị rơi vào tận cùng đáy địa ngục.

Cô trở nên cực kỳ trầm lặng. Thường thường, suốt cả ngày, cô không mở miệng nói một tiếng nào, cũng không hề cười, cô bé đang ở lứa tuổi như đóa hoa hàm tiếu, đang chờ đợi để nở tung cánh mỏng nồn nà, thế nhưng bây giờ, cô trở nên tiều tụy, sa sút với một tốc độ kinh hồn. Cô gầy đi thật nhiều, hai gò má cô hóp vào, chiếc cằm nhỏ trở nên nhọn lều, đôi mắt to đen sâu thăm thẳm, mang theo nét ưu sầu vượt quá số tuổi. Cô vẫn thường ngồi trước quầy bán vé số, đưa mắt thần thờ nhìn ra đường, nhìn khách bộ hành, nhìn xe cộ qua lại, nhìn những đứa trẻ biết cười biết giận, và nghi ngờ tự hỏi mình là người, là quỷ? là sao chổi hay là hồ ly tinh?

Khi mùa thu đến, có một con chó nhỏ đi lạc, đói lả, bò đến bên chân Hoa Sầu Đông và nằm bẹp dí. Hoa Sầu Đông

chú ý nhìn nó, con chó nhỏ mở to đôi mắt tròn xoe, nhìn cô như van xin, như cầu khẩn. Đôi mắt của con chó nhỏ đó làm sống dậy cái nữ tính hiền dịu, tiềm tàng trong người cô, cô lập tức đi lấy một chén cơm dư, thức ăn dư đem ra, con chó ăn lấy ăn để, ăn hết sạch sành sanh. Từ đó con chó nhỏ không chịu bỏ đi nữa. Hoa Sầu Đông quá cô độc, cô lặng lẽ nuôi con chó nhỏ, đặt cho nó một cái tên gọi là "nhỏ lưu lạc".

"Nhỏ lưu lạc" là một con chó lai giống chó lông dài, nó có một bộ lông dài và hơi quăn. Sau khi tắm rửa sạch sẽ, mới thấy nó có một bộ lông toàn trắng và màu hoàng kim xen lẫn vào nhau. Hai lỗ tai nó màu hoàng kim, trên lưng nó cũng có một vết dài màu hoàng kim, còn lại là màu toàn trắng. Màu sắc phân phối trên người con chó thật là đều đặn, do đó, tương đối nó cũng "xinh đẹp".

Hoa Sầu Đông đột nhiên từ một thế giới không có một chút tình thương bừng tỉnh dậy, cô lại biết thương yêu nữa rồi, cô lại biết cười nữa rồi. Tất cả đều là cười với nhỏ lưu lạc, nói với nhỏ lưu lạc. Cô lấy cây lược chải tóc của mình, cẩn thận tỉ mỉ chải mớ lông dài của nhỏ lưu lạc, lại lấy dây len cột mớ lông dài phủ lòa xòa trên mắt nó lại, cô gọi nó:

- Nhỏ cứng, nhỏ thương, nhỏ yêu, nhỏ lưu lạc, nhỏ xinh, nhỏ đẹp, nhỏ ngoan ...

Tất cả những danh từ tốt đẹp mà cô có thể suy nghĩ ra được, cô đều dùng để gọi nhỏ lưu lạc. Cô cũng bắt đầu thì thầm nói chuyện với nhỏ lưu lạc:

- Nhỏ lưu lạc ơi, nếu như có một cô tiên, đến đây cho chúng ta ba điều ước, chúng ta sẽ ước gì?

Cô vò vò cái mũi đen ươn ướt của nhỏ lưu lạc, nói bằng một giọng cảnh cáo:

- Dĩ nhiên là nhỏ không thể ước một miếng thịt thơm phức mà ăn nhé, như thế là ngổ lăm đó!

Cô nghiêng nghiêng đầu suy nghĩ:

- ... Chị ước ba và mẹ Ngọc Lan sống lại ...

Đối với mẹ đẻ của cô, cô thật sự không có một ấn tượng nào, cô chỉ nhớ có Ngọc Lan:

- ... chị sẽ ước mình được sống lại đời sống trên núi, dĩ nhiên phải có cả Quang Tông, Quang Mỹ ...

Đối với cô mà nói, cuộc sống trên núi ngày nào chính là thiên đường:

- ... chị còn ước ... úi chao ...

Cô bắt đầu cuống quýt lên, chỉ có ba điều ước mà cô đã mất hai điều rồi:

- ... Được sống chung mãi mãi với nhỏ lưu lạc, một đời vui vẻ, vĩnh viễn không chia!

Nói xong ba điều ước, cô cười lên. Nhỏ lưu lạc cảm nhận được niềm vui của cô, nó sủa lên quấu quấu, nhào lên vai cô, nó dùng lưỡi liếm liếm mặt cô, cảm cộ Cô vui biết mấy! Cô ôm chặt lấy cổ nhỏ lưu lạc, vùi mặt mình vào mớ lông dày nơi cổ nó. Cô im lặng hết vài giây, trong lòng bất giác lại cảm thấy đau thương, cô thì thầm:

- Nhỏ lưu lạc, chị không có gì hết! chị chỉ còn em, chị chỉ

có em mà thôi!

Lỗ Sâm chỉ im lặng, lạnh nhạt nhìn Hoa Sầu Đông và Nhỏ lưu lạc quẩn quýt, hắn không biểu lộ một điều gì! Thế nhưng, chỉ cần nhỏ lưu lạc vô ý đến gần hắn, thế nào hắn cũng đá cho nhỏ lưu lạc một cái thật mạnh vào người, hắn đá mạnh đến độ nhỏ lưu lạc phải đau đớn, kêu lên "ăng ăng" một hồi lâu. Mỗi lần như thế, Hoa Sầu Đông đều cảm thấy trong lòng đau xót như chính mình bị đá. Thế là Lỗ Sâm thừa cơ nói với Hoa Sầu Đông rằng:

- Nếu như mày nghe lời tao hết mọi sự thì không có chuyện gì, bảo mày làm gì thì mày phải làm như thế, nếu như mày không nghe lời thì tao sẽ làm thịt nhỏ lưu lạc để nhậu! Thịt chó bổ lắm, tao thấy nhỏ lưu lạc này càng lúc càng mập ra, thịt nó chắc là thơm phưng phức.

Điều này làm cho Hoa Sầu Đông sợ đến điếng người. Cô biết rằng Lỗ Sâm quả thật ăn thịt chó. Mỗi năm, cứ đến mùa đông, không biết từ đâu hắn lôi về mấy con chó hoang, làm thịt để nhậu. Sự "uy hiếp" đó, có tác dụng hơn tất cả những sự trừng phạt của cơ thể. Hoa Sầu Đông không còn dám phản kháng lại Lỗ Sâm nữa. Cho dù bất cứ

một thứ nhục mạ, chà đạp nào, cô cũng đều cắn răng chịu đựng. Mặc dù như thế, ánh mắt thèm muốn nhỏ dãi của Lỗ Sâm, vẫn cứ thường hay nhìn theo nhỏ lưu lạc. Thế là Hoa Sầu Đông không bao giờ dám để cho nhỏ lưu lạc rời khỏi tầm nhìn của mình, những lúc chỉ có mình cô và nhỏ lưu lạc, cô cũng thì thầm cảnh cáo vào tai nhỏ lưu lạc cả ngàn lần:

- Nhỏ lưu lạc, em phải nhớ cho kỹ, cho kỹ nghe chưa, em phải tránh xa ông ta đi nghe chưa!

Nhỏ lưu lạc cũng là một con chó thông minh và đầy linh tính, ngay từ lúc ban đầu, nó đã biết rằng cái chỗ ở gần chân Lỗ Sâm tuyệt đối không phải chỗ an toàn. Sự thật thì, lúc nào nó cũng muốn trốn lánh Lỗ Sâm. Thế nhưng, nó chỉ là một con chó, một con chó trung thành và thương yêu chủ nhân một cách nhiệt tình. Đối với Hoa Sầu Đông, lúc nào nó cũng quán quýt không rời bước, đồng thời, nó cũng biết chia sẻ niềm vui, nỗi buồn giận ghét của Hoa Sầu Đông. Nó không hề biết rằng, sự "trung thành" đó sẽ đem lại cho nó những tai ương không lường được.

Đêm xảy ra chuyện, trời vẫn chưa tối lắm, có lẽ vào

khoảng 9 giờ. Lỗ Sâm lại uống rượu ngoài quán với ông Tào Lao, hần đã say chệnh choáng. Sau khi chia tay với ông ta, hần chệnh choạng bước về nhà.

Lúc đó Hoa Sầu Đông đã ngủ rồi, gần đây, cô vẫn cứ luôn luôn buồn ngủ. Lỗ Sâm đẩy cửa phòng cô và bước vào, nhìn thấy cô đang nằm co rút trên giường, gương mặt với làn da trắng muốt, mái tóc đen tuyền che hững hờ khuôn mặt trái xoan thanh tú, thân mình cô ôm sát chiếc mền bông ... lúc đó đã là mùa đông, thời tiết đã khá lạnh. Lỗ Sâm tiến đến gần, đưa mắt liếc nhìn dáng cô đang ngủ. Trước giường của cô, Nhỏ lưu lạc bắt đầu phát ra những âm thanh gầm gừ, lông của nó đã bắt đầu dựng đứng.

Hoa Sầu Đông lập tức tỉnh dậy, vừa mở mắt, cô đã nhìn thấy ngay gương mặt gớm ghiếc của Lỗ Sâm đang cúi gần xuống nhìn mình, cô đã hiểu rằng chuyện gì sắp xảy ra. Thế nhưng, hôm đó cô đã quá mệt mỏi, ban ngày ngồi bán vé số, hứng gió lạnh cả ngày, cô biết rằng mình đã bị cảm. Gương mặt đỏ ửng mang đầy hơi rượu của Lỗ Sâm kề sát gần, làm cho cô không ngăn được sự ghê tởm đang dâng đầy lòng, cô vội vàng quay người tránh đi theo phản ứng tự nhiên. Điều này làm cho hần giận như điên cuồng. Hần

đưa tay ra, chụp cô kéo lại, gài lên giận dữ.

- Mà mày muốn chết hả? Tránh cái gì mà tránh? ...

Vừa nói, hắn vừa tát cô:

- ... cởi đồ ra, nhanh lên!

Không hiểu tại sao, lần này cô lại phản kháng:

- Không! ... Đừng, đừng! Hôm nay tôi bị bệnh ...

- Mà bệnh hả? mày muốn chết phải không?

Lỗ Sâm bắt đầu lột áo cô, nhưng vì trời đã vào đông, thời tiết rất lạnh, cái mền mà Hoa Sầu Đông thường đắp lại quá mỏng, vì vậy cô mặc chiếc áo bông dày mà ngủ, trong nhất thời, hắn không lột ra được dễ dàng, điều này càng làm cho hắn như đổ dầu vào lửa, hắn gài lên:

- Mày cởi ra! cởi đi! ... Con đĩ này, mày cởi nhanh lên ...

- Không!

Hoa Sầu Đông nhảy xuống giường, cô để mặc chân không, phóng nhanh ra ngoài cửa

- Đứng lại!

Lỗ Sâm chụp được tay cô, kéo bẻ ngoặc ra sau, làm cho Hoa Sầu Đông đau đớn kêu lên thảm thiết. Tiếng kêu đau thương của cô, làm cho Nhỏ Lưu Lạc, vốn đang căng thẳng toàn thân, hoàn toàn bị kinh động. Nhỏ Lưu Lạc lệ làng nhảy dựng lên, sửa một tiếng giận dữ, ngoạm thật mạnh vào chân của Lỗ Sâm một cái Lỗ Sâm vừa đau đớn, vừa kinh hoảng, hấn buông Hoa Sầu Đông rạ Hoa Sầu Đông chạy ngay ra ngoài cửa, vừa chạy vừa hét lên:

- Nhỏ Lưu Lạc! chạy mau! Nhỏ Lưu Lạc! chạy mau!

Nhỏ Lưu Lạc không chạy, nó cắn chặt lấy chân Lỗ Sâm, không chịu nhả, nó hoàn toàn quên rằng nó chỉ là con chó có thân hình nhỏ bé, nó không hề có "thực lực", càng không hề có "kinh nghiệm chiến đấu". Lỗ Sâm nghe tiếng hét của Hoa Sầu Đông, hấn đã tỉnh rượu được phân nửa

Bây giờ, sự giận dữ hòa lẫn hơi men đã làm cho cả người hấn như bị đốt cháy bùng bùng, hấn cúi xuống, dùng hai tay chụp ngay lấy cổ nhỏ lưu lạc, nhấc bổng con chó lên một cách dễ dàng. Hoa Sầu Đông cảm thấy từng sợi thịt trong người mình căng lên, cô bấu đầu thét lên năn nỉ:

- Buông nó xuống! Tôi nghe lời ông! Tôi nghe lời ông mọi chuyện!

Trễ quá rồi! Lỗ Sâm đã dùng sức quật mạnh đầu con chó nhỏ vào vách tường xi măng cứng ngắt, "bộp", đầu của nhỏ lưu lạc va mạnh vào tường, thân hình nó rơi thẳng xuống đất. Lỗ Sâm nào đâu chịu buông tha, hấn nhảy tới, dùng bàn chân mang đôi guốc gỗ thật to của hấn, đập thật mạnh lên đầu nhỏ lưu lạc, một đập, lại thêm một đập, Hoa Sầu Đông nhào tới, rú lên:

- ông giết nó rồi! ông giết nó rồi! ông giết nó rồi! ...

Trên nền đất, miệng nhỏ lưu lạc há ra, máu chảy chan hòa, đôi mắt lồi trợn ngược, nhỏ lưu lạc đã đứt hơi chết tốt. Hoa Sầu Đông cúi người xuống nhìn, cô biết rằng mọi chuyện đã muộn màng, nhỏ lưu lạc đã chết rồi! Lần này, tất

cả những phần nộ, bi thương chất chứa trong lòng cô bấy lâu nay, chỉ trong khoảnh khắc đó đột nhiên bộc phát. Cô quên đi sự sợ hãi đối với hắn, quên đi từ trước đến giờ mình chỉ quen chịu đựng những nghịch cảnh, quên rằng sức mình địch không lại sức hắn, cô quên đi tất cả, tất cả. Cô xông thẳng đến hắn bằng một thái độ điên cuồng, đưa hai tay chụp vào mặt hắn, cô vừa khóc vừa thét lên:

- ông là hung thủ! ông giết nó rồi! ông là hung thủ! ông giết nó rồi! ông là ác quỷ, ác quỷ! ác quỷ! ...

Cô vừa thét, vừa dùng hết cả sức lực bình sinh phát ra tất cả những sự phản kháng mà cả đời cô không hề có, cô vừa đánh, cô vừa cắn, cô vừa cào, cô đã hoàn toàn mất đi lý trí. Lỗ Sâm định tìm cách chế ngự cô, hắn la lên:

- Mày điên rồi! Mày điên rồi!

Hoa Sầu Đông quả thật đã điên lên rồi, cô há mồm cắn thật mạnh vào ngón tay Lỗ Sâm. Lỗ Sâm vừa kinh hoàng, vừa giận dữ, hắn nắm lấy tóc cô, kéo ngược về phía giường, thế nhưng, Hoa Sầu Đông hình như đã tính chuyện thí mạng, bàn tay cô nhắm thẳng vào mắt hắn.

Suýt chút nữa, Lỗ Sâm đã bị cô móc đi mất mắt, hấn nghiêng người tránh đi, thế nhưng gương mặt hấn cũng đã cảm thấy rất đau, nóng bỏng. Hấn biết rằng cô đã cào lên mặt hấn một đường dài, điều này làm cho hấn kinh hoảng hơn, hấn cảnh giác, trước mặt hấn bây giờ không phải là một "đứa trẻ" nữa mà là một người đàn bà nhỏ đang nổi điên và nguy hiểm. Hấn không muốn dằng co với cô nữa, hấn buông cô ra, phóng chạy khỏi phòng, nào ngờ, Hoa Sầu Đông vẫn tiếp tục la lên:

- ác quỷ! ác quỷ! ác quỷ! ...

Cô vẫn rượt theo hấn. Hấn chạy vào nhà bếp. Trong nhà bếp, than đá trong lò vẫn còn cháy âm ỉ (Vào thời đó, phần lớn nhà nghèo đều dùng than đá, vừa rẻ tiền vừa nóng và cháy được lâu). Hấn nhìn thấy Hoa Sầu Đông vẫn không buông tha hấn, cứ nhào theo hấn, bất chấp mọi sự, túng thế, hấn chụp ngay lấy một xấp giấy báo dùng để môi lửa, đút vào lò, đốt lên, miệng hấn hăm dọa:

- Mày còn nhào tới, tao đốt mày chết tươi bây giờ!

Hoa Sầu Đông đã không còn lý trí nữa, tất cả những sĩ

nhục, phần nộ, đau thương, ảm uất, sợ hãi ... đè nén trong lòng cô bao nhiêu lâu nay, vì cái chết của nhỏ lưu lạc mà bộc phát, bùng bùng, hừng hực, như dòng dung nham từ lòng đất sâu phún ra khỏi miệng hỏa diệm sơn, không gì kiềm chế được. Cô thù người đàn ông trước mặt mình tới tận xương, tận tủy! Cô ghét người đàn ông trước mặt mình tới tím mặt, bầm gan! Thù đến độ muốn giết hắn đi! Ghét đến độ muốn ăn tươi nuốt sống hắn! Cô không hề nghe được Lỗ Sâm đang nói gì, cô không hề nhìn thấy cuộn giấy báo đang bắt lửa cháy bùng bùng, cô nhào thẳng tới, bất chấp mọi sự, bất chấp hậu quả, miệng vẫn không ngừng la to:

- ác quỷ! ác quỷ! ác quỷ! ...

Lỗ Sâm nhìn thấy cô vẫn nhào tới, ánh mắt trợn ngược, trong đó đang bùng bùng cháy ngọn lửa điên cuồng và thù hận. Hắn kinh hoàng, đưa cuộn giấy báo đang bắt lửa lên đốt tóc cô, hắn cũng la lên:

- Mày muốn chết mà! Mày muốn chết mà!

Lửa bắt vào mái tóc dài đen mun của Hoa Sầu Đông, lập

tức, mái tóc đỏ phát ra những tiếng nổ lách tách, lớp bóp nhỏ nhỏ, và cháy thẳng lên phía trên. Hoa Sầu Đông ngửi thấy được mùi khét lẹt của tóc cháy, đồng thời, cô cũng cảm thấy được hơi nóng của ngọn lửa đang đốt thẳng vào da thịt cô, cảm giác nóng bỏng đau đớn đó làm cho cô hơi tỉnh táo lại, chỉ trong khoảng khắc, cô cảm thấy cái áo bông trên vai mình cũng đang nóng hực lên, và lan rộng xuống tay áo, cùng một lúc, mái tóc trên đầu cô đang nhanh chóng quăn quít lại, nóng hừng hực. Cô rú lên thảm thiết, xông ra khỏi nhà bếp, mang theo cả người đầy khói và mái tóc đang bốc cháy bùng bùng, cô chạy thẳng ra con đường vẫn còn đang rực sáng ánh đèn phía ngoài kia

QUỲNH DAO

Thiên đường rực lửa

Phần I : Hoa sầu đông

Chương 9

Cùng một lúc đó, chiếc xe hơi của Tần Phi cũng đang đậu ở con hẻm đường nhà Hoa Sầu Đông, và Tần Phi đang xách cái túi da đựng thuốc của chàng, đi về hướng chiếc xe

Tần Phi đến khu này là để khám bệnh cho một bệnh nhân của chàng, người đó mắc chứng xơ gan. trên thực tế, sự chữa trị, chỉ là để kéo dài thời gian. Khu này chỉ toàn là những gia đình nghèo khổ, mắc bệnh hiểm nghèo, cũng không có tiền vào bệnh viện, chỉ có thể nằm nhà chờ chết. Tần Phi là bác sĩ của bệnh viện công lập xxx, tuy rằng sau giờ làm việc là hết chuyện, thế nhưng, trái tim trẻ trung và chứa đầy nhiệt tình của chàng, cùng cái quan niệm phải cứu nhân độ thế vẫn bám chặt lấy chàng. Do đó, mỗi đêm, chàng vẫn thường hay lái xe đi khắp nơi, đem theo cái túi

da đựng đầy thuốc của mình, đi khám bệnh cho những bệnh nhân không đủ tiền để nằm nhà thương. Nếu như có thể trị liệu được, chàng tận lực chữa trị, nếu như không chữa trị được, ít nhất, chàng cũng có thể cho họ những loại thuốc giảm đau để giúp họ thoát những cơn đau đớn về thể xác.

Tân Phi năm nay chỉ mới hơn hai mươi chín tuổi, tốt nghiệp trường Y khoa Đài Bắc, học về nội khoa. Lúc đầu chàng quyết định theo học ngành y là do chàng tự chọn. Từ khi còn bé, chàng đã có một trái tim đầy nhiệt tình, lúc nào cũng muốn cứu nhân độ thế, do đó, chàng cho rằng chỉ có học Y khoa, mới có thể cứu được người thoát khỏi cảnh đau đớn khổ sở.

Chàng chính thức trở thành bác sĩ đã ba năm rồi, trong ba năm đó, chàng đã nhìn thấy đủ loại bệnh nhân. Đôi khi, chàng trở nên nghi ngờ, không biết mình có sai lầm khi theo nghề này không? Tại vì, không một lúc nào chàng có thể hoàn toàn bình tĩnh để đối diện với sự "đau khổ" và "cái chết", cho dù là của người khác. Chàng vẫn thường hay đem cái tình cảm của chính mình gắn bó vào với bản thân của sự bệnh hoạn, điều đó làm cho chàng vô cùng

đau khổ. Có rất nhiều lúc, chàng quên bẵng đi cái mà mình đối diện chỉ là một "căn bệnh" theo phương diện khoa học, mà cho rằng, mình đang đối diện với một thứ "kẻ thù" ác nghiệt. Điều làm cho chàng đau khổ nhất là phải đưa mắt nhìn "kẻ thù" đó "gặm nhấm" dần dần bệnh nhân của mình, mà chính mình lại phải bó tay đứng nhìn, không cứu giúp gì được. Những lúc như thế, tâm tình chàng trở nên vô cùng tiêu cực, chùng thấp. Chẳng trách mà Phương Bảo Quyên, cô vợ trẻ của chàng, vẫn thường hay nói về chàng, bằng một giọng vừa yêu thương, vừa xót xa:

- Từ lúc đầu, đáng lý ra Tần Phi nên học về thần học, có lẽ anh ấy làm linh mục thì thích hợp hơn, bác sĩ chỉ giải thoát cho bệnh nhân những đau khổ về mặt thể chất, thế nhưng, anh ấy lại lo lắng cho những đau khổ của bệnh nhân luôn cả về phương diện tâm lý và linh hồn. Tình cảm của anh ấy thật là ... quá phong phú đi thôi!

Phương Bảo Quyên nhỏ hơn Tần Phi bốn tuổi, nàng là y tá của chàng. Bác sĩ và y tá lấy nhau hình như đã trở thành một thứ công thức. Thế nhưng nhà họ Tần và nhà họ Phương vốn là chỗ quen biết lâu năm, từ khi còn bé, hai người đã chơi chung với nhau. Trong trái tim của Bảo

Quyên, Tần Phi lúc nào cũng là một "hoàng tử". Khi Tần Phi lập chí học về ngành y, thì Bảo Quyên cho dù yêu thích về văn học, cũng lập chí học thành "y tá". Căn bản tình cảm của cuộc hôn nhân này, kể ra cũng rất làm rung động lòng người, cho dù ngoài bề mặt cũng rất là "bình thường". Thật ra, rất nhiều những câu chuyện "phi thường" của nhân loại đều nằm ẩn trong những câu chuyện rất "bình thường". Họ lấy nhau chỉ mới một năm, vừa mới tạo dựng một gia đình nho nhỏ, hai vợ chồng đều làm việc ở bệnh viện công lập xxx, nàng vẫn là phụ tá cho chàng.

Lương của bác sĩ và y tá đều không tệ, do đó, đời sống của họ tương đối thoải mái. Chỉ có điều cái cá tính không chịu nghỉ ngơi của Tần Phi, sự lo lắng quan tâm của chàng đối với bệnh nhân, làm cho chàng bận rộn suốt từ sáng cho tới tối. Bảo Quyên không hề có một lời oán trách, mà ngược lại, nàng cảm thấy rằng hình như càng lúc mình lại càng chịu nhiều ảnh hưởng của chàng hơn. Nàng trở nên nhiệt tình hơn, đa cảm hơn, dịu dàng hơn trước rất nhiều. Họ đều rất sốt sắng đem những thì giờ dư dả của mình, đầu tư vào cho những bệnh nhân.

Do đó, như đêm nay, khi Tần Phi đang đến khu Tùng Sơn này, chữa trị miễn phí cho người bị "bệnh xơ gan", thì Bảo Quyên cũng đang ở bệnh viện săn sóc miễn phí cho một bà già đang bị bệnh "xuất huyết bao tử".

Đêm nay, tâm tình của Tần Phi vô cùng chùng thấp, vì người bệnh nhân họ Triệu đó, sẽ không còn sống bao lâu nữa, điều làm cho chàng khổ sở là người bệnh đó chỉ mới bốn mươi tuổi, đang ở lứa tuổi tráng niên, đáng lý ra còn có rất nhiều thời gian để hưởng thụ đời sống, thế nhưng, tử thần đã đưa lưỡi hái ra "chọn" ông ta một cách vô lý.

Chàng xách chiếc túi da đựng thuốc, đi về hướng chiếc xe của mình.

Đột nhiên, chàng nghe tiếng nhiều người trên đường phố đang kinh hoàng ùn ùn chạy về cùng một hướng. Bản năng tự nhiên báo cho chàng biết có chuyện gì đó đang xảy ra. Chàng cũng co giò chạy theo họ, đưa mắt nhìn lên, một cảnh tượng khủng khiếp trước mắt làm cho chàng gần như ngớ người ra.

Chiếc áo bông trên người Hoa Sầu Đông đang bốc cháy

bừng bừng, mái tóc của cô đã khét lẹt, mang theo cả người đầy khói, cô đang phóng chạy như điên cuồng trên đường phố, hai cánh tay vung vẩy một cách vô vọng, miệng khóc thét lên kinh hoàng:

- ác quỷ! ác quỷ! ác quỷ! ...

Chiếc túi da đựng thuốc của Tần Phi rơi xuống đất, chàng bất giác buột miệng kêu lên:

- Trời ơi!

Sau đó, không cả suy nghĩ, chàng xông ngay về hướng "cô gái đang bị cháy" đó, nhanh nhẹn cởi ngay chiếc áo khoác ngoài mà chàng đang mặc trên người ra trùm ngay lên đầu cô, sau đó, chàng ôm chặt lấy cô, cách một lớp áo, chàng ra sức đập lấy đập để, cố gắng dập tắt đi những ngọn lửa đang bùng bừng cháy trên người cô, đồng thời, chàng cũng phát hiện ra ống quần của cô bé cũng mang đầy vết cháy và dấu lửa Trong cơn gấp rút, chàng dùng cả hai bàn tay không dập tắt những dấu lửa đó. Cô gái đó đột nhiên thấy đầu mình bị trùm lại, và cảm thấy hình như có người ôm chặt lấy mình, cô càng thêm kinh hoàng, hỗn

loạn, cô vùng vẫy thật kịch liệt, cô kêu khóc thật thảm thiết:

- ác quỷ ... ác quỷ ... ác quỷ ...

Tần Phi lấy chiếc áo của mình ra khỏi người Hoa Sầu Đông, rồi dùng nó để dập tắt những chỗ cháy khác trên người cô bé, miệng chàng cuống quýt vừa an ủi, vừa giải thích:

- Không sao, không sao, lửa đã bị dập tắt hết rồi! Đâu, để tôi xem xem nào!

Chàng chụp lấy cánh tay Hoa Sầu Đông, định thần nhìn kỹ vào cô bé trước mặt mình. Mái tóc bị cháy tơi tả vẫn còn đang mang mùi khét lẹt, kỳ lạ là một điều, khuôn mặt cô bé hình như không bị một vết cháy gì, nét mặt trắng bệch vì kinh hoàng, sợ hãi mà trông vẫn xinh xắn, đôi mắt to tròn, đen nhánh, hình như chứa đựng tất cả những thù hận, bi thương, cuống nộ ... Đối với cả thế giới này, ngọn lửa trên người cô bé đã được dập tắt, thế nhưng, ngọn lửa trong đôi mắt cô vẫn còn đang bốc cháy thật mãnh liệt, như có thể đốt tiêu hết cả thế gian này! Gương mặt với mái tóc bị cháy rụi đó trông thật là quái dị, nó làm cho người ta có

một cảm giác thật mạnh mẽ đến độ người nhìn phải rùng mình; gương mặt quái dị nhưng xinh đẹp! một nét đẹp làm chấn động cả người! Tàn Phi hít vào một hơi dài trấn tĩnh, chàng bắt đầu quan sát những vết thương trên người cô bé, phần vai của chiếc áo bông đã bị cháy rụi, làn da chỗ đó đã phồng lên thật nghiêm trọng. Mà điều quan trọng hơn hết là, cô bé này hiển nhiên đang ở trong trạng thái hỗn loạn thần trí. Cho dù lửa đã được dập tắt, cho dù Tàn Phi đang xem xét vết thương trên người cô và miệng chàng không ngớt lời an ủi, thế nhưng, cô bé vẫn không ngừng quơ cào hai tay, vẫn không ngừng khóc gào lên từng cơn, đau thương, phẫn nộ:

- ác quỷ! ác quỷ! ác quỷ! ...

Không thể kéo dài thời giờ thêm được nữa, cô bé này cần phải chữa trị ngay lập tức. Tàn Phi đưa mắt nhìn lên, chung quanh họ đã dày đặc những người hiếu kỳ. Chàng dùng chiếc áo khoác ngoài bao trùm cả người Hoa Sầu Đông lại, bế thốc cô bé lên, nói thật to với đám người vây quanh:

- Ai là cha mẹ của đứa bé này

Đám đông vây quanh đưa mắt nhìn nhau, không một ai lên tiếng. Tần Phi nói:

- Được! Tôi là bác sĩ Tần Phi, nhà họ Triệu biết tôi, bây giờ, tôi chở cô bé này vào bệnh viện xxx, nhờ mọi người báo cho cha mẹ cô bé này biết, đến bệnh viện xxx mà tìm tôi

Nói xong, chàng bé Hoa Sầu Đông lên đi về hướng chiếc xe của mình. Một người đứng xem tốt bụng, nhặt chiếc túi da đựng thuốc của Tần Phi lên và đưa vào xe cho chàng.

Rút cuộc, Hoa Sầu Đông cũng đã không còn gào thét nữa, cô mở to đôi mắt thất thần, hoang mang, lạc lõng, nhìn vào người đang bế mình. Sự đau đớn từ trên vai cô lan dần xuống khắp cùng tứ chi, thân thể, cô hơi hé miệng ra, muốn hỏi cho rõ ràng chuyện gì đã xảy ra, thế nhưng, sự sợ hãi, kinh hoàng và đau đớn quá độ làm cho cô mất đi tri giác.

Tần Phi để cô vào băng ghế sau xe, chàng dùng chiếc áo khoác bao lại phần vết thương ở cổ và vai cô bé.

Chàng rời máy xe, nhấn ga vọt nhanh về hướng bệnh viện.

oOo

Cô bé đó đã làm cho bệnh viện bận rộn suốt một đêm.

Tất cả nhờ ở uy tín của Tần Phi, trong một đêm, chàng điện thoại hết tất cả các bác sĩ chuyên về ngoại khoa, nội khoa, chuyên về da và cả các bác sĩ phụ khoa đến bệnh viện khám cho cô bé. Khi cô bé được chích thuốc an thần, được thoa thuốc và băng bó những vết thương trên người. Sau khi Hoa Sầu Đông ngủ thiếp đi, mọi người mới tập hợp lại trong phòng làm việc của bác sĩ Chương, chủ nhiệm nội khoa của bệnh viện để thảo luận. Lúc đó, trời đã sắp sáng.

Trong phòng, ngoài bác sĩ Chương và Tần Phi, còn có cả Bảo Quyên, suốt cả đêm, nàng gần như có mặt bên cạnh tất cả các bác sĩ khám bệnh cho Hoa Sầu Đông. Ngoài ra, còn có bác sĩ Hoàng chuyên về ngoại khoa, bác sĩ Du

chuyên về phụ khoa, gương mặt người nào cũng tỏ ra vô cùng nghiêm trọng. Trên tay Bảo Quyên là một xấp hồ sơ khám bệnh không chính thức của Hoa Sầu Đông, do nàng tự ghi lấy khi làm việc bên cạnh các bác sĩ.

- Tôi cần phải nói cho mọi người biết một chuyện, một chuyện mà ngay cả chính tôi cũng không dám tin ...

Người nói chuyện là bác sĩ Du, chuyên về phụ khoa, ông là vị bác sĩ cuối cùng khám cho Hoa Sầu Đông, vì cả Tần Phi lẫn Bảo Quyên đều nhận thấy rằng, mời ông đến khám cho cô bé là điều cần thiết:

- ... Cô bé đó không phải bị bệnh cam tích, mà là đã có thai!

- Cái gì? ...

ông bác sĩ chủ nhiệm họ Chương giật nảy mình kinh hãi, ông là người duy nhất không tham gia trực tiếp khám bệnh cho Hoa Sầu Đông:

- ... đó chỉ là một đứa trẻ mà!

Sắc mặt bác sĩ Du vô cùng nghiêm trọng:

- Đúng vậy! Đó chỉ là một đứa trẻ! Thế nhưng, tất cả chúng ta đều biết rằng, về phương diện sinh lý, con gái, bắt đầu rụng trứng, đều có thể thụ thai! Người mẹ trẻ nhất trên thế giới này, chỉ mới có năm tuổi!

Tần Phi nhìn bác sĩ Du chăm chú, đầu chàng không ngừng lắc lia lịa, nói bằng một giọng buồn bực:

- Có thai ... Tôi đã nghi ngờ là như thế rồi, chỉ có điều là không dám tin! con bé còn nhỏ quá, trông chưa đầy mười hai tuổi! Bác sĩ Du, ông xác định là không sai lầm chứ?

Bác sĩ Du nhìn Tần Phi:

- Tần Phi, thật sự ra, thì tự chú cũng đã chẩn đoán ra được rồi, chú chẳng qua chỉ nhờ tôi đến để chứng thực cho chắc mà thôi! Đúng vậy, cô bé đó đã có thai, tôi xác định là không hề có sai lầm!

- Trời ơi! ...

Bảo Quyên vung vẩy xấp hồ sơ bệnh lý trên tay mình:

- ... Tôi vẫn không thể nào tin được, có ai nổi lòng làm chuyện thương luân bại lý như thế với một đứa bé?

Bác sĩ Du tiếp lời:

- Nhất định là đã có người làm chuyện thương luân bại lý như thế! Cô bé đó chẳng những có thai, mà, ít nhất cũng đã khoảng bốn tháng rồi, nhịp tim của bào thai cũng đã nghe ra rồi, dĩ nhiên, ngày mai tôi cũng có thể chẩn đoán cho cô bé ấy thêm một lần nữa, tỉ mỉ hơn, đợi đến khi cô bé tỉnh dậy, có thể khẳng định được bào thai đã bao lâu rồi!

Bảo Quyên nhìn vào xấp hồ sơ nói:

- Theo tôi đoán, chắc chắn là cô bé này không hề biết rằng mình đã có thai! Các vị có nghĩ rằng đầu tóc và quần áo bị cháy như thế là do rủi ro chẳng? Lửa có thể bắt cháy từ phần tóc phía sau được không?

Bác sĩ Hoàng tiếp lời:

- Đồng thời, trên người cô bé đó, những vết thương vừa cũ vừa mới cộng lại, ít nhất cũng phải có hơn trăm chỗ, ở vùng trên của vùng trán bên trái, còn có một vết sẹo dài khoảng hai phân, nhìn thấy rõ ràng là do một vật bằng sắt tạo nên, dấu lành của vết thương nhìn thấy không đều đặn, chứng tỏ rằng sau khi bị thương không hề được may lại, còn về vết phỏng, đây không phải là lần thứ nhất ...

Tần Phi cắn răng ngắt lời bác sĩ Hoàng:

- Như vậy, cái nhìn của anh cũng giống như tôi ... Hành hạ! Cô bé này đã bị hành hạ!

Bác sĩ Hoàng trả lời bằng một giọng khẳng định:

- Đúng vậy! Cô bé đó đã bị hành hạ! Không phải chỉ bị hành hạ một thời gian ngắn mà là trường kỳ! Tôi chỉ mới kiểm tra sơ qua thôi, mà đã có thể nhìn thấy được rồi! Thế nhưng, tôi đề nghị chúng ta phải bỏ ra ít nhất ba ngày, để kiểm tra cô bé thật kỹ càng, tất cả các cơ quan trong người, luôn cả về phần xương, về nội khoa, về đường

tiểu, tuyến nội tiết ...

Bác sĩ Chương tựa người vào bàn làm việc, nhìn Tần Phi chăm chú. Sắc mặt ông trông mệt mỏi và bi thương:

- Tôi không biết vì sao lại có chuyện như thế! Tần Phi, chú biết rằng bây giờ chú cần làm những gì không? Đầu tiên là chú phải lập tức tìm cha mẹ đứa bé đó đến đây! Cô bé này là do chú "nhặt" về đây, tôi thấy rằng, chú hãy đi tìm cha mẹ của cô bé ấy đến, để chúng ta có thể biết rõ ràng mọi chuyện. Cho dù có muốn kiểm tra thêm, chúng ta cũng phải liên lạc với cha mẹ cô bé đó, hướng chi, một đứa trẻ có thai bốn tháng điều này không chỉ liên quan đến y học, mà còn liên quan cả đến đạo đức và pháp luật nữa!

Bảo Quyên nói:

- Có thể cô bé đó bị cưỡng hiếp, mà cha mẹ cô không chịu báo cảnh sát ... Có rất nhiều phụ huynh, vì danh dự của con gái, mà không chịu đưa nội vụ ra pháp luật ...

Bác sĩ Du lắc lắc đầu, hít vào một hơi dài:

- Chuyện không đơn giản như thế! Nếu như cưỡng hiếp, người đàn ông đó phải cưỡng hiếp cô bé rất nhiều lần ...

- Trời ơi! ...

Bảo Quyên đứng dậy đi về phía cửa sổ, hít vào từng hơi dài, sắc mặt nàng nhợt nhạt, nàng nói:

- ... Tần Phi, anh khẳng định là đã nói rõ cho những người ở đó biết rằng, anh chở cô bé đến bệnh viện này phải không? Tại sao cha mẹ cô bé đến giờ này vẫn chưa thấy xuất hiện?

- Anh nghĩ rằng ... - Tần Phi nói chậm chạp, hình dung lại thần sắc của Hoa Sầu Đông khi vung vẩy tay và kêu thét lên "ác quỷ", chàng bất giác rùng mình. - ... anh nghĩ rằng, quả thật có một con ác quỷ, anh phải đi bắt con ác quỷ đó ra mới được!

Bác sĩ Hoàng nói:

- Không chỉ là ác quỷ, mà còn là một thứ súc vật! ... Tuy nhiên, những vết thương đó, và chuyện cô bé có thai có

thể là hai chuyện khác nhau ...

Tần Phi kích động la lên:

- Chẳng lẽ lại có tới hai con ác quỷ hay sao

Bảo Quyên đem xấp hồ sơ đến trước mặt Tần Phi:

- Nhìn vào cái này xem, em biết là anh đã xem rồi, nhưng hãy cứ xem thêm lần nữa đi!

Tần Phi đã xem xấp hồ sơ đó rồi, thế nhưng, chàng vẫn bình tĩnh xem thêm một lần nữa, chàng vẫn không dám tin vào những gì đã được ghi xuống: vết phỏng, vết thương vì dao, vết thương không rõ lý do, dấu roi, dấu kèm, dấu kẹp, dấu sắt nhọn, dấu máu bầm, dấu sẹo do vết thương làm mủ, dấu nhéo, dấu cào, dấu cấu, dấu cắn ... từng loại rồi từng loại, phân loại liệt kê ra thời gian bị thương: ba năm? bốn năm? năm năm? Thậm chí lâu hơn trước nữa

Bảo Quyên còn kinh động hơn cả Tần Phi:

- Hãy thử tưởng tượng, bốn năm trước, đứa trẻ này đã

được bao nhiêu tuổi Những vết thương tích tụ trên da thịt của cô bé, ít nhất cũng phải đã có ba, bốn năm rồi! Có người nhấn tâm dùng một vật sắt nặng đập vào đầu một đứa bé chỉ mới bảy, tám tuổi hay sao ...

Tần Phi đứng dậy, đi ra cửa Bảo Quyên đưa tay ra kéo chàng lại:

- Anh đi đâu vậy

Tần Phi nghiêng răng nói:

- Đi tìm cái con ác quỷ đó! Anh phải tìm cho ra được hấn, trước khi hấn tiếp tục hủy hoại đời của những đứa trẻ khác, anh phải lôi hấn từ trong đám đông người ra, anh bắt hấn phải trả giá cho những chuyện hấn đã làm! Anh phải đưa hấn ra tòa! Loại người như thế đáng phải bị trừng phạt bằng những cực hình thật nặng nề, đáng phải bị tù giam xẻo, phân thân mới vừa!

Bác sĩ Chương cản chàng lại:

- Tôi thấy, hôm nay tất cả mọi người đều đã mệt lắm rồi,

bệnh viện còn có cả ngàn người bệnh cần phải chăm sóc!
Hay là mọi người hãy nghỉ ngơi một lát đã, chưa biết
chừng, một chút nữa đây, cha mẹ của cô bé đó sẽ xuất
hiện, và cho chúng ta những lời giải thích hợp lý.

Tần Phi trừng to đôi mắt nói:

- ông có biết không? Với những dấu tích trên người cô bé
này, tuyệt đối không thể nào có được một lời "giải thích
hợp lý"! Trong cuộc đời của mỗi một đứa trẻ, đều có thể
gặp phải một vài trường hợp rủi ro, thế nhưng, không thể
nào gặp phải trường hợp một trăm cái rủi ro! Các ông
không hề tận mắt nhìn thấy đứa bé đó cả người bốc khói,
chạy như điên cuồng trên đường phố, các ông không hề
nghe cô bé đó hét lên những tiếng "ác quỷ" kinh khiếp
như thế nào ...

Bác sĩ Du ngắt lời Tần Phi:

- Đúng rồi! Nếu như muốn chẩn bệnh đứa trẻ này một
cách cặn kẽ, tỉ mỉ, chúng ta cần có một bác sĩ về khoa tâm
lý học nữa kia!

Tần Phi ngậm miệng lại, mọi người đưa mắt nhìn nhau
Trong bệnh viện, người ta có thể phát hiện ra đủ thứ loại
bệnh tình quái dị, thế nhưng, chưa bao giờ có một trường
hợp nào làm chấn động tất cả các bác sĩ như thế.

oOo

Mãi cho đến buổi chiều ngày hôm sau, Hoa Sầu Đông mới
tỉnh dậy

Mở mắt ra, cô bé tiếp xúc ngay với bức tường trắng tinh,
nệm giường và ngay cả trần nhà cũng trắng tinh, chiếc tủ
kéo màu trắng ... tất cả mọi vật đều là một màu trắng tinh
khô! Tâm thần của cô bé hơi phảng phất, tất cả đều màu
trắng, màu mà cô bé ưa thích nhất, trong sách cũng có
nói, màu trắng tượng trưng cho sự tinh khiết. Làm sao mà
cô bé lại có thể đến được cái thế giới màu trắng diệu kỳ
này! Cô nhẹ chớp chớp mắt, buông giọng nói một câu:

- Thiên đường! Đây chính là thiên đường!

Thanh âm của cô làm kinh động Bảo Quyên đang ngồi canh chừng bên cạnh giường. Nàng lập tức cúi xuống nhìn đứa trẻ đó. Mái tóc của Hoa Sầu Đông, đã bị cắt tỉa đi, chỉ còn rất ngắn, rất ngắn, như một cậu bé con hớt tóc húi cua, phía sau cổ và vai, đều bao chằng chịt băng vải trắng, cánh tay cô đang được vào nước biển, bên cạnh giường treo lủng lẳng chai nước biển nhỏ từng giọt chậm chạp. Trên đùi, ngang eo cô bé, đều quán đầy bông băng. Trông cô thật là thê thảm, thế nhưng, gương mặt đã được rửa sạch sẽ của cô, lại trông thấy cực kỳ thanh tú, xinh xắn lạ thường, và bây giờ, khi cô nhẹ giọng nói câu "Thiên đường! Đây chính là thiên đường!". Thanh âm của cô dịu nhẹ, ngọt ngào như thể dòng nước nhỏ chảy róc rách qua khe suối, như ca khúc ngân nga, như tiếng gió thoảng nhẹ qua khe lá, rì rào. Và đôi mắt mở to của cô, vì chưa được tỉnh táo hẳn, trông có vẻ mơ màng, mòng mị như thế nào đó. Khóe miệng nhỏ nhắn với làn môi mỏng của cô, lại nhếch lên một nụ cười mỉm, nụ cười nhẹ như mơ, làm cho cả gương mặt cô như toát ra một thứ ánh sáng rực rỡ, long lanh. Bảo Quyên ngẩn người ra, lần đầu tiên, nàng nhìn ra nét xinh đẹp của cô bé này, cho dù trông cô vô cùng thê thảm, với thương tích băng bó đầy mình, thế nhưng cô vẫn vô cùng xinh đẹp, xinh đẹp đến độ làm cho

người khác phải thấy kinh ngạc, cảm thấy bàng hoàng!
Bảo Quyên cúi nhìn cô bé, đưa tay ra nắm lấy bàn tay đang để phía ngoài chần của cô bé, nhẹ giọng hỏi:

- Em tỉnh rồi chẳng?

Hoa Sầu Đông hơi khựng lại một chút, đôi mi cong chớp chớp liên tiếp, cô bé định thần nhìn Bảo Quyên, cô đã thật sự tỉnh lại rồi! Cô thấp giọng hỏi:

- Em đang ở đâu đây

Bảo Quyên nói:

- Bệnh viện. Em đang ở trong bệnh viện.

- Ồ!

Đôi con ngươi của Hoa Sầu Đông hơi chuyển động, cô đã hiểu ra rồi! Cô lại nằm im thêm một lúc nữa, cô cố gắng nhớ lại những chuyện gì đã xảy ra! Lửa đốt cháy mái tóc cô, cô chạy như điên cuồng ... ký ức từ phía sau đuổi nhanh về phía trước. Lỗ Sâm, ác quỷ, Nhỏ lưu lạc ... Đột

nhiên, cô ngồi bật dậy, cánh tay cô quơ ra, suýt chút nữa đã kéo ngã cây cột với chai nước biển đang treo lủng lẳng trên đó. Bảo Quyên vội dùng hai tay ấn cô nằm xuống, và cuống quýt nói:

- Nằm yên! Nằm yên đừng nhúc nhích! Em đang được vào nước biển! Em bị phỏng nặng lắm, làm cho cơ thể em bị mất nước, vì vậy, em cần phải được vào nước biển. Nằm yên, em nhé!

Hoa Sầu Đông nhìn Bảo Quyên chăm chú, ồ, giọng nói dịu ngọt biết mấy! Ồ, ánh mắt dịu dàng biết bao! Ồ, trông người đàn bà này hiền lành quá đỗi! Bộ đồng phục y tá màu trắng, chiếc nón y tá màu trắng ... trái tim cô bé đang thở ra một hơi dài, thần trí cô lại hơi thoải mái. Thiên đường! Cái bàn tay dịu dàng đang nắm tay cô, nhất định là phải đến từ thiên đường. Từ lúc mẹ Ngọc Lan mất đi đến giờ, cô không còn bao giờ được tiếp xúc với một bàn tay nào dịu dàng như thế nữa

Có người đang gõ cửa, Hoa Sầu Đông chuyển ánh mắt nhìn quanh, mới phát giác ra mình đang độc chiếm một phòng bệnh nho nhỏ. Cửa phòng mở ra, Tần Phi bước

vào Hoa Sầu Đông nhẹ nhíu đôi chân mày, phảng phất đầu đây trong ký ức, hình như có gương mặt này, đúng rồi! Cô đã nhớ ra rồi! Đây là người đã cởi áo khoác ngoài trùm lên người cô, tìm cách cứu cô! Bây giờ ông ấy cũng mặc trên người bộ đồ trắng toát.Ồ! Nhất định là ông ta cũng đến từ thiên đường!

Bảo Quyên quay đầu lại hỏi:

- Sao Anh đã có dò thăm ra kết quả gì chưa

- Có một chút! ...

Tần Phi trả lời, thanh âm chàng chứa đựng nhiều sự giận dữ đang được chàng cố gắng kiềm chế:

- ... Có một ông già họ Tào nói rằng, tên đó họ Lỗ, mọi người đều gọi hắn ta là già Lỗ! còn như tên tuổi thiệt thì không một ai biết được, hắn mới dọn đến khu Tùng Sơn có hai tháng, nửa đêm hôm qua, hắn đã bỏ trốn mất tiêu rồi! Anh có đi tìm người chủ nhà ...

Đột nhiên chàng ngưng nói, nhìn thấy Hoa Sầu Đông đang

tỉnh táo nằm trên giường.

Hoa Sầu Đông cũng nhìn chàng chăm chú, cô đã tỉnh hẳn rồi. Đôi mắt cô trong trẻo, đen lay láy và sáng rực ... thế nhưng, trong đôi mắt đó, lại đọng đầy một nỗi bi thương thật sâu đậm.

Cô hỏi:

- ông đã đến nhà của em rồi à? ông có nhìn thấy nhỏ lưu lạc không?

Tần Phi khựng người lại:

- Nhỏ lưu lạc?

- Con chó của em ...

Cổ họng của Hoa Sầu Đông hơi nghẹn lại, nước mắt tràn lên, làm mờ đi đống người đen láy:

- ... Nó còn quá nhỏ, chỉ mới có sáu tháng, nó không biết rằng mình còn nhỏ đến như thế, nó muốn bảo vệ em ...

Cô bé nước nở nói, kể lẽ không đầu không đuôi:

- Em ... chuyện gì em cũng đều nghe lời ông ta hết rồi, ông ta ... lẽ ra ông ta không nên giết nhỏ lưu lạc! em chỉ có một mình nhỏ lưu lạc, em không có một thứ gì khác hết, chỉ có mỗi nhỏ lưu lạc thôi ... vậy mà ông ta nỡ giết nhỏ lưu lạc! ông ta ... ông ta là ác quỷ! ông ta đã giết nhỏ lưu lạc rồi!

Tần Phi ngồi xuống bên cạnh giường, chàng nhìn Hoa Sầu Đông không chớp, giọng chàng dịu nhẹ:

- Ô, thì ra đó là nhỏ lưu lạc, anh và bà chủ nhà đã đem chôn nó rồi! Bây giờ, em có thể nói cho anh chị đây biết về chuyện của em không? Hôm nay anh đã đi đến văn phòng hội đồng địa phương của khu Tùng Sơn, tìm không ra tờ khai gia đình của em, gia đình em dọn đến cũng đã hai tháng. Vậy mà cũng không hề báo với chính quyền địa phương.

Đôi mắt Hoa Sầu Đông nhìn chăm chú lên trần nhà, hình như đang cố gắng tập trung tư tưởng của mình. Nước mắt đã khô, trong đôi mắt cô, ánh lửa lại bắt đầu hừng hực,

như hai ngọn đuốc cháy bùng bùng ngời sáng.

Tần Phi và Bảo Quyên đưa mắt nhìn nhau. Cả hai đều cùng phát hiện ra vẻ đẹp kỳ dị của cô bé này. Đôi mắt đó khi thì trong suốt như nước, khi thì lại hừng hực như lửa.

Cô bé nói bằng một giọng u uất:

- ông ta dọn nhà liên tiếp ba lần, em nghĩ ông ta cố tình không khai báo
- Em nói ai? Người đàn ông họ Lữ đó phải không? ông ta là cha của em à?

Hoa Sầu Đông nói thật rõ ràng:

- Cha của em ... đã chết khi em lên năm tuổi

Tần Phi nhìn cô bé trừng trừng:

- Ồ! ... Em hãy nói hết! Nói hết tất cả những chuyện về em cho anh chị nghe! Kể hết những gì em biết, kể hết những gì em nhớ! Hãy nói ra hết đi, em!

Nói ra hết! Kể ra hết! ôi! Thiệt là sướng khoái biết bao! Nói hết tất cả mọi chuyện ra! Sự sỉ nhục của cô, sự đau khổ và phần nộ của cô, cái định mệnh ác nghiệt của cô ... nếu như có thể nói ra hết! ánh mắt của cô từ trên trần nhà hạ xuống Tàn Phi, người đàn ông này đến từ thiên đường! Cô lại đưa mắt nhìn Bảo Quyên, người đàn bà này cũng đến từ thiên đường! Thế là cô bắt đầu kể!

Cô đã nói! Cô nói hết mọi chuyện! Dương Thăng, mẹ Ngọc Lan, Quang Tông, Quang Mỹ, mỏ than đá phát nổ, thôn ô Nhật, bà ngoại già, Ngọc Lan tái giá, Thu Hồng, thủy tai lụt lội, các em mất tích, Lỗ Sâm nhận xác Ngọc Lan và Thu Hồng, rời khỏi thôn ô Nhật đến Đài Bắc, ngày bán vé số, đêm bị cưỡng hiếp ... cô nói hết, như dòng nước vỡ bờ, thao thao bất tuyệt, cô nói hết, cô kể hết những uẩn ức của mình. Luôn cả cái ý nghĩ mình là yêu tinh, là sao chổi Luôn cả cái số mình là khắc tinh, khắc cha, khắc mẹ, khắc anh em, khắc người thân, luôn cả khắc chính mình, thậm chí khắc cả nhỏ lưu lạc, làm cho nó phải bỏ mạng.

Cô kể hết tất cả, mất mấy tiếng đồng hồ. Nói ra hết cuộc đời của "Hoa Sầu Đông", từ lúc cô chào đời cho đến năm

cô mười hai tuổi

Tần Phi và Bảo Quyên không ngừng đưa mắt nhìn nhau, đây là một câu chuyện tàn nhẫn nhất, ly kỳ nhất mà họ được nghe từ trước đến nay. Nếu như không phải vì Hoa Sầu Đông đang nằm trên giường bệnh ngay trước mặt họ, họ gần như không thể nào tin được câu chuyện này. Khi nghe xong, họ cùng đưa mắt nhìn nhau, lại đưa mắt nhìn sang Hoa Sầu Đông, trong lòng cả hai đều cùng có chung một quyết định, cái bi kịch của Hoa Sầu Đông cần phải chấm dứt. Cần phải chấm dứt!

Hết Phần I

QUỲNH DAO

Thiên đường rực lửa

Phần II : Khiết Linh

Chương 10

"Khiết Linh" Chàng lẩm nhẩm cái tên. "Cái tên rất đẹp, đẹp

cũng như người Khiết Linh, cái tên nghe rất hay, rất ý nghĩa! Khiết Linh! Hà Khiết Linh!"

Chàng nhìn nàng cười, Lại phát giác ra một chuyện chưa hề xảy ra từ trước tới nay: "Khiết Linh" chưa bao giờ chàng được nghe cái tên hay đến thế.

Mùa hè, năm 1975.

Hoa sen trong vườn thực vật đang tới mùa nở rộ. Cả một hồ lá xanh rì, làm người nhìn chói cả mắt, những chiếc lá thật to, nằm trải dài, phủ gần kín cả mặt hồ. Những đóa hoa mỹ miều, kiều diễm, từ trong những chiếc lá xanh um vươn ra những cọng dài thon thả, từng đóa, từng đóa, nửa úp mở, nửa e ấp, từng đóa, từng đóa, nở tung cánh nõn nà, từng đóa, từng đóa, hơi rũ xuống như sắp tàn đi ... tất cả tô điểm thêm sắc màu cho đám lá xanh tươi bên dưới. Cánh hoa màu hồng phấn, đón lấy ánh nắng chói chan của mùa hè rực rỡ, màu sắc trở nên đậm đậm nhạt nhạt, nõn nà kiều diễm, mỗi một đóa hoa là một bài thơ, mỗi một đóa hoa là một bức họa

Triển Mộc Nguyên cầm chiếc máy chụp hình trên tay, nhắm vào từng đóa sen trên mặt hồ, chụp liên miên không ngừng nghỉ. Chàng đã sắp trở thành chuyên gia chụp hình những đóa hoa sen rồi, cũng như có nhiều họa sĩ chuyên vẽ hình hoa sen, thì ra, hoa sen lại có nhiều nét quyến rũ đến thế. Chỉ cần đến gần nó, người ta sẽ bị nó quyến rũ, mê hoặc. Vì mỗi một đóa hoa sen, đều có nét đặc sắc, độc đáo riêng của nó, chụp từ những góc cạnh khác nhau, nó đều có những nét đẹp khác nhau

Chàng bị thu hút bởi một đóa hoa đang nở e ấp trên mặt hồ, nó nằm cách thật xa những đóa hoa khác, cô độc, lặng lẽ ở một góc hồ yên lặng, như thể một "người quân tử" đang ở ẩn "nơi vắng vẻ", những cánh hoa trắng muốt, như thể màu mây trắng trên trời. So với những cánh hoa màu hồng phấn của những đóa hoa sen khác, đó lại là một điều khác thường. Chàng cảm thấy phấn khởi, phải chụp đóa hoa sen này mới được, có thể gửi đến tạp chí "Hoàng Quán" làm hình bìa. Mỗi một mùa hè, có rất nhiều tạp chí dùng hoa sen làm hình bìa

Chàng đang nhắm ngay vào đóa hoa, điều chỉnh ống zoom, kéo gần, kéo gần thêm, chàng muốn một bức ảnh

thật gần. ánh mắt chàng xuyên qua máy chụp hình, ngắm
nghĩa đóa hoa đó, đứng vươn mình trong nắng, hơi dao
động nhẹ nhàng, có gió thoảng nhẹ qua Chàng định chờ
qua cơn gió, chàng muốn chụp một bức ảnh thật rõ, có thể
thấy luôn cả những làn vân trên cánh hoa ánh mắt chàng
dời từ đóa hoa xuống mặt nước. Mặt hồ hơi có chút sóng
gợn lăn tăn, hơi có chút bèo bọt nổi lên, dưới nước, có thể
có cá. Chàng kiên nhẫn, nhàn nhã đợi chờ. Chàng không
gấp, chụp ảnh đẹp không thể nào gấp được, đây không
phải là "nhiếp ảnh tin tức", đây là "nhiếp ảnh nghệ thuật".
Thật là dỏm! Từ lúc đầu, lẽ ra chàng phải theo học về môn
"nhiếp ảnh nghệ thuật" mới phải, "nhiếp ảnh tin tức" gần
như là sự mai một cho thiên tài của chàng ... không gấp,
đã có thể chụp rồi đây. Gợn sóng lăn tăn trên mặt nước đã
biến mất, đã yên lặng trở lại Chàng ngó người ra, trên mặt
nước hồ yên lặng đó, có một cái bóng mơ hồ, lung linh,
huyền ảo, cái bóng của một người đàn bà, đội chiếc nón
rơm màu trắng, bên cạnh đóa hoa sen màu trắng. Chàng
lẹ làng bấm máy, chụp ngay tấm ảnh này.

Sau đó, do phản ứng tự nhiên, chàng đưa ống kính lên
phía trên, dõi theo bóng người áo trắng đó, ống kính đã
dời lên rồi, đuổi theo được mục tiêu rồi Đó là một chiếc

cầu nhỏ, trên lan can cầu, có một người đàn bà đang đứng tựa ở đó. Cái nón rơm rộng vành màu trắng che đi phần trên của trán, mấy lọn tóc mai từ trong cái nón rơm đưa ra, bay phất phơ trong gió nhẹ, Những lọn tóc đó hình như là những vật màu đen duy nhất trên người nàng. Nàng mặc chiếc áo sơ mi bằng tơ trắng, chiếc váy đầm bằng lụa trắng, một góc của váy đầm cũng đang phất phơ trong gió. Đôi chân nàng thon dài, xinh xắn, trên chân là đôi giày cao gót có dây cột nơ trắng. Chàng đưa ống kính từ đôi chân xinh đẹp đó lên phía trên nữa, vòng eo thon nhỏ, bộ ngực thanh tân, trên cổ quàng chiếc khăn tơ màu trắng tinh, chiếc khăn tơ đó cũng đang bay phất phơ trong gió nhẹ. Ống kính lại được đưa lên cao hơn, nhắm ngay vào gương mặt đó, điều chỉnh ống zoom đến cận độ. Chàng định thần nhìn kỹ, có một khoảng khắc, chàng tưởng như mình ngưng thở.

Đó là một gương mặt không thể nào chê vào đâu được! Cái cằm nhòn nhọn, cái miệng nhỏ xinh xinh, viền môi thật rõ nét, với những độ cong thật đẹp. Sống mũi dọc dừa thanh tú, mang theo nét đẹp đặc biệt của Đông phương, chóp mũi nhỏ và thẳng tắp. Đôi mắt to đang khép lại một nửa, nàng đang đưa mắt nhìn xuống những đóa hoa sen

dưới hồ, do đó, ánh nhìn của nàng rủ xuống, vì vậy, đôi hàng mi cong vút và dày đậm của nàng tạo nên một hàng bóng mờ thật đẹp phía dưới mắt. Đôi tròng mắt đang nửa khép của nàng có một thứ tình cảm dịu dàng, chăm chú nào đó, làm cho người nhìn cảm thấy xúc động. Cái nón rơm trắng che đi hết một bên chân mày, hàng chân mày bên kia đầy đặn và dài như được vẽ thật khéo léo Dịu dàng. Đúng vậy, chưa bao giờ chàng được nhìn thấy nét dịu dàng như thế. Tĩnh lặng. Đúng vậy, chưa bao giờ chàng nhìn thấy được sự tĩnh lặng như thế. Xinh đẹp. Đúng vậy, dĩ nhiên là nàng rất xinh đẹp (dù sao cũng không thể nói là chàng chưa bao giờ nhìn thấy sự xinh đẹp), thế nhưng, ngoài nét xinh đẹp đó, trên gương mặt của nàng còn có một thứ khác, mà chàng chưa bao giờ nhìn thấy! Chàng cố gắng moi óc tìm kiếm những từ ngữ trong đầu mình, đột nhiên chàng nghĩ đến hai chữ: cao quý. Đúng vậy, chưa bao giờ chàng nhìn thấy được nét cao quý như thế. Tuy nhiên, không chỉ là nét cao quý, mà còn cao xa hơn cả nét cao quý, nàng còn có một nét siêu phàm thoát tục nào đó, như đóa hoa sen màu trắng kia! Thoát tục. Đúng vậy, chưa bao giờ chàng nhìn thấy một nét thoát tục như thế ... còn nữa, còn nữa, cái thần sắc đó, cái thần sắc như thể tự lự, mang theo vài phần hoang

mang, vài phần nuối tiếc, vài phần dịu dàng, vài phần lạc lõng ... tất cả hợp lại với nhau, tạo thành một nét buồn man mác, không thể nào diễn tả được bằng lời nói, một nét buồn mà có thể cả chính bản thân nàng cũng không hề cảm thấy. Trời ạ! Nàng đúng là một "phép lạ"!

Triển Mộc Nguyên đưa ngón tay bấm lia lịa Nghiêng qua trái, thêm một tấm! Nghiêng qua phải, thêm một tấm! Chỉ đôi mắt, thêm một tấm! Chỉ cái miệng xinh xinh, thêm một tấm! Chỉ phần đầu, thêm một tấm! Chỉ một phần mặt và lọn tóc phát phơ, thêm một tấm! Bán thân, thêm một tấm! Toàn cảnh, thêm một tấm! Đôi mi cong vút của người đàn bà đó bắt đầu ngược lên rồi, chàng lại zoom ngay đôi mắt, trời ạ! Đôi con ngươi đen lay láy và sâu thẳm đó, mơ màng như có một làn sương mỏng, nửa như u uất, nửa như u sầu ... chàng lại bấm lia bấm lịa! Come on, nhìn lên đi, đúng vậy, lại thêm một tấm! thêm một tấm! chết chưa, bấm không được nữa rồi, máy đã hết phim rồi!

Chàng tháo máy chụp hình xuống, ngược mắt nhìn vào người đàn bà trên cầu. Nàng đưa tay đẩy đẩy chiếc nón trên đầu, đang đưa mắt nhìn sang bên đây, hình như nàng đã phát giác ra có người chụp lên nàng. Quay người đi,

nàng rời khỏi lan can đó, bước chân nhịp nhàng, uyển chuyển bỏ đi ý, đừng, khoan đã! Trái tim Triển Mộc Nguyên kêu lên, đợi tôi thay xong cuộn phim mới đã! Người đàn bà đó đã cất bước, hướng về một phía khác của chiếc cầu nhỏ. Triển Mộc Nguyên cuống quýt, không có thì giờ thay phim rồi, thế nhưng, làm sao người ta có thể bỏ rơi một "phép lạ".

Chàng rượt theo, trên cổ chàng đang đeo chiếc máy chụp hình Nikon tối tân nhất vào thời đó, chiếc máy chụp hình này có gắn một ống zoom to tổ bố, nặng khoảng một kí lô, trên lưng chàng lại đeo thêm một cái túi to, trong đó linh kính đủ thứ, nào vọng viễn kính, nào kính tiêu chuẩn v.v ... tất cả có khoảng hai kí lô Ban nãy, trong lúc gấp rút chàng chỉ mới dùng có ống zoom, quả thật là chưa đủ. Nếu như "phép lạ" này chịu để cho chàng thay đổi đủ thứ ống kính để chụp, chàng dám bảo đảm là sẽ để lại cho thế giới này một sự "hoàn mỹ" thật quyền rũ.

Chàng đã rượt tới "phép lạ" đó.

Chàng vừa thở hồng hộc vừa kêu lên.

- ô, cô ời, chờ một chút!

Người đàn bà đó đứng lại, quay mặt nhìn chàng. Gương mặt thật trẻ, làn da mịn màng trắng muốt, chàng dám cá là nàng mới chỉ ngoài hai mươi. Đôi mắt to tròn đó, trông dịu dàng và yên tĩnh, nét u sầu man mác lúc nãy đã biến mất, bây giờ, ánh mắt đó trông sáng rực và trong vắt, phản chiếu dưới ánh nắng, đôi mắt đó mang nét ngây thơ như trẻ nít.

- Có chuyện gì không?

Nàng hỏi, thanh âm thanh thoát vui tại. Chàng cuống quýt thú tội:

- Như thế này, ban nãy, tôi đã vô tình chụp một số ảnh về cô ... Ô! tôi nghĩ, tốt nhất là tôi nên tự giới thiệu trước đã ...

Chàng lục tung tất cả các túi tìm tấm danh thiếp, chết rồi, lại quên đem theo danh thiếp nữa rồi! Chàng sờ sờ vào túi áo sơ mi, túi quần, lại lật luôn cả mấy cái ngăn trong cái túi đựng máy chụp hình. "Phép lạ" đó yên lặng nhìn chàng "biểu diễn", đôi mắt lộ vẻ hiếu kỳ. Cuối cùng, chàng cũng

khoan khoái kêu lên một tiếng đặc thảng, chàng đã móc ra được trong cái ví nhỏ của mình một tấm danh thiếp đưa cho nàng:

- ... Tôi họ Triền, cái họ rất kỳ, phải không cổ Tuy nhiên trong "Thất hiệp Ngũ Nghĩa" có một nhân vật tên là Triền Chiêu, đó là người đồng tông với tôi Tôi tên là Triền Mộc Nguyên, tốt nghiệp trường Đại học Chính trị Đài Bắc khoa Tân Văn, sau đó đi Mỹ, học về ngành nhiếp ảnh tân văn mới vừa trở về nước hơn một năm nay Hiện nay, tôi đang dạy khoa nhiếp ảnh tân văn ở trường Đại học xxx, đồng thời, tôi cũng rất yêu thích nghệ thuật nhiếp ảnh. Tôi đang cộng tác với nhiều tạp chí ở Đài Bắc, cung cấp hình bìa cho họ

Chàng nói một hơi dài, như thể đang "báo cáo lý lịch" tìm việc, nói đến đây tự chàng cũng cảm thấy mình hơi ngô ngố. Ngố. Đúng vậy, cái ngố mà chàng chưa hề bao giờ có từ trước đến nay Chàng dừng lại, miệng nở một nụ cười ngượng ngịu:

- ... Tất cả đều có trên danh thiếp!

Nàng nhìn chàng yên lặng, lại yên lặng đưa mắt nhìn vào danh thiếp. Triển Mộc Nguyên giáo sư khoa tân văn của trường Đại học xxx. Danh thiếp rất đơn giản, bên dưới chỉ thêm có địa chỉ và số điện thoại. Thật sự ra, rất nhiều thứ chàng nói, đều không có trên danh thiếp. Giáo sư, nàng lại ngược mắt lên nhìn chàng, mỉm cười nàng nói:

- Trông anh giống như một sinh viên, không giống một giáo sư chút nào

- Vậy sao ...

Chàng cũng cười, chú ý nhìn gương mặt nàng. Chàng quả thật rất muốn ghi lại nụ cười của nàng vào máy ảnh, chàng hỏi:

- ... Tôi có thể được biết tên cô không?

Nàng nhìn chàng thật chăm chú, nói bằng giọng nói thật nghiêm chỉnh:

- Không được.

Chàng hơi ngớ người ra, ngỡ rằng mình nghe sai. Suốt cuộc đời chàng, chưa bao giờ đụng phải cây đinh như thế này, do đó, chàng như không tin vào thánh giá của mình. Chàng lại hỏi:

- Cô nói gì?

- Tôi nói tôi không thể cho anh biết tên của tôi.

Nàng nói bằng một giọng nói rõ ràng, phát âm thật chính xác, hoàn chỉnh. Trên gương mặt, vẫn mang theo nụ cười mỉm thật an lành, thật tự nhiên.

- Ô! ...

Chàng ngớ ra hết hai giây, sau đó miễn cưỡng nở một nụ cười gượng gạo, chàng nói:

- ... Mẹ cô dạy rằng, không được tùy tiện nói tên mình cho người lạ nghe, và cũng không được tùy tiện nói chuyện với người lạ. Tại vì, xã hội này có rất nhiều người xấu, có phải không?

Nàng nhìn chàng, mỉm cười không nói

Chàng không còn cách nào khác. Cúi đầu xuống, chàng nhìn thấy chiếc máy ảnh đang đeo trên cổ mình. Chàng lại cảm thấy tinh thần phấn khởi:

- Như vậy, hay là cô cho phép tôi chụp vài tấm hình, có được không? Tới chỗ giàn hoa kia để chụp.

Nàng lại nói:

- Không được.

Chàng hơi cúi đầu xuống:

- ô! cũng không được?

Miệng chàng hơi há ra, chàng tin rằng bộ vó của mình lúc này quả thật là rất ngố. Nàng hỏi:

- Anh đã chụp rồi mà, có phải không?

- Đúng vậy.

Nàng thở ra một hơi nhẹ.

- Ô! Sách không thể in lậu, nghệ thuật không thể được
ngụy tạo, tự tôi đối với tôi, có phải là nên được tự mình giữ
"bản quyền" hay không?

- Ô!

Gương mặt chàng càng ngổ hơn nữa

Nàng đưa tay vịn vào vành nón, cử chỉ khoan thai, từ tốn.
Quay người qua, nàng chuẩn bị bỏ đi Triển Mộc Nguyên
đứng ngớ ra ở đó, chàng bị nàng "chỉnh" đến độ gần như
không biết phải phản ứng ra sao Điều quan trọng nhất là,
nàng thiếu nữ đó, từ đầu tới cuối, không hề tỏ ra có chút
lửa giận hay bực mình nào, trông nàng bình tĩnh và dịu
dàng, miệng lúc nào cũng mỉm cười thật tự nhiên, thế
nhưng, lại đưa chàng từ cái ngổ này sang cái ngổ khác.
Bình thường, ở trường, chàng là giáo sư trẻ tuổi nhất,
được sinh viên ưa thích nhất, chàng vẫn thường tự hào về
tài nói chuyện hoạt bát của mình. Nhưng chẳng biết tại sao
hôm nay mình uống nhầm thuốc ngổ hay sao Đưa mắt

nhìn nàng đã cất bước đi về hướng Viện Bảo Tàng lịch sử Quốc Gia, chàng giật mình, không được! Chàng không thể nào để cho mình bị đánh bại một cách dễ dàng, hồ đồ như thế, chàng không thể rút lui một cách nhục nhã như vậy. Nhất là, nàng lại là một "phép lạ"! Không chỉ là một "phép lạ", mà còn là một "niềm vui bất ngờ"! Nàng đã "chỉnh" chàng biết bao lần như thế, nàng càng là "niềm vui bất ngờ"!

Chàng lại rượt theo, cuống quýt nói:

- Xin lỗi cô! Tôi có thể nói chuyện với cô vài câu nữa không?

Lần này, trước khi nàng kịp mở miệng trả lời câu hỏi của mình, chàng đã tự mình trả lời dùm nàng thật nhanh:

- Dĩ nhiên là không được! Sao anh ngố thế!

Lần này, nàng mở thật to đôi mắt, nhìn chàng, ánh mắt chứa đầy sự kinh ngạc, lấp lánh ánh sáng mặt trời, sau đó, nàng cười lên. Nụ cười thật thân thiện, thật dịu dàng, thật cởi mở, thật dễ thương. Nàng vừa cười, vừa nói:

- Tôi không chỉ biết nói hai chữ "không được".

- Ô! Vậy sao

Chàng hỏi mà đôi mắt nhìn nàng chăm chú. Nàng thu lại nụ cười, nói bằng một giọng bình lặng, một mặt vẫn tiếp tục đi về hướng viện Bảo Tàng, chàng cũng vội vàng bước theo nàng như một thằng ngố.

- Tôi không thích nói tên mình cho người khác biết, chỉ tại vì tôi cảm thấy rằng, giữ người và người, thường thường chỉ là hai con đường song song. Đường song song sẽ không bao giờ gặp nhau, thế là, anh có biết tên người khác hay không là một chuyện không cần thiết. Trên thế giới này, anh đã biết được tên của bao nhiêu người? Anh đã quên bao cái tên đã nghe quả Anh sẽ tiếp tục đi theo con đường của anh, đối với những nhân vật hay tên tuổi của con đường song song khác, hoàn toàn không chú ý, không biết, cũng không lo lắng. Đời người là như thế, tuyệt đại đa số con người đều sống trong thế giới "cái tôi" của chính mình, mà cái thế giới "cái tôi" đó có rất nhiều cái tên, đều không có ý nghĩa

Chàng trừng mắt nhìn nàng, càng thêm kinh ngạc hơn. Những lời nàng nói, hình như vượt xa cái tuổi của nàng, thế nhưng, nàng lại nói ra bằng một giọng thật tự nhiên, không hề tỏ ra một chút gì "ta đây". Nàng nói về "đời người" mà như đang nói về "thời tiết", như thể đang nói về một lý lẽ rất bình thường, bình thường đến độ ngay cả một đứa trẻ học tiểu học cũng hiểu

Chàng bất giác cất tiếng nói:

- Không phải giữa người và người đều là những đường song song, có phải không? Quen biết là một sự giao tiếp, có phải không?

Nàng tiếp lời:

- Sau sự giao tiếp sẽ bắt đầu sự phân chia, càng lúc càng xa

Chàng nói:

- Sao cô lại võ đoán đến như vậy? Nếu như tất cả mọi

người trên thế giới này đều giống như cô nghĩ thì thế giới này sẽ chỉ toàn người xa lạ, tất cả những thứ gọi là tình bạn, tình yêu, hôn nhân ... đều không có cách chi tồn tại
Cái suy nghĩ đó hình như hơi lập dị một tí!

- Tôi không hề nói những suy nghĩ của tôi là chân lý, cũng không hề bắt anh phải đồng ý với những suy nghĩ của tôi, tôi chỉ nói lên những ý nghĩ của riêng tôi mà thôi

Nàng nói bằng một giọng bình lặng, vừa nói vừa tiếp tục đi lên những bậc thềm đưa lên viện Bảo Tàng.

- Những ý nghĩ của cô không nhất định là đúng.

- Tôi có nói những ý nghĩ của tôi là đúng đâu

Chàng lại ngớ rạ Thì đúng vậy, nàng không hề nói những ý nghĩ của nàng là đúng.

Nàng đến quầy mua vé vào cửa, chàng lại lẻo đẻo theo sau

- Cô muốn vào tham quan Bảo Tàng viện à?

Chàng hỏi một câu quá thừa thãi, hỏi xong lại hối là mình ngu, hôm nay tại sao tài ăn nói của mình lại dở hơi thế này

- ... Đợi một chút, tôi cũng đi ...

Chàng vội vàng chạy lại quầy mua một vé vào cửa, rồi lại chạy theo nàng và hỏi:

- ... Hôm nay, họ triển lãm gì vậy

Nàng nhìn chàng, nhoẻn miệng cười xinh xắn hỏi:

- Có phải anh vẫn thường ù ù cạc cạc đi theo người khác như thế này không?

- Ô! ...

Chàng lại ngớ người ra, rồi thẹn quá hóa giận, chàng gằn như trả lời bằng một giọng hằn học:

- Không phải như thế. Hôm nay tôi hoàn toàn bất bình thường! tự tôi cũng không biết tại sao mình lại như thế!

Lộn xộn, lạo xạo không ra một thể thống gì cả, ngoài việc đợi cô "chỉnh" ra, tôi không biết làm gì khác cả.

Nàng không cười nữa, nhìn chàng bằng đôi mắt yên lặng, chăm chú, ánh mắt đó dịu dàng, bao dung và ấm áp như một người mẹ nhìn đứa con bị té nhào rồi dỗ quạu gây chuyện với mình. Sau đó, nàng nhẹ nhàng nói:

- Hôm nay, họ triển lãm chữ của một trăm thư pháp gia, không biết anh có hứng thú xem thư pháp hay không? Tuy nhiên cho dù như thế nào đi nữa, cũng đáng xem lắm!

Sự "mời mọc" trong giọng nói của nàng, làm chàng lại cảm thấy phấn khởi. Thế là, chàng đi theo nàng bước vào viện Bảo Tàng, cả một căn phòng mở máy lạnh mát rượi chào đón họ. Nàng bắt đầu nhìn những bức họa thư pháp viết bằng bút lông chữ thật to, lại xem sang những chữ nhỏ, mỗi một tấm, ngang ngang dọc dọc, nàng đều xem thật tỉ mỉ, đồng thời nàng cũng không nói chuyện với chàng nữa. Cái nón nàng đã được lấy xuống, mái tóc dài đen mun của nàng đổ dài xuống bờ vai gầy gầy, mảnh khảnh. Nàng xem tranh bằng một thái độ rất chăm chú, ánh mắt nàng long lanh ánh sáng. Chàng nhìn không ra những nét chữ

to to nhỏ nhỏ đó có gì đặc biệt, mà chỉ một lòng một dạ muốn chụp lại cái thần sắc của nàng lúc này. Sau đó, nàng dừng lại trước một bức họa thư pháp treo dọc, thật lâu mà vẫn không dời bước, ánh mắt nàng nhìn dọc theo bức họa, từ trên xuống dưới, một lần rồi một lần, đôi mắt nàng dần dần như có một màn sương mỏng dâng lên, hiển nhiên có một thứ tâm tình sâu đậm nào đó đang vây lấy trái tim nàng, nàng nhìn trừng trừng vào bức họa, mê đắm, mãi miết.

Chàng bất giác cũng theo ánh mắt của nàng, nhìn vào bức họa đó. Đó là một bức họa thật to, nét chữ viết tháo, bay bướm, một phiến dày đặc đen ngòm. Chàng định thần nhìn kỹ, đó là một bài thơ dài Chàng thật sự không hề có chút nghiên cứu gì về thư pháp, lần đầu tiên chàng phát giác ra rằng, "chữ" cũng có thể làm cho người ta "cảm động". Chàng đã phục ông thư pháp gia đó cả hai tay hai chân.

Đứng bên cạnh nàng, chàng khe khẽ cất tiếng hỏi, giọng nhỏ nhẹ và tôn kính:

- Những chữ này viết rất đẹp, phải không?

Nàng nhẹ giọng nói:

- Không chỉ có chữ, đây là một bài thơ mà tôi rất thích, mỗi lần nhìn thấy bài thơ này, tôi đều xúc động đến độ không kèm chế được.

- Ồ?

Chàng vội vàng nhìn bài thơ, tựa bài là "Đại Bi Thạch Đầu ông", bài thơ viết rất dài, chàng chăm chú đọc:

- Lạc Dương thành Đông đào lý hoa,
Phi lai phi khứ lạc thùy giả
U khuê nhi nữ tích nhan sắc,
Tọa kiến lạc hoa trường thán tích,
Kim niên hoa lạc nhan sắc cải,
Minh niên hoa khai phục thùy tại
Dĩ kiến tòng bá thôi vi tân,
Canh văn thương điền biến vi hải
Cổ nhân vô phục lạc thành Đông,
Kim nhân hoàn đối lạc hoa phong
Niên niên tuế tuế hoa tương tự

Tuế tuế niên niên nhân bất đồng..

Tạm dịch:

Hoa đào hoa lý thành Đông
Phát phơ bay lượn biết vào nhà ai
Thâm khuê nhi nữ tiếc hoài,
Ngồi xem hoa rụng than dài thở rạ
Năm nay hoa rụng sắc tà,
Sang năm hoa nở biết là về đâu
Đã xem tòng bá thay màu
Lại nhìn thương hải biến thành ruộng dâu
Người xưa không trở về thành,
Người nay còn đón hoa ngàn gió đông.
Năm năm tháng tháng cùng hoa,
Năm năm tháng tháng không là người xưa ...
Chàng chưa kịp đọc hết bài thơ, nàng đã khều khều chàng
nói nhỏ:

- Đi thôi!

Chàng vội vàng đi theo nàng. Đột nhiên nàng hỏi:

- Anh biết bài từ "Tặng hoa" của Tào tuyết Cần chứ gì?

- Đúng vậy,

Chàng đáp và cảm thấy may mắn vì đã có đọc Hồng Lâu Mộng.

Nàng nói nhẹ nhàng:

- Tôi nghĩ bài từ Tặng hoa đó chịu ảnh hưởng của bài thơ này. Sự thật thì, có rất nhiều bài thơ đều là dùng những chữ khác nhau, để diễn tả cùng một ý tưởng. Anh có biết bài thơ "Xuân Giang Hoa Nguyệt Dạ" của Trương Nhược Hư không?

Đột nhiên nàng hỏi, chàng ngớ ra "Xuân Giang Hoa Nguyệt Dạ" là một bài thơ chẳng? Chàng nghe như tựa một bộ phim ciné thời đại. Nàng không làm khó chàng, tiếp tục nói:

- Trong "Xuân Giang Hoa Nguyệt Dạ" có mấy câu như thế này: "Giang bán hà nhân sơ kiến nguyệt? giang nguyệt hà niên sơ chiêm nhân? Nhân sinh đại đại vô cùng ký, Giang

nguyệt niên niên chỉ tương tự. Bất tri giang nguyệt đãi hà nhân, Đản kiến trường giang tổng thủy lưu ... " (Tạm dịch: Ai xem trăng mới bên sông vắng? Sông vắng trăng ngàn chiếu lầy ả Đời người kiếp kiếp vô cùng tận, Trăng nước năm năm vẫn thế thôi!). Những câu này cùng với những câu ban nãy: "Cổ nhân vô phục Lạc thành Đông, Kim nhân hoàn đối lạc hoa phong. Niên niên tuế tuế hoa tương tự, Tuế tuế niên niên nhân bất đồng ..." cũng có cùng một ý nghĩ đó thôi Dĩ nhiên những câu được viết hay nhất vẫn là: "Cổn cổn Trường giang đông triết thủy, Lang hoa đào tận anh hùng, thị phi thành bại chuyển đầu không, thanh sơn y cựu tại, kỷ độ tịch dương hồng?" (Tạm dịch: Trường Giang cuộn cuộn chảy sang đông, anh hùng bị đào thải đi như sóng, thị phi thành bại cũng là không, núi xanh kia vẫn còn đó, ánh tà dương mất độ đã hồng lên!", cái khí phách đó so với việc dùng hoa dùng nguyệt mà viết, dĩ nhiên nghe hào phóng hơn nhiều! Tuy nhiên những câu đó cũng là do lấy ý từ những câu "Đại giang Đông khứ, lang đào tận, thiên cổ phong lưu nhân vật. " (Tạm dịch: Sông lớn chảy về hướng Đông, bị sóng thải đi, những nhân vật phong lưu thiên cổ!") của Tô Đông Pha mà diễn biến ra thôi! Chàng trừng mắt nhìn nàng, ngó cả người ra, nghếch cả mặt rạ Nàng không chỉ là một "phép lạ" và một nỗi "vui

mừng kinh ngạc" nữa, mà nàng còn là một cuốn "thơ Đường".

Chàng quên đi sự úy kỵ và những cây đinh ban nãy, bắt giác cất tiếng hỏi nàng:

- Có thể hỏi cô một câu không? Cô tốt nghiệp trường nào vậy

- Đại học Văn khoa T., ngành quốc văn ...

Lần này nàng trả lời, nụ cười mang nét e ngại:

- ... Tôi quên nữa, thi từ nhất định là làm cho anh cảm thấy phiền phức lắm phải không? Thời buổi bây giờ, ít có ai học những thứ đó nữa rồi! Tuy nhiên, văn học Trung quốc cũng mê hoặc người ta dữ lắm, những ý tưởng trong đó, thường thường được diễn tả rất sâu đậm, cao xa ...

Nàng suy nghĩ một chút, lại hỏi:

- ... Anh có cảm thấy rằng thi từ trong văn chương Trung quốc, đều mang rất nhiều màu xám không?

- Vậy sao

Chàng cuống quýt hỏi lại, cảm thấy mình đã bị giáng cấp từ "giáo sư" xuống thành "sinh viên".

Nàng nói:

- Anh xem, những câu như: "Thanh sơn y cựu tại, Kỷ độ tịch dương hồng", những câu như: "Niên niên tuế tuế hoa tương tự, Tuế tuế niên niên nhân bất đồng", những câu như: "Thu đao đoạn thủy thủy lưu canh, cử bôi tiêu sầu sầu canh sầu" (Tạm dịch: Rút đao cắt nước, nước càng chảy dữ, nâng ly uống rượu để tiêu sầu, sầu càng thêm sầu), rồi những câu như: "Xuân đàm đào tử ty phương tận, lập thử thành phi lệ tửy cạn" (Tạm dịch: Con tầm đến chết vẫn còn giăng tơ, ngọn nến đến tàn vẫn còn nhỏ lệ), rồi là: Quân bất kiến Hoàng Hà chi vị thủy thiên thương lai, bồn lưu đảo hải bất phục hồi, quân bất kiến cao đường minh kính bi bạch phát, triều như thanh ty mộ thành tuyết", rồi nào là: "Tiền bất kiến cổ nhân, hậu bất kiến lai giả, niệm thiên địa chi du du, độc thương nhiên dĩ lệ hạ". (Tạm dịch: Trước không thấy người xưa, sau không thấy người

đến, ngẩng thấy trời đất u sầu, ngồi một mình mà rơi lệ.),
rồi lại: "Cử bội kích minh nguyệt, đối ảnh thành tam nhân. "
(Tạm dịch: nâng ly mời trăng sáng, uống rượu với ba
người), rồi lại: "Đối tửu đang ca, nhân sinh tửu hà, tỷ như
triều lộ, khứ nhật khổ đạ.." (Tạm dịch: Uống rượu mà ca,
đời người có bao lâu, như thể sương buổi sớm mai, ngày
dài thống khổ) ...Anh thấy không, chỉ cần tùy tiện đọc lên
vài câu là đã thấy ngay, tư tưởng của những thi nhân
Trung quốc quả là tiêu cực, chứ không tích cực, phải
không?

Chàng đã thật sự đi từ kinh ngạc đến thán phục rồi Chàng
chưa bao giờ nghĩ đến chuyện tư tưởng của nền văn học
Trung quốc, nghe nàng phân tích như thế, chàng cảm thấy
hình như rất có lý. Chàng nói bằng một giọng từ tốn, chậm
rãi:

- Có thể, những tư tưởng của thi nhân Trung quốc rất sâu,
rất sát. Đời người, nghĩ cho cùng, cũng chỉ có mấy mươi
năm ngắn ngủi Trong mấy mươi năm đó, lại có thể sẽ gặp
phải những chuyện không vừa ý. Cho dù mọi chuyện có
thể vừa lòng đi chăng nữa, trở thành anh hùng hào kiệt,
làm mưa làm gió, rồi cuối cùng chẳng qua cũng rơi vào

tình trạng "sông lớn chảy về hướng đông, bị sóng thổi đi, những nhân vật phong lưu thiên cổ" mà thôi. Vì vậy, không phải thơ văn Trung quốc mang màu xám, mà vấn đề là, tự bản thân cuộc sống có ý nghĩa gì?

Lần đầu tiên nàng nhìn thẳng vào chàng, đôi mắt nàng sáng long lanh, nàng nói:

- Nói cho tôi biết, anh nhận thấy rằng, tự bản thân sinh mệnh có ý nghĩa gì?

- Có một triết gia, tên là Frank, ông ấy nói, ý nghĩa sinh mệnh là ở chỗ phải vượt thoát chính mình, nếu như mình có thể vượt thoát được chính mình, thì mình sẽ vui vẻ.

Nàng nhìn chàng trừng trừng:

- Frank? Tôi chưa hề nghe qua bao giờ. Anh nhận thấy ông ấy nói có đúng không?

- Không nhất định phải đúng. Tại vì không có ai biết làm thế nào để tự vượt thoát mình, mỗi một "cái tôi", đối với mỗi một con người mà nói, đều là một sự hạn chế, rất ít

người có thể vượt thoát chính mình.

Nàng truy cho tới cùng:

- Như vậy, anh nhận thấy rằng ý nghĩa của sinh mệnh là gì?

Chàng đón lấy ánh mắt nàng, họ đã đi ra khỏi Bảo Tàng viện Lịch sử, đang lại tắm mình trong ánh nắng chan hòa của mùa hè nhiệt đới ánh mắt nàng lóng lánh, mang đầy nét khát khao "học hỏi". Chàng trả lời rất gọn:

- Câu đó.

Nàng nhìn chàng trầm ngâm suy nghĩ. Trong nhất thời, cả hai cùng im lặng. Sau đó nàng ngẩng đầu lên, hất nhẹ mái tóc dài ra phía sau, nàng cười thật cởi mở, nói bằng một giọng vui vẻ, thích thú:

- Tôi thích cách nói đó của anh! Đời người là một câu đó. Đó là một câu nói rất hay!

Chàng vội vàng nói:

- Nếu như tôi đã thông qua được bài thi của cô, thì tôi có thể được biết tên cô không?

Nàng cười dòn, cất giọng thật thanh tao:

- Hà Khiết Linh. Chữ Hà trong nhân sinh kỷ hà. Khiết là thuần khiết, chữ Linh gồm bộ Chu với chữ Lăng một bên, một con thuyền màu trắng.

Chàng lẩm bẩm cái tên:

- Khiết Linh, ... Cái tên rất đẹp, cũng như người, ý nghĩa rất hay Khiết Linh! Hà Khiết Linh!

Chàng nhìn nàng cười Lại phát hiện ra một chuyện chưa có bao giờ: Khiết Linh. Chưa bao giờ chàng nghe được cái tên nào hay như thế.

QUYỀN DAO

Thiên đường rực lửa

Phần II : Khiết Linh

Chương 11

Buổi sáng, bao giờ cũng là những giờ phút bận rộn đối với Khiết Linh.

Nàng đã quen thức dậy từ 6 giờ sáng, sau khi rửa mặt, chải tóc xong xuôi, nàng bắt đầu ngồi tập viết chữ trong phòng riêng, nét chữ nàng viết rất có thần, rất nhiều người đã nhìn nét chữ của nàng, đã không nghĩ rằng đó là nét bút của một người phái nữ. Sáng nay, nàng lại ngồi viết chữ, thế nhưng, nàng không nắn nót như thường lệ, mà chỉ thuận tay thảo ra trên trang giấy, những tư tưởng linh tinh đang nhảy múa trong đầu:

- ý nghĩa của sinh mệnh là vượt thoát chính mình, ai đã nói vậy

Hai chữ chính mình bao gồm những gì?

Tư tưởng của chính mình, tình cảm, xuất xứ, sinh hoạt, lịch sử của chính mình, tất cả của chính mình.

Ai có thể vượt thoát được chính mình? Chỉ có thể thần linh thôi

Trên cõi đời này, có thần linh hay không? Chỉ có trời biết, mà cũng có thể trời cũng chẳng biết.

ý nghĩa của sinh mệnh là gì? Chỉ có trời biết, mà cũng có thể trời cũng chẳng biết.

Câu đố. Đó là hai chữ rất hay. Thay vì đem những câu dao to búa lớn để làm màn che cho những điều không biết của mình, thà rằng thừa nhận những điều không biết đó. Câu đố. Đó là hai chữ rất hay. Bất cứ một chuyện gì không thể giải thích được, đều là một câu đố.

Tương lai cũng là một câu đố.

Con người ta sống bởi những câu đố.

Nàng chưa viết xong, cửa phòng đã vang những tiếng đập "bình, bình, bình", tiếp theo đó, cửa phòng mở toang ra, cô bé San San, tám tuổi, chạy vào, hai tay vẫn còn dụi đôi mắt ngái ngủ, trên người vẫn còn mặc bộ đồ ngủ, đôi chân trần, mái tóc xõ tung, gương mặt đỏ hồng hồng, cô bé vừa xông thẳng về phía nàng vừa la lên:

- Con không muốn dì Tư, con chỉ muốn dì Khiết Linh. Dì Khiết Linh, dì chải tóc cho con, thắt bím cho con, dì Tư không biết làm, dì Tư làm con đau!

Khiết Linh buông viết xuống, ngẩng đầu lên, dang rộng hai tay, con bé San San chui ngay vào lòng nàng. Chị Tư đang rượt theo phía sau, trên tay đang cầm bộ quần áo của San San cần phải thay ra mặc trong ngày. Khiết Linh vừa cười vừa đón lấy bộ quần áo trên tay chị Tư, nói:

- Để em thay quần áo cho con bé, chị đi lo cho Trung Trung!

- Thằng bé Trung Trung vẫn còn ăn vạ trên giường, chưa chịu xuống đó chứ! ...

Chị Tư cười hề hề, gương mặt tròn trịa mang đầy nét hiền hòa, dễ chịu:

- ... Tôi kêu hết ba lần rồi Nó cứ quần chần kín mít mà la rằng: con đợi dì Khiết Linh sang mang giày cho con. Con đợi dì Khiết Linh sang kể chuyện cổ tích cho con nghe! Con đợi dì Khiết Linh sang rửa tay, rửa mặt cho con ... Hai đứa nhỏ này được cô cưng chiều quá nên hư, buổi tối không có cô là không chịu đi ngủ, buổi sáng không có cô là không chịu thức dậy. Tôi nói thật đó nghe, cô Khiết Linh à ...

Chị Tư mà mở miệng thì tràng giang đại hải:

- ... Cô thật sự cưng chiều chúng nó quá mức! ngay cả mẹ chúng cũng phải nói: Chúng nó bị Khiết Linh cưng quá nên hư! Sau này lúc rời xa Khiết Linh thì làm sao

Con bé San San cảnh giác ngẩng đầu lên:

- Dì Khiết Linh, dì không bao giờ bỏ tụi con mà đi, phải không?

- Đúng vậy

Khiết Linh vừa cười vừa đáp, vừa hít hà mùi phấn thơm và xà phòng quện vào nhau trên người cô bé. Chị Tư nghe vậy, mỉm cười:

- Phải à! Dì Khiết Linh không lấy chồng, ở vậy đi theo hai đứa suốt đời!

Nói xong, chị bỏ chạy đi lo cho Trung Trung. Khiết Linh mỉm cười, lắc lắc đầu, đập nắp cây viết lông và nghiên mực lại. Sau đó, nàng kéo San San vào phòng tắm, rửa mặt, rửa tay cho con bé. Trong phòng tắm, bàn chải đánh răng đã chuẩn bị sẵn cho San San, nàng đứng canh chừng và chỉ bảo cho San San đánh răng sạch sẽ. Sau đó, nàng dẫn cô bé trở về phòng ngủ, bắt đầu cẩn thận chải gỡ mái tóc dài của San San. Con bé có mái tóc dài mềm mại, hơi chút màu hung hung chứ không hẳn đen tuyền, mái tóc này hoàn toàn được sự di truyền từ mẹ cô bé, di truyền học quả thật là một lãnh vực rất lý thú, San San giống Bảo Quyên, còn Trung Trung, chú bé lại là một tái bản của Tàn Phi.

Nàng mới vừa thay quần áo cho San San, trông cô bé tươi tỉnh như hạt sương của buổi sớm mai! Thằng bé Trung Trung, nét mặt mầng sữa ngậy thơ ào ào vào, tay cầm một bó cải tươi, đang đưa vào miệng, vừa chạy vừa la:

- Ta là thủy thủ Pipper! Ta là thủy thủ Pipper! Ha ha hạ

Thằng bé bắt chước tiếng kêu quái dị của thủy thủ Pipper, Chị Tư học tốc rượt theo phía sau, la lên:

- Trung Trung! không ăn được đâu, cải còn sống mà! Cải có chất độc đó!

Khiết Linh vội chụp giữ Trung Trung lại, nàng móc từ miệng thằng bé ra mớ cải sống, thằng bé Trung Trung, mới năm tuổi, tròng to đôi mắt, trong lòng không phục, nói:

- Tại sao thủy thủ Pipper ăn được cải sống mà con thì không được ăn?

- Tại vì thủy thủ Pipper là người vẽ, còn con là người thật.

Khiết Linh nói bằng một giọng thật nghiêm chỉnh, nàng dùng tay vò vò vào cánh tay no tròn của thằng bé:

- ... Con xem này, tay con có da có thịt như thế này, đâu phải là hình vẽ trên tivi, có phải không?

Trung Trung ngheo đầu suy nghĩ thật nghiêm trang, thằng bé cũng vò vò cánh tay của mình, đồng ý. Nó nói:

- Ủ ờ nhỉ! Con là người thật, con không phải là người giả!

Thằng bé đồng ý, tự nguyện bỏ bó cải xuống. Chị Tư lắc lắc đầu:

- Ủ ờ hự! cũng chỉ có cô mới trị được hai đứa này thôi Từ sáng sớm đã la lối um sùm, ỏm tỏi lên không ngừng nghỉ. Bác sĩ Phi, hồi nửa khuya còn đi khám bệnh cho người ta, điệu này, chúng lại làm ông ấy thức rồi quá!

Khiết Linh thấp giọng hỏi:

- Họ đã thức dậy chưa

- Chưa thấy ai ra ngoài!

Khiết Linh nói nhỏ:

- Như vậy, để tôi dẫn hai đứa đi tản bộ một chút, khi về hãy ăn sáng.

Chi Tư lo lắng:

- Cô trông nom nổi Trung Trung không?

- Chị yên tâm đi!

Thế là, nàng nắm tay hai đứa bé, ra khỏi căn chung cư sang trọng trên đường Trung Hiếu Đông Lộ, hướng về phía đài kỷ niệm Tôn Dật Tiên. Tàn Phi ban ngày làm việc ở bệnh viện, buổi chiều và tối làm ở phòng mạch riêng, đôi khi nửa khuya còn phải đi khám bệnh khẩn cấp, do đó chàng vô cùng bận rộn. Bảo Quyên cũng bận rộn theo Hai đứa trẻ, vì vậy mà đeo theo Khiết Linh thật tự nhiên. Thế nhưng, Trung Trung quả thật là một đứa bé rất hiếu kỳ, lúc nào thằng bé cũng có những câu hỏi không bao giờ dứt:

- Dì Khiết Linh, tại sao San San lại có mái tóc dài, mà tóc của con lại ngắn?

- Tại vì chị San San là con gái, còn con là con trai

- Tại sao con gái phải tóc dài, còn con trai lại tóc ngắn?

- Tại vì như vậy mới phân biệt được chứ!

- Tại sao phải phân biệt? để làm gì?

- A ...

Khiết Linh bí rồi, thế nhưng, nàng biết một điều, tuyệt đối không bao giờ tỏ ra "bí hằm dừa" trước mặt Trung Trung, nếu không, nó lại càng cù dừa cù nhây không dứt.

- ... Tại vì, nếu như không phân biệt ra, thì Trung Trung cũng sẽ giống như con gái, sẽ phải mặc áo đầm, chỉ được chơi búp bê, không được chơi trò bắn súng. Trung Trung muốn chơi búp bê không?

- Không!

Trung Trung rất có chí khí nam nhi:

- ... Con không muốn chơi búp bê! con muốn chơi bắn súng, khi lớn lên, con sẽ làm cảnh sát!

Trung Trung rất ngưỡng mộ cảnh sát, thằng bé cho rằng, bộ đồng phục đó, cộng thêm cây súng dắt ngang lưng, trông vô cùng oai vệ.

Thế cũng xong, coi như câu trả lời đã giải quyết được thắc mắc của thằng bé. Họ đã đi tới trước khu đài kỷ niệm Tôn dật Tiên, có rất nhiều người đang ở đó, tập thể dục, tập Thái cực quyền, chạy vòng vòng. Cũng có nhiều bậc cha mẹ dậy sớm, dẫn con cái ra đi bách bộ quanh khu vực. Khiết Linh đến ngồi trên băng ghế cạnh hồ phun nước. San San tựa vào người nàng thân thiết. Bên cạnh họ, có một người mẹ trẻ đang đẩy chiếc nôi con nít, trong nôi là một đứa bé bụ bẫm, người mẹ đó đang hát ru con nhỏ:

- Bé yêu ngủ cho ngoan

Chim non đã về đàn

Vườn kia hoa đã khép,

Ong bướm đã tan hàng

Bé yêu ngủ cho ngoan ...

Thần trí của Khiết Linh bắt đầu có hơi mơ hồ. Trung Trung đã bỏ chạy đi chơi với mấy đứa trẻ cùng dạng tuổi. Một lúc sau, San San cũng bỏ chạy đi, với một cô bé khác thi đá cầu lông vũ. Cô bé đá lia đá lịa, chiếc bím tóc phía sau lưng nhẩy tung lên tung xuống, chéo váy đầm tung bay phất phơ trong gió mát buổi ban mai. Khiết Linh nhìn mãi, nhìn mãi, đáy mắt nàng không còn San San, không còn Trung Trung ... dòng tư duy của nàng bay đi thật xa, thật xa, bay vào một thế giới xa xăm mơ hồ nào đó. Thế giới đó cũng có bé trai, bé gái, cũng có những bài hát ru em ... chỉ có điều thế giới đó không có bối cảnh, bối cảnh chỉ là một phiến trắng toát, không màu. Cái thế giới đó không màu sắc, không ánh sáng, không thanh âm, cái thế giới đó mang theo một thứ đau đớn, khổ sở nào đó, úp chụp lấy nàng, bao trùm lấy nàng, cái thế giới đó là một mạng lưới,

một mạng lưới kiên cố, vây lấy linh hồn nàng, không có cách gì vùng vẫy, vượt thoát, cảm đoán tư tưởng nàng hướng về một ý thức nào đó thuộc về "hạnh phúc" ... nàng chìm đắm trong thế giới đó, không biết thời gian đã qua đi bao lâu Nàng chợt nghe San San thét lên kinh hoàng:

- Dì Khiết Linh, Trung Trung té xuống hồ nước rồi!

Nàng kinh hoàng, nhảy dựng lên, vội vàng quay đầu tìm kiếm, thấy ngay Trung Trung cả người ướt như chuột, đang lồm cồm leo lên khoảng sân xi măng sát bên bờ hồ như không có việc gì xảy ra, hai cánh tay giang ngang, một chân giơ lên thật cao, như thể đang biểu diễn trò xiếc. Nàng vội vàng hỏi:

- Trung Trung! con đang làm gì vậy

Trung Trung trả lời thật gọn:

- Thối cho khô! Con đang hứng gió! thổi cho quần áo mau khô!

Thằng bé mới vừa nói xong, trò xiếc đang biểu diễn bị mất

thằng bằng, khoảng xi măng bên bờ hồ vừa cao lại vừa trơn, thân hình thằng bé ngã bổ nhào xuống đất như trái mít rụng. Khiết Linh kinh hoàng phóng tới, nhưng không làm sao kịp nữa, chỉ nghe "bộp" một tiếng thật to, cái trán của thằng bé đã va vào nền xi măng cứng ngắt của bờ hồ. Khiết Linh cuống quýt bế Trung Trung lên, nàng kinh sợ đến độ cả giọng nói cũng trở lên run rẩy:

- Trung Trung! con có sao không? Trung Trung! con có sao không?

Chẳng nghe thằng bé lên tiếng trả lời, chắc hẳn nó đã bất tỉnh nhân sự rồi, Khiết Linh cuống quýt lên, nàng vội vàng sờ nắn, xem xét đầu thằng bé, phía bên trái trán của Trung Trung, có một cục u thật to nổi lên thấy rõ. Khiết Linh dùng tay vò vò cục u đó, nàng gần như gào lên:

- Trung Trung! Trung Trung! Trung Trung! ...

Nàng kêu tên thằng bé liên tiếp, đầu nàng quay cuồng vô số những danh từ như "chấn thương não bộ", đứt mạch máu não" v.v ...

- ... Trung Trung! con nói chuyện xem! Trung Trung! con trả lời xem, con có sao không?

- Con không khóc! ...

Rút cuộc thằng bé cũng đã trả lời, đôi mắt nó mở to trừng trừng:

- ... Con rất can đảm, con té mà cũng không khóc luôn!

- Ô! trời ạ!

Khiết Linh hít vào một hơi dài, cố gắng trấn tĩnh mình, một tay nàng kéo San San, tay kia nàng dẫn Trung Trung, trái tim nàng vẫn còn đang đập bình bình như trống trận, nàng cảm thấy cái thế giới không màu sắc, không âm thanh, không ánh sáng kia đang úp chụp lên người!

- ... Chúng ta đi về nhà nhanh lên, để cho ba con xem lại cho kỹ! chúng ta về nhà nhanh lên!

Nàng dắt hai đứa trẻ, sắc mặt trắng bệch, xông vào chung cư Tân Nhân. Tàn Phi mua hai căn apartments trong

chung cư sang trọng này, một căn để làm phòng mạch, một căn làm nhà ở, Khiết Linh vừa chạy vào, vừa cuống quýt kêu lên:

- Trung Trung bị té rồi! mau mau! Trung Trung bị té rồi!

Tiếng kêu đó đã làm kinh động tất cả mọi người trong nhà, Tàn Phi, Bảo Quyên, chị Tư người làm. Mọi người xúm lại vây quanh thằng bé Trung Trung, đưa nó sang phòng mạch.

Khiết Linh trốn vào phòng mình, nàng từ từ ngồi xuống cái ghế trước mặt bàn học, cả người mềm nhũn, đưa hai tay lên ôm mặt, gục đầu xuống bàn, có một thứ cảm giác gần như phạm tội đang vây chặt lấy nàng; vậy mà mi cũng để cho Trung Trung té đến độ bị thương như thế! Chỉ có vậy mà mi cũng để thằng bé rơi xuống hồ, rồi lại té đến u đầu! Chỉ có hai đứa bé mà mi cũng giữ không xong! Mi ngồi lo ra, không nhớ gì đến hai đứa trẻ! Mi đang nghĩ đến những chuyện khác, nghĩ đến những chuyện mi không nên nhớ! Mi không làm tròn trách nhiệm của mình! Mi để cho Trung Trung té bị thương! Mi còn có thể làm được nên chuyện gì? Mi là một vật thừa thãi trên cõi đời này!

Nàng cứ ngồi gục đầu trên bàn như thế, để mặc cho nội tâm dần vật, trách móc, tra tấn mình. Sau đó, nàng nghe có tiếng cửa mở, nàng kinh hoàng nhảy dựng lên, quay đầu nhìn lại Tần Phi đang đóng cánh cửa phòng, đi về phía nàng, sắc mặt chàng chứa đầy nét lo lắng, đáy mắt chàng, không có sự trách móc, mà ngược lại có một sự thông cảm thật thâm sâu

- Anh đến để nói với em, thằng bé không có sao hết! ...

Tần Phi nói, và đi đến trước bàn học, dừng lại trước mặt nàng. Chàng đưa tay ra, nhẹ nhàng lau đi ngấn lệ còn đọng trên má nàng, ánh mắt chàng hiện lên nét ưu tư, phiền muộn:

- ... Em lại bị cái mặc cảm phạm tội chụp nữa rồi, phải không? Em lại cảm thấy mình đang làm chuyện quấy nữa rồi, phải không? Em lại tự trách móc mình, tự oán mình? Chỉ tại vì Trung Trung bị té một chút như vậy. Em lại bắt đầu tự phán xét mình, Em lại cảm thấy mình có tội nữa rồi, có phải không? Khiết Linh! Khiết Linh!

Thanh âm chàng trầm ấm và sâu sắc, chàng nhỏ nhẹ nói:

- ... Anh đã nói với em biết bao nhiêu lần rồi, em không cần phải có mặc cảm phạm tội với bất cứ chuyện gì, nếu như em muốn giúp anh thì em hãy tự giải thoát mình ra khỏi sự ràng buộc đó! Em biết đó, anh muốn em vui vẻ, muốn em hạnh phúc, muốn em sống một cách thoải mái, không gì ràng buộc. Em đã biết, chính vì cái mục tiêu đó, chúng ta đã cùng nhau vượt qua biết bao nhiêu trận chiến đấu gian khổ ...

Nàng lẩm bẩm:

- Em biết! Em biết! Em biết!

Chàng đưa ngón tay ra chạm nhẹ vào đuôi mắt ươn ướt của nàng:

- Thế nhưng em đã khóc! Tại sao vậy?

- Tại em hối lỗi!

- Em không cần phải hối lỗi!

Nàng không nói, hơi nhắm mắt lại, khước mắt lại trào ra những dòng lệ mới, nàng quay đầu đi, khuỷu tay chống lên bàn, dùng tay vịn trán, che đi đôi mắt long lanh ngấn lệ. Tàn Phi nhìn nàng chăm chú, chàng chú ý đến những dòng chữ trong trang giấy trên bàn. Chàng cầm tờ giấy lên, đọc một lượt, rồi lại lặng lẽ để xuống bàn. Trong phòng yên lặng một lúc lâu, sau cùng Tàn Phi nói:

- Em muốn thảo luận không?

Nàng không ngẩng đầu lên, chỉ thấp giọng hỏi:

- Thảo luận cái gì?

- ý nghĩa của sinh mệnh, của đời sống.

Nàng vẫn tiếp tục cúi đầu:

- Được. Anh nói đi!

Chàng nói giọng thật nặng nề:

- Hôm qua, anh có việc phải vào bệnh viện Đai Bắc, đến khu phòng bệnh ung thư nhi khoa. Những bệnh nhân nằm trong đó đều là những đứa trẻ thơ, những đứa trẻ thơ không còn hy vọng gì cho đời sống, cho sinh mệnh của chính chúng. Có rất nhiều đứa có mặt cha mẹ ở đó, cả một phòng bệnh giăng mắc một không khí tuyệt vọng. Cái cảm giác đầu tiên của anh lúc đó là thế giới này không có thần linh. Nếu như có thần linh, tại sao lại để cho những sinh mệnh nhỏ bé như thế này, phải chịu sự đau đớn dày vò rồi mới chết đi.

Nàng ngẩng lên, trừng to đôi mắt nhìn chàng. Thần sắc chàng trông có vẻ vô cùng mệt mỏi, trên trán chàng đã có những nếp nhăn. Thật sự thì chàng chỉ mới bốn mươi tuổi, đáng lý không nên có những nếp nhăn hằn dấu trên gương mặt như thế. Nàng nhìn chàng trầm ngâm, cảm thấy từ trong ánh mắt chàng, mình cũng có thể nhìn thấy cái cảnh tượng mà chàng đang diễn tả, nàng cũng nhìn thấy căn phòng bệnh đó, nhìn thấy những đứa trẻ bị cơn bệnh dày vò, và những người cha mẹ đang đau khổ của chúng, nhìn thấy được nét tuyệt vọng đang ngập tràn trong không khí chung quanh.

Tần Phi tiếp tục nói:

- Từ lúc anh ra trường làm bác sĩ đến nay, anh vẫn thường ngày phải đối diện với đau đớn và sự chết, anh cũng vẫn thường suy nghĩ

- Đau khổ.

Nàng tiếp lời chàng bằng một giọng nho nhỏ. Chàng ngừng nói, nhìn nàng chăm chú. Chàng hỏi:

- Em biết rồi, phải không? Em hiểu rồi, phải không?

Nàng gật gật đầu, đáp:

- Thế nhưng, mỗi khi anh trị được bệnh cho một người, anh lại cảm thấy tràn đầy hy vọng, anh lại được sự bù đắp, cảm thấy sinh mệnh, cuộc đời vẫn có ý nghĩa - sống, chính là ý nghĩa. Anh sẽ lại vì cái ý nghĩa đó mà tiếp tục cố gắng, phấn đấu, mãi cho đến khi anh lại gặp phải một người bệnh tuyệt vọng khác ... anh cứ phải sống trong sự mâu thuẫn như thế, Tần Phi ...

Nàng chép miệng:

- ... Làm bác sĩ, đối với anh cũng là một thứ gánh nặng.

Chàng nhìn nàng, họ cùng nhìn nhau Một lúc thật lâu sau, chàng mỉm cười:

- Khiết Linh, em có biết là em thông minh lắm không?

Nàng hỏi ngược lại:

- Thật vậy sao Em không biết rõ lắm, tốt nhất là anh nên nói rõ cho em biết, em có cần sự khích lệ trực tiếp, để trị cho hết cái mặc cảm tự ti và chứng u uất đã mọc gốc, mọc rễ trong tâm hồn em.

Chàng thở ra một hơi dài, nói:

- Em quá thông minh đó chứ! nào chỉ có thế, em còn là một cô gái nhạy cảm, xinh đẹp, nhiệt tình và đầy nữ tính.

Chàng lại thở ra một hơi dài nói tiếp:

- ... Khiết Linh, đã đến lúc em nên có một người bạn trai rồi đó, em phải có một tình yêu, một tình yêu mãnh liệt và thâm sâu Đến lúc đó, em sẽ phát hiện ra ý nghĩa của sinh mệnh vượt ra khỏi sự tương tượng của em nhiều lắm. Anh vẫn đang chờ đợi, chờ đợi em thật sự bắt đầu cuộc đời của em.

Nàng ngắt lời chàng:

- Cuộc đời của em đã bắt đầu rồi

Chàng nói:

- Vẫn chưa tính. Khi nào em thật sự biết yêu, khi nào em biết chờ đợi một cú gọi điện thoại mà trong lòng hồi hộp, chờ đợi một tiếng gõ cửa mà lòng dạ xốn xang, chờ đợi gặp mặt nhau mà khắc khoải và mừng rỡ như điên cuồng khi gặp, lúc đó em mới tiến đến một bước dài trên con đường đi của đời sống này!

Nàng không nói, chỉ trầm ngâm suy nghĩ. Có người gõ cửa, Tần Phi quay đầu nói:

- Vào đi!

Bảo Quyên đẩy cửa phòng, cười hi hi bước vào Tần Phi hỏi:

- Trung Trung ra sao rồi còn đau không?

Bảo Quyên nhướn đôi chân mày:

- Ha ha! nó bảo không hề biết đau là gì, bây giờ đang nhảy quanh nhà, bắn súng miệng đùng đùng rồi kìa. Mà anh hỏi nó làm gì vậy nó nói nó đang chiến đấu với một đám người vô hình! Nó đã bắn chết hết năm người vô hình rồi đó

Bảo Quyên tiến đến gần Khiết Linh:

- ... em thấy không? đó chính là trẻ con! Nếu như chỉ vì nó bị té một cái như thế mà em lại u sầu, lo lắng, thì thật sự là em ngổ lăm!

Khiết Linh nhìn Tần Phi, rồi lại nhìn sang Bảo Quyên.

Nàng nói:

- Sự hiểu biết của anh chị về em, còn nhiều hơn chính em nữa đó!

Bảo Quyên cười nói:

- Thì vốn là đã vậy mà! Hai người đang thảo luận gì vậy

Nàng liếc nhìn tờ giấy:

- ... ý nghĩa của sinh mệnh à?

Tần Phi nói:

- Đúng vậy! Em có cao kiến gì không?

Bảo Quyên đứng phía sau Khiết Linh, nàng dùng hai tay ôm quàng lấy Khiết Linh từ phía sau lưng, để cho đầu nàng dựa sát vào lòng mình, ôm chặt. Nàng nói với giọng thân thiết, thành thật và sốt sắng:

- Khiết Linh! để chị nói cho em nghe ý nghĩa của sinh mệnh là gì. Sinh mệnh là bởi vì chúng ta đến với thế giới

này. Mà thế giới này lại có biết bao người yêu thương ta, những người ấy muốn ta cười, muốn nhìn ta vui vẻ. Cũng giống chúng ta muốn nhìn thấy San San và Trung Trung cười vậy. Do đó, chúng ta phải sống vì những người yêu thương chúng ta Khiết Linh, đó là một nghĩa vụ, chứ không phải là một quyền lợi!

Tân Phi ngẩng đầu lên, đôi mắt chàng sáng rực nhìn Bảo Quyên, chàng nói:

- Em nói một cách rõ ràng hơn anh nhiều! Anh bắt đầu nói từ phòng bệnh ung thư, đảo một vòng to, rồi cuộc vẫn còn mơ hồ không rõ!

Khiết Linh ngẩng đầu lên, ánh mắt nàng long lanh nhìn hai người. Nàng thở ra một hơi dài thán phục:

- Ô! Em thật sự yêu thích hai anh chị lắm!

Bảo Quyên nói:

- Thấy chưa! chị sống là vì câu nói đó của em!

Khiết Linh cười lên. Bảo Quyên cũng cười theo Trong một loạt những tiếng cười vui tươi, sáng khoái đó, Trung Trung nhảy vào phòng bằng một giáng điệu đặc thắng:

- Dì Khiết Linh,! Ba! Mẹ! Con đã bắn chết hết tất cả bọn người vô hình đó rồi, mọi người có nhìn thấy không? nhìn thấy không?

Mọi người lại càng cười vui vẻ hơn nữa

QUYỀNH DAO

Thiên đường rực lửa

Phần II : Khiết Linh

Chương 12

Buổi hẹn lần đầu tiên của Triển Mộc Nguyên và Khiết Linh, nàng dẫn theo một con kỳ đã cắn mũi nhỏ: Trung Trung.

Đó là tuần lễ thứ hai sau ngày hai người gặp nhau ở hồ sen. Sự thực thì, ngay ngày thứ hai sau khi chia tay ở hồ sen, Triển Mộc Nguyên đã muốn gọi điện thoại ngay cho Khiết Linh, tuy nhiên trước khi Khiết Linh cho chàng số điện thoại đó, nàng đã tỏ ra vô cùng do dự gần như là không bằng lòng. Khi đã cho chàng số điện thoại của nàng rồi, mà nàng còn cứ mãi dằn dò:

- Tốt nhất là anh đừng nên gọi điện thoại cho tôi, tôi ở nhờ nhà bạn, họ bận rộn suốt cả ngày, buổi sáng sớm quá, tiếng chuông điện thoại sẽ làm họ mất ngủ, buổi tối tiếng chuông sẽ làm trở ngại công việc của họ ... Anh đừng nên

gọi điện thoại cho tôi, để tôi gọi cho anh thì tiện hơn!

Chàng vô cùng nghi ngờ:

- Khiết Linh chắc sẽ gọi tôi không?

- Ồ! ...

Nàng trầm ngâm hồi lâu, rồi nói thật thẳng thắn:

- Chưa chắc!

- Thấy chưa! Tôi biết ngay là chưa chắc Linh đã gọi đâu, hãy để cho tôi gọi Linh là chắc ăn nhất. Tôi xin hứa là không tùy tiện cho ai số điện thoại này, cũng không gọi điện thoại hàng ngày đến làm phiền Linh đâu ... Tôi nghĩ một số điện thoại cũng không làm cho Linh thiệt thòi gì mà.

Thật không dễ gì mới lấy được số điện thoại đó.

Thế nhưng, Triển Mộc Nguyên cũng có sự chững chạc của riêng mình. Trong gia đình, chàng là con trai duy nhất,

cha chàng từng đi du học Thụy Sĩ, đỗ bằng thạc sĩ về kinh tế học, mẹ chàng là thạc sĩ về văn học Anh quốc, hai người thạc sĩ sinh ra chàng, cũng là một thạc sĩ nhỏ. Nhà họ Triễn có một biệt danh là "Triễn Tam Thạc". Bạn bè của họ khi nhắc đến nhà họ Triễn, vẫn thường hay nói:

- Triễn đại thạc là bạn già của tôi, Triễn trung thạc là bạn tốt của tôi, Triễn tiểu thạc là bạn nhỏ của tôi

Dĩ nhiên, tên của Triễn đại thạc không phải là Đại Thạc, ông họ Triễn tên Tường, Triễn Tường có một địa vị tương đối cao trong bộ kinh tế, ông được chính phủ mời từ ngoại quốc về làm việc. Vợ của Triễn Tường tên gọi là Tề Ưc Quân, nhà họ Tề cũng là một danh gia vọng tộc, cuộc hôn nhân này hoàn toàn là do tự do luyện ái, thế nhưng lại hợp với quan niệm "môn đăng hộ đối" của cả hai gia đình. Họ quen nhau ở châu âu, lấy nhau ở Mỹ, sau đó cùng trở về Đài Loan làm việc. Triễn Mộc Nguyên được sinh ra ở Đài Loan.

Vợ chồng Triễn Tường là người có quan niệm rất cởi mở, con trai học gì, thích gì, họ không bao giờ có ý kiến, cũng không hề tìm cách gây ảnh hưởng. Do đó, Triễn Mộc

Nguyên học ngành tân văn, vợ chồng Triển Tường vẫn hết lòng ủng hộ, rồi chàng đi du học, lấy cái bằng "Nhiếp ảnh tân văn" trở về, cũng làm cho cha mẹ ngạc nhiên không ít. Dù sao, Triển Tường cũng biết là những bức ảnh được đăng trong các tạp chí thời bấy giờ, ít nhiều gì cũng có "giá trị lịch sử", nên cũng để cho Mộc Nguyên phát triển tự do. Đợi đến khi Mộc Nguyên từ "nhiếp ảnh tân văn" đổi sang "nhiếp ảnh nghệ thuật", mỗi ngày ở trong phòng kín làm việc đến mấy tiếng đồng hồ, lại đeo máy chụp hình đi khắp nơi tìm hứng, những bức ảnh in ra toàn hoa, chim, trùng, cá ... Vợ chồng Triển Tường tuy không nói gì, thế nhưng trong lòng vẫn cảm thấy "như thế nào" đó. Cũng may, Triển Mộc Nguyên vẫn còn dạy học, họ nghĩ, đó chẳng qua là một thú "tiêu khiển" của chàng trong mùa nghỉ hè mà thôi.

Thú "tiêu khiển" của mùa nghỉ hè đã đưa ra một loạt hình: Khiết Linh. Suốt một tuần lễ, tâm hồn của Triển Mộc Nguyên lúc nào cũng phảng phất, chàng chỉ ngồi nhìn loạt hình đó mà ngơ ngẩn. Cận ảnh, mắt, miệng, cằm, mũi, bán thân, toàn thân, cảnh xa, chiếc cầu nhỏ, hoa sen, người. Luôn cả cái bóng phản chiếu của mặt nước.

Mộc Nguyên bày tất cả những hình ảnh đó trong phòng làm việc của mình, dùng kẹp kẹp tất cả lên hàng dây giăng trong phòng, mỗi ngày đều ngồi nhìn đi, nhìn lại rất nhiều lần. Những ngày đó, mỗi lần có tiếng điện thoại reo, chàng đều nhảy dựng lên và hỏi:

- Có phải điện thoại của con không? Có phải giọng con gái không?

Đúng là có nhiều cú điện thoại gọi cho chàng, và cũng quả thật có không ít là giọng con gái, chỉ có điều, không phải là Khiết Linh.

Từ lúc Triển Mộc Nguyên lên đại học, chàng đã được rất nhiều cảm tình của các cô gái, bạn gái cũng có không ít, thế nhưng, không hề có một người con gái nào thật sự làm cho trái tim chàng rung động. Chàng vẫn cho rằng các cô con gái thường thường có đầu óc đơn giản, tính tình yếu đuối, phản ứng chậm chạp ..., sự "đánh giá" của chàng đối với phái nữ không cao lắm, có thể, tại vì chàng đã có "kỳ vọng quá cao". Mẹ chàng vẫn thường nói là "duyên số" của chàng chưa đến, mỗi lần chàng có những lời phê phán quá khắc khe đối với các cô gái quen biết, bà Tường

bèn nói:

- Thế nào cũng có một ngày nó sẽ bị "quả báo"! Nếu như có một ngày mà nó bị một cô gái nào đó làm cho thất hồn lạc vía, tôi không hề nghĩ rằng đó là một "bất ngờ"! Tôi cũng sẽ không hề tội nghiệp nó.

Triển Mộc Nguyên gần như không bao giờ tự động theo đuổi một cô gái nào. Chàng chỉ bị động tham gia vào những buổi dạ vũ do bạn bè tổ chức, hoặc đi xem hát với một cô bạn gái nào đó, hoặc dự một buổi cơm thân mật do gia đình cha mẹ hai bên sắp đặt. Từ lúc du học về nước, làm giáo sư ở trường đại học, ông Tường tính đi tính lại, Mộc Nguyên đã hai mươi tám tuổi rồi, nếu cứ để cho chàng chọn tới chọn lui như thế, chuyện hôn nhân của chàng xem ra còn xa vời quá, thế là, cha mẹ chàng bắt đầu xếp đặt cho chàng. Thế nhưng, người mà cha mẹ vừa ý, con trai vẫn không hài lòng. Bà Tường quạu quá, hỏi chàng:

- Con muốn tìm một cô gái như thế nào mới hài lòng?

Triển Mộc Nguyên suy nghĩ một lúc, rồi trả lời:

- Con muốn một người ... hoàn mỹ!

- Như thế nào gọi là hoàn mỹ?

Triển Mộc Nguyên nói:

- Sự "hoàn mỹ" trong trái tim con, không phải là những điều kiện quá đáng! Con không cần người đẹp như tiên, chỉ cần một sự hoàn mỹ có thể thu hút con, làm cho con rung động, hai chữ hoàn mỹ đó, không chỉ là diện mạo bề ngoài, mà còn bao gồm cả: phong độ, cử chỉ, cách ăn nói, học vấn, chiều sâu của tâm hồn, cách phản ứng, và sự thông minh!

Bà Tường nói:

- A, B, C, D, E, F! ... mẹ thấy là cả một đời con cũng tìm chẳng ra một sự hoàn mỹ như thế!

Đó là câu chuyện tiểu lâm thời đại, nói rằng có một người đàn ông kiếm vợ, đặt ra năm điều kiện A, B, C, D, E, cuối cùng, ông ta lấy một bà vợ không có một điều kiện nào

hợp với những cái mà ông ta đưa ra, người ta hỏi tại sao, ông ta trả lời: hợp với điều kiện F! F là chữ đầu tiên của chữ Female của tiếng Anh, nghĩa là đàn bà, phái nữ.

Mộc Nguyên nói:

- Như vậy coi như số của con xui! Thế nhưng, con thà rằng không lấy vợ chứ không lấy vợ đại!

Triển Mộc Nguyên là một người tương đối kiêu ngạo. Lần gặp mặt ở hồ sen hôm đó đã làm cho chính chàng cũng cảm thấy kinh ngạc. Chàng, Triển Mộc Nguyên lại lẽo đẽo đi theo sau một cô gái, như một thằng ngố, lại bị cô ta chỉnh lên chỉnh xuống, xin một số điện thoại mà cũng phải nói hết nước miếng mới được ... gần như là một chuyện không thật! Thế nhưng, khi những tấm hình được in ra, mỗi ngày chàng ngồi đó, đối diện với những bức ảnh đó, nón trắng, áo quần trắng, giày trắng, trong một loại màu trắng đó, mái tóc đen và đôi con ngươi đen lay láy, trở thành màu đen duy nhất! Kỹ thuật chụp ảnh thuộc về hạng nhất! Thế nhưng, người mẫu thì lại vượt xa luôn cái "hạng nhất" đó, nàng chỉ có thể "gặp" chứ không thể "tìm"! Nhất là có một tấm, nàng hơi cúi nhẹ đôi mi cong, đôi mắt như

khép hờ, gương mặt mang một nét buồn man mác, khó hiểu ... Nét quyến rũ trong dáng điệu đó gần như làm cho người ta cảm thấy rung động cả cõi lòng.

Chàng đợi đúng một tuần lễ. Khiết Linh không bao giờ gọi điện thoại cho chàng.

Chàng tin rằng, có thể nàng đã quên mất chàng là ai rồi, điều đó làm chàng cảm thấy ách nã và bất an, với điều kiện của nàng, nàng quả thật có đủ tư cách để quên chàng là ai! Đột nhiên, tất cả những sự kiêu hãnh và tự tin của Mộc Nguyên trở thành con số không.

Thế là, chàng gọi điện thoại cho Khiết Linh, thế là, Khiết Linh cũng nhận lời mời của chàng, họ hẹn gặp nhau trước cửa một tiệm bán kem. Chàng lái chiếc xe hơi sport mới vừa tậu được không lâu của mình, hôm hẹn nhau, chàng cố tình thức dậy thật sớm, lau chùi xe sạch sẽ, láng bóng, ngay cả mấy chiếc ghế ngồi cũng được hút bụi đàng hoàng. Sau đó, một tiếng đồng hồ trước giờ hẹn, chàng đã đến nơi, đứng ngồi không yên chờ đợi, không ngừng kéo dài cổ ra nhìn dáo dác, tìm kiếm cái "phép lạ" chỉ có thể "gặp" chứ không thể "tìm" của chàng.

Rốt cuộc, không dễ gì, hình như đợi đến cả một thế kỷ "phép lạ" mới xuất hiện, và trong tay của "phép lạ" còn có dẫn theo một sự "bất ngờ"!

Triển Mộc Nguyên từ trong xe chui ra, nhìn Khiết Linh. Kỳ lạ, hôm nay nàng không mặc màu trắng nữa mà toàn là một màu đen, áo sơ mi dài tay màu đen, quần tây dài màu đen, giày da màu đen, không đội nón, mái tóc dài để xõa tự nhiên ... trời ạ, thì ra màu đen cũng quyến rũ người ta đến thế! Trong một loạt màu đen đó, gương mặt của nàng nổi bật nét trắng muốt và có đôi chút ửng hồng, đôi môi nàng như thể một đóa tường vi e ấp. Chàng lại muốn chụp hình nàng nữa rồi! Chàng chưa kịp gọi chuyện, Khiết Linh đã mỉm cười:

- Trung Trung, chào chú Nguyên đi!

Ồ, trong tay nàng còn có một sự "bất ngờ" nữa chứ! Triển Mộc Nguyên trở mắt nhìn Trung Trung, ra chiều kinh ngạc, thằng bé cũng nhìn lại chàng không một chút sợ sệt, chàng bất giác hỏi:

- Thằng bé này là ai đây

Khiết Linh nói:

- Tàn Trung Trung. Con trai của Tàn Phi, anh có biết Tàn Phi không?

- Không biết lắm.

- Tàn Phi là chủ nhiệm khoa nội khoa của bệnh viện xxx, anh ấy là một danh y đấy. Đây là đứa con trai nhỏ của bác sĩ Tàn Phi, Trung Trung, anh gọi nó là Trung Trung được rồi! Nó rất dễ làm quen với mọi người!

Thật à? Triển Mộc Nguyên có hơi bực bội, không, phải nói là hết sức bực bội. Chàng nhìn Khiết Linh chăm chú, gương mặt nàng vẫn thản nhiên. Thế nhưng, chàng biết, nàng cố tình như thế! Nàng không chịu hẹn nhau đơn độc, mà lại dẫn theo con "kỳ đà" như thế này! Điều này đã nói rõ ràng rồi. Người ta không hề xem trọng buổi hẹn của mi, người ta cũng không muốn đơn độc hẹn hò với mi, đồng thời người ta cũng không tin tưởng mi lắm!

Trong sự bức bối đó, chàng đã lệ làng vũ trang ngay cho mình. Được rồi, nếu như cô đã đem sự "bất ngờ" đến thì tôi đành phải chấp nhận vậy! Biện pháp tốt nhất là phải làm tỉnh, xem như không có sự tồn tại của thằng nhỏ bất ngờ này, bắt đầu hành động theo đúng kế hoạch.

Nghĩ đoạn, chàng cười thật vui vẻ.

- Tốt lắm! Bây giờ, chúng ta lái xe ra ngoài ô chơi, được không? Nghe nói ở khu Thạch Môn, có cho mượn thuyền đi chơi, vui lắm, cô muốn đi không?

- Con nghĩ ...

Người nói chuyện là thằng bé "bất ngờ":

- Chúng ta nên vào ăn kem trước đã!

- Hử?

Mộc Nguyên hơi ngó người ra, chàng đưa mắt nhìn Khiết Linh, Khiết Linh đồng ý, nàng nói:

- Được! Mình vào ăn kem trước!

Vào quán kem, ba người đều kêu ba ly kem. Thằng bé "bất ngờ" ăn hết một đĩa kem chuối, lại kêu thêm một cái bánh chocolate, rồi thêm một ly nước đá trái cây, cuối cùng, vẫn còn thòm thèm, kêu thêm một cái bánh bông lan dâu tươi, mà thằng bé chỉ ăn những trái dâu tươi trên mặt, mà không ăn bánh, Mặt mũi tay chân thằng bé dính đầy kem, đầy bánh, Khiết Linh lại dẫn thằng bé đi rửa ráy sạch sẽ. Làm xong tất cả mọi chuyện, đã mất đi đúng hai tiếng đồng hồ. Khiết Linh nói:

- Bây giờ đi khu Thạch Môn thì đã quá trễ rồi, hay là chúng ta đổi địa điểm khác vậy!

Trung Trung nói:

- Chúng ta có thể đi xem ciné!

- Hử?

Triển Mộc Nguyên lại nhìn sang Khiết Linh. Khiết Linh mỉm cười, đôi mắt nàng nhìn thật dịu dàng:

- Linh không có ý kiến ... Chúng ta đi xem ciné vậy nhé!

Triển Mộc Nguyên hỏi:

- Linh muốn xem phim gì?

Trung Trung trả lời thật nhanh:

- "Batman!"

- Hử?

Triển Mộc Nguyên lại ngó người ra thêm một lần nữa

Nụ cười của Khiết Linh lại càng thêm dịu dàng:

- Được! chúng ta đi xem phim "Batman" vậy! nghe nói phim này cũng hay lắm. Bây giờ chúng ta đi, vừa đúng xuất bốn giờ rưỡi chiều đấy!

Không có gì để nói Thế là, chàng lái xe đến khu ciné để xem "Batman"! Đã có hai mươi năm rồi Triển Mộc Nguyên

không hề xem phim trẻ con bao giờ. Vậy mà phải bắt đắ
dĩ xem phim "Batman"! Mua ba cái vé, đi vào rạp, Trung
Trung đặt đít ngồi xuống cái ghế ngay giữa Khiết Linh và
Mộc Nguyên. Thân hình nho nhỏ của thằng bé ngồi dựng
thẳng tấp, đôi mắt mở thao láo nhìn lên màn ảnh không
chớp, theo dõi Batman đại chiến bọn gian ác.

Trong lòng Triển Mộc Nguyên tính toán thiệt nhanh, ngồi
xem ciné kiểu này thì chán chết! Cần phải tìm cách nào
khác sau khi vãn phim mới được. Chưa nghĩ ra phương
sách hay, thì Trung Trung đã nói:

- Chú Nguyên, con muốn ăn "lắc rắc"!

- Hử?

Mộc Nguyên nghiêng người sang:

- "Lắc rắc" là cái gì vậy

Khiết Linh mở ví ra lấy tiền, nàng nói:

- Xin lỗi anh, anh đi ra chỗ bán thức ăn mua cho thằng bé

một gói "lắc rắc", đó là một món quà vật cho trẻ con.

Chàng vội vàng gạt nhẹ bàn tay cầm tiền của Khiết Linh:

- Ô! Tôi đi mua! Tôi đi mua!

Họ ngồi phía trong cùng của hàng ghế, chàng đứng dậy, vừa đi ra, vừa luôn miệng xin lỗi những người ngồi bên ngoài, rồi cũng mua được cho thằng bé một gói "lắc rắc", đem trở về lại luôn miệng xin lỗi mọi người ở hàng ghế bên ngoài, đưa gói "lắc rắc" cho thằng bé. Trung Trung bắt đầu ăn. Bây giờ Triển Mộc Nguyên mới biết tại sao món quà vật này lại được gọi là "lắc rắc". Thì ra khi ăn, tiếng kêu của nó nghe "lắc rắc, lắc rắc" như pháo nổ, tiếng nổ thật kêu, thật to Triển Mộc Nguyên muốn hẹn Khiết Linh một ngày khác, thế nhưng không biết cách nào để mở miệng được. Thằng bé đã ăn hết gói "lắc rắc", nó lại vọt miệng:

- Chú Trung, con muốn uống coca!

- Hử?

Lần này, Triển Mộc Nguyên không đợi Khiết Linh nhờ cậy, chàng đã đứng dậy tiếp tục xin lỗi khi đi ra, xong lại vừa xin lỗi khi đi vào, đưa cho thằng bé lon coca Trung Trung tu ừng ực, uống xong, thằng bé vừa xoa bụng vừa ợ một hơi thật dài Triển Mộc Nguyên thầm nghĩ: Lần này, chắc cậu không còn thứ nào khác để vò nữa nhé! Ai ngờ, thằng bé lại nói nhỏ với chàng một câu:

- Chú Nguyên, con muốn xì xì!

Trời ạ! Triển Mộc Nguyên muốn điên người lên! Thì vậy, thằng nhỏ này ăn nào kem, nào bánh, nước trái cây, coca, dĩ nhiên là nó phải muốn đi xả bầu tâm sự! Khiết Linh lại áy náy nghiêng người sang nói nhỏ với chàng:

- Xin lỗi anh! ý thằng bé muốn nói là

- Tôi biết, tôi biết!

Triển Mộc Nguyên vội vàng nắm tay Trung Trung, lại tiếp tục xin lỗi để đi ra và đi vào Vừa ngồi được yên chỗ, Triển Mộc Nguyên định thần nhìn lên màn ảnh, vừa đúng lúc chữ "Hết" xuất hiện.

Rạp ciné bật đèn sáng trưng, bọn họ đứng dậy theo đám người trong rạp. Khiết Linh nhìn chàng, mỉm cười thật dịu dàng:

- Tuy là phim trẻ con, nhưng họ quay cũng đàng hoàng quá chứ nhỉ?

Triển Mộc Nguyên nghĩ bụng, có trời mới biết đàng hoàng hay không! Chàng bạn đi ra rồi đi vô, bạn nói xin lỗi với mọi người, chàng có được xem mấy màn đầu mà biết. Theo đám đông người ra khỏi rạp, đường phố bên ngoài đã đèn đuốc sáng trưng, bóng đêm đã bắt đầu ngự trị. Chàng nhìn đồng hồ, nói:

- Chúng ta đi ăn tối nhé!

Trung Trung tuyên bố:

- Con không ăn gì nữa đâu! Hồi nãy trong quán kem, con còn ăn thêm hai con kiến!

- Cái gì?

Khiết Linh kinh hoàng cúi người xuống:

- ... Con nói con còn ăn cái gì nữa vậy

Trung Trung nói thật nghiêm trang:

- Hai con kiến! ... Thì trước khi kem chuối đưa ra đó, con chạy ra phía trước coi xe, ngay trên cửa sổ có hai con kiến, con ăn hai con kiến đó rồi!

Khiết Linh có vẻ cuống lên:

- Con nói thật hay nói chơi vậy Tại sao con lại ăn kiến?

Trung Trung nói bằng một giọng rất hùng hồn:

- Tại vì con muốn thử xem con kiến có mùi vị gì! Hai con kiến đó không giống màu, một con vàng, một con đen, con kiến vàng hơi chua chua, con kiến đen thì cay cay, cả hai đều không ngon lắm!

Khiết Linh càng thêm cuống cuống, nhìn thẳng bé:

- Ô! ngoài mấy con kiến ra, con còn ăn thêm gì nữa không?

Trung Trung nói:

- Có chứ!

Khiết Linh càng kinh hoàng hơn:

- Hả? Còn nữa hả? Con còn ăn gì nữa

- Trên cửa sổ có một cây hành nhỏ, con ăn hết mấy miếng.

- Hành nhỏ? ...

Khiết Linh ngó người ra, đột nhiên nàng nhớ lại:

- à! đó là lá của cây uất kim hương (tulip) người ta trồng ở đó! Trời ạ! con ăn thật à? hay là con gạt dì vậy

Trung Trung vỗ vỗ bụng:

- Con ăn thật mà!

Khiết Linh lo lắng:

- Con đau bụng hả?

Thằng nhỏ lắc đầu:

- Không đau, chỉ hơi kỳ kỳ thôi!

Khiết Linh ngược lên, nhìn Mộc Nguyên bằng đôi mắt ái ngại. Triển Mộc Nguyên không nói một tiếng, chàng đi về hướng xe đậu, vào xe rồi, chàng mới nói:

- Linh không ngại cho tôi biết địa chỉ chứ?

- Trung Hiếu Đông Lộ, chung cư Tân Nhân ...

Khiết Linh nói ngay, vòng tay nàng ôm chặt lấy Trung Trung:

- Anh làm ơn chạy nhanh nhanh về nhà, cho ba nó xem,

không biết có bị trúng độc không?

Triển Mộc Nguyên nói:

- Yên tâm đi! thằng bé ăn nhiều quá đó thôi!

Thì vậy, ăn biết bao nhiêu thứ! Nếu như cái bụng thằng bé không "kỳ kỳ", thì mới thật là "kỳ kỳ"!

Xe chạy đến Trung Hiếu Đông Lộ, dừng ngay trước cửa chung cư Tân Nhân. Triển Mộc Nguyên hỏi:

- Linh ở lầu mấy

- Lầu sáu

Khiết Linh xuống xe, Triển Mộc Nguyên đưa tay ra bắt tay nàng. Không dễ gì, rốt cuộc cũng đã có cơ hội nắm được tay nàng. Lúc bắt tay nàng, chàng thừa cơ nhét luôn vào tay nàng mảnh giấy nhỏ đã viết sẵn trong toilet của rạp hát (vì chàng đã biết rằng cuộc hò hẹn ngày hôm nay không có còn hy vọng gì nữa). Sau đó, chàng vẫy tay chào nàng, rồi rồ máy xe chạy thẳng.

Buổi tối hôm đó, sau khi về phòng mình, Khiết Linh mới mở mảnh giấy ra xem, trên đó viết tháo mấy hàng chữ:

- Nếu như Trung Trung không quá "xuất sắc";
Triển Mộc Nguyên lẽ ra phải có chút "đặc sắc"!
Nếu như Trung Trung không quá "lộn xộn";
Triển Mộc Nguyên lẽ ra sẽ không quá "cù lằn"!
Nếu như Trung Trung không dành đi "vai chính";
Triển Mộc Nguyên có thể sẽ diễn vai mình "thật chính"!
Bây giờ mọi thứ hào quang thuộc về Trung Trung,
Triển Mộc Nguyên trong lòng suy nghĩ không thông!
Trò chơi này thật tình không có gì hứng thú,
Không biết đêm mai có thể hẹn nhau thêm một "cú"?

Tái bút: Nếu như đêm mai Trung Trung lại đến "giúp vui",
Triển Mộc Nguyên xin ngoan ngoãn "rút lui"; tiểu sinh sợ
lắm!

Khiết Linh nhìn tờ giấy, nàng đọc một lần, lại đọc thêm một lần nữa. Nàng không nhịn được cười. Nghĩ đến Triển Mộc Nguyên đi ra đi vô trong rạp hát, chẳng được ngồi yên để xem phim, nàng lại càng không nhịn được cười. Cười

xong, nàng lại đọc tờ giấy nhỏ. Trời ạ! Cái anh chàng Triển Mộc Nguyên này quả thật cũng có nét quyến rũ của anh ta đó chứ!

Thế là, nàng lấy tấm card của Triển Mộc Nguyên ra, tự động gọi điện thoại cho chàng, người bắt điện thoại là chàng. Nàng mỉm cười nói:

- Khiết Linh đây! Tối mai anh có tiết mục gì?

-Ồ! Khiết Linh! ...

Vừa nghe tiếng của nàng, Triển Mộc Nguyên vừa mừng rỡ vừa kinh ngạc, nhưng lại có sự lo lắng:

- ... Tối mai có Trung Trung không?

Nàng cười rộ lên:

- Không, dĩ nhiên là không!

Triển Mộc Nguyên lại hỏi:

- Trung Trung có anh em gì không?

- Có một chị nhỏ.

- Hử?

Khiết Linh cười cong cả người, nàng nói:

- Yên tâm, Linh không dẫn theo "kỳ đà" nữa đâu!

Chàng hít vào một hơi thật dài;

- Như vậy, sáu giờ chiều mai, anh đến đón Linh đi ăn tối, sau đó mình đi phòng trà khiêu vũ ...

Nàng có vẻ do dự. Chàng hỏi:

- Sao?

Nàng nói:

- Linh không rành khiêu vũ lắm đâu

- Anh cũng không rành lắm, nhưng chuyện đó có quan hệ gì lắm không?

Nàng cười nói:

- Linh nghĩ ... cũng không quan hệ gì!

Chàng cũng cười nói:

- Anh cũng nghĩ là chẳng quan trọng gì!

- Như vậy, tối mai gặp nhé!

Nàng định cúp điện thoại, chàng cuống quýt nói:

- Đợi một tí!

- Còn chuyện gì nữa sao

- Đúng vậy

Triển Mộc Nguyên trầm ngâm hết một lúc:

- ... Thằng bé Trung Trung có sao không? Sau khi ăn kiến vàng, kiến đen như thế?

Nàng càng cười vui hơn nữa:

- Không việc gì! Mẹ nó đã cho nó uống mấy viên thuốc tiêu, bây giờ nó đang học theo Batman đại chiến bọn gian ác kia!

- Nhờ Linh nhắn dùm với cậu bé đó một câu có được không?

- Được chứ!

- Dì Khiết Linh của cậu bé vô cùng, vô cùng dễ thương!

Nói xong, chàng lập tức cúp điện thoại

QUYỀN DAO

Thiên đường rực lửa

Phần II : Khiết Linh

Chương 13

Triển Mộc Nguyên và Khiết Linh bắt đầu một loạt những buổi hẹn hò.

Điều này tạo nên một sự chú ý đáng kể ở nhà họ Triển. bà Tường vô cùng quan tâm đến cái cô gái có tên là Khiết Linh này. Điều chủ yếu là vì đây là lần đầu tiên bà Tường phát hiện ra rằng, thằng con trai của mình đã tỏ ra vô cùng chân thành, vô cùng "nhập cuộc" và cũng vô cùng căng thẳng.

Mỗi buổi hẹn, chàng đều cạo râu, gội đầu, tắm rửa, thay quần áo mới, bận rộn suốt cả nửa tiếng đồng hồ, đó là chuyện chưa bao giờ xảy ra Ngó bộ, rút cuộc cũng đã có một cô gái, có thể làm cho cậu "kiêu ngạo" của nhà họ Triển này "rơi" vào cái lưới tình, mà cái lưới tình đó hình

như đã cuốn chàng vào thật sâu rồi!

Vợ chồng ông Tường đều rất muốn gặp mặt Khiết Linh. Thế nhưng, Triển Mộc Nguyên lại chưa bao giờ dẫn nàng về nhà. Mỗi lần bà Tường cứ theo hỏi mãi không ngừng, Triển Mộc Nguyên chỉ cười gượng gạo mà nói rằng:

- Còn sớm mà mẹ! Còn sớm mà! Đợi đến khi con dẫn nàng về nhà, lúc đó có nghĩa là giữa con và nàng đã có sự phát triển đến chắc chắn rồi! Bây giờ tụi con chỉ hò hẹn đi chơi thôi, vẫn chưa đạt đến mức độ cha mẹ hy vọng đâu!

- Vậy chứ con còn lười thôi kéo dài đến khi nào nữa ...

Bà Tường bực tức kêu lên. Tuy rằng bà chưa nhìn thấy con người thật của Khiết Linh, thế nhưng, bà đã nhìn thấy vô số hình ảnh chụp gần, chụp xa của nàng, mặt mày thanh tú, dáng dấp kiều sa, vóc dáng dễ thương kiều my. lại được nghe con trai kể rằng, nàng mới vừa tốt nghiệp đại học T, ban văn khoa V với tất cả những điều kiện đó, nếu như con trai mình vẫn còn chọn lựa, thì có lẽ hẳn có hơi "cuồng" một chút. Cơ hội ngàn vàng, nếu bỏ qua, sau này có muốn tìm một cô gái như thế, thật sự không phải là

một chuyện dễ dàng.

- ... Những người trẻ tuổi tụi con ngày nay, không phải đều chủ trương tốc chiến tốc thắng đó hay sao Sao con chậm chạp dữ vậy

- Mẹ! ...

Lần này, Triển Mộc Nguyên quay mặt nhìn thẳng vào mẹ, mặt mày nghiêm trọng, giọng nói nghiêm trang:

- ... Nếu như Khiết Linh thuộc về loại con gái chịu cùng người khác tốc chiến tốc thắng, với điều kiện như của nàng, thì mẹ thử nghĩ xem có còn đến phiên con theo đuổi nàng hay sao Cô nàng đã bị người khác rước đi từ lâu rồi!

Bà Tường ngớ rạ Thì ra là vậy, bà không ngờ rằng, thằng con trai của bà với những điều kiện trác tuyệt như thế, mà lại chỉ ở trong danh sách những người "dự bị" mà thôi Đối với cô gái tên "Khiết Linh" đó, bà càng thêm hiếu kỳ nữa

Sự thật thì, những cuộc hẹn hò giữa Khiết Linh và Mộc Nguyên, còn tiến triển chậm hơn cả dự đoán của bà

Tường nhiều Triển Mộc Nguyên vì muốn giữ thể diện của mình, không chịu nói rõ sự "thất bại". Sự bảo thủ và e dè của Khiết Linh là chuyện Triển Mộc Nguyên chưa bao giờ thấy. Có thể, những cô gái học "văn học Trung quốc" đều hơi có chút "cổ lỗ sĩ" như thế.

Triển Mộc Nguyên không biết có phải như thế không, dù sao, không phải là chàng không muốn "tiến thêm một bước" mà là vì Khiết Linh tự bảo vệ mình quá kỹ, ngoại trừ những lúc khiêu vũ, chàng có thể ôm ngang eo nàng ra, bình thường chỉ cần hơi đụng vào tay nàng một chút, nàng đều rút lại thật nhanh. Khi họ ở bên nhau, thời gian qua đi thật nhanh, nàng và chàng nói chuyện về văn học, về điển tích, nói về thơ, về họa, và cũng có nói chuyện về nhiếp ảnh, nghệ thuật. Thêm nữa thì nói về xã hội, lịch sử, nhân sinh, tôn giáo ... gần như không có gì không nói

Càng lúc, chàng càng cảm thấy hoàn toàn bị khắc phục trước kiến thức quảng bác của nàng về những lãnh vực này, và càng lúc càng cảm thấy như bị mê hoặc bởi những thể nghiệm và những suy tư sâu sắc của nàng về nhân sinh, về cuộc đời

ô! Trời ạ! Chàng thật sự muốn "tốc chiến tốc thắng", muốn để điên lên được, chưa bao giờ chàng có cái khát vọng được gặp mặt một người con gái như thế, chưa bao giờ chàng đem tất cả những kế hoạch của cả một cuộc đời đặt hết vào những buổi "hẹn hò" như thế.

Thế nhưng, thế nhưng, thế nhưng ... Khiết Linh là Khiết Linh. Một con thuyền nhỏ trắng trong, tinh khiết, hành trình từ từ chậm rãi, trôi bình bồng trên mặt nước, thông thả, ung dung, rất thơ, rất tình. Không để cho một hành động ngông cuồng nào làm cho kinh động, nàng tự có một phương pháp hải hành riêng cho mình, chàng không có cách gì kèm chế hay gây được một ảnh hưởng nào

Đêm đó, chàng dẫn nàng đến Bích Đàm.

Đêm trăng rất đẹp, mặt nước phản chiếu ánh trăng, ánh sao, rặng núi xa xa cùng những rừng cây rậm rạp, đều như khi ẩn khi hiện, mờ mờ, ảo ảo, chập chờn. Những năm gần đây, vì mực nước của Bích Đàm bị rút xuống, do đó du khách đến chơi nơi đây giảm xuống rất nhiều, vì vậy, chung quanh vô cùng yên tĩnh. Họ mượn một chiếc thuyền to, ông lái thuyền ngồi phía đằng sau chèo êm ả,

trên thuyền có mái che, có bàn, có ghế, họ còn gọi thêm một bình trà ngon.

Có trăng, có sao, có trà. Có núi có cây, có thuyền. Mà trên mặt nước, trăng núi cùng mơ hồ bàng bạc, bốn bề, vài con đom đóm thỉnh thoảng bay vút lên.

Trong không khí, phảng phất một thứ không khí lãng mạn, diễm tình nào đó, ngay cả ngọn gió đêm thoảng nhẹ qua người, cũng mang theo ý thơm. Cái không khí đó, hiển nhiên đã làm cho Khiết Linh cảm động, nàng ngồi bên mình chàng, say sưa nhìn những khối nhám thạch hai bên bờ của Bích Đàm, phong cảnh hai bên, và trăng sao tí trên trời xa, cùng những hình ảnh chập chờn, hư ảo trên mặt nước. Nàng thở ra một hơi nhẹ, thấp giọng nói một câu:

- Thiên đường!

- Cái gì?

Chàng nghe không rõ, lặng lẽ đưa tay ra, nắm lấy bàn tay nàng, nàng hơi khẽ rùng mình, định rút tay về, chàng

bướng bình nắm chặt lấy không chịu buông, thế là nàng buông thả, để mặc cho chàng nắm lấy. Chàng nói:

- Khiết Linh, cái gì em cũng tốt, cũng được hết, chỉ có một điều là em quá "bảo thủ"!

Nàng quay lại, đưa mắt nhìn chàng, ánh mắt nàng có đôi chút băng khuâng, đôi chút u sầu. Như lần đầu tiên trên hồ sen, chàng đã chụp bắt được cái thần sắc đó. Không hiểu tại sao, thần sắc đó đã đánh thật mạnh vào tâm hồn chàng, làm cho chàng thật sự muốn hôn lên đôi môi đang hé mở như đóa hoa hàm tiếu đó của nàng. Thế nhưng, chàng không dám vọng động, không dám hấp tấp, bộp chộp, bởi vì, nàng là Khiết Linh.

Chàng thở ra một hơi dài thườn thượt:

- Hừ!

Nàng hỏi:

- Sao vậy?

Chàng nói:

- Có thể, anh nên biết thưởng thức sự bảo thủ này của em, bởi vì, có lẽ em cũng chưa bao giờ cởi mở với người khác!

Hình như nàng giật mình kinh hoảng, lệ làng rút bàn tay mình ra khỏi mình chàng. Nàng đứng dậy, bước đi từ trong mạn thuyền lắc lư, chòng chành, ra phía ngoài đầu thuyền, đưa tay nắm lấy lan can chỗ mũi thuyền, lưng nàng đưa về phía chàng, nhìn trân trân về phía trời nước bao la phía trước.

Chàng cảm thấy vô cùng áo nã! Lại nói bậy nữa rồi! Tại sao lại đi nhắc nhở nàng làm gì! Không dễ gì mới nắm được bàn tay nàng, bây giờ lại bị nàng trốn đi nữa rồi! Thế nhưng, bây giờ là thế kỷ hai mươi mà! làm sao mà chàng lại đi quen với một cô gái thế kỷ mười tám ... không phải, thế kỷ mười tám cũng đã rất cởi mở rồi, nàng, nàng là một cô gái ở vào thế kỷ mười sáu! Nàng vẫn còn sống trong cái thời đại có quan niệm " Nam nữ thụ thụ bất tương thân" của đức Khổng phu tử. Chàng thật sự không biết mình nên "thưởng thức" điều này ở nàng, hay nên "hận"

điều này ở nàng.

Chàng đứng dậy, cũng đi theo nàng ra phía mũi thuyền.

Không dám đụng vào nàng nữa, chàng đưa tay ra vịn vào một bên kia của mũi thuyền, họ cùng đứng sánh vai nhau, sánh vai nhau để nhìn về phía trước thuyền. Bốn bề rất yên lặng, chỉ có tiếng nước vỗ vào mạn thuyền nghe róc rách, cùng tiếng chèo khua nước của ông lái thuyền. Phía xa xa, có tiếng của một con chim không biết tên, đang thấp giọng kêu riu rít.

Rút cuộc nàng cũng cất giọng nói, thanh âm rất bình lặng:

- Mùa hè đã đi qua rồi! Mùa hè của em đã qua rồi, mùa hè của anh cũng vậy.

Chàng nói bằng một giọng hoang mang:

- Thì đúng là anh đã sắp khai giảng đến nơi rồi, thế nhưng, mỗi tuần anh chỉ dạy có ba ngày, thời gian trống vẫn còn rất nhiều. Còn như em, không phải là em đã ra trường rồi sao?

Nàng nói, ánh mắt từ đầu chí cuối vẫn nhìn thẳng về phía trước:

- Thì đúng vậy! Do đó, phải đi tìm một việc làm chứ! Đúng ra, em định đến bệnh viện của Tần Phi để làm y tá, nhưng Tần Phi nói rằng, muốn làm y tá thì phải học lấy cái bằng y tá, vả lại, Tần Phi cũng không đồng ý cho em làm cái nghề đó. Ngày trước, em thi vào ban văn khoa, là do bởi em yêu thích văn học một cách điên cuồng, bây giờ, ra trường rồi, đột nhiên lại cảm thấy học về văn chương quả thật không có ích lợi gì cả, ngoài việc đưng đầy trong đầu những chữ nghĩa ra, không có một sở trường nào khác ...

Nàng hơi ngừng lại một chút:

- ... Em có nói với anh rằng, em rất thích viết văn không?

Chàng nói, nhìn nàng chăm chú:

- Không, em chưa bao giờ nói với anh.

Nàng quay đầu lại nhìn chàng, ánh mắt của họ lại giao

nhau. Nàng nói bằng một giọng say sưa như thể tỏa ra một thứ ánh sáng, ánh sáng đó làm rung động lòng người biết bao:

- Em rất muốn viết văn, mỗi lần em đọc được một quyển sách hay, là em hâm mộ đến điên lên được, ước gì phải chi đó là mình viết. Có nhiều lúc, em nằm mơ thấy mình viết văn, em thật sự rất muốn mình viết văn.

Chàng nói bằng một giọng mạnh mẽ, khích lệ.

- Như vậy, em đừng nên tìm việc làm gì hết, mà hãy viết văn! Nếu như em thích viết văn như thế thì hãy viết văn!

Nàng trầm ngâm:

- Những lời anh nói giống y như Tần Phi Vĩ vậy mà cả Tần Phi lẫn Bảo Quyên đều không chịu cho em làm việc! Họ cứ khẳng khẳng nói rằng em có khiếu viết văn, thế nhưng, tự em, em rất nghi ngờ khả năng của mình ... Vì vậy, lúc gần đây, tâm tình của em cũng hoang mang lắm. Ngày trước, chỉ muốn chăm chú học cho làng hoàng, bây giờ, học xong rồi, lại có cái cảm giác không biết phải đi đâu, phải

làm gì bây giờ! ...

Nàng khẽ nghiêng đầu suy nghĩ, đột nhiên buông một tiếng thở dài:

- Hừ!

Chàng không dừng được câu hỏi:

- Thế còn cha mẹ em thì sao cha mẹ em thấy thế nào ý kiến của họ ra sao

- Cha mẹ của em? ...

Nàng có vẻ ngẩn ngơ, lại quay đầu đi nhìn xuống dòng nước, tiếp theo đó nàng ngẩng đầu lên nhìn trời cao:

- Đối với chuyện của em, cha mẹ em không có ý kiến.

Triển Mộc Nguyên mở miệng nói:

- Anh có thể thẳng thắn hỏi em một câu được không?

Nàng trả lời thật nhanh:

- Không được.

Chàng ngớ ra, có khoảng mười giây sau, mới định thần lại được. Sau đó chàng tự đánh vào đầu mình mấy cái:

- Thật đáng kiếp! Anh lại quên đi rằng, em có thói quen nói hai chữ "không được"! Thôi được! anh không được hỏi thì anh sẽ không hỏi Anh chỉ muốn nói với em một câu, nếu như em có khó khăn về phương diện tài chánh ...

Nàng cuống quýt nói:

- Không, không. Đó không phải là một vấn đề, họ không bao giờ để cho em gặp phải những khó khăn như thế.

Chàng không hiểu:

- Họ?

Nàng dịu dàng lặp lại:

- Họ.

Chàng nhìn nàng trân trời, đôi chân mày hơi chau lại, nhìn nàng thật lâu, thật lâu, chàng nói:

- Khiết Linh, em có biết không? có rất nhiều lúc anh có cảm tưởng em như là một câu đố.

Nàng cười lên, nhớ lại:

- Câu đố? ... Đó là một cách nói rất hay, có phải không? Em còn nhớ lần đầu tiên khi chúng ta gặp nhau ở vườn thực vật, bên hồ sen, anh đã có nói hai chữ này. Sáng ngày hôm sau, em đã viết một trang giấy, những câu như thế này: Bất cứ những chuyện gì không giải thích được, đều là một câu đố. Tương lai cũng là một câu đố. Con người, sống là vì những câu đố.

Chàng nhìn nàng trừng trừng:

- Em viết như thế à?

- Đúng vậy

Đôi mắt chàng hừng hực lửa:

- Như vậy, sáng ngày hôm đó, em đã viết hộ cho anh, định mệnh của chính anh rồi!

Nàng kinh ngạc nhìn chàng:

- Anh nói thế nghĩa là gì?

Chàng nói từng chữ một:

- Em là một câu đố, và anh, anh sống vì câu đố đó!

Nàng giật mình kinh hoàng, quay đầu đi, nàng nhìn nước, nhìn trời, nhìn hai bên bờ, thế nhưng, không chịu nhìn chàng nữa

Một lúc sau, nàng nói bằng một giọng yếu ớt:

- Chúng ta lên bờ nhé, được không?

- Được, chúng ta vào bờ.

Chàng vấy tay, ra hiệu cho ông lái đò chèo vào bờ.

Thuyền cập bến, bọn họ nhảy lên bờ, chàng trả tiền xong xuôi. Bọn họ neo theo những bậc thang đi lên bờ đê. Sau đó, chàng nắm lấy tay nàng, kéo nàng đi lên cầu, đi qua cầu, bên kia cầu có một con đường nhỏ, bóng lá rậm rạp, dẫn thẳng vào một khu rừng nhỏ. Nàng có hơi e dè, nói lảm bảm:

- Chúng ta có thể trở về được không?

Chàng nói:

- Không được.

- Ồ!

- Không phải chỉ có một mình em mới nói được hai chữ "không được".

Đột nhiên, chàng trở nên bướng bỉnh, trong lồng ngực chàng có một ngọn sóng tình cảm mãnh liệt, như một cánh

buồm no gió, thổi căng cả người chàng lên. Chàng cảm thấy những ngày tháng gần đây, cái tình cảm sôi nổi tiềm tàng trong huyết quản của mình như đang muốn ồn ào tuôn ra từ những lỗ chân lông trên khắp người mình. Chàng vẫn nắm lấy tay nàng, nửa như bắt buộc, nửa như dịu dặt, dẫn nàng đến dưới một gốc cây to, phía xa xa có một ngọn đèn đường. Con đường này dẫn đến một khu sơn cốc, có tên gọi là "thung lũng tình yêu". Dưới gốc cây này không tối lắm, ánh sáng của ngọn đèn đường chiếu lên gương mặt nàng, sắc mặt nàng hơi có chút nhợt nhạt, có chút yếu đuối, lại có chút "bất đắc dĩ" tất cả những thứ "có chút" đó cộng lại, thế mà có một sức mạnh làm cho người ta không có cách gì cưỡng lại nổi, và những cái "có chút" đó, lại vô cùng xinh đẹp, và cũng vô cùng quyến rũ lòng người!

- Nghe đây! ...

Chàng nói, ánh mắt nhìn trừng trừng vào nàng không chớp, chàng không muốn buông tha nàng nữa, chàng quyết định đem tất cả những điều chất chứa trong lòng, nói tuôn ra hết cho nàng nghe, cho nàng biết:

- Anh nói cho em nghe, Khiết Linh. Từ nhỏ, anh là một người kiêu ngạo, một người tự phụ, anh không hề chịu khuất phục trước một ai, không bao giờ chịu ai nói nặng nói nhẹ một lời! Anh không chiều chuộng một ai, và cũng không hề cúi đầu trước một người nào! Nói anh cuồng ngạo cũng được, nói anh kiêu căng cũng được, nói anh "mục hạ vô nhân" cũng được! Đó chính là anh! Vì vậy, anh không hề chủ động theo đuổi một cô gái nào hết, càng không thể nói được rằng là anh đã yêu ai! Và cũng vì vậy, anh không hề có kinh nghiệm, không có xảo thuật, cũng không có một thiên tình sử nào! Năm anh học đại học năm thứ nhất, anh đã từng hôn một cô gái, chỉ vì muốn hiểu được thế nào là cảm giác khi hôn nhau! kết quả là, cô gái đó đã dạy anh với kinh nghiệm phong phú của cô ta! Đó là sự tiếp xúc duy nhất của anh với người khác phái! Bao nhiêu năm nay, anh đi học, anh dạy học, anh chụp ảnh ... Bên cạnh anh lúc nào cũng có con gái vây quanh, từ bạn học, đồng nghiệp, đến sinh viên. Thế nhưng, anh vẫn không hề rung động trước một hình bóng nào, anh vẫn đinh ninh rằng anh thuộc về loại người có tính lãnh đạm, không có thuốc nào chữa được! Anh ngờ rằng anh là một người không có một chút nhiệt tình sống động đối với người khác phái! Thế nhưng, anh đã gặp em! Tất cả

những cái gọi là kiêu ngạo, tự phụ, tự tin, cuồng phóng, mục hạ vô nhân ... đều đã biến đâu mất hết! Anh tiêu rồi! Đây là lần đầu tiên trong cuộc đời của anh và cũng tuyệt đối là lần cuối cùng, anh tiêu rồi! Vì vậy, nghe đây ...

Giọng của chàng trở nên chùng thấp, gương mặt chàng đỏ bừng, ánh mắt chàng hừng hực như lửa như muốn đốt cháy người nhìn.

- ... Đừng nên trốn tránh anh nữa, đừng nên như một con cá trơn tuột vượt thoát khỏi tay anh càng đừng nên đề phòng anh như đề phòng một tên trộm! Anh không phải là một người xấu, anh không đùa cợt, anh đã bị rơi vào lưới tình rồi! Em có biết không? biết không?

Nàng mở to đôi mắt, hơi thở nàng gấp rút, gương mặt nàng đầy nét cảm động, đôi mắt nàng ẩn hiện hai ngấn lệ long lanh, tinh khiết. Nàng cố gắng hít hơi thở vào, đôi môi hơi hé mở, hình như đang muốn nói gì đó, hình như đang muốn giải thích một điều gì đó, thế nhưng lại không thốt ra được một lời nào. Chàng nhìn vào ánh lệ mờ trong đáy mắt nàng, nhìn vào đôi môi đang run run như cành hoa trước gió của nàng ... tất cả những tư tưởng của chàng không

còn nữa, cúi đầu xuống, chàng nòng nân đặt đôi môi của mình lên môi nàng.

oOo

Đêm thật khuya, Khiết Linh mới về đến nhà.

Nàng không để Triển Mộc Nguyên đưa nàng lên lầu, nàng tự mình đi thang máy lên, nhìn vào đồng hồ, sắp một giờ khuya rồi! Cả nhà Tần Phi nhất định là đã ngủ hết rồi, nàng lấy chìa khóa từ trong ví ra, rón rén mở cửa, rón rén đóng cửa lại. Sau đó, nàng nhẹ nhàng cẩn thận đi về phòng mình.

Nàng đi ngang qua phòng đọc sách của Tần Phi, nhìn thấy bên trong hầy còn đèn sáng, cửa phòng mở toang không đóng. Nàng nhìn vào, Tần Phi đang ngồi một mình trong cái ghế da xoay tròn, chàng đang hút thuốc, một làn khói mờ mịt, đang tỏa lan ra khắp cả phòng.

Nàng đi đến cửa phòng sách, đứng dừng lại Tần Phi

không hề quay đầu lại, chàng thở ra một hơi khói dày đặc, nói:

- Vào đây, đóng cửa phòng lại, anh đang đợi em!

Nàng ngoan ngoãn đi vào, đóng cửa phòng lại, sau đó, nàng đi thẳng đến trước mặt Tần Phi Tần Phi ngược mắt lên nhìn nàng, ánh mắt chàng chứa đầy nét nghiên cứu và phán đoán.

Nàng không nói chuyện, chỉ yên lặng đứng đó, nhìn chàng như thể một đứa trẻ đang đứng chờ bác sĩ khám bệnh cho mình. Chiếc ví da trong tay nàng đã thuận tay quăng lên chiếc ghế salon gần đó. Nàng đứng buông thõng hai tay như thế, đưa mắt nhìn trở lại chàng, điều thuốc trên tay chàng cứ cháy tàn dần, mãi cho đến khi suýt chút đã đốt ngón tay chàng, chàng mới giật mình dụi tắt đi

Chàng cất tiếng nói, như ra lệnh:

- Ngồi xuống!

Nàng ngồi xuống, ngồi bệt dưới thảm ngay chân chàng.

Hai đầu gối nàng bó lại, hai tay ôm vòng quanh chân, hai bàn tay đưa lên đỡ lấy cằm, nàng vẫn lặng lẽ nhìn chàng. ánh mắt chàng thâm trầm, sắc mặt nghiêm nghị.

Hai người nhìn nhau hết một lúc lâu

Sau đó, chàng hỏi:

- Em vui vẻ không? Khiết Linh?

Nàng gật gật đầu, dùng chót lưỡi liếm liếm đôi môi khô khan của mình, chàng nói bằng một giọng ân cần:

- Vui vẻ nhưng sợ hãi

Nàng lại gật đầu, gật liên tiếp. Chàng ưu ái đưa tay ra, vuốt vuốt mái tóc nàng, mái tóc này, đã từng bị đốt đến xơ xác, tơi bời, và cũng đã từng có một thời bị cắt ngắn như một thằng bé trai, phía dưới mái tóc này, còn che đậy bao nhiêu là vết sẹo, những vết sẹo của một thời bị đốt và bị đánh. Những sợi tóc này hiện nay mọc thật nhiều, thật đen, thật dài, thật mượt, có ai biết được rằng, ngày trước, chúng đã từng có một định mệnh đáng cay Chàng vuốt ve

mái tóc đỏ, ngón tay đung vào sau cổ nàng, đung phải vết sẹo bị che lại bởi cổ áo, nàng bất giác rùng mình, hơi co rút người lại

Chàng hạ thấp giọng, tha thiết, thành khẩn, rõ ràng, dặn dò:

- Nghe anh nói đây, Khiết Linh. Em họ Hà, tên gọi là Khiết Linh có phải không?

Nàng tiếp tục nhìn chàng, ánh mắt chứa đầy nét phân vân và nghi hoặc.

Chàng nói tiếp:

- Triển Mộc Nguyên, con trai của Triển Tường. Nhà họ Triển là một gia đình vọng tộc. Mộc Nguyên là con trai duy nhất của họ. Đó là một chàng trai vô cùng ưu tú, nếu như em mất đi hẳn, thì có thể cả cuộc đời em sẽ không tìm được một chàng trai nào tốt đẹp như thế. Nghe anh nói, Khiết Linh, em không thể nào để mất hẳn được.

Nàng nhìn chàng bằng ánh mắt như van cầu, nàng vẫn

không mở miệng nói chuyện.

- Vì vậy, hãy nhớ cho kỹ! Con người ta không phải chuyện gì cũng "nói trắng" ra hết, em không cần phải chịu trách nhiệm về quá khứ của em, càng không thể chịu trách nhiệm về đứa con gái đã bị khai tử từ mười hai năm trước! Em biết không? Anh đã nói với em từ lâu rồi, em có quyền sống một đời sống hạnh phúc. Bây giờ, hạnh phúc đang tìm đến với em, đang ở ngay trước mắt em, đang ở ngay bên tay em, em chỉ cần đưa tay ra, sẽ có thể nắm được nó thật chặt, thật chặt! Vì vậy, hãy nắm nó thật chặt! Đừng buông tay ra, nếu không, em sẽ phụ đi công lao của anh chị suốt mười hai năm nay, phụ đi tất cả những tâm huyết mà anh chị đã bỏ vào cho em, những hy vọng được ký thác vào em! Khiết Linh, em có hiểu không?

Nàng rưng rưng lệ, gật gật đầu

Chàng hơi run rẩy một chút;

- Còn một chuyện nữa, đừng nên đánh cuộc với nhân tính của con người! Em sẽ thua!

Nàng dùng hai tay ôm lấy mặt.

Chàng nắm lấy cánh tay của nàng, dùng sức kéo bàn tay nàng ra khỏi mặt:

- Nhìn anh đây ...

Nàng bị động nhìn chàng, ánh mắt nàng toát đầy vẻ đau khổ và sợ hãi:

- ... Không khi nào có chuyện gì xảy ra đâu, anh bảo đảm với em như vậy ...

Chàng hít vào một hơi thật dài, lại thở ra một hơi thật nặng nề. Hình như có một vật gì thật nặng đang đè lên trái tim chàng.

- Chỉ cần em mãi mãi không nói ra, vĩnh viễn không nói ra! Vĩnh viễn! Khiết Linh, đó không phải là lừa gạt. Người mà Triển Mộc Nguyên yêu là Hà Khiết Linh, cậu ta chưa bao giờ biết đến Hoa Sầu Đông, có phải không?

Nghe đến ba chữ Hoa Sầu Đông, cả người Khiết Linh lập

tức rùng mình, run rẩy, không kiềm chế được. Sự run rẩy đó truyền vào tay của Tần Phi, chàng cũng bất giác run lên theo nàng. Thế nhưng, chàng cố gắng trấn tĩnh, tiếp tục nói từng chữ một:

- Vì vậy, Khiết Linh đừng nên mạo hiểm, đừng nên thử thách hấn.

Khiết Linh đột ngột gục đầu ngay lên gối mình, hai bàn tay nàng vẫn nắm chặt lại, gương mặt vùi thật sâu vào giữa hai đầu gối, thanh âm của nàng thoát ra, đau khổ, tức tưởi:

- Cách tốt nhất đối với em là chia tay với anh ấy!

Tần Phi đồ quạu, giận dữ lên:

- Nói bậy! ... Tại sao em lại phải chia tay với hấn? Trừ phi nào em không hề động lòng vì hấn! Em có động lòng không?

Chàng gằn giọng hỏi:

- ... Trả lời anh đi! Em có động lòng không?

Nàng đột ngột ngừng phất đầu lên, ánh mắt nàng chứa đầy sự bi thương và sầu não, cuối cùng nàng cũng thấp giọng kêu lên:

- Anh hiểu hết mọi chuyện, anh biết hết mọi chuyện! Anh hiểu em còn rõ ràng hơn chính em tự hiểu mình, nhân vật Hà Khiết Linh hoàn toàn do một tay anh tạo dựng lên mà! Anh cần gì phải hỏi em? Cần gì phải hỏi em?

Chàng đứng phất dậy từ chiếc ghế da, đi tới bên cửa sổ, rút từ trong túi áo ra gói thuốc lá và cái bật lửa, chàng đốt lên một điếu thuốc, thở khói phì phà, im lặng không nói

Khiết Linh im lặng giây lát, nàng gục đầu mình lên chiếc ghế da chàng vừa ngồi ban nãy, chiếc ghế vẫn còn hơi ấm của cơ thể chàng, bàn tay nàng đặt ngang lên mặt ghế. Một lúc sau, nàng đứng dậy từ mặt thảm, nhẹ nhàng đi tới bên mình chàng, khói thuốc nồng nặc quyện tới, bao phủ lấy nàng.

Nàng nhẹ giọng nói thật thấp:

- Xin lỗi anh. Không phải em cố ý lớn tiếng với anh như thế, chỉ tại vì em ... em cảm thấy vô cùng hỗn loạn. Em cảm thấy mâu thuẫn, em sợ hãi, em tự ti mặc cảm ... anh ... anh hiểu hết mọi chuyện? phải không?

Chàng quay lại, ánh mắt và nàng giao nhau, giọng chàng nói thật chân thành:

- Anh hiểu hết. Chính vì vậy, anh cũng rất sợ!

- Anh sợ gì?

- Sợ sự hiền lành của em, sợ sự thẳng thắn của em, sợ tự ti mặc cảm của em, sợ em ... buông trôi đi cuộc đời mới của em.

- Cuộc đời mới của em?

- Đúng vậy, tình yêu và hôn nhân là một khúc rẽ mới của đời người, em phải được hưởng thụ những điều đó! Em rất may mắn, mới quen được một chàng trai ưu tú như thế ...

Nàng mỉm cười, nụ cười mang nét khổ sở, thê lương.

- Ngó bộ, anh chị đã chán ngấy chuyện nuôi em trong nhà này rồi, anh muốn gả em đi phút cho rồi Anh ...

Chàng kêu lên:

- Khiết Linh!

Nàng ngưng nói ánh mắt nàng nhìn chàng vẫn chứa đầy nét hoang mang, khổ sở. Sau đó nàng dùng hai tay mình nắm chặt tay chàng, như một tín đồ thiên chúa sùng đạo nắm lấy bàn tay cứu rỗi của thiên chúa Nàng nói bằng một giọng khổ sở, hỗn loạn:

- Em sợ bị khám phá ra! Em thật sự rất sợ! xin anh hãy giúp em! xin anh hãy giúp em!

Chàng kêu lên bằng một giọng dịu dàng, an ủi;

- Khiết Linh! Khiết Linh! Hãy tin ở anh! Hãy tin ở anh!
Chúng ta đã từng cùng nhau vượt qua giai đoạn khó khăn trước đây, lần này, chúng ta cũng sẽ vượt qua được. chỉ

cần em không nói! chỉ cần em không nói!

- Nhưng ... nhưng mà

- Chúng ta có thể đặt ra một câu chuyện thật hoàn chỉnh, vết sẹo trên vai em là do lúc còn bé, em chơi pháo bị đốt cháy, còn những vết thương ở những nơi khác, phần lớn đều đã không còn nhìn thấy nữa. Còn như ... chuyện đó, nếu như em không nói ra, sẽ không bao giờ bị khám phá. Với những kiến thức ngày nay, mọi người đều biết rằng, bị té trong lúc thể thao cũng có thể làm cho bị ...

Bàn tay nàng nắm lấy chàng càng chặt hơn nữa:

- Anh đã nói, chúng ta không dối gạt! ... Em không thể. Em không thể dối gạt Triển Mộc Nguyên như thế, như thế không công bình.

Giọng chàng có vẻ khích động:

- Đời sống con người vốn đã không công bình! Sự thật đối với Triển Mộc Nguyên là công bình hay sao? Em nghĩ lại xem? Khiết Linh, em hãy dùng bộ óc của em mà suy nghĩ!

Hắn nhìn em như thế nào Một chiếc thuyền nhỏ trắng
trong tinh khiết?

Nàng kêu lên:

- Trời ơi!

Chàng càng thêm khích động:

- Em không hề có lỗi với hắn! Em là một cô gái hoàn hảo,
mới mẻ, em là Hà Khiết Linh, em không hề có lỗi với hắn!

- Không, không, không! ...

Nàng kêu lên, quay người chạy ra hướng cửa phòng:

- ... Em không thể! Tần Phị Thà rằng em đoạn tuyệt với
anh ấy, em không thể dối gạt anh ấy! Em ngỡ rằng em đã
có thể thoát ra được quá khứ của mình! thế nhưng, bây
giờ em đã biết, em không thể,. Em vĩnh viễn không thể
nào thoát ra khỏi được quá khứ của mình!

Nàng vừa khóc vừa chạy đi

Tần Phi đứng chết trân ở đó, nhìn trừng trừng theo dáng
nàng, mắt hút, chàng vẫn đứng lặng yên ở đó.

QUYỀN DAO

Thiên đường rực lửa

Phần II : Khiết Linh

Chương 14

Khi mặt trời chưa sáng hẳn, Bảo Quyên đi vào phòng ngủ của Khiết Linh.

Khiết Linh vẫn chưa thức dậy, nghe tiếng cửa mở, nàng quay người nhìn ra, Bảo Quyên mặc chiếc áo ngủ màu tím nhạt, đi về hướng nàng trong ánh nắng mờ nhạt của buổi ban mai. Nàng hơi nhích người vào phía trong một chút, Bảo Quyên bèn nằm xuống chỗ trống bên cạnh nàng. Hai người cùng nằm với nhau trên chiếc giường, như bao nhiêu năm trước, mỗi lần nàng bật thức dậy từ cơn ác mộng, Bảo Quyên đều chạy vào nằm lên giường nàng như thế, hai tay ôm lấy nàng, không nói một lời, mãi cho đến khi nàng ngủ trở lại. Lúc đó nàng vẫn có thói quen gọi hai người là "ông bác sĩ, bà bác sĩ", mãi đến khi cả hai cùng cực lực phản đối, cho rằng như thế là quá công thức, quá

xa lạ và khách sáo, không giống như "trong gia đình" chút nào

Tần Phi nói:

- Có rất nhiều tập quán của người Mỹ, anh đều không quen, cũng không thích, thế nhưng việc thẳng thừng gọi tên nhau là một điều vô cùng hay ho! Khiết Linh, sửa lại đi! Đừng nên để anh cứ mãi mãi xem em như là một bệnh nhân.

Phải một thời gian rất lâu sau, nàng mới quen với cách xưng hô mới. Cho đến nay, thỉnh thoảng, nàng vẫn buột miệng gọi Tần Phi và Bảo Quyên là "ông bác sĩ", "bà bác sĩ", nhưng đó nhất định phải là những trường hợp đặc biệt, thí dụ như khi nàng bị cảm, Tần Phi phải kê toa cho thuốc, hoặc khi Bảo Quyên phải chích cho nàng.

Bây giờ, Bảo Quyên lại vào nằm trên giường của nàng, Dùng một tay chống đầu, Bảo Quyên nghiêng người nhìn nàng dưới ánh nắng của buổi sớm mai, một tay kia của nàng, vén vén mớ tóc phủ lòa xòa trên trán của Khiết Linh.

Bảo Quyên nhẹ giọng nói:

- Ủm! mi mắt hơi sưng sưng, ngó bộ, suốt cả đêm em không hề ngủ.

Khiết Linh miên cưỡng "nhếch" mép cười, nhưng cái nhếch mép đó cũng biến đi thật nhanh. Bảo Quyên nghiêm sắc mặt, nàng đi thẳng ngay vào vấn đề;

- Khiết Linh, Tần Phi đã kể hết cho chị nghe về buổi nói chuyện giữa em và anh ấy lúc tối! Chị nghĩ, chúng ta cần phải nói chuyện với nhau, tâm sự với nhau, với tư cách giữa "đàn bà với đàn bà", em có chịu nói không?

Nàng gật gật đầu, Bảo Quyên nhìn nàng thật sâu, thật thẳng thắn:

- Chị muốn hỏi em một câu hỏi quan trọng nhất. Em có yêu Triển Mộc Nguyên không?

Đôi mi cong của Khiết Linh cúi xuống, một lúc sau, đôi mi nàng lại ngước lên, đôi tròng mắt nàng đen lay láy, ánh mắt chân thành:

- Em nghĩ, em đã bị anh ấy thu hút, anh ấy có rất nhiều khuyết điểm, có chút ngạo mạn, có chút kiêu hãnh, có chút tự phụ ... thế nhưng, anh ấy có những điều kiện để kiêu hãnh, để tự phụ như thế, anh ấy biết rất nhiều. Đối với văn học, anh ấy không hiểu biết bao nhiêu, thế nhưng lại hội nhập rất nhanh, đối với những gì anh ấy không biết, anh ấy không hề khoắc lác ... cái ưu điểm dễ thương nhất của anh ấy là sự thành thật và trung hậu, còn có được cả tính khôi hài

Bảo Quyên mỉm cười:

- Đủ rồi! Thế mà em chuẩn bị buông hấn ta ra, có phải không?

Khiết Linh nói bằng một giọng trầm ngâm;

- Thật sự, giữa tụi em chưa hề tiến triển đến mức độ bàn tính về chuyện hôn nhân. Tính cho kỹ, tất cả cũng chỉ là chuyện của mùa hè năm nay mà thôi! Anh ấy cũng chưa hề cầu hôn với em, em nghĩ, thật sự, chúng ta chưa cần phải bàn thảo gấp rút về chuyện này, chưa biết chừng, trong

tay anh ấy còn có hàng tá con gái, đang chờ anh ấy từ từ tuyển chọn thì sao

Bảo Quyên hỏi dồn:

- Có phải như vậy không?

Khiết Linh không hiểu:

- Có phải cái gì?

- Trong tay hắn có hàng tá con gái hả?

Đôi mi nàng lại cúi xuống, những ngón tay nàng mân mê một góc áo gối, sắc mặt nàng nghiêm trọng, đôi mi nàng chau lại, hàm răng cắn lấy đôi môi:

Bảo Quyên ngồi dậy, hai tay bó gối, nàng nói thật nhanh:

- Được! ... Bây giờ chúng ta hãy tạm thời gác Triển Mộc Nguyên sang một bên, chỉ nói về em, Khiết Linh, em đã hai mươi bốn tuổi rồi, em rất đẹp, những người theo đuổi em, từ lúc em học trung học cho đến nay, có đến hàng khối,

tên bác sĩ Chung đang thực tập trong bệnh viện của Tần Phi, cho đến bây giờ cũng còn đang ôm giấc mộng vàng về em. Bao nhiêu năm nay, em cự tuyệt hết tất cả những người theo đuổi em, chị và Tần Phi không hề có một ý kiến gì. Tại vì, nói thật, những người trồng cây si em đó, chẳng những em không thấy xứng đáng, mà cả anh chị cũng thấy vậy ...

Nàng nhẹ giọng lầm bầm:

- Không phải em thấy họ không xứng ...

Bảo Quyên ngắt lời nàng:

- Chị hiểu Cái mặc cảm tự ti vẫn ngự trị trong lòng của em! Em cứ cảm thấy rằng em không có tư cách yêu ai, không có tư cách làm hủy hoại đi cuộc đời tốt đẹp của một chàng trai nào hết! Vì vậy, trước khi có một tình cảm nào tiến triển, em đã chặn hết tất cả mọi con đường, làm cho người ta thất vọng, không dám tiến lên thêm! Em vẫn còn mặc cảm tự ti, là sự thất bại của chị và Tần Phi, anh chị không trị khỏi được cho em! Và cả ông bác sĩ tâm lý học Lý Tử Phong nữa! Bác sĩ tâm lý gì mà dỏm quá vậy Trị cho em

suốt cả bấy, tám năm trời, còn dám tuyên bố là em đã hoàn toàn khỏi hẳn rồi, chị thấy em

Khiết Linh không thể không ngắt lời nàng:

- Bảo Quyên! Em sợ chị nhất.

ánh mắt Bảo Quyên nhìn nàng bén nhọn:

- Tại vì lúc nào chị cũng đi thẳng vào vấn đề, có sao nói vậy, không quanh co, giả dối! ... Được, em mặc cảm, em tự ti Vậy thì, tại sao em lại rù quên Triển Mộc Nguyên làm gì?

Khiết Linh giật nảy mình.

- Em nào có rù quên Triển Mộc Nguyên!

- Em không rù quên hẳn, thế thì tại sao lại cứ hện hò với hẳn hết lần này đến lần khác? Tại sao không chặn ngay lối đi của hẳn từ lúc đầu Tại sao không làm cho hẳn nản chí ngay từ lúc bắt đầu

- Em ...

Khiết Linh ú ớ không biết trả lời sao Đúng vậy! Những lời nói của Bảo Quyên thật là chí lý. Bắt đầu như thế nào nhỉ? Đúng rồi, chỉ tại thằng bé Trung Trung tất cả! Nào là kiến vàng, kiến đen, lác rắc, coca cola, lại còn thêm màn xì xì! chỉ tại thằng bé Trung Trung đã làm cho chàng có đủ đề tài để viết "bài thơ" buồn cười đó, và cũng chính bài thơ buồn cười đó đã làm cho nàng cảm thấy bất nhẫn! Chính thằng bé Trung Trung đã ngấm ngấm giúp chàng! Bây giờ Bảo Quyên lại đem tất cả những tội lỗi đổ lên đầu nàng! Nàng cuống quýt chặn Bảo Quyên lại nói:

- Tất cả những chuyện xảy ra đều có nguyên nhân! Mọi chuyện chỉ tại thằng Trung Trung mà ra!

Bảo Quyên đưa tay lên trán nàng dò nhiệt độ:

- Em nói cái gì vậy Thằng bé Trung Trung? Em có bị sốt không?

- Chị nghe em nói!

Nàng gạt tay của Bảo Quyên ra Bắt đầu kể về lần hẹn hò đầu tiên đó, về thằng bé Trung Trung đã ăn kem như thế nào, rồi bánh, rồi ciné, rồi đầy ải Triễn Mộc Nguyên đi ra đi vô, lại còn tuyên bố đã ném kiến vàng, kiến đen, hành tây, và buổi hẹn hò đầu tiên đã kết thúc một cách tức tưởi như thế nào, rồi nàng nhận được mảnh giấy của Triễn Mộc Nguyên ra sao ... Nói xong, sợ Bảo Quyên không tin, nàng nhảy xuống giường, lục trong ngăn kéo của chiếc bàn học, tìm mảnh giấy đưa cho Bảo Quyên xem. Khi nghe nàng nói, Bảo Quyên đã trừng to đôi mắt, cổ nhin cười, đợi đến khi xem xong mảnh giấy đó, nàng nhảy xuống giường, nàng lăn ra vừa cười vừa nói:

- Ôi trời ơi! Thật là buồn cười hết chỗ nói

Khiết Linh nói:

- Chị xem! Tất cả đều do thằng bé Trung Trung gây ra!

Bảo Quyên cười xong, nàng quăng mảnh giấy lên người Khiết Linh, nói:

- Thôi, được rồi em gái! Người ta viết ra mảnh giấy như

thế này, em đã cảm lòng không đành! Dù sao thì lòng trần của em đã dao động! Nếu như không động lòng, em vẫn có thể không thềm nói gì đến hấn! Đừng nên đem trách nhiệm đổ lên đầu Trung Trung, nếu như Trung Trung quả thật phải gánh lấy trách nhiệm này, thì chỉ có thể nói đó là duyên nợ của em và Triển Mộc Nguyên mà thôi! Sao mà hôm đó, thằng bé Trung Trung lại đặc sắc đến thế? Tại sao em lại dẫn theo Trung Trung mà không phải là San San? Nói tới nói lui, em cũng không thoát khỏi trách nhiệm! Tốt nhất là em nên tự hỏi lòng mình lại thêm một lần nữa, đừng nên tự gạt mình, gạt người! Thêm nữa, nếu như không có Triển Mộc Nguyên, chẳng lẽ cuộc đời em sẽ không có một người nào khác sao? Em thật sự định ôm chủ nghĩa độc thân, làm nhà văn, ở nhà chị suốt đời hay sao? Dĩ nhiên, em biết rõ ràng là, không phải chị muốn đuổi em đi. Nếu như chị muốn đuổi em đi, thì từ đầu chị đã không tốn bao nhiêu công sức để giữ em làm gì! chị chỉ muốn em mở to đôi mắt, nhìn thật kỹ lấy mình, và cũng nhìn cho kỹ người khác! Em không phải là người có tội, em lại cũng không phải là người xấu, em có đầy đủ tư cách để yêu, được yêu, lấy chồng, sinh con, nuôi con ... sống một đời sống bình thường, vui vẻ của một người đàn bà.

Khiết Linh cắn răng:

- Thế nhưng, em không thể dối gạt anh ấy!

Giọng Bảo Quyên thật nhẹ, nhưng cũng thật rõ ràng:

- Em có thể! Mỗi một người chúng ta, ai cũng đã có ít nhất một lần nói dối trong cuộc đời, nói dối có hai thứ: thiện ý và ác ý, sự dối gạt có thiện ý là điều tốt đẹp, không phải xấu xa! Chị ở trong nhà thương, mỗi người không biết phải nói dối bao nhiêu lần, em có biết không? Rõ ràng bệnh nhân đã mắc phải bệnh hiểm nghèo, không thể chữa được, chị vẫn cứ nói: "Không sao! Bác sĩ nói sẽ bình phục mau chóng mà thôi!" Tại sao lại phải nói sự thật cho họ đau lòng làm gì? đời sống con người đều là như thế cả!

Khiết Linh mở to đôi mắt nói:

- Nếu như ... em nói hết sự thật cho anh ấy biết, chị nghĩ rằng phản ứng của anh ấy sẽ như thế nào

Bảo Quyên mím chặt môi, nghiêng nghiêng đầu, nghiêm trang nghĩ ngợi hết một hồi lâu sau đó, nàng ngẩng đầu

lên, nhìn Khiết Linh thật sâu, thật sâu, đôi mắt nàng không có nét cười, không có sự ấm cúng, nàng bình tĩnh và thành khẩn nói:

- Chị không dám nói phản ứng của hấn sẽ như thế nào, chị chỉ biết rằng, bản tính của con người rất yếu đuối, rất ích kỷ. Chị và Tần Phi đã trị liệu cho em hết bao nhiêu năm nay, yêu thương em hết bao nhiêu năm nay, chị thật sự không muốn người khác sẽ làm cho em bị tổn thương nữa

Gương mặt của Khiết Linh trắng bệch ra:

- Chị nói, anh ấy sẽ làm em bị tổn thương, chứ không phải em làm cho anh ấy bị tổn thương?

Bảo Quyên nói thật thấu đáo:

- Khi hấn cảm thấy hấn bị tổn thương, chính là lúc hấn đang làm cho em bị tổn thương ... chúng ta phân tích như thế này nhé, nếu như hấn biết được sự thật, sẽ có hai thứ phản ứng, một là hấn có thể tiếp nhận và thông cảm, hai là hấn không thể tiếp nhận. Phản ứng thứ hai nhất định sẽ tạo thành sự tổn thương và sỉ nhục, sau đó, em và hấn sẽ

chia tay. Thế nhưng, xác suất của phản ứng thứ nhất cũng rất cao, tại vì hắn là một chàng trai hiền lành. Thế nhưng, cũng chính vì hắn quá hiền lành, nên câu chuyện của em, đối với hắn là một chuyện mà chưa bao giờ hắn nghĩ đến, thậm chí, không thể tưởng tượng nổi. Vì vậy, hắn sẽ bị "sốc". Khi hắn bị "sốc" như thế, Khiết Linh, em có thể bình chân như vại được sao? Em sẽ không bị ảnh hưởng gì sao? Thế là, tất cả những sự tự tôn mà em đã khổ sở gây dựng sẽ lần lượt bị ngã đổ, sự đau khổ cũng sẽ tiếp liền theo đó, với tình trạng như thế, thử hỏi em và hắn có còn hạnh phúc nữa không?

Khiết Linh cứng người ra, Bảo Quyên tiếp tục nói:

- Dĩ nhiên, anh chị chỉ phân tích cho em nghe mà thôi, đây là một chuyện quá nghiêm trọng, nói hay không, quyền quyết định vẫn thuộc về em. Chị khuyên em ...

Nàng hơi ngập ngừng:

- Tốt nhất là đừng nên mạo hiểm quá!

Khiết Linh lẩm bẩm:

- Canh bạc chắc thua!

Bảo Quyên nhìn nàng chăm chú:

- Chưa chắc, chỉ có điều là khả năng thua cao hơn. Thua mất một tình yêu là chuyện nhỏ, thua mất đi lòng tự tôn và tự tin của em mới là chuyện lớn. Nếu như em nhất định phải nói cho hắn biết, thì hãy để cho anh chị nói ...

- Không! ...

Nàng ngắt lời Bảo Quyên, sắc mặt nàng trắng bệch nhưng cương quyết:

- Đây là chuyện của em, phải không? Em cần phải đối diện và giải quyết lấy một mình!

- Đúng vậy!

Khiết Linh thấp giọng:

- Nhân tính thật sự yếu đuối lắm sao Thế nhưng, khi em bị

rơi vào tình trạng mê mẩn nhất, em đã gặp được anh chị, có phải không? Em đã từng nhìn thấy "nhân tính" phát hào quang trên đầu anh chị. Thế này anh chị lại bảo em đừng nên tin vào nhân tính!

Bảo Quyên nói thật lòng:

- Đừng nên thần thoại hóa anh chị như thế! Anh chị chỉ giúp đỡ em, yêu thương em, anh chị không phải "lấy" em!

Khiết Linh lẹ làng quay người đi, lưng đưa về phía Bảo Quyên, không cho Bảo Quyên nhìn thấy những giọt nước mắt đang nhanh chóng đông đầy trong mắt nàng. Bảo Quyên bước đến, vòng tay ôm lấy nàng, giọng trở nên dịu dàng và tha thiết, Bảo Quyên thở một hơi dài nói:

- Những điều chị nói thật là tàn nhẫn, thế nhưng, đó lại là sự thật. Khiết Linh, thật sự mà nói, loại người như chị và Tàn Phi, trên thế giới này sắp tuyệt tích rồi! Cho dù trên đầu anh chị thật sự có phát hào quang đi nữa, em cũng đừng nên tin rằng, trên đầu người khác cũng sẽ phát hào quang. Không phải anh chị bi quan, mà là do rất nhiều kinh nghiệm tích lũy mà thành, ở bệnh viện, anh chị đã nhìn

thấy rất nhiều, quá nhiều Nhất là ...

Nàng dừng lại, muốn nói tiếp nhưng lại ngập ngừng.

Khiết Linh hỏi dồn:

- Nhất là cái gì?

Bảo Quyên nói ra thật thẳng thắn:

- Anh chàng Triển Mộc Nguyên đó, tuy rằng anh chị chỉ gặp có một vài lần, thế nhưng đã có một ấn tượng rất là sâu đậm về hắn. Hắn gần như là ... hoàn toàn! Tất cả những người hoàn toàn đều không chịu nổi những gì không hoàn toàn. Cũng giống như những người thông minh, không chịu đựng được người ngu vậy! Anh chàng Triển Mộc Nguyên đó ...

Nàng lại hít vào một hơi thở dài, nói bằng một giọng nặng nề:

- ... Quả thật là hoàn toàn không một tỳ vết!

Bảo Quyên buông Khiết Linh và chậm rãi ra khỏi phòng.

Khiết Linh mềm nhũn cả người, nàng từ từ, chậm chạp ngồi xuống giường, dùng hai tay bưng lấy mặt mình.

oOo

Buổi tối hôm đó, Triển Mộc Nguyên và Khiết Linh có hẹn gặp nhau ở một quán café có tên là "Vườn Mộng", nằm ngay trên Đông Hiếu Trung lộ, cách chỗ ở của Khiết Linh chỉ có mấy căn phố, là nơi họ thường hẹn gặp nhau "Vườn Mộng" không chỉ là một quán café, nó còn là một quán ăn Tây nhỏ, cách bày trí trong quán thật là tao nhã, tường xây bằng gạch đỏ để nguyên không tráng xi măng, trần nhà là những cây cột to, bàn gỗ kiểu Hòa Lan, bên trên có để cây đèn dầu, tất cả đều mang theo nét nguyên thủy của châu Âu Khiết Linh rất thích cái không khí của quán café này, nhất là, nó rất "chính phái", ánh đèn dịu nhẹ, nhưng không tối mờ lại nhỏ nhắn, dễ thương, làm cho người ta có cái cảm giác ấm cúng của "gia đình".

Họ ngồi ở một góc quán, cùng kê hai ly café. Trong lòng Triền Mộc Nguyên vẫn tràn đầy hy vọng, tràn đầy sự vui vẻ, chàng nhìn Khiết Linh, càng nhìn càng thấy vừa mắt. Đêm nay, trông Khiết Linh vô cùng xuất sắc, nàng trang điểm thật nhẹ, chân mày vòng nguyệt, môi phớt điểm hồng. Nàng mặc chiếc áo sơ mi trắng, quần dài màu trắng, chiếc áo vent khoác ngoài cũng màu trắng! Lại là một màu trắng tinh khiết! Trắng thật trang nhã, trắng thật quý phái! Triền Mộc Nguyên lại phát hiện ra thêm một điểm, không phải ai cũng xứng với màu trắng trinh nguyên như thế này. Nó quá "trong trắng" đi thôi, chỉ có những người "trong trắng" mới xứng đáng với nó. Khiết Linh, cái tên nghe hay biết mấy, và tên cũng như người, người cũng như tên. Khiết Linh một chiếc thuyền con màu trắng.

Khiết Linh ngồi ở đó, nhẹ nhàng xoay xoay chiếc muống nhỏ trong tay mình., nàng rất yên lặng, rất lâu, rất lâu, nàng vẫn không nói chuyện. Chỉ có Triền Mộc Nguyên bô lô, ba la đủ mọi thứ chuyện, những kế hoạch về tương lai chuyện dạy học ở trường, chuyện chụp ảnh, chuyện gia đình ... Nói đến gia đình, chàng chợt nhiên nhớ lại:

- Ngày mai, đến nhà anh được không? Ba mẹ anh muốn

gặp em dữ lắm đó! ông bà đều nói, cô gái nào có thể làm cho con trai ông bà thần hồn điên đảo, nhất định không phải tầm thường. Anh nói với ông bà rằng; không thể dùng ba chữ "không tầm thường" để hình dung em, tại vì như thế là đã xem thường em rồi! Em nào phải chỉ là "không tầm thường", mà em còn là "phép lạ"! Anh có nói với em chưa Lần đầu tiên anh gặp em, anh đã nhận thấy ngay em là một "phép lạ"; mà nào chỉ một "phép lạ", mà em còn là một sự "kinh ngạc", đồng thời ...

Chàng nhìn nàng cười hì hì:

- ... Em còn là một cuốn "thơ Đường" nữa! Nói đến thơ Đường ...

Chàng lại thao thao bất tuyệt, vạch ra đủ thứ kế hoạch:

- ... Anh định chụp cho em rất nhiều ảnh, đủ loại, đủ kiểu, mỗi một bức ảnh đều phối hợp với một bài thơ Đường, sau đó, xuất bản một tập nhiếp ảnh chuyên đề. Được không? Ngày mai chúng ta bắt đầu, có hình đen trắng, có hình màu, có tấm chỉ chụp trong phòng, có tấm thì tìm những cảnh thật đẹp làm nền, thí dụ như dưới gốc cây

liều rữ, bên dòng sông nhỏ, trên bãi biển bao la ... Đúng rồi, chụp một tấm em ngồi chèo thuyền, một chiếc thuyền con màu trắng, em mặc bộ quần áo toàn trắng, tay cầm dù màu trắng che đầu, ôm một bó hoa màu trắng, chủ đề là Khiết Linh. Sao ...

Chàng đột nhiên ngưng nói, tỉ mỉ nhìn nàng, cảm thấy có chút gì đó không ổn.

- ... Sao em không nói gì hết vậy? Em có tâm sự gì chẳng? Em đang nghĩ gì thế?

Nàng từ từ ngưng khuấy ly café, đôi mi cong của nàng sụp xuống một vài giây, khi ngẩng lên, ánh mắt nàng nhìn trừng trừng vào Triển Mộc Nguyên, không chớp. Sau đó, nàng nuốt nước bọt một cách khó khăn, cuối cùng thốt ra một câu thật rõ ràng:

- Mộc Nguyên, đêm nay là đêm cuối cùng em gặp anh!

Chàng nháy nhòm người trên ghế, nhìn nàng bằng đôi mắt ngờ vực:

- Hả? em nói gì thế?

Chàng hỏi đôi mắt mở thật to, miệng chàng hơi há ra trông có vẻ hơi ngố một cách thật ngây thơ, một cách thật dễ thương, thật thẳng thắn. Chàng không biết cả cách che dấu tình cảm của mình.

Khiết Linh hít vào một hơi thở dài, trừng mắt nhìn chàng. Làm cái chuyện kích động một người như thế này, quả thật là "tàn nhẫn", thế nhưng, nàng không thể không tàn nhẫn, nàng lập lại:

- Em nói, em phải chia tay với anh rồi, chúng ta sẽ không còn gặp nhau nữa!

- Em đang ... nói giỡn phải không?

Nàng cuống quýt lắc đầu quày quạy:

- Không! Không! ... em đang nói thật, rất thật!

Nàng cố ý nhấn mạnh chữ rất thật.

- Chúng ta không thể gặp nhau nữa Đêm nay là đêm cuối cùng còn gặp nhau

Đôi môi chàng mất đi màu sắc, rồi gương mặt tái nhợt đi, chàng thấp giọng hỏi:

- Anh đã làm gì sai Không nên hôn em chẳng? Không nên ôm em chẳng? Anh đã xúc phạm đến em chẳng? Em là một thánh nữ không thể xâm phạm hay sao

- Không! không ... đừng nổi giận, Mộc Nguyên.

Chàng cố gắng kiềm chế mình:

- Anh không nổi giận, chỉ có điều là anh không thể chấp nhận. Tại sao đêm nay là đêm cuối cùng chúng ta gặp nhau

- Tại vì ...

Nàng cúi đầu thấp xuống, dùng hai bàn tay ôm chặt lấy ly café. Trời chỉ mới vào thu, mà nàng lại cảm thấy như mình đang ở trời đông lạnh lẽo, nàng để cho ly café nóng sưởi

Ấm bàn tay lạnh ngắt của mình:

- ... tại vì, ngày mai, vị hôn phu của em từ Mỹ sẽ trở về!

"Trò chơi" của chúng ta phải chấm dứt đêm nay!

- Cái gì?

Chàng kinh hoàng, chấn động, chiếc ly trên tay bị rung động, va vào cái đĩa phía dưới tạo thành những tiếng lanh canh không ngớt.

- ... Em nói gì? Vị ... hôn phu

Chàng hỏi gần từng tiếng.

- Đúng vậy! vị hôn phu!

Nàng cắn răng nói, không nhìn chàng, chỉ nhìn vào cái ly trên tay:

- Anh vẫn thường nói, em là một câu đố, tại vì em chưa bao giờ nói với anh về em. Anh không thể nào nghĩ rằng, em đã sống tới ngàn này tuổi, mà không có bạn trai, có

phải không? Vị hôn phu của em đi du học ở Mỹ, anh ấy học về ngành kỹ sư, đúng ra phải lấy xong bằng thạc sĩ anh ấy mới trở về, thế nhưng, anh ấy ... anh ấy ...

Lưỡi nàng như quíu lại "câu chuyện" này, nàng đã nhắm đi nhắm lại trong bụng có đến hai chục lần, vậy mà khi nói vẫn lộn xộn không đầu, không đuôi:

- ... Dù sao đi nữa, ngày mai này, anh ấy sẽ về. Bọn em đính hôn với nhau hơn hai năm rồi, em thật sự không thể dối gạt anh ấy ... cũng như ... em không thể dối gạt anh!

Chàng không nói một tiếng nào, chỉ nhìn nàng chết trân, thở ra từng hơi thở thật nặng nề. Nàng ngược mắt lên nhìn chàng thật nhanh. Gương mặt càng lúc càng trắng nhợt của chàng làm cho trái tim nàng như bị bóp chặt và nhói đau. Bàn tay của nàng càng lạnh hơn nữa, đồng thời bắt đầu run lẩy bẩy, nàng bắt buộc phải để ly café xuống, cái ly vẫn run rẩy va vào cái đĩa phía dưới leng keng. Cuối cùng, chàng thở ra một hơi dài, khản giọng hỏi một câu;

- Em ... thật sự có vị hôn phu

Nàng nói như chống chế:

- Em gạt anh để làm gì? Nếu không tin, anh cứ đi hỏi Tàn Phi! Em ... em không có lý do gì để gạt anh, phải ... phải không?

Chàng lại yên lặng, tâm trạng của nàng có một thoáng căng thẳng, hơi thở nặng nề, lồng ngực phập phồng lên xuống. Một lúc thật lâu, đột nhiên, chàng tỏ ra phấn chấn, ho nhẹ một tiếng, chàng nói:

- Được lắm, em có vị hôn phu!

Chàng nghiêng răng, nghiêng lợi:

- ... Tốt lắm, em đã nói rồi, và anh cũng đã nghe rồi. Đúng ra thì anh cũng đã có hơi nghi ngờ, ông thần định mạng tại sao lại tốt với anh như thế? Suýt chút nữa anh đã đốt nhang cảm tạ Trời Phật rồi! Anh biết lắm mà, một cô gái xinh đẹp như em, không thể nào không có người theo đuổi, không thể nào đợi tới gặp anh.

Cổ họng của chàng, đột nhiên như bị chặn lại, chàng lại ho

khan một tiếng, rồi lại lấp bắp hỏi lại:

- Hấn ... là ... vị hôn phu ... của em?

- Đúng vậy!

Nàng trả lời ngắn gọn, đôi mắt đã có ánh lệ mờ. Chàng lại nói:

- Tốt ... tốt ...

Chàng gật đầu thật mạnh, thật nặng nề:

- ... hấn chỉ là vị hôn phu của em, không phải là chồng em!
Tốt lắm, hãy để anh và hấn công bình tranh đua với nhau!
anh không chuẩn bị buông em ra đâu!

- Cái gì?

Nàng kinh ngạc ngẩng đầu lên, trợn mắt nhìn chàng, nước mắt chảy vòng quanh:

- ... Anh không thể làm như thế!

- Tại sao anh lại không thể làm như thế? ...

Chàng hỏi trở lại bằng một giọng kích động kịch liệt, đột nhiên, chàng chồm tới, cách một lớp bàn, chàng nắm lấy tay nàng xiết chặt, xiết thật chặt. ánh mắt chàng nhìn nàng, hừng hực lửa, thiết tha, sôi nổi, hình như muốn xuyên thấu vào tận tâm hồn nàng, chàng nói;

- ... Em có yêu anh một chút nào không? ... em có yêu anh một tí tí, một cón con nào không?

Nàng ấp úng ngập ngừng:

- Em ... em ... em không thể nào yêu anh được. Em ... em ... hoàn toàn không có tư cách gì để yêu anh!

Hai câu này, quả thật là những câu nói xuất phát từ tận cùng tâm khảm, nước mắt long lanh trong đôi mắt nãy giờ, không còn kiềm chế được, trào ra lăn dài trên má. Nàng nói bằng một giọng nức nở:

- Anh ... anh ... hãy buông em đi! hãy tha cho em đi!

Chàng nói:

- Em khóc rồi, phải không? tại sao em lại khóc? Em mà khóc như thế này, cái địa vị của tên vị hôn phu đó của em đã tụt xuống một bậc, em có biết không? ...

Bàn tay chàng xiết tay nàng chặt hơn nữa

- ... Anh không thể rút lui, Khiết Linh. Cho dù em có vị hôn phu, anh vẫn theo em! Anh vẫn phải gặp em! tại vì trong trái tim em đã có anh! Hắn chẳng qua may mắn hơn anh, được quen biết với em trước, nếu như anh gặp gỡ em trước, em đã không đính hôn với hắn.

- Làm sao anh biết được?

Chàng gật gật đầu, bướng bỉnh và tự hào:

- Anh biết! tại vì anh dễ thương hơn hắn, tại vì anh bướng bỉnh hơn hắn, tại vì anh yêu em hơn hắn, tại vì ...

Cổ họng chàng như nghẹn lại, có một cục gì đó đang dâng

lên, nằm chận ngay cổ.

- ... Tại vì ...

Chàng không còn bình tĩnh được nữa, cúi đầu xuống, chàng kêu lên nho nhỏ:

- ... Tại vì, anh không thể thua được! Khiết Linh, anh không thể thua được! Tại sao em lại tàn nhẫn như thế này? Tại sao em lại lạnh lùng báo cho anh biết là em có vị hôn phu như thế này? Đang lúc, anh bắt đầu vạch ra kế hoạch cho tương lai, cho mọi thứ! Tàn nhẫn quá! Không, Khiết Linh, anh không thể thua được! Anh chưa bao giờ yêu ai, đây là lần đầu tiên, anh chịu nhìn nhận tình cảm của mình, lần đầu tiên, anh bị rơi vào lưới tình ... thật là dỏm ...

Chàng quay đầu đi chỗ khác, nhìn ra bên ngoài song cửa, chàng lẩm bẩm:

- ... Đây không phải là ngày tận thế, tuyệt đối không phải!

Nàng nhìn chàng, cảm thấy lục phủ ngũ tạng của mình đều đang nhói đau, vò xé, trái tim nàng đã tan nát rồi:

. Mộc Nguyên! anh không hề thua, phải không? Chỉ tại vì em không có tư cách để yêu anh, chứ không phải anh thua ...

Chàng quay đầu lại, hỏi gần:

- Nếu như em có tư cách để yêu anh, thì em có yêu anh không?

Nàng ú ớ, nước mắt nàng là một phiến mơ hồ;

- Em ... Em ...

Chàng ngăn nàng lại:

- Tốt lắm! Đừng nên trả lời anh! thời gian chúng ta quen biết nhau chưa đủ dài, chưa đủ cho em hiểu rõ được anh ... hấn quen em bao lâu mới đính hôn?

Đột nhiên nghe chàng hỏi thế, nàng hơi ngớ người ra, mơ hồ đưa ra một con số:

-Ồ! Khoảng ba năm, khoảng ba năm gì đó!

Chàng kêu lên bằng một giọng đặc thảng, ánh mắt lại ngời lên tia lửa hy vọng;

- Thấy chưa! chúng ta mới quen biết nhau có ba tháng! Ba năm và ba tháng, làm sao có thể so sánh với nhau được! Khiết Linh, em không yêu hắn, em không hề yêu hắn.

- Làm sao mà anh lại biết?

- Nếu như em thật lòng yêu hắn, em đã không bị anh thu hút! em sẽ không nhận lời hò hẹn với anh, em cũng sẽ không để cho anh hôn em ...

Nàng đã bị chàng làm cho đầu óc lộn xộn, không còn suy nghĩ được nữa:

- Vì vậy, em mới có cảm giác phạm tội, vì vậy em không còn muốn gặp anh nữa! Vì vậy, giữa chúng ta coi như đã chấm dứt rồi! Vì vậy mọi thứ coi như đã qua đi! Một Nguyên ...

Nàng đứng lên:

- Anh đừng nên dằng dai không dứt với em nữa, chúng ta gặp nhau quá trễ, quá trễ rồi! Em đi đây! Chào anh!

- Khoan đã! chờ anh một chút!

Chàng kêu lên, đưa tay ra định kéo nàng lại! nàng dẫn tay chàng ra, quay người hấp tấp ra khỏi quán, xông vào màn đêm tối kín âm u bên ngoài, chạy về hướng chung cư Tân Nhân.

Sau lưng nàng có tiếng thở hồng hộc, chàng đã rượt theo đến bên nàng, chụp ngay lấy cánh tay nàng. Nàng không thể không đứng lại, chàng vừa thở hổn hển vừa nhìn nàng, ánh mắt chàng là hai đốm lửa hừng hực, giọng chàng khàn đục và cuống quýt:

- Hẳn thật sự trở về ngày mai chẳng?

- Đúng vậy!

- Em gạt anh! Em có thể có vị hôn phu, nhưng chưa chắc

hắn đã trở về ngày mai! Tuy nhiên, cho dù em có gạt anh hay không, anh cũng nói với em một câu này ...

Chàng nói bằng một giọng chắc nịch:

- ... Ngày mai chúng ta gặp nhau!

Nàng ngó ra:

- Anh ... Không thể được! không được!

Chàng nói:

- Nếu như vậy, đêm nay chúng ta không chia tay nhau!

Nàng càng ngó người hơn:

- Anh ...

- Anh đi theo em lên lầu, em đi ngủ, anh ngủ ở phòng khách nhà em!

Nàng nhìn chàng hết mấy giây, sau đó nàng nói bằng một

giọng hết sức rõ ràng:

- Anh đường đường là một trang nam tử, anh được hấp thụ một nền văn hóa cao đẳng, anh là giáo sư của trường đại học, anh không còn là một đứa trẻ, đừng chuyện là có thể mè nheo, ăn vạ!

Nàng hít vào một hơi thật dài:

- ... Em phải nói như thế nào mới rõ ràng được với anh? Quân tử không cưỡng đoạt tình yêu của người khác phải không? Anh đã từng nói, anh là một người kiêu ngạo tự phụ, chẳng lẽ anh lại chịu để cho em khinh khi anh hay sao Anh có biết, anh hấp dẫn em ở chỗ nào không? Chính là sự tự tin và kiêu căng của anh, cái chí khí ngất trời của anh, nếu như anh ăn vạ với em, thì cái địa vị của anh trong lòng em sẽ không còn tồn tại nữa Sao anh lại có thể ấu trĩ đến thế? Đừng để em xem thường anh, đừng để em khinh khi anh!

Chàng đã bị đốn ngã rồi Lần này chàng đã thật sự bị những lời lẽ sắc sảo đó của nàng làm cho ngã quỵ. Chàng trừng trừng mắt nhìn nàng, trong nhất thời, cảm thấy như

có hàng ngàn mũi tên nhọn, xuyên thấu qua tim. Đúng vậy, ăn vạ là hành vi của trẻ con, thấy chưa! so chàng lại tự làm cho mình rơi vào tình trạng bi đát như thế này! ngay cả lòng tự trọng của chàng cũng bị vùi dập dưới chân rồi! Đúng vậy! chàng chỉ có thể làm cho nàng khinh khi chàng! chính chàng cùng khinh khi mình! Thế là, chàng buông nàng ra, không nói một lời nào, chàng quay đầu, bỏ đi, không nhìn lại một lần.

Nàng đưa mắt nhìn theo dáng chàng từ từ chìm vào đêm tối, rồi mới quay vào chung cư Tân nhân. Bước vào trong thang máy, nàng dựa tường, cảm thấy cả người mình như không còn chút sức lực nào.

QUỲNH DAO

Thiên đường rực lửa

Phần II : Khiết Linh

Chương 15

Liên tiếp rất nhiều hôm, Khiết Linh tự giam mình trong nhà, không đi ra ngoài

Buổi sáng, nàng vẫn thức dậy sớm như thường lệ, chải đầu cho San San, thay quần áo cho Trung Trung, lo cho hai đứa bé ăn sáng, sau đó hai đứa trẻ đến trường.

Mùa hè đã đi qua, San San đang theo học lớp hai còn Trung Trung học lớp mẫu giáo Đợi hai đứa trẻ đi xong, Khiết Linh rút vào phòng riêng của mình, tuyên bố là nàng bắt đầu viết văn.

Sự thật thì, thời gian Khiết Linh dành cho việc viết văn không nhiều lắm, quả thật là nàng đang viết, thế nhưng, tốc độ rất chậm. Nàng vẫn thường có cái cảm giác không

diễn tả được hết những gì mình muốn viết, đồng thời, tư tưởng của nàng vẫn thường hay phiêu bạt đến một nơi nào khác, xa rời thế giới văn chương. Thế là, nàng bắt đầu đọc sách, từ nhỏ, nàng đã thích đọc sách, từ bao nhiêu năm nay, đọc sách đã trở thành thói quen không thể thiếu trong sinh hoạt hằng ngày của nàng, bây giờ, thói quen đó chiếm hữu hầu hết thời gian của nàng. Thỉnh thoảng có đi ra ngoài, nàng đến mua một chồng sách về, sau đó, lại chúi đầu vào đọc mãi cho đến giờ cơm mới ra khỏi giường.

Vợ chồng Tần Phi vẫn bận tíu tít từ sáng cho đến tối Mỗi buổi tối, phòng mạch của Tần Phi cũng đầy nghẹt những bệnh nhân. Gần như đêm nào, Khiết Linh cũng mặc áo khoác màu trắng của y tá, giúp vợ chồng Tần Phi một tay, làm những việc lặt vặt như ghi lý lịch bệnh nhân, lấy thuốc, lấy nhiệt độ v.v ... tuy rằng, nàng đã học được rất nhiều những công việc chuyên môn của y tá như chích thuốc, tiêm tĩnh mạch v.v ... thế nhưng, vì nàng không có bằng y tá, nên Tần Phi không để cho nàng làm. Cho dù như thế, khi bệnh nhân quá đông, mọi người cũng làm việc quần quật không ngơi tay. Buổi tối, sau chín giờ rưỡi Tần Phi không nhận thêm bệnh nhân mới, thế nhưng, thường

thường, khi chàng xem xong bệnh nhân cuối cùng thì cũng đã mười một giờ rồi

Sinh hoạt, đối vớt Tần Phi mà nói, là những chuỗi ngày bận rộn.

Thế nhưng dù bận rộn như thế, Tần Phi vẫn quan tâm đến Khiết Linh, chàng biết rằng nàng và Triển Mộc Nguyên đã "đứt đoạn" rồi, chàng biết rằng nàng lại đang đọc sách như điên cuồng, và chàng cũng biết rằng nàng đang tập tành viết văn.

Một buổi tối, bệnh nhân rất ít, phòng mạch đóng cửa thật sớm. Tần Phi thay bộ đồ làm việc, đến phòng của Khiết Linh. Chàng nhìn thấy trên bàn học của Khiết Linh, chất một chồng sách cao nghệu, chàng đi đến bên bàn, tiện tay lật xem. Nào là "Cửa sinh tử", "Địa ngục biển", "Kim các tự", "Tiếng vọng của núi", "Thiên vũ hạc", "Cổ đô" ... chàng hơi ngớ người ra, cúi đầu lật lật mấy quyển sách, yên lặng không nói Khiết Linh nhìn chàng, dùng viết chì gõ gõ vào mấy quyển sách nàng đang đọc, cuốn "Quê hương của Tuyết". Nàng vẫn có thói quen, cầm cây viết chì trên tay khi đọc sách, vừa đọc vừa ghi chú những chỗ thích thú

hay quan trọng. Nàng cười cười, nói như giải thích:

- Lúc gần đây, em đang nghiên cứu những tác phẩm của các nhà văn Nhật, em cảm thấy những đề tài viết lách của các nhà văn Nhật phong phú hơn của Trung hoa chúng ta nhiều, đề tài gì họ cũng có thể viết được, và đều dám viết, nhà văn Trung hoa thường thường vẫn bị hạn chế trong một phạm vi nào đó.

Tần Phi nói:

- Không phải đề tài của các nhà văn Nhật phong phú. Phần lớn đề tài của các nhà văn Âu Mỹ cũng rất phong phú, tại vì họ chỉ cần viết, không phải mang lấy cái gông cùm đạo đức trong tác phẩm, càng không cần phải suy nghĩ về vấn đề "chủ đề ý thức của tác phẩm có chín chắn hay không?". Người Trung hoa có thói quen nói về đạo lý, phim ảnh, nghệ thuật, văn học hình như đều có mang một sứ mạng trong đó, đều phải có ý nghĩa giáo dục! Thật là hoang đường! Vì vậy những tác phẩm hiện đại của Trung hoa đều giống như bị bó chân, bị bóp méo trong mảnh vải "đạo đức, ý nghĩa giáo dục, chủ đề ý thức", thay hình đổi dạng, không còn giống như những ý nghĩ chân thật của

mình nữa Khiết Linh, nếu như em muốn viết văn, thì em cứ viết, viết thật chính với lòng mình, không cần phải lo lắng về bất cứ vấn đề gì! Đừng bao giờ làm một nhà văn bị bó chân!

Khiết Linh nói thật thẳng thắn:

- Em rất nghi ngờ, em có thể nào trở thành một nhà văn hay không. Hai hôm nay, em suy nghĩ rất nhiều, "nhà văn" không phải là mục đích của em, "viết văn" mới đúng là mục đích của em, em chỉ muốn ngồi xuống viết. Đúng vậy, cho dù trên thế gian này có một tri âm cũng được, không có tri âm cũng xong. Tóm lại, em muốn viết ra những cảm xúc trong lòng mình, đó mới là điều quan trọng nhất.

Tần Phi cười cười, tiếp tục lật những quyển sách:

- Lúc đầu, có thể là như thế, sau đó, em sẽ mong muốn có tri âm. Em sẽ mong có người hưởng ứng, có người đồng điệu, mong có độc giả. Tại vì, viết văn là một công việc rất cô đơn, nếu như không có tri âm, cái cảm giác cô độc và đơn lẻ sẽ làm cho người ta điên lên. Trên thế giới này có hai loại người bị đát nhất, một là diễn viên, hai là nhà văn.

Diễn viên biểu hiện mình trên sân khấu, thủ vai người khác. Nhà văn biểu hiện mình trên trang giấy, thủ vai người khác. Công việc đều tưởng tượng. Cả hai đều rất cần tiếng vỗ tay. Cả hai đều có thể từ giai đoạn vô danh tiểu tốt, đến rực rỡ huy hoàng, sau đó lại rút trở vào bóng tối. Thế là, sau khi lui vào bóng tối, là sự cô độc và đơn lẻ, nhà văn, diễn viên, nghệ thuật gia hoặc các nhà âm nhạc đều thuộc về loại thiên tài, thường rất dễ bị sự cô độc nuốt chửng. Lại cộng thêm, phần lớn các nhà văn đều có tư tưởng phong phú, nhiệt tình, thế là, họ lại càng bi đát hơn nữa. Mishima Yukio là một thí dụ điển hình, ông ta vừa là nhà văn vừa là diễn viên, sự tuyệt vọng đối với con người, sự mỹ hóa cái chết, sự yêu thích nhiệt tình đối với kịch tính hóa đã đưa đến màn kịch cuối cùng của cuộc đời ông, mổ bụng tự sát một cách oanh liệt. Còn như những sự phản kháng, diễn thuyết của ông trước khi chết, có thể bỏ đi trong kịch bản của ông, ông không cần phải tìm một lý do cho mình. Lúc sinh tiền, ông có hai câu nói rất rõ ràng: "Khi sống rực rỡ như hoa mùa hạ, khi chết đẹp đẽ như lá mùa thu", đó chính là ý nguyện của cả đời ông, ông đã làm được như thế.

Khiết Linh ngẩng đầu lên, đôi mắt nàng nhìn Tàn Phi kinh

ngạc:

- Em không biết là anh cũng nghiên cứu về Mishima Yukio

Tần Phi nói thật thẳng thắn:

- Anh không hề để tâm nghiên cứu Thế nhưng, ông ta chết một cách kinh thiên động địa như thế, tạo nên sự chú ý của toàn thế giới, dĩ nhiên là anh cũng phải chú ý đến chứ ...

Chàng đẩy sách lại, chăm chú nhìn Khiết Linh:

- ... Còn em thì sao Tại sao em cũng nghiên cứu về những người đó vậy

- Mishima Yukio có một bài thơ, em đọc cho anh nghe nhé?

- Được.

Nàng cầm một quyển sách lên, lật lật, bắt đầu đọc:

- Lực lượng bị xem thường, nhục thể bị chà đạp.

Bi hoan đã mất đi, niềm vui đã biến chất.

Hoang đàng làm già lão, trinh nguyên bị bán đi

Trái tim dễ cảm đã bị xoi mòn,

Mà phong thái của kẻ dũng đã gần tiêu mất.

Nàng buông sách xuống, ngẩng đầu lên nhìn chàng, nàng nói:

- Em nghĩ, đó chính là nguyên nhân, làm cho Mishima

Yukio chọn cái chết vào năm bốn mươi lăm tuổi ông sùng

bái tinh thần võ sĩ đạo, mổ bụng là cách chết hùng tráng

nhất. Nếu như ông ta già thêm đi nữa, đến cái tuổi bảy,

tám chục, phong thái của kẻ dũng sẽ tiêu mất, cái chết

không còn hùng tráng nữa, mà trở nên một chuyện không

thể tránh. Anh đã nói đúng, Mishima Yukio xem cái chết là

một điều rất đẹp, thế nhưng, phải là cái chết do chính ông

ta chọn lựa, không phải cái chết cầu thả, níu kéo cuộc

đời trên giường bệnh. Người Nhật đều có cái tính như thế,

đem cái chết xem là một cái đẹp. Anh có thể nhìn thấy

được từ trong những tác phẩm của họ.

- Anh biết.

Tần Phi gật đầu, thuận tay cầm lên quyển "Cửa sinh tử", lật đến trang giới thiệu tác giả, chàng bắt đầu đọc lên những dòng chữ:

[navy]

- Khung pháo hoa vẫn tiếp tục nổ ra những tia lửa rực rỡ. Chàng nhìn quanh cuộc đời, không có gì chàng muốn có được nữa, chỉ còn lại những tia lửa hoa tím ngắt - chỉ có những tia lửa hoa thê thiết trên không trung đó, cho dù có phải dùng cả sinh mệnh để đổi lấy, chàng cũng muốn nắm chặt được nó! [navy]

Nàng tiếp lời chàng, nói ra tên của tác giả:

- Akutagawa Ryuukosuke! Lại là một nhà văn xem cái chết là một điều tuyệt mỹ và thê thiết! Ông ta chết còn trẻ hơn nữa, chỉ có ba mươi lăm tuổi ông ta uống thuốc ngủ tự tử. Còn như Kaquabata Yasunari, từ nhỏ ông ta đã là một đứa trẻ mồ côi, do đó, những cảm xúc của ông rất sâu đậm. Tuy rằng ông ta đã qua khỏi cái tuổi tự sát, thế nhưng vẫn chọn con đường đó. Năm bảy mươi ba tuổi, ông ta cũng tự kết liễu cuộc đời!

Tần Phi nói:

- Có thể tại vì ông ta được giải Nobel! Một vinh dự cao cả như thế, khi được nó, tuổi hạc cũng đã cao, không còn cái sức lực xông xáo của tuổi trẻ, cũng không còn mục tiêu để đeo đuổi nữa, hưởng chi, lúc đó, có rất nhiều nhà phê bình, cho rằng ông ta không xứng đáng để được giải Anh tin rằng, sau khi được giải, ông còn cảm thấy cô độc hơn, tuyệt vọng hơn trước khi được giải nữa, thế là, sống có gì vui, chết có gì sợ!

Nàng gật đầu:

- Đúng vậy! Chính là hai câu đó: Sống có gì vui, chết có gì sợ!

Đột nhiên, Tần Phi như tỉnh dậy từ một sự trầm tư nào đó, chàng nhìn trân trân vào Khiết Linh, đôi mắt sâu sắc và bén nhậy, đồng thời, chàng không dùng được tiếng kêu thảng thốt:

- Khiết Linh!

Nàng chấn động, ngược đôi mi cong lên, đón nhận ánh

mắt chàng. Cả hai cùng trầm tư nhìn nhau, nghiên cứu, phán đoán, tìm kiếm. Cả hai cùng đọc được dưới đáy mắt nhau rất nhiều những điều ngoài ngôn ngữ có thể diễn tả. Sau đó, Tàn Phi đưa hai tay ra, nắm lấy bàn tay nàng. Chàng nắm thật chặt, ánh mắt thâm trầm, dùng một giọng nói gần như ưu tư, trầm thấp nhưng rất rõ ràng bảo nàng:

- Thấy chưa! Tri thức đôi khi không nhất thiết là một điều tốt đẹp! ...

Chàng lắc lắc đầu, nói thêm một câu nhiều hàm ý:

- ... Khiết Linh, đừng để anh hối hận là đã để cho em học đại học!

Nàng lặng yên không nói, chỉ lặng lẽ, thân thiết đưa mắt nhìn chàng.

oOo

Điện thoại reo vào lúc ba giờ sáng, Tàn Phi trở mình lăn

người qua, với tay mò lấy ống nghe, chàng nheo nheo mắt nhìn vào đồng hồ bên đầu giường, ba giờ sáng! Chắc có bệnh nhân bị bệnh khẩn cấp! Bảo Quyên đưa tay sang, ôm ngang hông Tần Phi, tựa đầu nàng lên vai chàng, mắt nàng vẫn nhắm, nói bằng một giọng mơ hồ:

- Đừng bắt lên, bác sĩ cũng có quyền ngủ chứ!

Tần Phi vỗ vỗ vào vai Bảo Quyên như an ủi, vẫn nhắc ống nghe lên. Vừa mới "hello" vào điện thoại, bên kia đầu dây đã nghe vang lên giọng nói đàn ông, trẻ tuổi, khổ sở và cộc lốc:

- Phải nhà họ Tần không? Tôi muốn nói chuyện với Khiết Linh!

Thật là dỏm! Tần Phi đã tỉnh hẳn, chàng trừng mắt nhìn đồng hồ, hỏi:

- Cậu có biết bây giờ là mấy giờ không?

Bên kia vẫn trả lời:

- Tôi biết, ba giờ sáng. Tôi là Triển Mộc Nguyên!

Tần Phi hơi sượng người lại:

- Thôi được, để tôi gọi ...

Đột nhiên, Triển Mộc Nguyên ngắt lời chàng, hồi hải nói:

- Khoan đã, anh là bác sĩ Phỉ

- Tần Phị

Tần Phi nói, chàng không thích những người không phải bệnh nhân gọi chàng là bác sĩ.

Bên kia đầu dây có tiếng thở thật nặng nề:

- Được, Tần Phi, tôi có thể nói chuyện với anh một vài câu không?

- Được, thế nhưng, về sau xin cậu đừng chọn cái giờ như thế này.

Triển Mộc Nguyên nói bằng một giọng hối tiếc:

- Xin lỗi anh. Thế nhưng, tôi đột nhiên cảm thấy rằng, nếu như không gọi cú điện thoại này, tôi sẽ chết mất, vì vậy mà tôi quay ngay số, bất kể giờ giấc sớm tối

Tần Phi nói bằng một giọng nhẫn nại

- Được rồi! Cậu muốn nói chuyện gì với tôi

Chàng đáp:

- Khiết Linh.

Tần Phi hơi dự dự, chàng nói:

- Tôi không thể nói chuyện về Khiết Linh với cậu, trừ khi nào cô ấy đồng ý nói. Cô ấy ở nhà tôi, nhưng là một người tự chủ, tự do, tự lập! Tôi không có quyền đem chuyện của cô ấy nói với cậu!

Triển Mộc Nguyên nói bằng một giọng cuồng quýt:

- Chỉ một câu thôi!

- Câu gì?

- Nàng thật sự có vị hôn phu hay không?

Tần Phi lại thêm một lần yên lặng. Bảo Quyên đã tỉnh rồi, nàng đưa tay mở ngọn đèn ngủ ở đầu giường. Nàng đặt đầu mình kê lên ngực chàng, lắng nghe nhịp đập của trái tim chàng, những ngón tay nàng mân mê bầu áo ngủ của chàng. Rút cuộc Tần Phi cũng mở miệng:

- Triển Mộc Nguyên, cậu thật sự yêu Khiết Linh chẳng? Vô cùng, vô cùng yêu nàng chẳng? Yêu đến mức độ nào

Bên kia đầu dây vang lên tiếng thở dài thậm thụt:

- Hừ! ... Gọi điện thoại giờ này là không còn lý trí. Sau khi bị cự tuyệt mà vẫn gọi điện thoại, là không còn tự ái Tôi đã liên tục đến phía đối diện nhà anh mấy hôm nay, đợi cái người “vị hôn phu” không bao giờ thấy xuất hiện, tôi là một thằng ngốc, mỗi đêm, mỗi đêm mất ngủ cho đến sáng, tôi là thằng điên, thằng khùng ... anh còn hỏi tôi yêu nàng hay

không, hay là yêu đến mức độ nào

Tần Phi hít vào một hơi dài, chàng quyết định:

- Như vậy, tôi nói cho cậu nghe, nàng chưa bao giờ có vị hôn phu gì cả, ngay cả bạn trai nàng cũng không hề có.

Phía bên kia vang lên một tiếng “đùng”, hình như có vật gì nặng nề rơi xuống đất, tiếp theo đó, trong ống nghe lại vang lên những tiếng “úi da, úi da” xuýt xoa, đau đớn. Tần Phi giật nảy mình, vội vàng kề sát ống nghe vào tai, hỏi:

- Sao vậy, có chuyện gì vậy

Thanh âm của Triển Mộc Nguyên chứa đầy sự vui vẻ và cuồng nhiệt.

- Không, không có gì! Tôi chỉ không cẩn thận, té từ trên giường xuống đất, đầu gối hơi đau chút thôi ... không hề gì! Thôi được rồi, tôi cúp điện thoại nhé.

Tần Phi vừa buồn cười, vừa tội nghiệp:

- ê, ê, không phải cậu muốn nói chuyện với Khiết Linh hay sao

Triển Mộc Nguyên nói cuống quýt:

- Đúng vậy! Thế nhưng tôi không thể nói chuyện qua điện thoại! Bây giờ tôi đến nhà anh ngay!

Tần Phi la lên:

- ê, ê, cậu có biết bây giờ là mấy giờ ...

Thế nhưng, bên kia đã cúp máy. Tần Phi ngơ ngẩn nhìn ống nghe, gác trở lại giá điện thoại. Chàng ngồi dậy, nói với Bảo Quyên:

- Hấn nói, sẽ sang đây ngay! Cái thằng ngố đó quả thật hơi điên điên, khùng khùng! Anh thấy tốt nhất là em nên sang gọi Khiết Linh dậy, nói cho cô ấy biết là “vị hôn phu” bịa ra đã bị anh bật mí rồi, còn như tại sao lại phải tạo ra một vị hôn phu như thế, thì cách nói của mọi người phải giống nhau mới được!

oOo

Khi Triển Mộc Nguyên đến nhà Tần Phi là bốn giờ mười phút sáng.

Khiết Linh mở cửa cho chàng, hiển nhiên, nàng đã biết chàng sẽ đến, nàng đã thay bộ đồ ngủ ra, mặc một chiếc váy đầm màu trắng thật đơn giản, trên đó có thêu một đóa hoa màu tím nhạt. Mái tóc dài của nàng để xõa thật tự nhiên trên bờ vai, gương mặt trắng trẻo, thanh tú, không hề có một chút phấn son. Trông nàng tươi mát như giọt sương buổi sớm mai!

Triển Mộc Nguyên cảm thấy vui vẻ biết mấy! Tuy rằng tận trong cõi lòng chàng vẫn còn nhiều thắc mắc. Thế nhưng, chỉ cần nàng không có cái tên “vị hôn phu” đáng chết kia, thì không còn gì nghiêm trọng nữa! Chuyện gì cũng có thể giải quyết được. Chàng nhìn nàng, ngơ ngẩn, đăm đăm, si dại, miệng chàng nở một nụ cười thiệt ngố, chàng định giải thích:

- Khiết Linh, anh đợi không nổi đến trời sáng ...

- Đừng nói nữa, anh vào đi!

Khiết Linh để chàng đi vào, đóng cửa lại, trong phòng khách chỉ có hai người, vợ chồng Tần Phi rõ ràng muốn để hai người tự do nói chuyện. Mộc Nguyên ngồi xuống ghế salon, Khiết Linh rót cho chàng một ly trà nóng. Mộc Nguyên nói cuống quýt:

- Đừng nên rót trà! ... Khiết Linh, em có biết là em đã gạt anh khổ sở đến mức nào không? Tại sao lại gạt anh như vậy? Tại sao lại hại anh ăn không ngon, ngủ không yên, cả người căng thẳng như điên như khùng? Tại sao ...

Chàng đưa tay ra chụp lấy tay nàng, vì nàng định tránh chàng, đôi mắt nàng đã lóng lánh ánh lệ mờ:

- ... Tại sao lại cự tuyệt anh? Tại sao lại chế ra một vị hôn phu để gạt anh? Tại sao lại tìm đủ mọi cách để cho anh bỏ cuộc? Tại anh không đủ tốt hay sao? Tại anh không đủ biểu hiện sự chân thành, chu đáo hay sao? Em biết là anh không có kinh nghiệm, nếu như anh có điều gì không phải, em có

thể mắng anh! Em có thể dạy anh! Em có thể cho anh nếm mùi vị đắng cay, thế nhưng, đừng nên tuyệt tình anh như thế! Em có thể không nói gì đến anh một, hai hôm, thế nhưng, đừng nên chế ra một vị hôn phu để gạt anh ...

Khiết Linh ngẩng đầu lên nhìn chàng, đưa tay ra, ấn lên môi chàng, ngăn không cho chàng tiếp tục nói, nàng thấp giọng:

- Em không hề nghĩ rằng, Tần Phi lại giúp anh, bật mí chuyện của em!

- Cái đó gọi là ...

Chàng đang định nói, nàng lại đưa tay ra ấn lên môi chàng:

- Đừng nói nữa, bây giờ đến phiên em nói ...

Đôi mi cong của nàng hơi cúi xuống, sau đó lại ngẩng lên, đáy mắt nàng có một vẻ thê lương và chẳng đặng dừng:

- ... Từ hôm em bắt đầu quen anh. em không muốn nói cho

anh biết cả tên em nữa. Em cứ mãi tránh né anh, không phải vì anh không tốt, mà là vì anh quá tốt ... không, đừng nói! anh có một thế gia tốt nhất, cha mẹ tốt nhất, học lực tốt nhất, anh lại là một người có phong độ lịch lãm, có óc khôi hài, lại tài hoa xuất chúng ...

Chàng vùng khỏi bàn tay nàng, mặt mày hớn hờ, không dùng được câu nói:

- Ô! Sao mà anh lại tốt đến thế? Tự anh cũng biết là mình không đến nỗi tệ, thế nhưng, cũng không bao giờ nghĩ rằng mình lại tốt đến thế. Em là một con ngố, một thằng con trai tốt như thế mà em lại dày vò hấn làm gì? Làm cho hấn ngỡ rằng mình chỉ là con số không, suýt chút nữa đã nhảy xuống biển rồi ...

Nàng hỏi bằng một giọng kiên nhẫn:

- Anh có muốn nghe em nói không?

Chàng vội vàng nói:

- Muốn, muốn, muốn! Tuy nhiên, nếu như anh được tốt

đẹp như thế, em lại không có vị hôn phu đáng ghét kia, anh nghĩ, giữa chúng ta không còn vấn đề gì rắc rối nữa cả!

Nàng nín thở hỏi:

- Thật không?

Giọng chàng chắc nịch:

- Thật mà!

- Tốt nhất là anh nên nghe em nói, đừng ngắt lời em nữa!

- Được.

Chàng mím môi chặt lại

Nàng trầm ngâm một lúc, do dự, cắn cắn đôi môi:

- Em cần phải nói cho anh biết, em là một đứa trẻ mồ côi!

Chàng trừng to mắt nhìn nàng, không nói

Nàng tiếp tục nói:

- Em họ Hà, thế nhưng, họ Hà không phải là họ thật của em. Rất nhiều, rất nhiều năm về trước, họ nhặt được em ở trước cửa bệnh viện, tất cả các bác sĩ ở bệnh viện phải mở một cuộc họp khẩn cấp về em, tại vì em vừa bệnh, vừa yếu, vừa thương tích đầy mình, mọi người đều nghĩ rằng em sẽ chết, chứ không sống nổi, thế nhưng, em đã được cứu sống. Em ở bệnh viện hơn nửa năm, mọi người đều thương yêu em, vì vậy, ông viện trưởng bèn cho em cái họ của ông, coi như ông đã nhận em làm con nuôi. Các bác sĩ trong bệnh viện cùng nhau quyên góp một số tiền, coi như tiền nuôi dưỡng, giáo dục em, dĩ nhiên, số tiền đó đã hết từ lâu rồi, Và vợ chồng Tần Phi đã nuôi em trong nhà của anh chị ấy, chưa bao giờ để cho em gặp khó khăn về tài chánh. Họ đã cho em đi học, cho đến khi xong đại học. Mãi cho đến ngày hôm nay..

Nàng nói một hơi không ngừng, sau đó, nàng nhìn chàng:

- ... Vì vậy, em thật sự là một câu đố. Một câu đố có một thân thế cội nguồn không rõ ràng, minh bạch! Anh nghĩ

rằng, một gia đình danh gia vọng tộc như gia đình anh, và một thanh niên ưu tú như anh, có thể tiếp nhận một "câu đố" như thế chẳng? Một "câu đố" thật sự chẳng?

Chàng trừng mắt nhìn nàng không cười nữa, đôi con người chàng trở nên sâu hun hút và đen mun, chàng đang suy nghĩ, đang đo lường, đang trầm tư, chàng nhìn nàng thật tỉ mỉ. Sau đó, chàng hỏi bằng một giọng nghi ngờ:

- Lúc đó, bệnh viện không hề điều tra về lai lịch của em chẳng? Chuyện đó xảy ra đã bao nhiêu năm rồi

Lưng nàng bắt đầu dựng đứng lên, đôi mắt nàng trầm lại mang một nét "vũ trang" lấy mình:

- Tốt nhất là abg đừng hỏi thêm nữa, em không hề muốn nhắc đến thân thể của em, vì đó là một chuyện vô cùng tàn nhẫn đối với em. Từ lúc em vào trung học, em đã mang một mặc cảm tự ti vô cùng nghiêm trọng, lúc nào cũng cảm thấy mình không bằng ai, vì chuyện này, em đã được trị liệu tâm lý trong một thời gian rất lâu. Để em nói cho anh nghe, Triển Mộc Nguyên, đây không phải là chuyện đùa chơi. Em không hề có vị hôn phu, em không hề

có một người bạn trai, chỉ tại vì em không muốn đối diện với sự thật đó. Bây giờ, anh biết rồi, anh có thể rút lui, từ đây về sau, anh đừng nên dính vào em nữa! em sẽ không trách, cũng sẽ không hận anh ...

- Dừng lại! ...

Chàng ngăn không cho nàng nói nữa, hơi thở chàng thật nặng nề, ánh mắt chàng nhìn nàng sáng long lanh, đôi mắt chàng đảo một vòng thật sâu, thật tỉ mỉ trên gương mặt trắng tinh khôi của nàng, sau đó, chàng nói bằng một giọng trầm thấp nhưng rõ ràng:

- ... Anh đã từng nói lâu rồi, anh sẽ vì "câu đố" này mà sống, bây giờ, anh hiểu rồi, anh hiểu tất cả rồi! ...

Chàng kéo nàng vào trước lồng ngực mình:

- ... Khiết Linh, em là câu đố hay không là câu đố, với anh, không có gì khác biệt cả. Điều quan trọng là chính bản thân em, chứ không phải là gia thế của em! Khiết Linh ... em đã đánh giá anh quá thấp.

Chàng lại thở ra một hơi dài, đôi mắt chàng lại nồng cháy ánh lửa say sưa, cuồng nhiệt.

Nàng nhìn chàng, thụt lui lại một bước.

- Thật không? Đừng nên để tình cảm bùng bột nhất thời che mờ đi tầm nhìn của anh, làm quay cuồng đầu óc anh. Anh có biết, phía đằng sau "câu đố", có thể chứa đựng rất nhiều sự thật phũ phàng, tàn nhẫn. Và một ngày nào đó, có thể những sự thật đó sẽ bị vạch trần ra ngay trước mặt chúng ta ... ồ, ồ ...

Nàng thụt lùi liên tiếp hai bước nữa, quay đầu đi chỗ khác, nói cuống quýt:

- ... Anh đi đi! Triền Mộc Nguyên! anh đi đi! Xin anh hãy đi đi! Đừng nên đến đây làm phiền em nữa! Xin anh, van anh! Anh đi đi, đi mau lên! Hãy để cho em sống yên đời sống của em ...

Chàng bước từng bước dài đến bên nàng, dùng sức kéo nàng vào lòng mình, nói gần giọng:

- Nghe đây, Khiết Linh! Nếu có một ngày nào đó, mà anh khinh khi em, chỉ vì thân thể của em, thì anh sẽ bị trời đánh chết đi! Anh sẽ bị đày xuống mười tám tầng địa ngục!

- Khoan đã!

Nàng kêu lên, lật cổ áo ra, để chàng nhìn thấy vết sẹo trên vai nàng, những vết sẹo đó, vì đã lâu năm, lại được trị liệu bằng những phương pháp ngoại khoa tối tân nhất lúc bấy giờ, do đó, không thấy đáng sợ. Chỉ có điều, da chỗ đó vẫn có những lằn nhăn chằng chịt, dấu sẹo nhìn thấy vẫn tương đối rõ ràng. Gương mặt chàng trắng bệch ra, nhìn trừng trừng vào vết sẹo đó. Chàng hỏi:

- Đây là gì?

- Vết phỏng. Nghe nói khi người ta nhặt được em, mái tóc em đã bị cháy gần hết rồi, mọi người đoán rằng em đã bị hành hạ, ngược đãi Trên cổ em cho đến bây giờ vẫn còn sẹo, vì vậy mà em vẫn thường dùng khăn choàng cổ để che lại, ngay cả mùa hè, em cũng dùng khăn choàng cổ ...

Chàng kêu lên nho nhỏ:

- Ô! Tội nghiệp Khiết Linh! Tội nghiệp Khiết Linh của anh!

Sau đó, đôi môi chàng đặt nhẹ lên vết sẹo đó. Cả người nàng chấn động, nàng run rẩy nói:

- Anh có muốn hối hận, thì vẫn còn kịp. Đừng nên để cho cái "câu đố" của em làm ô uế đời anh ... em sợ lắm! Anh có biết không? Em sợ đến chết đi được, anh có biết không? Nếu như anh không chịu rút lui, nếu như anh còn theo níu kéo em mãi như thế này ... em sẽ ... em sẽ ...

Nàng bắt đầu khóc thút thít:

- ... Em sẽ ... em sẽ yêu anh cho mà xem!

Đôi môi chàng từ vết sẹo trên vai nàng, dờn thật nhanh lên đôi môi, ngăn đi sự run rẩy, ngăn đi sự sợ hãi của nàng và cũng ngăn đi cái mặc cảm tự ti trong nàng. Nước mắt của nàng bắt đầu chảy vào miệng của cả hai người, vị mặn mặn pha lẫn ngọt ngào Chàng dùng đôi tay ôm vòng ngang eo nàng và lưng nàng, đôi môi chàng quay quắt,

thiết tha trên môi nàng. Đầu óc nàng bắt đầu cảm thấy quay cuồng, tư tưởng nàng bắt đầu rối loạn, hơi thở nàng bắt đầu cuống quýt ... nàng không còn suy nghĩ được nữa, không còn phân tích được nữa, mà chỉ tựa thật sát vào chàng, để mặc cho đôi vòng tay của mình, ôm xiết lấy cổ chàng.

oOo

Phía bên trong, Bảo Quyên lặng lẽ khép cánh cửa phòng đang mở hé hé, quay người lại, nàng chăm chú nhìn Tần Phi, ánh mắt nàng long lanh ngấn lệ:

- Tần Phi, thế giới này vẫn còn dễ thương quá chứ, phải không anh?

Tần Phi mỉm cười nhìn nàng chăm chú.

- Ồ! ...

Nàng kêu lên một tiếng nho nhỏ, nòng nân, không dừng

được vòng tay ôm choàng lấy chàng, say đắm hôn chàng:

- ... Em yêu anh ...

Nàng thì thầm:

- ... Em yêu anh ...

Chàng nói:

- Bảo Quyên, anh phát hiện ra rằng em cũng hơi ngổ lẫm đấy!

Nói xong, chàng cũng không dừng được, cúi đầu xuống, nồng nàn hưởng ứng nụ hôn say đắm ngọt ngào của nàng.

oOo

Trong cùng một thời gian, nhà trong nhà ngoài, cả hai cặp đều ôm nhau, hôn nhau, mãi đến khi thằng bé Trung Trung

tỉnh dậy mở cửa phòng, miệng nó la lên bô lô ba la như thể vô cùng kinh ngạc:

- Sáng hôm nay sao mà kỳ quá vậy! Người nào cũng kỳ quá vậy! Dì Khiết Linh đang thơm thơm, mẹ cũng đang thơm thơm, ba cũng đang thơm thơm, cả chú Nguyên cũng đang thơm thơm ...

- Trời ạ!

Bảo Quyên kêu lên, chạy ra ngoài chụp ngay lấy thằng bé Trung Trung, dùng tay bịt miệng nó lại, kéo trở về phòng của nó.

Tần Phi tựa người vào tường, ngẩng đầu nhìn lên phía ngoài xa xa của cửa sổ.

Vàng thái dương buổi sáng đang nhẹ nhàng nhanh chóng dâng lên, từng tia nắng chói chang của buổi ban mai xuyên qua những tầng mây trắng chiếu rọi ánh sáng chan hòa cả bầu trời rộng.

QUYỀN DAO

Thiên đường rực lửa

Phần II : Khiết Linh

Chương 16

Đến tháng mười hai, truyện ngắn đầu tay "Thiên Đường" của Khiết Linh được đăng trên tờ tạp chí văn học nổi tiếng thời bấy giờ. Đồng thời, ông chủ bút của tờ tạp chí viết cho nàng một lá thư, nội dung là hy vọng sẽ nhận được bài vở của nàng thường xuyên, cho dù là số chữ nhiều hay ít, đều liệt kê vào bản thảo được "ưu tiên chọn lựa". Tại vì, ông chủ bút viết như thế này:

- Rất nhiều năm nay, chúng tôi đang tìm kiếm một nhà văn tài hoa, bây giờ, chúng tôi cảm thấy hình như chúng tôi đã tìm ra!

Niềm vui của Khiết Linh gần như vô tận. Nàng đem thư và tạp chí đến cho Tần Phi và Bảo Quyên xem, nàng nói bằng một giọng vui vẻ:

- Anh chị biết không? Em sẽ nhận được một khoảng nhuận bút, đó mới chỉ là khởi điểm, về sau, từ từ em sẽ có thể tự nuôi lấy mình được rồi Tần Phi, bao nhiêu năm nay, để cho anh chị nuôi em, anh chị cũng biết là em cảm thấy áy náy bao nhiêu!

Bảo Quyên nói:

- Thôi được rồi cô, mới vừa có một bài báo được đăng, là đã đắc ý, rồi tính toán tiền bạc với anh chị nữa hả? Như vậy, bao nhiêu năm nay, mỗi ngày em phụ với anh chị lo cho hai đứa nhỏ, mỗi buổi tối lại phụ làm y tá kiêm thư ký không công, có phải em định đòi anh chị trả lương không?

- Mỗi tháng chị đều cho em tiền để xài vặt mà! Em biết chị còn len lén nhét thêm tiền vào ví em! Lúc nào chị cũng để em sống như là một cô gái con nhà giàu!

- Như vậy cũng không thấm vào đâu so với tiền lương, để chị tính cho em xem, cô Châu và cô Trân chỉ làm mỗi đêm có sáu tiếng đồng hồ, tiền lương mỗi người một tháng phải là mười năm ngàn ...

- Mấy cô đó có bằng y tá mà ...

- ê, ệ..

Tần Phi vừa cười vừa la lên, chàng cố ý làm mặt nghiêm, bàn tay nắm chặt quyển tạp chí:

- ... Hai cô là hai người đàn bà phàm phu tục tử, làm cho anh cảm thấy bức quá đi thôi Vào lúc này mà hai cô tính toán nợ nần sao Um sùm quá làm cho anh không định tâm được mà đọc truyện! Đừng la nữa được không? Để cho anh đọc xong truyện đã.

Bảo Quyên nheo nheo mắt cười với Khiết Linh, nàng thật sự im lặng không nói nữa

Tần Phi đọc truyện ngắn "Thiên Đường" một cách thật chăm chú, câu chuyện kể rất đơn giản, nói về một cô gái nhỏ, từ khi còn bé đã mang đủ chứng bệnh ngặt nghèo, suốt ngày chỉ có thể nằm trong bệnh viện, lúc nào cô cũng cảm thấy hình như mình sắp chết, và sau khi chết, cô sẽ được vào thiên đường. Cô không biết màu sắc của thiên

đường. Vì vậy cô vẫn thường hay tưởng tượng: thiên đường có màu trắng, vì màu trắng là màu tinh khiết nhất; là màu xanh, vì màu xanh là màu của da trời; là màu đỏ, vì màu đỏ rực rỡ nhất; là màu tím, vì màu tím là màu lãng mạn nhất ... Sau đó, cô lại tưởng tượng là thiên đường có đủ màu sắc, như chiếc cầu vồng, có đủ màu sắc sặc sỡ, xinh tươi, gần như tất cả các màu sắc mà cô tưởng tượng, đều nằm trong đó. Sau đó, có một ngày, với sự lo lắng tận tình của cha mẹ, người thân và bác sĩ - trong câu chuyện có một bác sĩ thật là tốt bụng - bệnh tình của cô rồi cũng thuyên giảm, và cái khoảnh khắc khi chân cô đã có được cảm giác, đã có thể phản ứng cô đã mừng đến rơi lệ. Cô kêu lên:

- Rút cuộc, tôi cũng đã biết được màu sắc của thiên đường rồi, nó trong suốt như pha lê! thì ra tôi vẫn đang sống ở trong thiên đường đấy thôi! Chỉ tại vì nó trong suốt nên tôi không thấy được nó!

Bài này chỉ có thể xem như là một đoạn văn ngắn, thế nhưng, ngòi bút của Khiết Linh diễn tả thật sống động và đầy tình cảm, miêu tả tâm tình của cb thật tỉ mỉ và chân thật, tả cảnh bệnh viện như một bức họa sống động trước

mặt, vì vậy, nó có một sức mạnh làm cho người đọc xúc động khôn cùng. Tần Phi đọc xong, chàng buông tờ tạp chí xuống, nhìn thấy Khiết Linh đang đứng đó nhìn chàng, gương mặt hiện đầy nét chờ đợi một lời khích lệ. Chàng gằn giọng ho thật mạnh một tiếng đứng lên nói:

- Nói với cậu em nhà họ Triền, tối nay anh đãi cả nhà đi ăn beefsteak, anh sẽ về nhà sớm hơn mọi ngày, nếu như hấn có giờ dạy, bảo hấn đổi giờ, không được đến trễ. Còn như phòng mạch tối nay, đóng cửa một bữa, chúng ta phải ăn mừng mới được! Không phải gia đình nào cũng xuất hiện một nhà văn đâu! ...

Chàng khoác chiếc áo ngoài vào, chuẩn bị đi làm, quay đầu lại, chàng nhìn Khiết Linh chăm chú:

- Anh hãnh diện vì em, Khiết Linh! Nếu như từ đây về sau em không cố gắng viết, thì đúng là em đã lãng phí thiên tài của mình đó! Cái truyện ngắn này của em làm anh thật cảm động!

Gương mặt của Khiết Linh sáng rực như có hào quang chiếu vào

Khi Tần Phi và Bảo Quyên đã đi làm, Khiết Linh ngã nhào lên ghế salon trong phòng khách, đẩy quyển tạp chí lên trên mặt, nằm ở đó không một cử động. Chị Tư người làm tưởng rằng nàng ngủ, nên khi dọn dẹp cũng rón rén, nhẹ nhàng sợ làm nàng thức giấc. Nàng cứ nằm như thế cho đến trưa, khi thằng bé Trung Trung và San San tan học trở về. Trung Trung vừa vào đến phòng khách, đã nhào ngay đến bên Khiết Linh, kéo phăng quyển tạp chí đẩy trên mặt nàng xuống, miệng la toáng lên:

- Dì Khiết Linh, không có ai đắp sách mà ngủ! Phải đắp mền mà ngủ mới đúng! ...

Thằng bé đột nhiên ngó người ra, quay đầu lại la lên tìm viện binh:

- ... San San! Dì Khiết Linh khóc rồi! Dì Tư! có phải dì chọc cho dì Khiết Linh khóc không? Con không có chọc à nha! Con thề là con không có chọc dì Khiết Linh đâu nhá!

Khiết Linh vội vàng ngồi dậy, ôm cả San San và Trung Trung vào lòng, mỗi bên một đứa Nàng rưng rưng lệ, thế

nhưng, miệng nàng lại cười tươi như hoa nở, nói:

- Không, không, dì Khiết Linh không có khóc, dì Khiết Linh vui quá đó thôi! ...

Nàng hôn hết đũa này tới đũa kia, miệng không ngừng lẩm bẩm:

- ... Thiên đường! Thiên đường! Thiên đường!

Cái tật hay hỏi của Trung Trung lại nổi lên:

- Thiên đường là gì vậy

San San trả lời:

- Thiên đường là chỗ ở của thần tiên đó, thẳng ngố!

Đúng vậy, thiên đường là chỗ ở của thần tiên, trái tim của Khiết Linh đang nở nhịp hoan ca: Thiên đường, thiên đường, thiên đường, thiên đường. Thiên đường ở ngay tầm tay, thiên đường ở ngay bên chân, thiên đường ở ngay trên đầu, thiên đường đang vây kín bốn bề, thiên

đường là một phiến trong suốt, không lẫn ranh, không biên giới; thiên đường, thiên đường, thiên đường.

oOo

Khoảng thời gian đó, mỗi người đều đông đầy những hoan lạc mới, mỗi người đều đông đầy những hạnh phúc vô biên. Triển Mộc Nguyên sắp xếp tất cả những giờ dạy học của chàng vào các ngày thứ hai, thứ ba và thứ tư, sau đó, chàng có cả bốn ngày nghỉ liên tiếp trong tuần. Dĩ nhiên, không phải cả bốn ngày đó chàng được rảnh rang, chàng còn phải sửa bài, ra đề thi, dẫn sinh viên đi thực tập ... thế nhưng, cho dù thế nào đi nữa, làm giáo sư Đại học cũng vô cùng nhàn hạ, nhất là cái môn nhiếp ảnh tân văn này lại là môn học không phải bắt sinh viên phải gạo bài hàng tuần để thi. Sau đó, những thời giờ còn lại, chàng đều mong muốn sao mình được ở gần Khiết Linh, từng giây, từng phút, chàng chụp cho nàng vô số ảnh, trong phòng, ngoài trời, toàn thân, bán thân ... chàng say sưa bấm máy, nàng vẫn thường gheo chàng là "phó nhòm ghiền", bởi vì chàng không chỉ chụp cho nàng, lắm lúc chàng loay hoay

cả nửa giờ chỉ để chụp cho được ảnh một con châu chấu, hay một đóa hoa dại bên đường, tuy nhiên, khi bức ảnh được rửa ra, nàng vẫn vui vẻ, hân hoan ngắm nghía những bức ảnh đó, và không tiếc lời khen ngợi chàng.

Khi vợ chồng ông Triên Tường được gặp mặt Khiết Linh, đó là một ngày đầu tháng mười hai Trước đó, vợ chồng ông Tường đã phát hiện ra, trong nhà mình chỗ nào cũng tràn ngập hình ảnh Khiết Linh, lỗ tai của hai ông bà, cũng nghe đầy những chuyện về Khiết Linh.

- Ba mẹ biết không? Hôm nay con và Khiết Linh đi ra ngoại ô, phát hiện ra một cây ngô đồng (một loại cây tương tự như cây vông ở miền trung Việt Nam), rơi lá vàng đầy đất. úi chà! Khiết Linh đem hết tất cả những câu thơ có liên quan đến ngô đồng ra đọc. Nào là: Ngô đồng nhất điệp lạc, thiên hạ cộng tri thụ Nào là: cây ngô đồng năm canh mưa rớt. Nào là: xuân phong đào lý hoa đua nở, thu vũ ngô đồng lá tranh rơi Nào là: ngô đồng cùng với mưa sa, đến hoàng hôn xuống giọt tà nỉ non. úi chà ...

Chàng đi vòng vòng quanh phòng, kêu um xùm lên như là một tên khùng:

- ... Đường thi! Nàng là một quyền Đường thi! Con nhất định phải xuất bản quyền Đường thi đó!

Bà Tường nói:

- Đường thi Mẹ nghĩ là từ đầu con nói sẽ xuất bản một tập ảnh chuyên đề là "nỗi vui kinh ngạc" chứ!

Triển Mộc Nguyên nói vô cùng nghiêm trang:

- Đúng là Đường thi, mà cũng là nỗi vui kinh ngạc, thực sự ra, Khiết Linh là một cô gái vô cùng kỳ lạ, nàng là hiện thân của nét cổ điển và hiện đại, con có thể chụp cho nàng một tập ảnh chuyên đề lấy tên là Đường thi, mà cũng có thể chụp cho nàng một tập chuyên đề "Vượt thoát" ...

ông Tường không hiểu:

- Tên gì?

- Vượt thoát ...

Mộc Nguyên nói bằng một giọng say sưa, hình như Khiết Linh đang tung mình bay lên vượt thoát trước mặt chàng:

- ... Con không nói là nhất định phải dùng hai chữ này, con chỉ đưa ra thí dụ. ý con muốn nói là Khiết Linh là một người đa diện, đa tài Chỉ dùng một chữ "diệu" cũng được, hoặc là chỉ dùng một chữ "tĩnh" cũng được, hoặc là chỉ dùng một chữ "mong" cũng được, hoặc là chỉ dùng một chữ "sáng" cũng được, hoặc là chỉ dùng một chữ "nhu" cũng được ...

Bà Tường thật sự không kiên nhẫn được nữa:

- Được rồi, được rồi! Vậy thì lúc nào con mới chịu dẫn cô gái vừa sáng, vừa nhu, vừa thuần, vừa tĩnh, vừa cổ điển, vừa hiện đại, vừa vượt thoát, vừa Đường thi của con về nhà cho cha mẹ xem mắt ra sao Chẳng lẽ có một người con gái như thế, con chưa chịu dùng chân lại hay sao Vẫn còn chỉ muốn làm bạn chơi thôi hay sao

Triển Mộc Nguyên giật nảy mình, nghiêm sắc mặt nói:

- Cái gì? Mẹ ơi! Lần này con thật sự bị vương tròng rồi,

Không phải là bạn thông thường đâu, không phải chơi qua đường đâu Con phải cưới nàng, con sắp điên lên vì nàng rồi

Bà mẹ gần như kinh tâm động phách vì lời nói của chàng:

- Mẹ thấy con đã điên lên rồi, chứ ở đó mà còn muốn gì nữa! Như vậy, tại sao con lại sợ dẫn nàng về nhà?

Mộc Nguyên kinh ngạc hỏi:

- Con sợ à?

Bà Tường nhìn con trai một cách hiểu biết:

- Con sợ. Mẹ không biết con sợ điều gì, thế nhưng, quả thật là con đang sợ. Mỗi ngày, con đều tìm cách kéo dài thời gian, tìm đủ mọi lý do, không chịu dẫn nàng về nhà gặp cha mẹ, tại sao

Mộc Nguyên ngơ ngẩn hết một hồi lâu Chàng hỏi bằng một giọng do dự:

- Thật vậy sao

- Đúng vậy!

Mộc Nguyên yên lặng suy nghĩ. Đúng vậy, chàng đang kéo dài thời gian, kéo dài đến độ không thể nào kéo thêm được nữa rồi Nguyên nhân chủ yếu là vì thân thể của Khiết Linh. Chàng vẫn còn do dự, không dám đem sự thật nói cho cha mẹ nghe, chàng có thể khẳng định là mình bắt cần thân thể của Khiết Linh, thế nhưng, chàng không dám bảo đảm là cha mẹ chàng cũng bắt cần chuyện đó. Một cô gái có lai lịch không rõ ràng! Một cô gái không biết có gốc gác như thế nào! Một cô gái bị đốt cháy trọng thương và bị bỏ rơi trước bệnh viện! Nói như thế nào bây giờ? Chàng không dám tưởng tượng phản ứng của cha mẹ. Vào những ngày tháng trước đây, chàng chỉ nói:

- Nàng là con gái của bác sĩ Hà, viện trưởng của bệnh viện xxx! Nàng thích ở nhà Tần Phi! Tính tình nàng rất hợp với vợ chồng Tần Phi..

Vợ chồng ông Tường chấp nhận những lời giải thích như thế đã từ lâu. Dù rằng họ cảm thấy Khiết Linh không ở

chung nhà với cha mẹ, mà ở chung nhà với vợ chồng Tàn Phi, ít nhiều gì cũng có đôi chút kỳ lạ, thế nhưng, cũng không cho rằng đó là một chuyện đáng chú ý. Họ biết rằng bác sĩ Hà đã gần bảy mươi tuổi rồi,, Khiết Linh hiển nhiên phải là con gái út, sự "ngăn cách" thế nào cũng có. Mà nhà họ Hà, một gia đình danh giá biết mấy, nhà họ Triển mà được làm xui với nhà họ Hà, đã đủ hãnh diện để tuyên bố cho bạn bè xa gần biết hết. Mộc Nguyên hiểu cha mẹ rất rõ, chàng sợ nói ra sự thật, sẽ làm cha mẹ chàng hạ thấp giá trị của Khiết Linh. Chàng cũng không dám yêu cầu Khiết Linh, dấu giếm sự thật. Thứ nhất là vì sợ, có một ngày, bí mật sẽ bị bật mí, sau nữa là sợ sự nhạy cảm của Khiết Linh. Chàng biết rất rõ một điều, cho dù Khiết Linh có một bề ngoài yếu đuối, thế nhưng, nàng có một trái tim vô cùng nhạy cảm! Lúc đầu vì sợ chàng khinh khi thân thể của nàng, nên nàng đã bày ra trò "vị hôn phu" này nọ để trốn lánh chàng, như vậy, dĩ nhiên là nàng cũng sợ bị cha mẹ chàng khinh khi!

Thế là, sau nhiều lần đắn đo suy nghĩ, nhiều lần do dự, cuối cùng Triển Mộc Nguyên vẫn chọn con đường nói rõ sự thật cho cha mẹ chàng biết. Trước khi Khiết Linh đến viếng nhà họ Triển, chàng đem tất cả mọi chuyện nói hết.

Nói xong, trước khi đầu óc vợ chồng ông Triển Tường đủ tỉnh táo để phân tích vấn đề, chàng thấy ngay một trái bom ra giữa nhà:

- Thân thể của Khiết Linh rất là tội nghiệp, con không muốn nàng chịu thêm bất cứ một thiệt thòi gì khi đến nhà của mình. Dù sao, thì con cũng đã khẳng định một điều, nếu không cưới nàng thì con sẽ không cưới một ai khác. Nếu như nàng có thể được sự yêu thích của cha mẹ, con sẽ rất vui vẻ mà dẫn nàng về đây, nếu như nàng phải chịu những sự chất vấn, tra hỏi, con không muốn mạo hiểm! Thà rằng con không cho cha mẹ gặp mặt nàng, cũng không thể nào chịu nổi chuyện phải mất nàng.

Vợ chồng ông Tường đưa mắt nhìn nhau, đối với họ mà nói, điều này thật sự quả là bất ngờ, một chuyện quá bất ngờ. Và sự kiên quyết đến độ bất cần mọi sự của Triển Mộc Nguyên, càng làm họ cảm thấy kinh sợ và hoang mang, không chỉ kinh sợ và hoang mang, mà còn có cả cái cảm giác phật ý và đau lòng. Đó là một yêu sách, Mộc Nguyên đang thông báo cho họ biết, và ý nghĩa của lời thông báo đó rất rõ ràng, nó đồng nghĩa với câu này: "cho dù ông bà có thích hay không thích Khiết Linh, không

được làm tổn thương đến nàng, nếu không, ông bà sẽ mất đi thẳng con trai!".

Triển Tường đã từng đi du học ở âu châu, bà Tường cũng đã từng đi du học ở Mỹ, hai vợ chồng đều tự nhận làm có quan niệm cởi mở. Đối với vấn đề này, phản ứng đầu tiên của họ là "chấn động". Đến khi "chấn động" qua đi, ông Tường đã nói với con trai những câu thành khẩn như thế này:

- Tất cả những đứa con bị bỏ rơi, phía sau lưng đều có những câu chuyện không thể nào nói được cho người khác biết, thí dụ như con ngoại hôn, hoặc con của những cô gái ăn sương, hoặc con nhà nghèo nuôi không nổi. Chúng ta không biết sự xuất thân của Khiết Linh như thế nào, cũng không biết câu chuyện phía sau lưng nàng ra sao. Nếu như suy luận theo con đường tốt đẹp nhất, nàng xuất thân từ một gia đình nghèo khó, vì rủi ro bị cháy, cha mẹ không tiền chạy chữa, nên đem bỏ trước bệnh viện, hy vọng sẽ có người cứu sống, điều này cũng cảm bằng như để làm tự sinh tự diệt. Câu chuyện đó, cho dù thế nào đi nữa, cũng có mặt tàn nhẫn của nó. Sinh mà không dưỡng, là tàn nhẫn! Bị thương mà không trị, là tàn nhẫn! Bỏ đi

không lo tới, là tàn nhẫn! Bây giờ, Khiết Linh đã học xong đại học, cha mẹ nàng vẫn không thấy xuất hiện, dù không phải là tàn nhẫn, mà là kỳ lạ! Con yêu Khiết Linh, dĩ nhiên là cha mẹ sẽ cố gắng tiếp nhận Khiết Linh! Thế nhưng, con có bao giờ nghĩ đến chuyện, nếu như có một ngày, bí mật bị bật mí, Khiết Linh ... thí dụ, Khiết Linh là con gái của một người đàn bà phong trần, thì con sẽ nghĩ như thế nào

QUYỀN DAO

Thiên đường rực lửa

Phần II : Khiết Linh

Chương 17

Mùa xuân năm sau, rút cuộc, Triển Mộc Nguyên cũng đã xuất bản một tập nhiếp ảnh chuyên đề cho Khiết Linh. Tập ảnh dày hai trăm năm chục trang, gần hai trăm bức ảnh, đủ loại, đủ kiểu, in trên loại giấy bóng đặc biệt.

Tập ảnh chuyên đề này, đã không lấy tên "Đường thi", cũng chẳng lấy tên "Vượt thoát", con những chữ như "diệu", "nhu", "tĩnh" cũng chẳng được dùng đến, mà chỉ dùng hai chữ "Khiết Linh" làm đề tựa cho tập ảnh.

Lật ra trang thứ nhất là một bức ảnh của Khiết Linh choáng sang hết hai trang giấy. Nàng mặc chiếc váy đầm màu trắng tinh có viền những đóa hoa trắng nhỏ, ngồi trên một chiếc thuyền con màu trắng, trên đầu nàng che cùng màu trắng với những viền hoa trắng ở chung quanh, trong

lòng nàng, dưới chân nàng, bên mình nàng, là từng đóa, từng đóa hoa màu trắng nằm rải rác. Bức tranh này như thơ như họa, như mộng như ảo, như tiên cảnh, như bồng lai vô cùng quyến rũ, thu hút người nhìn. Tựa đề của bức ảnh là "Khiết Linh", phía dưới bức ảnh có một bài thơ nhỏ do chính Triển Mộc Nguyên viết:

- Nàng nói thiên đường là một phiến trong suốt,
Phía trước mặt nàng, ở chung quanh nàng,
Đưa mắt nhìn quanh, không bờ không bến
Nàng không bao giờ biết rằng,
Thiên đường chính là nàng,
Không vương bụi trần, tinh anh trong trắng
Nhân gian trần thế, có một không hai

Khiết Linh vô cùng kinh ngạc, Tần Phi và Bảo Quyên cũng vô cùng kinh ngạc. Tại vì, Triển Mộc Nguyên cứ nói mãi rằng sẽ xuất bản một tập ảnh chuyên đề là "Đường thi" cho Khiết Linh cũng đã hơn nửa năm nay, thế nhưng, họ chưa bao giờ thấy chàng có một hành động cụ thể nào, ai ngờ, tự dưng dùng một cái, quyển "Khiết Linh" được xuất bản, mà mỗi một bức ảnh đều có những bài thơ nhỏ kèm theo, có thơ Đường, thơ Tống, cũng có nhiều bài thơ do

Triển Mộc Nguyên tự chọn hoặc tự viết. Điều này cho thấy, chàng đã bỏ ra nhiều công phu cho tập nhiếp ảnh này từ lâu rồi. Thí dụ có một bức ảnh mà Khiết Linh đem mái tóc dài của mình búi thành một búi tóc hững hờ phía sau gáy, nàng đứng dưới ánh đèn màu làm phong trong phòng chụp, ánh đèn có xanh có đỏ, nàng vẫn mặc một màu trắng tinh, chỉ có điều là y phục của nàng ửng lên dưới ánh đèn, bài thơ đề cho bức ảnh như thế này:

- Búi tóc hững hờ lơ lả
Dung nhan nhè nhẹ điểm trang
Khói ửng sương mờ vây phủ
Em tôi nhan sắc khuynh thành

Một bức ảnh khác chỉ chụp đôi môi của Khiết Linh, đôi môi với những đường nét xinh đẹp và quyến rũ, bài thơ đề bên dưới là:

- Chiều buông nhẹ nét điểm trang
Hương trầm thoảng đến bàng hoàng như mơ
Thanh bình một khúc nên thơ
Môi đào nồng thắm, người tơ tưởng tình

Thêm một bức ảnh khác, Khiết Linh mặc một bộ quần áo bằng tơ mỏng, dưới ánh đèn mờ nhạt, đốt một lò trầm hương, khói từ lò trầm hương quyện lên thoang thoảng, mờ nhạt, mờ lung. Khiết Linh khép hờ đôi mắt, hàng mi cong vút, đen mun hơi cúi xuống, thần sắc trầm tư, yên tĩnh. Bài thơ đề:

- Khói tỏa mờ lung một tác lòng
Trầm hương mong mỗi bóng bên song
Đêm lạnh thấm vào xiêm y mỏng
Trăm ngàn nhung nhớ, vạn niềm mong!

Một tấm ảnh khác Khiết Linh để chân trần, đứng ở bãi biển, gió thổi tung bay mái tóc nàng, quyện lấy góc áo nàng, phía bên trời xa, mây ngũ sắc dăng dăng vằn vỹ, như thể báo trước một màn "gió mưa sắp đến", nàng đứng thẳng người đón gió, hai bàn tay đưa lên như hứng lấy những giọt mưa sa xuống cõi trần, vóc dáng phiêu diêu thoát tục, bài thơ tựa của bức ảnh đề:

- Mưa thân ái trên tay
Mưa mỗi rời trong tóc
Mắt nhớ ai mắt khóc

Tóc nhớ ai tóc dài!

Tuyển tập "Khiết Linh" này, được sắp xếp thật là công phu, in ấn cũng thật khéo léo, tỉ mỉ, mỗi một bức ảnh, đều mang đầy ý thơ, chọn lựa cẩn thận! Đây quả là một quyển tuyển tập mang đầy nỗi kinh ngạc! Một điều đáng nói là, Triển Mộc Nguyên đã lặng lẽ làm mà không tiết lộ một chút bí mật gì cho ai biết. Khi Khiết Linh ôm tuyển tập đó trên tay, nhìn rồi lại nhìn, xem rồi lại xem, nàng bất giác cảm động đến đỏ cả mắt. Nàng vừa lật quyển tập, vừa nhìn Triển Mộc Nguyên, nói:

- Em nào có thật sự đẹp như thế, anh dùng kỹ thuật nhiếp ảnh, chụp ra cho em thấy đẹp như vậy, lại dùng những câu thơ, câu từ hoa mỹ để thêm vào Anh làm cho em cảm thấy xấu hổ vô cùng! em thật sự nào có tốt đẹp như thế đâu, anh đã mỹ hóa em quá sức!

Triển Mộc Nguyên nói:

- Anh không hề mỹ hóa em đâu! Mà chính tự em đã quá xem thường em! Khiết Linh, em có biết không ? Em là một người tuyệt mỹ, không có tí vết!

Khiết Linh nói:

- Không! không! Trên cõi đời này không hề có người nào hoàn toàn tuyệt mỹ, luận điệu của anh làm cho em sợ ...

Mộc Nguyên ôm lấy nàng:

- Có chứ! Trên cõi đời này có chứ! Em là người duy nhất có một không hai! Hoàn toàn! Tuyệt mỹ! Trong trắng! Tinh anh! Đúng vậy, chính là tám chữ này: không vương bụi trần, tinh anh trong trắng. Trong tâm tưởng của anh, em chính là như thế!

Khiết Linh nhìn chàng, không hiểu tại sao, tự dưng nàng rung mình, một nỗi lo sợ như đang dấy lên trong lòng nàng, càng lúc càng lớn dần.

oOo

Tuyển tập "Khiết Linh" vậy mà đã trở thành tuyển tập nhiếp ảnh bán chạy nhất lúc đó, tái bản liên tiếp luôn mấy

lần. Lúc đầu, Triển Mộc Nguyên chỉ định in để "tự mình thưởng thức" và "để làm kỷ niệm", do đó, chàng đã tự xuất tiền túi ra để xuất bản. bây giờ, bán chạy như thế là một điều không ai ngờ trước được, và cũng vì bán chạy, Khiết Linh phát hiện ra rằng, bỗng dưng trong một sớm một chiều, nàng trở thành người nổi tiếng. Tuyển tập dùng tên của Khiết Linh làm tựa, Khiết Linh viết văn cũng dùng tên Khiết Linh làm bút hiệu, vào mùa xuân, Khiết Linh lại vô tình có mấy truyện ngắn được đăng lên báo Hai cái tên "Khiết Linh" được thiên hạ nhanh chóng ghép vào nhau, suy đoán ra là một.

Thế là, thư gửi đến cho nàng nườm nượp, thư xin ảnh, thư xin chữ ký, thư hỏi bài, thư của công ty nhiếp ảnh gửi đến, cuối cùng cả công ty điện ảnh cũng tìm đến mời nàng ký hợp đồng.

Điều này làm cho Khiết Linh vô cùng bất an. Nàng nói với Tần Phi:

- Em gần như không thể thích ứng được với những chuyện này nữa! Anh đoán thử xem chuyện gì đã xảy ra, hôm nay, đăng tạp chí xxx chuyển đến cho em một đồng

thư tình nữa chứ! Em không muốn nổi tiếng, em chỉ muốn là một người vô danh bình thường, những chuyện xảy ra lúc gần đây làm cho em sợ!

Tần Phi nhìn nàng:

- Cả đời em, chuyện gì em cũng sợ! Có thể, em cần phải tiếp nhận cái sự thật là em đã "nổi tiếng". Trên cõi đời này, những người con gái đẹp thật sự rất khó mà không nổi tiếng, thiên tài thật sự cũng khó mà lặng lẽ vô danh. Em kiêm luôn cả hai thứ, làm sao mà không nổi tiếng cho được!

Khiết Linh trừng to đôi mắt nhìn chàng:

- Em thật sự đẹp lắm hay sao Em thật sự có tài hay sao Thật vậy không ?

Tần Phi nói bằng một giọng nghiêm nghị:

- Thật vậy! Khi cả người em bốc khói, đầy lửa lao trên đường phố, anh đã bị nét đẹp của em làm cho chấn động cả người! Khiết Linh, trên cõi đời này rất ít có người trong

lúc thâm thẳm nhất của họ mà vẫn toát ra vẻ đẹp, thể mà, em đã như thế. Anh nghĩ, em thuộc về loại người có nét đẹp "bẩm sinh"!

- Đó có phải là một thứ hạnh phúc không ?

Nàng hỏi bằng một giọng e dè, kinh sợ, giọng nói nàng mang nhiều nét lo sợ hơn là vui mừng:

- ... Em mong rằng em không lấy được cảm tình của người khác vì cái "sắc" của mình!

Tần Phi suy nghĩ một lúc:

- Không nhớ trong một bộ phim ciné nào đó đã nói như thế này, nước mắt phần lớn thoát ra từ những đôi mắt của những người đẹp, những cô gái bình thường thế mà lại hạnh phúc ...

Chàng nhìn nàng cười cười:

- ... Tuy nhiên, em đừng lo! Em không có gì để mà phải oán than hết! Xinh đẹp bao giờ cũng là một ân huệ của

thượng đế, đừng nên bỏ qua ân huệ đó! ...

Chàng cầm tuyển tập nhiếp ảnh lên:

- ... Anh chàng Triền Mộc Nguyên này cũng hay lắm! Hẳn làm rất đẹp, Viết rất hay! Chụp hình cũng tuyệt vời! ...

Chàng nhẹ giọng đọc:

- ... "Nàng không hề biết rằng, nàng chính là thiên đường, không vương bụi trần, tinh anh trong trắng, nhân gian trần thế, có một không hai! " ...

Chàng ngẩng đầu lên nhìn Khiết Linh:

- ... Em không cần phải lo lắng gì hết. Một người đàn ông, nếu như đã xem em là thiên đường, nếu như yêu em đến mức độ đó, hẳn sẽ bất cần bất cứ chuyện gì khác của em đâu!

Khiết Linh vẫn tâm sự trùng trùng:

- Anh thật sự nghĩ như thế sao Anh ấy đã mỹ hóa em quá

đáng rồi, anh không cảm thấy như thế sao

Tần Phi cúi nhìn xuống đất:

- Không cảm thấy lắm!

- Anh xem, anh ấy dùng những chữ nào là ... không vướng bụi trần, nào là ... tinh anh trong trắng ...

Tần Phi ngắt lời nàng:

- Thì em vốn là như thế! Thôi, anh phải đến bệnh viện đây!

Nàng rời khỏi phòng đọc sách của Tần Phi, đi về phòng mình. Suốt cả ngày, nàng đều ở trạng thái nửa vui, nửa buồn, khi bàng hoàng, khi sợ hãi

Hôm đó, Triển Mộc Nguyên đến gặp nàng. Vừa gặp mặt, chàng đã kêu lên ôm tở:

- Không được! Không được! Chúng ta phải làm đám cưới gấp!

Nàng hỏi mà trong lòng cảm thấy kinh tâm táng đờm:

- Sao vậy

- Hôm nay vậy mà có người gọi điện thoại ngay đến nhà anh, chỉ vì cái tên anh có in trên tuyển tập, hắn đã có thể tìm được số điện thoại nhà anh, em xem, hắn bản lĩnh biết bao! Hắn nói muốn tìm Khiết Linh, anh hỏi hắn tìm Khiết Linh để làm gì ? Hắn dám nói là: "Tôi yêu nàng quá! Nàng là do thượng đế tạo ra cho tôi! Xin anh cho tôi biết địa chỉ của nàng, tôi muốn cưới nàng làm vợ!". Em xem, trên cõi đời này, sao lại có những thằng điên như thế! Làm cho anh giận đến độ chút xíu nữa đập nát cái điện thoại rồi!

Nàng không nhịn được tiếng phì cười Triển Mộc Nguyên trừng mắt nhìn nàng, mặt mày hầm hầm:

- Em cười hả ? Như thế mà em cười được hả ? Em đắc ý, phải không ? Anh tức đến độ sắp chết ngất rồi đây! Mấy hôm trước, còn có một thằng điên tìm đến trường anh, hắn nói với anh rằng: "Thưa giáo sư, xin ông làm phước cho tôi xin địa chỉ của Khiết Linh, bây giờ mỗi đêm tôi không thể nào ngủ được, tôi tương tư nàng quá mức, nếu như

không gặp được nàng, thế nào tôi cũng chết mất!" Trời đất ơi! Sao trên cõi đời này lại có nhiều thằng điên đến như vậy! Nếu biết trước thế này, anh thật sự không nên xuất bản tuyển tập để làm gì!

Nàng kéo học tử, lấy ra một xấp thư, thấy cho chàng, nói:

- Anh có muốn xem không ?

- Cái gì vậy

- thư tình chứ gì! của tòa báo và tạp chí chuyển đến đó!

Triển Mộc Nguyên nhảy dựng lên:

- Chậc, chậc, chậc! Thật đúng là "gậy ông đập lưng ông"! Đúng ra là cái gì của mình thì nên đem giấu đi làm của riêng, anh lại làm tài khôn, đem ra khoe hết khắp cùng thiên hạ! Bây giờ, đàn ông khắp thiên hạ đều đã biết có một người con gái tên là Khiết Linh! Một điều kỳ lạ là, chẳng lẽ họ không có bạn gái riêng của họ hay sao Chỉ thấy có mấy tấm hình đã lo đi viết thư tình rồi! Trời ạ! Tại sao trên cõi đời này lại có nhiều thằng đàn ông vô tích sự

đến như thế!

Khiết Linh vừa cười, vừa ôm lấy cổ chàng, nói bằng một giọng an ủi:

- Thôi được rồi, đừng có nhảy dựng lên nữa. Họ viết thư tình của họ, họ có gác mơ riêng của họ, chỉ cần trái tim em chỉ biết có một mình anh là đủ rồi, có phải không ?

Chàng động lòng nhìn nàng:

- Em tuyệt đối không được lung lay, nghe chưa. Những lá thư tình đó, cho dù có viết hay đến mấy đi nữa, cũng đều là đồ bỏ! Em biết không ? Những thứ đó, chỉ toàn là giả dối, gạt người mà thôi! Em biết không ? Những thằng đàn ông đó đều không tin cậy được! Em biết không ? ...

Nàng trả lời thật dịu dàng, cố gắng nhì cười:

- Vâng, em biết, em biết hết!

Chàng lại dằn dò, không biết mệt:

- Những loại người như thế tuyệt đối không thể nào trả lời cho họ được, biết chưa Em mà trả lời một lần, là họ sẽ mãi mãi lằng nhằng không dứt đó! Do đó, đừng nên dây dưa vào, cũng đừng tỏ ra mềm lòng ...

Nàng lại hứa:

- Vâng! Em biết! Em sẽ không bao giờ mềm lòng. Chỉ có điều là phải làm sao với bác sĩ Chung đây

Chàng giật nảy mình:

- Bác sĩ Chung nào nữa

- Bác sĩ Chung là bác sĩ thực tập ở bệnh viện của Tần Phi, anh ấy xem xong tuyển tập, gọi điện thoại đến cho em, anh phải hiểu rằng, em đã quen với bác sĩ Chung lâu rồi Anh ấy nói rằng rất thích những bức ảnh anh chụp em, khen rằng anh là một nhiếp ảnh gia có thiên tài..

Mộc Nguyên gật gật đầu:

- Ờ nhỉ! Tên này nói chuyện có vẻ biết điều đấy ... rồi sau

đó như thế nào

Khiết Linh cố nhin cười:

- Rồi sau đó! Anh ấy nói rằng, anh ấy muốn mời em đi ciné, uống café, đi vũ trường nhảy đầm ...

Triển Mộc Nguyên vội vàng kêu lên:

-Không được! Không được! Tên này miệng mồm như có thoa mỡ, hấn ăn nói khéo léo như thế, chỉ để dụ dỗ em thôi! Em không được nhận lời đi chơi với hấn đâu đấy nhé! Không có chung bình hũ lu gì hết ráo! Em đừng nên nhận lời đi chơi với hấn!

Khiết Linh cười đến cong cả người! Vừa lúc đó, thằng bé Trung Trung vừa tan học về đến nhà, mở toang mấy cánh cửa, thằng bé chạy tuông vào phòng của Khiết Linh, trên vai vẫn còn đeo chiếc cặp nhỏ đi học, miệng la toáng lên rằng:

- Dì Khiết Linh! Dì Khiết Linh!

Khiết Linh vội vàng chụp lấy thằng bé đang chạy tuông vào như đầu xe lửa:

- Cái gì vậy? Chuyện gì vậy?

Thằng bé mặt mày đỏ kè, thở hồng hộc:

- Dì Khiết Linh, hôm nay các thầy cô giáo trong trường đều xem quyền tập hình của dì, con bèn nói rằng đó là dì Khiết Linh của con, sau đó thầy Duy gọi con lại, bảo con dẫn dì Khiết Linh đến trường chơi, thầy sẽ thưởng cho con! ...

Thằng bé nắm lấy chéo áo Khiết Linh giật giật và vùi vùi:

- ... Dì Khiết Linh! Dì phải đi mới được! Dì Khiết Linh, thầy Duy rất tốt, rất đẹp trai, thầy giống như tài tử ciné Tàn Hán ...

- Khắc, khắc, khắc! ...

Triển Mộc Nguyên ho lên mấy tiếng, kéo lấy tay Trung Trung, chàng cuống quýt nói:

- ... Trung Trung, dì Khiết Linh không vào trường con đâu, cũng không gặp thầy Duy gì hết ...

Thằng bé lắc đầu quây quây:

- Không được, không được! Thầy Duy sẽ thưởng cho con ...

Mộc Nguyên nói:

- Không cần thầy Duy thưởng, chú Nguyên sẽ thưởng cho con! Một bộ súng! Có hai cây lặn, có thể đeo bên hông nữa! Được không ?

Trung Trung đảo đôi mắt nhỏ ra chiều suy nghĩ. Mộc Nguyên lại nói:

- Thêm một chiếc phi cơ, một hộp viết màu, một chiếc xe tăng ...

Trung Trung nói:

- Lắc rắc lắc rắc ?

- Được! Lắc rắc lắc rắc! Thêm cà rem nữa! Chú dẫn con đi ăn một châu!

Trung Trung nói:

- Một bộ sách hình hoạt họa!

Mộc Nguyên nhìn thẳng bé:

- Được! Một bộ sách hình hoạt họa! Thằng nhỏ này đúng là bắt chẹt chú nhé! Còn gì nữa! Nói hết đi! Ra giá đi! Chú Nguyên mày sẽ nhận trả hết! Coi như kiếp trước chú thiếu nợ mày vậy!

Khiết Linh lại cười đến không ngồi dậy nổi

oOo

Tập ảnh chuyên đề ra được hai tháng, phản ứng của người xem mới coi như tạm dịu đi. Thế nhưng, âm vang

vẫn còn mãi kéo dài

Đêm đó, Khiết Linh đến nhà họ Triển, cùng thảo luận chuyện đám cưới với ông bà Tường. Bây giờ đã là tháng tư rồi, mùa nghỉ hè trong thoáng chốc đã sắp đến. Triển Mộc Nguyên lại cuống lên như kiến bò trên chảo nóng, chàng chỉ muốn lập tức làm đám cưới, lúc nào, chàng cũng sợ Khiết Linh bị người khác cướp mất. Chàng không ngừng thúc hối cha mẹ, vì vậy, ông bà Tường đã lễ phép đến thăm cha nuôi của Khiết Linh, bác sĩ Hà, cựu viện trưởng bệnh viện xxx, lại chính thức đến thăm vợ chồng Tần Phi, mọi người thương lượng và cùng đồng ý định ngày cưới vào cuối tháng sáu

Đêm đó, Khiết Linh đến nhà họ Triển, mọi chuyện lại được thảo luận một cách cụ thể hơn, phòng tân hôn ở nhà họ Triển, ngày chính thức cũng đã chọn, lật lịch Tam Tông Miếu mà chọn cho được ngày hoàng đạo, tuy rằng vợ chồng ông Tường đều không mê tín, thế nhưng, những việc "truyền thống" như thế vẫn không thể miễn. Ngày được định là hai mươi lăm tháng sáu. Đưa tay lên đếm, thì chỉ còn hai tháng nữa mà thôi. Trong vòng một tháng, phải tân trang phòng mới, phải in thiệp cưới, phải may quần áo,

phải liệt kê danh sách khách mời, phải mua nhẫn cưới ...
biết bao nhiêu là chuyện phải làm, do đó, mọi người đều
có vẻ cuống quýt lên, dĩ nhiên cũng mang đầy niềm vui
phấn khởi

Từ nhà họ Triển ra về, màu đêm rất sáng, vàng trắng vừa
tròn, vừa to vằng vặc trên bầu trời, tất cả đều như báo
hiệu điềm lành. Triển Mộc Nguyên vô cùng phấn khởi,
chàng nắm lấy tay Khiết Linh nói:

- Chúng ta đi bộ, em nhé, được không ?

Khiết Linh cười vui:

- Được! như vậy anh đã chuẩn bị để đi bộ trở về nhà anh à
?

- Không, dĩ nhiên là em phải đưa anh trở về nhà của anh
chứ!

- Rồi anh đưa em trở về nhà em ?

- Đúng vậy!

- Rồi cả hai chúng ta cứ đưa đi đưa lại tới sáng hả ?

Mộc Nguyên nói:

- Bởi vậy mình mới phải làm đám cưới! Cái tiện lợi nhất của đám cưới là yêu nhau thuận tiện một chút! Không phải đợi điện thoại, không phải hẹn hò nhau, không phải đưa nhau về, không phải bị thằng bé Trung Trung bắt chẹt! ...

Chàng nghiêng răng, nghiêng lợi:

- ... Đám cưới xong rồi, chuyện đầu tiên là phải lôi thằng bé đó ra, đá cho nó mấy cái vào đấy!

Khiết Linh lại cười! Lúc gần đâu, nàng thật dễ cười! Ngày đã định rồi, mọi chuyện coi như đã định rồi! Nàng đã tin tưởng rằng phía trước mặt mình là một quãng đường dài hạnh phúc đang chờ đợi! Mọi sự bắt đầu mới! Một đoạn đời mới mẻ của kiếp nhân sinh!

Hai người tay trong tay, đi với nhau trên đường dành riêng cho khách bộ hành. Đêm đã khuya, người đi đường không

còn nhiều, xe cộ cũng đã thừa thớt. Đèn đường chiếu ánh sáng dịu dàng xuống mặt lộ, đêm đầu mùa hè, gió thật mát mẻ và nhẹ nhàng. Trăng thật sáng, ánh trăng bàng bạc trong như nước. Tay trong tay, nắm chặt nhau, chân đều nhịp, cả hai say sưa trong tình yêu ngọt ngào, thấm thiết.

Ngay lúc đó, trên đường, có một ông già, áo quần lam lũ, hình như đã đi theo họ hết một đoạn đường. Lúc đầu, Khiết Linh không hề chú ý đến, sau đó, hình như nàng có cái cảm giác bị theo dõi, nàng hơi quay đầu ngó nhìn, trong lòng cảm thấy bất an, ông già đó có chiếc đầu hói, lưng cong khòm xuống, mặc chiếc áo vải màu xanh dơ dáy, ông ta đứng cúi đầu, miệng lẩm bẩm thì thầm điều gì đó ... Dưới màn đêm của bóng cây và góc phố, không thể nhìn thấy được gương mặt của ông ta, thế nhưng, tướng đi, vóc dáng và cái bóng của ông ta, lại như có vẻ vô cùng quen thuộc, hình như đã gặp nhiều lần ở đâu rồi

- Đừng để ý đến ông ta! ...

Mộc Nguyên nói, chàng cũng đã chú ý đến ông già đó rồi:

- Chắc là một lão già say rượu đó thôi!

Khiết Linh hơi run rẩy, Mộc Nguyên hỏi:

- Sao vậy Em lạnh à ?

Khiết Linh trả lời:

- Vâng, gió đột nhiên như lạnh đi!

- Khoác cái áo này của anh!

Chàng định cởi cái áo khoác ngoài của mình, nàng vội vàng ngăn lại:

- Không, không! em không lạnh quá đâu!

- Vậy sao Thế thì để anh ôm em chặt hơn một chút!

Chàng dùng vòng tay ôm choàng ngang eo nàng thật chặt, như muốn truyền hơi ấm sang cho nàng.

Hai người tiếp tục đi về phía trước. Ngay lúc đó, ông già say rượu hơi lảo đảo, hình như có cái gì vướng chân ông

ta, ông ta loạng choạng bổ nhào về Khiết Linh. Triển Mộc Nguyên vội vàng ôm lấy Khiết Linh tránh đi, một mùi rượu nồng nặc xen lẫn với mùi mồ hôi chua và tanh tưởi xông thẳng lên mũi họ, Khiết Linh liên tiếp thụt lùi thêm mấy bước.

Hành động đó, hình như làm cho ông già say rượu bị kích thích, ông ta đưa tay về phía họ, xin tiền:

- Cô cậu ăn sung mặc sướng, làm ơn giúp cho già này! ...

ông ta nói bằng một giọng hàm hồ, trong miệng hình như đang ngậm gì đó, giọng nói không rõ:

- ... Tôi chỉ muốn mua một chai rượu uống! Tôi ... chỉ muốn mua một chai rượu..

Mộc Nguyên móc trong túi ra một tờ giấy bạc, cuống quýt quẳng cho ông ta, chàng kéo Khiết Linh đi vội vàng thật nhanh về phía trước. Tờ giấy bạc bị gió thổi bay là là trên mặt đất, ông già say rượu loạng choạng, hối hả rượt theo, miệng vẫn lẩm bẩm gì đó, có ca có kệ. Mộc Nguyên nói bằng một giọng bức bối:

- Thật là kỳ lạ. Loại người như thế này, tại sao không bị đưa vào trại tể bần cho rồi Sao mà để họ đi lang thang ngoài đường xin tiền như thế ?

Khiết Linh im lặng, bàn tay nàng đột nhiên lạnh như băng.

- Em thật sự lạnh rồi đó!

Mộc Nguyên cởi chiếc áo khoác ngoài của mình, khoác lên cho nàng, lần này nàng không phản đối

Bọn họ tiếp tục đi Khiết Linh lặng lẽ quay đầu nhìn, ông già kia vẫn như một bóng ma lẻo đẽo đi theo họ. Khiết Linh cảm thấy một luồng hơi lạnh, đang từ nơi tận cùng của trái tim nàng, buốt thẳng ra phía sau gáy, nàng bất giác co ro chui rúc vào lòng của Mộc Nguyên, như muốn tìm sự che chở ở chàng.

Mộc Nguyên tế nhị hỏi:

- Thằng cha say rượu đó làm em sợ phải không ? Thôi, chúng ta kêu xe về vậy!

Chàng đưa tay vẫy một chiếc taxi

Bọn họ chui vào chiếc taxi, trong cái khoảnh khắc trước khi lên xe, Khiết Linh vẫn còn quay đầu lại nhìn, thằng cha say rượu kia đang đứng tựa vào tường, lưng hắn không còn cong nữa, hai con mắt hắn nhìn nàng trừng trừng, trong đó phát ra ánh sáng âm u, như ma quỷ. Nàng hít một hơi dài, lập tức chui vào xe Trong cơn hoảng hốt, có một bóng ma chớp chờn nào đó thật xa xưa của ký ức lại trở về.

QUỲNH DAO

Thiên đường rực lửa

Phần II : Khiết Linh

Chương 18

Khiết Linh về đến nhà đã hơn mười hai giờ.

Cảm giác bốc đồng đầu tiên của nàng là, muốn tức khắc đem tất cả những lo sợ, ưu tư của tối nay nói hết cho Tần Phi và Bảo Quyên nghe. Thế nhưng, vừa vào đến nhà, nàng thấy cả nhà vắng im, lặng lẽ. Tần Phi và Bảo Quyên đều đã đi ngủ, phòng ngủ của hai người không thấy có ánh đèn. Nàng nghĩ đến hai hôm nay, không có ngày nào nàng ở lại phòng mạch phụ làm việc, lại không hề phụ trông coi hai đứa bé đi ngủ vào buổi tối, trong lòng nàng đã cảm thấy đôi chút áy náy, bây giờ, lại vì một chút "ảo giác" của mình, mà lại dựng hai vợ chồng Tần Phi dậy, làm mất giấc ngủ của họ, thì thật là có lỗi vô cùng.

Nàng đi vào phòng của mình, mở đèn sáng lên, không khí

trong phòng thật ấm áp, yên tĩnh và thanh lặng hiền hòa, lập tức bao trùm lấy nàng. Nàng đưa mắt nhìn chung quanh, chậu hoa đỗ quyên đã hé nụ rực rỡ, chiếc đèn nhỏ trên bàn học, có chụp đèn bằng ren trắng dịu dàng, ánh sáng chiếu rọi bên dưới sáng láng và vui tươi. Trong căn phòng này, thật sự không thể tìm thấy một chút bóng dáng âm u, ma quỷ nào hết. Nàng nghĩ đến ông già bên vệ đường ban nãy, đột nhiên cảm thấy vô cùng không thật, đó chỉ là ông già say rượu lưu lạc bên đường mà thôi! Nàng đứng nhìn mình trong gương, đôi mắt sáng ngời, mái tóc đen mun, thân hình thon thả, gò má ửng hồng ... Một người mới hoàn toàn. Một cô dâu mới của tháng sáu! Không, không có ma trời, không có quỷ ám, không có bóng tối âm u ... tất cả chẳng qua chỉ là ảo giác của nàng.

Thế là nàng bỏ qua tất cả những mối lo sợ đó.

Sáng hôm sau, ánh sáng tung bừng chiếu rọi vào phòng. Tất cả những sự việc xảy ra tối qua lại càng không thật, Như thường lệ, cô bé San San lại chạy vào phòng cho nàng chải tóc và thắt bím, thằng bé Trung Trung lại chạy vào kiễng gót chân đòi nàng mang giày hộ, chị Tư chạy lui, tới khắp nhà bắt hai đứa bé ăn sáng, miêng bô lô ba la hét

lên:

- Ở đó mà đày dì Khiết Linh đi! Tới tháng sáu này, dì Khiết Linh đi lấy chồng rồi! Coi coi hai đứa mày sẽ làm thế nào!

...

Trên bàn ăn sáng, Trung Trung và San San lại cãi nhau
chí chọe Trung Trung nói:

- Dì Khiết Linh, dì Tư nói dì sắp vu quy rồi, mà vu quy là gì vậy

San San vọt miệng:

- Vu quy là làm đám cưới với chú Nguyên, đồ ngốc! Đám cưới xong rồi, là dì Khiết Linh dọn về ở nhà chú Nguyên, không ở nhà tụi mình nữa!

Trung Trung lo âu và bồn chồn:

- Như vậy, dì Khiết Linh, dì đừng làm đám cưới với chú Nguyên, dì làm đám cưới với con!

San San lại nói:

- Trung Trung còn nhỏ lắm! còn ngốc lắm!

- Em không nhỏ! Em không nhỏ! Em không nhỏ!

Trung Trung bắt đầu la lên, dùng đũa đánh vào tay chị nó:

- ... Em muốn làm đám cưới với dì Khiết Linh! Em không phải là thằng ngốc! Em là đứa thông minh!

San San cũng la lên:

- O! Cái thằng này, sao lại đánh người tử uí da, đau quá!
Mày là thằng ngốc! mày chính là thằng ngốc!

- Em là đứa thông minh! Em là đứa thông minh! ...

Trung Trung ngoan cố la lên, đồng thời dùng sức kéo thật mạnh bím tóc của San San. San San đau quá la ồm tỏi lên, đồng thời quay sang réo Khiết Linh cầu cứu

- Dì Khiết Linh! Dì Khiết Linh! Dì coi em Trung Trung kìa!

Dì coi em Trung Trung kìa!

Bảo Quyên la lên:

- Trời ạ! Khiết Linh chưa lấy chồng, chúng nó đã đánh nhau như thế này rồi, đến khi Khiết Linh đi mất, tôi phải làm sao đây

Khiết Linh chạy vội đến bên hai đứa bé, cuống quýt giải thoát bím tóc của San San ra khỏi tay Trung Trung, sau đó, nàng ôm mỗi đứa một bên, hôn lên má chúng và an ủi San San:

- San San, con là con gái lớn rồi, đừng nên tranh với em nhé! Em nó còn nhỏ, nó chưa biết chuyện mà, có phải không ?

Trung Trung vẫn ngoan cố:

- Con biết chuyện mà! con lớn rồi!

Khiết Linh lại an ủi Trung Trung:

- Con lớn rồi, sao lại đi kéo tóc con gái như thế ? Chỉ có con trai còn bé, mới đi đánh con gái!

- Con là con trai lớn rồi!

- Như vậy, thì xin lỗi chị San San đi!

Trung Trung vẫn còn tức tối, thằng bé phụng phịu dẫu môi:

- Nhưng mà ... nhưng mà chị San San mắng con là thằng ngốc! Con không phải là thằng ngốc!

San San chuẩn bị làm hòa:

- Được! Chị nói Trung Trung là đứa thông minh!

Trung Trung cũng dễ dãi, chịu làm hòa ngay, thằng bé đưa tay lên chào theo lối quân đội, miệng nói:

- Được! ... Trung Trung xin lỗi chị San San!

Khiết Linh đưa hai đứa trở về chỗ ngồi, dỗ cho chúng ăn sáng. Bảo Quyên nhìn chúng nó, rồi lại liếc Tần Phi, rồi

mỉm miệng cười thân ái với Khiết Linh. Bàn ăn lại ồn ào náo nhiệt như mọi ngày.

Trong cái không khí thân ái đó, dưới ánh nắng mặt trời của buổi ban mai, Khiết Linh không thể nào tin được rằng thật sự có một thứ ma quỷ nào đó có thể hiện hình, nàng quyết định không nhắc đến chuyện tối hôm qua nữa.

Mấy ngày tiếp theo sau đó, mọi người rất bận rộn. Một Nguyên ngày nào cũng đến chở Khiết Linh đi mua nhẫn cưới, chàng nhất định phải đặt một chiếc nhẫn kim cương ít nhất hai cara làm nhẫn cưới cho nàng, Khiết Linh đã quen giản dị, nàng cho rằng đó là một sự lãng phí không cần thiết, hai người vừa đi viếng mấy tiệm vàng, vừa cãi nhau về chuyện này, cuối cùng, nàng vẫn phải chịu theo Mộc Nguyên, đặt một chiếc nhẫn cưới với một hạt kim cương khoảng hơn hai cara. Còn Bảo Quyên cũng thường nghỉ làm, dẫn Khiết Linh đi lựa chọn vải vóc, để may quần áo mới, nàng nói:

- Dù gì đi nữa, thì anh chị cũng là người đứng ra gả em, không thể nào để cho thiên hạ cười là anh chị keo kiệt không dám tiêu xài với em!

Khiết Linh gần như không thể nào từ chối được với Bảo Uyên. Cho dù nàng nghĩ rằng, may quá nhiều quần áo mới là không cần thiết, thế nhưng, trong thế giới phàm tục của loài người, quan niệm "của hồi môn" rất khó bỏ qua được. Thế là, lúc thì bận chọn đồ trang sức, lúc thì lựa chọn vải vóc, lúc thì bận đo mình để may áo mới ... trong cái không khí bận rộn đó, Khiết Linh gần như quên bẵng đi bóng ma ám ảnh đêm nào

Mãi cho đến một hôm, vào giữa ban ngày. Mộc Nguyên và Khiết Linh từ trong chung cư Tân Nhân đi ra, hai người đang đi về bãi đậu xe Họ chuẩn bị đi chọn vải, đặt may cho Mộc Nguyên bộ đồ veston mặc cho ngày cưới. Mới vừa đi vào bãi đậu xe, Khiết Linh lại nhìn thấy cái "bóng ma ám ảnh" đêm nào. Đó là lúc ban ngày, ánh nắng của buổi ban trưa tràn lan khắp chốn, bất cứ cái gì cũng có thể nhìn thấy rất rõ ràng, không thể nào nói là ảo giác nữa! Tên ác quỷ đó, đứng ngay bên cạnh xe của Mộc Nguyên, đôi mắt mở trừng trừng nhìn họ lên xe. Hắn đứng thật yên lặng, thật bất động. Cho dù thời gian đã mười mấy năm trôi qua, cho dù đầu hắn đã hói đi rất nhiều, cho dù trông hắn vừa dơ bẩn, vừa nhợt nhúa. Thế nhưng, cái ánh mắt thâm

trầm mà nham hiểm đó, cái ánh mắt chứa đựng nhiều nét hăm dọa đó, cái gương mặt sần sùi và ửng đỏ vì men rượu đó, cùng nét hung hãn lưu manh toát ra từ người hấn, vẫn làm cho trái tim của Khiết Linh muốn nhảy ra khỏi lồng ngực. Không phải ảo giác, không phải thần kinh nàng nhạy cảm, người đó - không, tên ác quỷ đó, cho dù hấn có hóa thành tro, tan thành bụi, nàng vẫn có thể nhìn ngay ra hấn, hấn chính là - Lỗ Sâm!

Suốt cả ngày hôm đó, Khiết Linh thần thờ như người mất hồn. Mộc Nguyên thì đang chìm đắm trong niềm vui hoan lạc, chàng không hề chú ý đến cái bóng ma âm u ở bãi đậu xe Thế nhưng, mặt mày Khiết Linh tái mét, hỏi chuyện gì cũng ậm ừ ú ớ, không trả lời đúng câu hỏi, đồng thời hồn để đâu đâu! Điều đó, làm cho Triển Mộc Nguyên cuống quýt lên, chàng không ngừng đưa tay lên trán nàng thăm dò nhiệt độ, cuối cùng, Khiết Linh nói:

- Đưa em về đi! Mộc Nguyên, em nghĩ là em bệnh rồi!

Chàng lập tức lái xe đưa nàng về chung cư Tân Nhân, thế nhưng, sau khi xe ngừng ở bãi đậu, nàng lại không chịu xuống ngay, mà vẫn ngồi trong xe một lúc thật lâu. Làm

cho chàng không khỏi lo sợ, không biết nàng có phải bị mắc chứng "căng thẳng thần kinh" hay không ? Đợi đến khi lên lầu, vào trong nhà, Khiết Linh lập tức chạy ngay vào phòng tắm, nôn thốc nôn tháo, nôn hết tất cả những gì đã ăn trong ngày hôm đó ra ngoài, lúc đó Mộc Nguyên thật sự đã cuống cả người lên, nàng đã bệnh rồi!

Mộc Nguyên định gọi điện thoại cho Tần Phi, Khiết Linh nằm trên giường, sắc mặt nàng trắng bệch như khăn trải giường, nàng ngăn chàng lại, miễn cưỡng nói:

- Chỉ tại em mệt quá độ đó thôi Không sao đâu, em ngủ một giấc là sẽ khỏe lại ngay thôi! Anh về nhà trước đi để cho em ngủ yên giấc, em sẽ khỏe ngay

Chàng nắm lấy tay nàng nói:

- Anh ở đây với em. Anh ở lại đây với em, em cứ ngủ đi, anh ngồi canh chừng, không làm ồn em đâu!

Nàng nói thật buồn bình:

- Không! Anh ở lại đây, em không thể nào ngủ được đâu,

anh về đi, em bảo đảm với anh là em không việc gì! Em chỉ cần có thời gian nghỉ ngơi! Thật mà, anh về nhà đi!

- Nhưng mà ...

Nàng nói bằng một giọng giận dỗi:

- Em muốn anh về nhà! Không phải anh vẫn còn chưa ghi ra danh sách quan khách được mời sao Không phải anh còn phải ra đề thi nữa hay sao Không phải anh còn có rất nhiều bài vở đang chờ chấm nữa hay sao Bây giờ, em nằm nghỉ ở đây, anh về làm cho xong những việc đó, không phải là nhất cử lưỡng tiện hay sao

Chàng đưa tay ra thử thăm dò nhiệt độ nơi trán nàng, nhưng không thấy nóng. Nàng kéo tay chàng xuống:

- An tâm đi, em cũng gần như là một người y tá, cho thuốc, chích thuốc và khám những chứng bệnh thông thường, em đều có thể làm được. Em biết là em cần nghỉ ngơi, em mệt quá đó thôi!

Chàng miễn cưỡng nghe lời nàng, chàng nói:

- Thôi được! Như vậy anh về nhé!

Chàng kéo mền đắp đàng hoàng cho nàng, cúi; người xuống hôn lên môi nàng. đột nhiên, nàng vòng hai tay ôm lấy cổ chàng thật chặt, thật chặt, thì thào vào tai chàng:

- Mộc Nguyên, em yêu anh, em yêu anh nhiều lắm!

Trái tim chàng đập bình bình, bình bình, niềm vui sướng và cảm động tràn ngập cả tâm hồn:

- Anh cũng yêu em, yêu em nhiều lắm!

Chàng nói, và không kiềm được, chàng lại cúi xuống hôn nàng thêm một lần nữa

Nàng nồng nàn hưởng ứng nụ hôn của chàng, nồng nàn đến độ làm cho máu huyết của chàng sôi lên bùng bùng. Chàng ôm lấy nàng say sưa, mê đắm, cảm thấy cái cơ thể dịu dàng ấm áp và mềm mại đầy nữ tính đó của nàng đang run nhẹ nhẹ trong vòng tay mình. Sau đó, nàng đẩy chàng ra, nói:

- Thôi, anh về đi nhé!

Chàng đứng thẳng dậy, trái tim vẫn con đang đập mạnh.
Chàng cúi đầu xuống nhìn nàng, trời ạ, nàng xinh đẹp biết bao! Nàng - cô dâu mới - sắp là của chàng vĩnh viễn!
Chàng thở ra và hít vào từng hơi dài:

- Được, tối nay anh lại đến thăm em. Bây giờ, anh về nhé!

- Vâng, anh về!

Nàng mở mắt, nhìn vào dáng chàng đang đi ra khỏi cửa, khép lại Nàng không hề ngủ, đôi mắt nhìn trừng trừng lên trần nhà, chờ đợi

Mộc Nguyên xuống lầu, ra bãi đậu xe, trong cái khoảnh khắc trước khi chàng bước vào xe, có một bóng người quần áo dơ dáy, đột nhiên không biết từ đâu chui ra, tiến về phía chàng, mùi rượu nồng nặc pha lẫn mùi mồ hôi tanh tưởi xông vô mũi chàng, sau đó, có một bàn tay dơ dáy chìa ra trước mặt chàng:

- Cậu ơi, cho chút đỉnh tiền mua rượu uống! Cho xin chút đỉnh tiền mua rượu uống! Cậu ơi..

Chàng ghê tởm thụt lùi luôn hai bước, đúng rồi, chính là cái thằng cha say rượu này! Thằng cha say rượu đã xuất hiện tối hôm đó và làm cho Khiết Linh sợ! Ngó bộ đây là khu vực làm ăn xin tiền của hắn hay sao! Xã hội nào cũng không tránh khỏi có những loại ký sinh trùng như thế! Chàng đưa mắt nhìn, đôi mắt đỏ ngầu, vẩn đục của hắn, khoe miệng với nước dãi dính nhớp nhúa làm cho chàng lợm giọng, chàng rút nhanh một tờ giấy bạc mười đồng thả cho hắn, sau đó, lẹ làng nhảy lên xe, rồi máy bỏ đi. Chàng không hề để tâm đến thằng cha say rượu đó lâu, càng không hề nghĩ rằng thứ ký sinh trùng đó có một quan hệ với người vợ sắp cưới "trong trắng tinh anh" của mình.

Mười phút sau, Khiết Linh đi xuống bãi đậu xe, Lỗ Sâm đứng dậy từ một góc nhà ẩn khuất, hắn tiến nhanh về phía nàng, đôi con mắt hắn nhìn nàng nham hiểm, độc ác, bàn tay hắn ve vẩy tờ giấy bạc mười đồng mà Mộc Nguyên vừa thả cho hắn ban nãy, hắn nhe miệng ra cười "hí hí", vừa cười vừa nói:

- Tao biết, thế nào mà cũng đến! Hí hí hí! Cái thằng bồ đẹp trai của mày lúc nãy ... hừ hừ! Nó cho tao chỉ có mười đồng! Chỉ có mười đồng, nó nghĩ rằng tao là thằng ăn mày hả ? hừ hừ ...

Khiết Linh thu hết can đảm, hỏi:

- ông muốn gì ? ông muốn gì chứ ? Tôi không hề quen biết ông!

- Mày có quen chứ! Hí hí hí! Tao đến đây để đòi nợ, mười ba năm trước, mày đã làm cho tao phải ngồi tù, bị nhốt hết ba năm rưỡi! Thù này tao phải trả! Tao đến đây để đòi nợ! ...

Hắn móc trong túi ra mấy tờ giấy nhăn nhúm, nhàu nát, Khiết Linh nhìn vào, nàng choáng váng khi thấy đó là vài tờ trong tuyển tập nhiếp ảnh mà Mộc Nguyên đã in ra cho nàng.

- ... Bây giờ, mày đã là nữ minh tinh nổi tiếng rồi, hình in đầy trên sách đây..

Nàng nói bằng một giọng nói lạnh lùng, thế nhưng, vẫn không cầm được sự run rẩy trong tiếng nói:

- Tôi không phải là minh tinh! ông muốn gì chứ ?

Hắn nhìn vào hình, gật gật đầu:

- Không dễ gì tao tìm được mày ... cho tao một trăm ngàn!
Tao lấy được một trăm ngàn là sẽ đi ngay, tao sẽ về miền Nam làm ăn. Một trăm ngàn là con số nhỏ nhoi đối với một nữ minh tinh nổi tiếng như mày. Hí hí hí ...

Nàng cố gắng nói cứng rắn, thế nhưng, sự can đảm và bình tĩnh đang bắt đầu biến mất:

- Tôi không hề có một trăm ngàn! nếu như ông còn quấy rầy tôi, tôi sẽ báo cảnh sát ...

Hắn thản nhiên cười nham nhở, gương mặt hiện đầy nét gian ác, xấu xa và hạ tiện:

- Giam tao thêm một lần nữa à ? ... Cứ việc báo cảnh sát đi! Tao cũng có bạn bè vậy, bạn tao nói rằng, những đứa

minh tinh nổi tiếng như mảy mà đi thừa người khác thì thế nào cũng bị đưa lên mặt báo! Hừ hừ! Tao có làm gì sai Tù, tao cũng đã ngồi rồi, tao không sợ nữa đâu, tao không còn sợ cái gì nữa hết! Hí hí hí, còn đứa con của tui mình đâu rồi Mày đem bỏ nó ở đâu rồi ...

Cả người Khiết Linh rung bần bật như bị điện giật, nàng kêu lên một tiếng nhỏ hể hừng, quay người lại, nàng hấp tấp bỏ chạy ra khỏi bãi đậu xe Lỗ Sâm không rượt theo nàng, hấn chỉ đứng ở đó đưa mắt nhìn theo, nhếch mép cười lạnh lùng, hấn lập đi lập lại câu nói:

- Một trăm ngàn, Hoa Sầu Đông, tao sẽ đợi mày! Một trăm ngàn tao sẽ bỏ đi xuống miền nam. Một trăm ngàn ...

Khiết Linh bỏ chạy vào nhà.

Một tiếng đồng hồ sau, Tàn Phi và Bảo Quyên hấp tấp trở về nhà. Chuyện đầu tiên, Tàn Phi đi xem xét một vòng ở bãi đậu xe, không thấy một bóng người khả nghi nào cả. Bảo Quyên kéo tay chàng, nói:

- Anh có nghĩ, đó chỉ là ảo giác của Khiết Linh không ? Bác

sĩ Lý có nói:, tâm bệnh của Khiết Linh vẫn chưa chữa khỏi được, loại bệnh tâm lý này, thực sự ra chỉ xoa dịu được bề ngoài chứ không thể tẩy tận gốc được. Mặc cảm tự ti của Khiết Linh vốn đã rất nghiêm trọng, lúc sau này, ngày cưới đã gần kề, cái bóng âm u của dĩ vãng nhất định thế nào cũng tạo thành một áp lực trong tâm hồn con bé. Huống chi, lúc nào con bé cũng sợ hãi cái viễn ảnh bị phát giác ra không còn trinh trắng trong đêm tân hôn! Em ... thật sự không tin rằng thằng cha đó còn dám tìm đến đây! Chẳng lẽ hán không sợ pháp luật trừng trị hay sao

- Tốt nhất là chúng ta nên vô nhà nói chuyện cho rõ ràng với Khiết Linh!

Bảo Quyên lo lắng khôn cùng:

- Phải chi lúc trước mình đừng đưa hán ra tòa, bây giờ chắc không đến nỗi!

Tần Phi nói bằng một giọng kịch liệt:

- Để cho bọn có tội thanh thoi ngoài vòng pháp luật hay sao Em nói gì kỳ vậy Như vậy, thì pháp luật còn có tác

dụng gì ? Huống chi, bây giờ có nói những câu như thế, cũng đã quá trễ rồi! Câu chuyện của mười ba năm về trước đã thành án lệ rồi! Không thừa hấn! Làm sao mà có thể không thừa hấn! Em quên tình trạng lúc đó rồi sao

Bảo Quyên nói:

- Thôi được rồi, chúng ta mau lên gặp Khiết Linh đi!

Họ đi lên lầu, mới vừa đến cửa, chị Tư đã vội báo cáo:

- Cô Khiết Linh hình như bệnh nặng dữ lắm, mặt mày trắng mét, lại ói mửa liên miên. Tôi bảo cô ấy đi lấy thuốc uống, cô ấy lại không chịu! Tôi thấy chắc phải chích cho cô ấy một mũi thuốc mới được!

Tần Phi và Bảo Quyên vội đi vào phòng Khiết Linh. Khiết Linh nằm trên giường, mắt mở trừng trừng. nhìn lên trần nhà, sắc mặt trắng nhợt không còn một chút máu, ngay cả đôi môi cũng nhợt nhạt, tái ngắt. Nghe tiếng cửa mở, nàng lập tức ngồi phắt dậy, quay đầu nhìn hai vợ chồng Tần Phi

Bảo Quyên vừa thoáng thấy sắc mặt của nàng đã giật

mình, lập tức chạy tới, vòng tay ôm lấy nàng, vỗ về an ủi, Khiết Linh run rẩy trong vòng tay nàng.

- Khiết Linh, em không nên sợ hãi như vậy! Chúng ta còn có luật pháp mà, hắn không thể nào hiếp đáp em được nữa đâu! Không bao giờ nữa đâu! Em hiểu không? Em là con gái của nhà họ Hà, giữa em và hắn không hề có một quan hệ cồng con nào hết, hắn không thể nào bắt chẹt em được! Hắn là một thằng điên! Chỉ thế thôi! Em sợ hắn làm gì? Đừng nên để ý đến hắn nữa, hãy xem hắn chỉ là một thằng điên! Chị nói cho em nghe, phương pháp tốt nhất khi hắn lại xuất hiện, em hãy làm như không hề quen biết hắn, em hãy làm như không thấy hắn, bất luận hắn có nói gì, em cứ giả vờ như không nghe, nếu như hắn làm quá lố, chúng ta sẽ báo cảnh sát!

Khiết Linh trừng to đôi mắt nhìn Bảo Quyên, run rẩy nói:

- Hắn sẽ nói cho Mộc Nguyên nghe! Hắn đã trở thành một thứ "cùi không sợ lở" rồi, đối với những kẻ sẵn sàng thí mạng như thế, chúng không còn biết sợ thứ gì đâu! Huống chi, hắn vừa hạ tiện, vừa bỉ ổi, hắn dám hỏi em về đứa nhỏ ...

Tần Phi kéo ghế, ngồi xuống đối diện với nàng, nhìn nàng chăm chú, hỏi bằng một giọng mạnh mẽ và thu phục:

- Khiết Linh, em khẳng định là ... em quả thật gặp hắn ?
Không phải là ảo giác của em ?

Nàng ngẩng đầu lên nhìn Tần Phi vài giây, nói:

- Em cũng mong đó là ảo giác của mình. Điện thoại cho Mộc Nguyên, hỏi xem ban nãy anh ấy có cho thằng cha say rượu ấy mười đồng hay không ? Xin ... anh hãy gọi điện thoại cho Mộc Nguyên đi..

Bảo Quyên nói:

- Khoan đã! Lỡ mà ... chị chỉ nói lỡ thôi, Khiết Linh, em cũng biết là em đã phải trải qua một thời gian trị liệu rất lâu, mười ba năm trước, em vẫn thường hay giật mình thức dậy lúc nửa đêm, khóc thét lên, nói rằng hắn đang ở trong phòng em! Nếu như lần này, lỡ như đó chỉ là ảo giác, thì cú điện thoại cho Mộc Nguyên chẳng phải là kỳ quái lắm sao

Tần Phi trầm ngâm một lúc, chàng nói:

- Không kỳ đâu Để anh gọi! Cho dù thế nào đi nữa, chúng ta cũng phải làm cho rõ chuyện này mới được!

Chàng đến bên điện thoại, nhắc máy lên gọi cho Mộc Nguyên.

Khiết Linh và Bảo Quyên đều cùng hồi hộp nhìn Tần Phi, khi nghe tiếng Mộc Nguyên trả lời bên kia đầu dây, Tần Phi bình tĩnh hỏi:

- Mộc Nguyên, tôi mới đi làm về, thấy có một thằng cha say rượu ở bãi đậu xe, hấn chặn xe người ta lại xin tiền, nghe ông quản lý chung cư nói, lúc gần đây thằng cha say rượu này hay lảng vảng ở đây, chú có bị hấn làm phiền gì không ?

Mộc Nguyên lập tức trả lời, không chút ngờ vực:

- Có chứ! ban nãy, khi tôi đi về, đã phải cho hấn hết mười đồng đó chứ! Anh nên báo cảnh sát mới được, để họ đưa

hắn vào trại tế bần hay gì gì đó! Lần trước, khi tôi và Khiết Linh đi bộ về nhà, hắn cũng lẻo đẹo theo phía sau, báo hại Khiết Linh sợ gần chết ... Ờ, đúng rồi, Khiết Linh sao rồi, nàng có khỏe không ?

- Cô ấy ... khỏe nhiều rồi, đang ngủ!

Giọng nói của Mộc Nguyên trở nên vui vẻ:

- Ờ, khi nàng tỉnh, nói với nàng, tối nay tôi sẽ đến thăm!

- Cô ấy..

Tần Phi do dự giây lát:

- ... Bảo Quyên nói, tối nay sẽ dẫn cô ấy đi may thêm quần áo gì đó, bảo chú ngày mai hãy đến, thôi, như thế này nhé, để khi nào Khiết Linh thức dậy, tôi sẽ bảo gọi điện thoại cho chú!

- Được, anh nhớ bảo nàng nhé!

Điện thoại đã cúp, Tần Phi nhìn Bảo Quyên và Khiết Linh

gật gật đầu thật nặng nề, nói một cách đơn giản:

- Đó là sự thật, mấy đêm hôm trước hấn đã theo dõi rồi!

Khiết Linh ngã nhào vào lòng Bảo Quyên, lẩm bẩm kêu lên:

- Em muốn rằng, đó chỉ là ảo giác! Em muốn rằng, đó chỉ là ảo giác! Em thật sự muốn rằng, đó chỉ là ảo giác!

Đột nhiên, Tần Phi nhảy dựng lên, định đi ra ngoài Bảo Quyên kéo chàng lại:

- Anh định làm gì đó ?

- Cây còn đánh cầu của Trung Trung đâu rồi Anh xuống bãi đậu xe chờ hấn.

Bảo Quyên nói:

- Anh điên rồi à ? Đánh chết hấn, anh phải đền mạng chứ!
Đó đâu phải là biện pháp hay, thà rằng chúng ta ngồi xuống cùng nhau thương lượng đảng hoàng đã.

Tần Phi ngồi trở xuống, gương mặt hằm hằm. Khiết Linh cúi gục đầu xuống, miệng lẩm bẩm với giọng bí ai:

- Em biết rồi mà! em biết là định mệnh không thể nào tốt với em đến như thế được! Em đã biết trước rồi mà!

Bảo Quyên nói:

- Hay là chúng ta cho hắn một trăm ngàn vậy! Coi như bị ăn cướp vào nhà vậy, cho hắn một trăm ngàn, đuổi hắn đi nơi khác ...

Tần Phi la lên giận dữ:

- Không được! Em cho hắn một trăm ngàn thứ nhất, rồi sẽ lại có một trăm ngàn thứ hai. Vả lại, anh tuyệt đối không chấp nhận cái biện pháp thỏa hiệp với bọn bất lương, huống chi đây là chúng ta bị hắn bắt chẹt! Anh thật sự không hiểu, tại sao hắn dám ngang nhiên dùng những tội lỗi của hắn để bắt chẹt nạn nhân của hắn! Con người, sao lại có thể hèn hạ đến độ như thế! bần tiện đến mức độ như thế!

Bảo Quyên nói:

- Có thể hắn đã có kế hoạch từ lâu rồi! Có thể hắn đã theo dõi Khiết Linh và Mộc Nguyên cũng đã từ lâu rồi! Hắn hoàn toàn biết rõ rằng, Khiết Linh sợ những gì! Hắn cũng hoàn toàn biết rõ rằng, nhà họ Triễn hoàn toàn không biết chuyện gì cả! Hắn lại cũng đã điều tra ra rằng, nhà họ Triễn là yếu nhân trong giới chính trị, không thể để cho chuyện cá nhân tai tiếng xảy ra..

Khiết Linh phát ra một tiếng rên rỉ, thống thiết, nằng tháp giọng nói:

- Gọi Mộc Nguyên đến ngay đây ... tốt nhất là em ... em chia tay với anh ấy!

Tần Phi trừng mắt nhìn Khiết Linh:

- Đùng có khùng như thế! Đâu có phải là trẻ con chơi trò đám cưới, mà nói hợp thì hợp, tan thì tan được đâu. Ngày cưới cũng đã định xong rồi, muốn chia tay, cũng phải cho người ta một lý do chính đáng chứ! Em có lý do gì ?

Khiết Linh ngẩng lên nhìn Tần Phi, nói thật chậm:

- Em có lý do!

- Lý do gì ?

Nàng nói ra hai chữ thật chậm, thật rõ ràng và thật chính xác:

- Sự thật!

Không khí trong phòng chợt lặng yên, ba người đều rơi vào trạng thái suy tư. Một lúc thật lâu sau, Bảo Quyên mới miễn cưỡng mở miệng:

- Có thể, đó cũng là một biện pháp, không cần phải chia tay, không nhất thiết phải chia tay. Chúng ta cứ đánh một canh bạc với nhân tính con người. Triển Mộc Nguyên là một thanh niên ưu tú, tính tình phóng khoáng, lại yêu Khiết Linh chân thật. Điều đó cũng đáng để cho chúng ta đánh ván bài này, không chắc là sẽ thua. Tên khốn nạn đó, sở dĩ dám bắt chẹt Khiết Linh, là bởi vì hắn biết Triển Mộc

Nguyên không hề biết được những chuyện ngày xưa. Nếu như Triển Mộc Nguyên hiểu được tất cả những sự thật, thì hẳn cũng sẽ không còn cách gì bắt chẹt chúng ta nữa!

Tần Phi nói:

- Được, cho dù Mộc Nguyên có thể thông cảm với Khiết Linh, vẫn yêu say đắm Khiết Linh, thế nhưng, còn hai ông bà nhà họ Triển thì sao? Họ cũng có thể tiếp nhận cái sự thật đó không?

Khiết Linh dùng đầu gối liếm liếm đôi môi khô khan của mình, nàng hơi nhắm mắt lại, cuối cùng cương quyết, cứng rắn nói:

- Cho dù họ có thể chấp nhận hay là không, em cũng chỉ có một con đường để mà đi. Tại vì, trên cõi đời này chỉ có một mình em - là Hà Khiết Linh hôm nay, hay là Hoa Sầu Đông mười ba năm trước mà thôi. Em muốn nói với anh ấy, em muốn đem tất cả sự thật ra nói với anh ấy, thật sự ra, tên ác quỷ đó xuất hiện vào thời điểm hiện tại, có thể là sự may mắn cho em, nếu như hắn xuất hiện sau đám cưới, thì lại càng khó xử hơn nữa! Em vốn đã muốn không

dối gạt, bây giờ, chuyện này càng làm cho em có quyết tâm hơn, nói ra sự thật, dù sao thì cũng vẫn còn hơn hàng ngày ngồi trên trái bom nổ chậm, lo sợ không biết lúc nào nó sẽ nổ cho mình tan xác!

Tần Phi chú ý nhìn nàng:

- Nếu như em đã nhất định phải nói, hãy để cho anh nói hộ em vậy!

- Không! ...

Khiết Linh buông Bảo Quyên ra, nàng trầm lặng nhưng cương quyết, ngồi ngay người lại, trên gương mặt hiện rõ nét can đảm, liều lĩnh, bất cần hậu quả, đôi mắt nàng lóng lánh ánh sáng hùng hực như hai ngọn lửa. Đột nhiên, nét yếu đuối và tội nghiệp trên người nàng như đồng loạt biến mất, trông nàng vừa kiên cường, vừa can đảm, vừa quả quyết, vừa bi hùng:

- Em muốn chính mình nói với anh ấy! Mười ba năm qua, anh chị đã làm hộ dùm em quá nhiều chuyện rồi, lần này, em cần phải tự mình đối diện nó! Cho dù là phúc hay là

họa, em cũng phải tự mình đối diện nó.

Trên gương mặt nàng, cả người nàng, đầu mày đuôi mắt, đều như mang đầy một luồng chính khí, nét chính khí đó đốt cháy cả người nàng, sáng láng, rực rỡ, làm cho nàng trông như một vật thể phát ra ánh sáng, chói lọi, huy hoàng. Tần Phi nhìn nàng không chớp, đột nhiên, chàng cảm thấy nàng xinh đẹp hơn bất cứ lúc nào khác trước đây!

Thế là, đêm hôm đó, đợi cho đến khi mấy đứa trẻ đã đi ngủ, Khiết Linh gọi điện thoại cho Triển Mộc Nguyên, nàng không hề biết rằng, cú gọi điện thoại đó của nàng đã chậm hết một bước!

QUỲNH DAO

Thiên đường rực lửa

Phần II : Khiết Linh

Chương 19

Vợ chồng ông bà Triển Tường là người có tư tưởng phóng khoáng, cởi mở, họ yêu con trai và cũng tôn trọng tình yêu của con trai. Đối với Khiết Linh, cũng có một thời gian họ đã nghi ngờ, sợ sệt, họ không thích bất cứ một "câu đố" nào, họ chỉ thích tất cả sự vật đều phải rõ ràng minh bạch. Thế nhưng, Triển Mộc Nguyên yêu Khiết Linh quá sâu đậm, cùng bản thân của Khiết Linh lại tỏ ra là một người con gái có trình độ ... làm cho tất cả những nghi ngờ. lo lắng của hai vợ chồng ông bà Triển Tường đều bị quét sạch. Họ vẫn tin rằng, chung quanh cái "câu đố" về thân thể của Khiết Linh, hẳn phải chứa đựng một câu chuyện tàn nhẫn, thế nhưng, họ cũng tin rằng, không thể luận anh hùng qua cái thân thể thấp hèn của họ, vì vậy, cho dù lời giải đáp cho "câu đố" đó là gì đi nữa, hình như cũng không quan trọng lắm.

Thế nhưng, những suy nghĩ đó, cũng không ngăn cản họ đi dò xét một lời giải đáp cho cái "câu đố" về thân thể của Khiết Linh. Người đầu tiên mà họ tiếp xúc để tìm hiểu, là ông viện trưởng họ Hà đã về hưu của bệnh viện. Ông viện trưởng họ Hà chứng thực những lời nói của Khiết Linh, nói rằng nàng là một đứa trẻ bị bỏ rơi "ngoài cửa bệnh viện", đồng thời, lại như một người cha ruột, bắt đầu khen lẩy, khen để Khiết Linh, nói rằng nàng có nhiều đức tính rất tốt, suốt cả hai tiếng đồng hồ vẫn chưa nói hết, làm cho vợ chồng ông Tường gần như không có cơ hội mở miệng. Sau lần viếng thăm đó, họ cảm thấy rằng ông viện trưởng là một người từng trải, lão luyện, kinh nghiệm sống ở đời phong phú, ông đã cố ý "chặn" lại những câu hỏi thắc mắc của họ. Sau đó, nhà họ Triền bắt đầu điều tra về phía bệnh viện. Vừa bắt đầu, họ đã đi sai đường, họ đem thời gian thụt lùi lại ít nhất cả chục năm, "đứa trẻ bị bỏ rơi" nghe như một đứa trẻ còn "rất bé", họ hỏi thăm những người bác sĩ và y tá trong bệnh viện về những trường hợp con bị bỏ rơi của hai chục năm về trước, không hề có một manh mối nào cho họ thấy được. Chỉ có, một người nữ y tá trưởng, làm việc đã lâu năm trong bệnh viện, nói một câu như thế này:

- Lúc đó, thường hay có trẻ con bị bỏ rơi ngoài cửa bệnh viện, không tên không tuổi, không thân thể, ông viện trưởng là người nhân từ, bèn lấy họ của ông cho chúng, đặt tên cho chúng, sau đó giao cho những người đồng nghiệp trong bệnh viện nuôi nấng, hoặc tìm một gia đình tử tế giao cho họ nuôi. Tuy nhiên, những chuyện đó có liên quan đến hạnh phúc và tương lai của đứa trẻ hay không, chúng tôi cũng không biết nhiều lắm, vì ông viện trưởng không muốn chúng tôi biết.

Vợ chồng ông Triển Tường không hề biết rằng, bà y tá đó là chị em kết nghĩa với Bảo Quyên, ngày hôm sau, Bảo Quyên đã biết rằng nhà họ Triển đang điều tra về thân thể của Khiết Linh, từ đó, trong bệnh viện lại càng không có một manh mối nào cho họ truy cứu thêm nữa. Thật sự ra, suốt hai mươi năm qua, những thay đổi nhân sự trong bệnh viện cũng rất to lớn, có rất nhiều người đã chuyển đi làm nơi khác. Ông Tường cũng suy đoán rộng thêm một bước, hai mươi năm trước, Tần Phi đâu có bao lớn đâu, mà lại có thể bằng lòng "nuôi nấng" "đứa trẻ bị bỏ rơi" này, mãi cho đến một hôm, khi họ ngồi nói chuyện với Khiết Linh, nàng nói rằng khi bắt đầu học trung học, mới

dọn đến ở nhà vợ chồng Tần Phị Mọi chuyện coi như cũng rất ăn khớp với nhau rồi

Nói tóm lại, ngoài vấn đề "thân thế" của Khiết Linh ra, hẳn là bản thân Khiết Linh không có một vấn đề gì! Tuy rằng đối với hai chữ "thân thế", ít nhiều gì ông Tường cũng hơi có chút húy kỵ, thế nhưng, nhìn thấy hai đứa trẻ thân ái mặn nồng, Mộc Nguyên đã yêu Khiết Linh đến một cách điên cuồng, quyết đặc san nhiếp ảnh xuất bản lại gây ra một tiếng vang rộng lớn, cộng thêm một chuyện, cha mẹ dù sao cũng chỉ là cha mẹ, đối với tình yêu của con trẻ, tốt nhất là nên mắt nhắm, mắt mở, để mặc cho chúng tự do một chút. Thế là, tuy rằng dò la không ra được một chút tin tức gì, vợ chồng ông bà Triển Tường cũng không thắc mắc gì thêm nữa Rồi, ngày lành tháng tốt đã được chọn, mọi chuyện đều được gấp rút chuẩn bị cho kịp ngày

oOo

ông Triển Tường phát hiện ở cổng nhà có kẻ lang thang lướt qua lướt lại, cũng mới chỉ mấy ngày gần đây Ngoài

trừ thấy có phần chán ghét, Triển Tường không lưu ý đến y.

Nhưng hôm nay chính là hôm Khiết Linh sợ đến nỗi bệnh, khoảng năm giờ rưỡi chiều ông Triển Tường về nhà, mới xuống xe, bỗng phát hiện kẻ lang thang đó đứng ở bên ngoài xe, trong tay cầm mấy tờ giấy vò đến nhàu, dùng ngón tay thấm nước bọt giở ra Triển Tường không ngăn nổi ngạc nhiên, bởi mấy tờ giấy ấy lại là mấy trang trong tập ảnh của Khiết Linh! Nhìn một lão già hình dung hèn hạ, quần áo lam lũ, mặt mũi đáng ghét, mùi rượu nồng nặc, mà lại bản thủ vô kể, đang xem ảnh Khiết Linh, dường như là một sự xúc phạm. Nhất là trong mắt lão già tồi tệ ấy còn lộ ra một vẻ dâm ô, ám muội, thèm muốn đến rở dãi ra Triển Tường cau mày, nghĩ bụng, đây là chỗ hay của việc xuất bản tập ảnh! Bất kỳ kẻ hiếu sắc nào đều có thể bùng tập ảnh rở nước dãi!

ông vòng qua kẻ lang thang muốn đi vào nhà. Nhà họ Triển ở trên lầu thứ mười hai tòa chung cư Nam Tinh đường Đôn Hóa Nam, ông còn chưa ra khỏi bãi đậu xe, kẻ lang thang ấy liền ngăn lại lẩm bẩm không rõ tiếng:

- Cụ quả là có phước, có con dâu là minh tinh điện ảnh!

ông Triển Tường sững sốt, không nén nổi nhìn kẻ lang thang thêm một lần nữa. Lại nghĩ, những tay lái xe, nhân viên quản lý, quét dọn vệ sinh trong tòa nhà lớn này ai mà chẳng biết quan hệ của Khiết Linh và Mộc Nguyên. Đừng bận tâm đến y! Triển Tường chán ghét tránh sang bên cạnh, e rằng gấu áo chạm vào y, giặt cũng không sao sạch được. Ai ngờ, ông mới tránh ra, tên khốn đó lại như bóng theo hình đuổi tới một bước.

- Một trăm ngàn đồng - Y thấp giọng nói - Một trăm ngàn đồng, cái gì tôi cũng sẽ nói! Về miền Nam làm ăn! Một trăm ngàn đồng!

Triển Tường ngó người ra, nhìn lại kẻ lang thang lần nữa.

- Thằng điên!- ông nói - Cút đi!

Kẻ lang thang bỗng túm lấy tay áo ông, hì hì cười:

- Tôi không điên - Y nói - Nhà họ Triển các người là nhà có danh có giá, ông tốt nhất nên suy nghĩ đi. Con nhỏ Hoa

Sầu Đông keo cú bủn xỉn. Nhà họ Triển các người là nhà sang trọng, nghe nói còn làm quan nữa! - Y lay lắc ảnh trong tay - Tôi sẽ đợi, tôi sẽ đợi!

- Mi đợi cái gì? - Triển Tường bực bội kéo chéo tay áo của mình ra, hồng rồi, bộ âu phục này không lập tức mang đi hấp tủy không xong. Nhưng trong mớ lời của kẻ lang thang có lời đã dẫn tới sự chú ý của trực giác ông - Hoa Sầu Đông là cái gì?

- Con nhỏ này! y giờ ảnh trước mắt Triển Tường - A ha! con nhỏ cải họ, đổi tên, người lại thành quyền rữ như thế này Tôi thoát nhìn là nhận ra ngay

Sự chú ý của Triển Tường đã tập trung. Trái tim ông vụt se lại, có luồng hơi lạnh lọt thẳng vào đáy lòng. ông rất nhanh móc từ trong túi ra một xấp giấy bạc lớn một trăm đồng, ông giơ lên trước mặt kẻ lang thang:

- Nói - ông ra lệnh - Mi biết được những gì?

Kẻ lang thang mắt sáng lên, thò tay toan chộp lấy xấp giấy bạc

- Nói -- ông lùi lại phía sau một bước, bãi đậu xe đã có một chiếc xe khác vào, cần tốc chiến tốc quyết - Nói mau! Cho mi một phút!

- Đi tìm tờ báo X. mười ba năm trước, số tháng giêng! Nó họ Dương, tôi họ Lỗ! con nhỏ hại tôi ngồi tù ba năm rưỡi! - trong khoảng khắc khi ông Triển Tường sững sờ, y cướp lấy xấp giấy bạc - Hì hì hì

Y lùi lại sau, bỏ đi - Tôi sẽ trở lại Một trăm ngàn đồng, tôi về miền Nam, một trăm ngàn đồng, tôi sẽ không nói gì cả một trăm ngàn đồng ...

Triển Tường chờ người ra vài giây ông không vào nhà, lại ngồi vào xe ông trực tiếp lái đến tòa soạn báo X.

Khoảng sáu giờ rưỡi Triển Tường về đến nhà. Cả nhà đang đợi ông ăn cơm tối Nhưng ông không muốn ăn chút nào

- Hai mẹ con ăn đi! - ông vẫn không muốn phá hoại bữa cơm tối của vợ con - Tôi ăn rồi! Hai mẹ con ăn nhanh lên

một chút, ăn xong đến thư phòng tôi, tôi có chuyện muốn bàn với hai người

Bà Tường nhìn sắc mặt chồng, hai người ăn ở đã nhiều năm, hiểu nhau đã quá sâu, bà lập tức biết có chuyện xảy ra, cũng lập tức biết ông Tường không thể sáu giờ rưỡi đã ăn xong cơm tối Bà nói đơn giản rõ ràng:

- Có chuyện nói ngay bây giờ đi! Nói xong mọi người hãy ăn cơm!

- Cũng được - Triển Tường nói - Nếu nói xong các người vẫn còn thèm ăn!

- Đừng dọa người - Bà Tường nói - ông không được dễ chịu trong người hay sao Đừng úp úp mở mở, tôi tim không được khỏe, không chịu nổi ông dọa..

- Không, không phải chuyện của tôi!

- Chẳng lẽ là chuyện của con hay sao - Mộc Nguyên cười cợt hỏi

- Phải - Triển Tường nghiêm túc nói - chính là chuyện của mày

Triển Mộc Nguyên không cười nữa Họ cùng đi vào thư phòng của Triển Tường. Triển Tường cẩn thận đóng cửa lại không muốn để người làm nghe được nội dung cuộc trò chuyện. Sự nghiêm túc của ông khiến không khí trong phòng sáo chọt trở nên căng thẳng. Mộc Nguyên trong lòng hồi hộp, bụng nghĩ chắc trường buộc chàng thôi việc. Nhưng dù buộc thôi việc, cũng không nghiêm trọng như vậy!

- Mộc Nguyên, ngồi xuống! - ông Triển Tường bình tĩnh, dịu dàng ra lệnh!

Mộc Nguyên ngây người ngồi xuống, ngây người nhìn chạ

- Chuyện có liên quan đến Khiết Linh! - Triển Tường nói

Mộc Nguyên cả người sợ đến bật nảy lên

- Trời, ba! - Chàng vội vàng nói! - nếu có người nói chuyện xấu gì của Khiết Linh, con thà rằng không nghe! con biết

trên cõi đời này có vô số người, không chịu nổi người khác hạnh phúc vui sướng..

- Mộc Nguyên! - Triển Tường ngăn cản chàng, từ trong cặp lấy ra một kẹp hồ sơ - hai người trước tiên hãy xem một đoạn cắt từ báo cũ ra, được không? Tôi vừa photocopy từ tòa báo về! Xem xong hãy nói chuyện

Mộc Nguyên và Bà Tường xúm lại xem. Đó là một cái tin xã hội, không lớn cho lắm, đầu đề như thế này:

**BỐ DƯƠ. NG LIÊN TỤC CƯỜNG BẠO CON RIÊNG CỦA
VỢ. ĐẾN MANG BẦU, NGƯỜI C ĐÁI ĐÁNH ĐẬP VÀ ĐỐT
THÀNH VẾT BỎNG**

Trải qua tòa án địa phương điều tra chứng cứ xác thực, Lỗ Sâm bị kết án ba năm rưỡi tù.

Nội dung tin trình bày hết sức tường tận, từ Hoa Sầu Đông toàn thân bốc lửa chạy ra khỏi căn nhà gỗ, được bác sĩ bệnh viện X. Tần Phi cứu như thế nào, phát hiện Hoa Sầu Đông đã mang bầu bốn tháng như thế nào, báo cảnh sát điều tra Lỗ Sâm và bắt y xét xử cho đến khi kết án như thế

nào Trong bài báo còn nhấn mạnh Hoa Sầu Đông chỉ mới mười hai tuổi, những vết thương chi chít dẫn đến sự công phần của bệnh viện, mà Hoa Sầu Đông sau khi biết mình mang bầu, cơ hồ điên cuồng, đang tiếp tục chữa trị tinh thần của bệnh viện đó ... vân vân ...

Bên dưới tin này, còn kèm theo tám ảnh Hoa Sầu Đông làm chứng ở tòa án, năm tháng đã lâu nên ảnh rất mờ. Cô bé tóc ngắn, vẻ mặt tiều tụy, phần nộ, nhưng khuôn mặt thanh tú mỹ lệ, vẫn có thể nhận ra đó là Hà Khiết Linh hôm nay

- Trời đất!- Bà Tường ngã vào giữa lòng sofa, không động đậy

Mộc Nguyên chờ người rạ Chàng xem đi xem lại cái tin mấy lượt, dường như không tin vào giấy trắng mực đen, cũng không tin vào bức ảnh kia vậy. Sắc mặt chàng theo với thời gian chàng đọc, càng lúc càng trắng bệch cuối cùng đến mức không còn ra sắc người nữa

- Tôi! - Triển Tường ho mạnh một tiếng! - đó là lời giải đổ - ông nhìn chăm chăm con trai - Mộc Nguyên con cần bình

tĩnh lại Hiện giờ, đặt trước mặt con là sự thật. Con cần đổi mặt với sự thật. Lại nữa, ba hôm nay gặp người bố dượng ấy Y lại dùng cái tin này tổng tiền một trăm ngàn đồng.

- Cái gì! - Bà Tường từ lòng sofa lại bật lên - Cái người ấy lại còn xuất hiện ử

- Còn. Không những còn, mà còn ở ngay bãi đậu xe dưới lầu chúng ta Khá nhiều ngày gần đây tôi đều nhìn thấy y, lướt qua lướt lại, miệng lẩm nhẩm câu gì đó. Vừa bần vừa già vừa xấu vừa trọc ... bộ dạng nhìn rất tởm lợm ...

- à! - Mộc Nguyên cuối cùng ngẩng đầu lên - một tên say rượu phải không? - Chàng trầm giọng hỏi, tiếng khàn khàn - một tên say rượu trọc đầu, con mắt ruỗng nát, toàn thân bốc mùi thối phải không?

- Phải - Triển Tường chăm chú nhìn Mộc Nguyên- con cũng đã gặp y, thế thì rõ ràng chúng ta bị y bám sát. Y lại tổng tiền một trăm ngàn đồng đồng. Ba cả đời chưa từng bị người tổng tiền.

Mộc Nguyên tựa vào sofa bỗng toàn thân lạnh toát. Đúng,

đó là nguyên nhân tại sao Khiết Linh sợ đến nỗi phát bệnh!
Đó là nguyên nhân tại sao lần đầu tiên phát hiện tên bợm
nhậu, Khiết Linh toàn thân run lên. Đó cũng là nguyên
nhân tại sao Tần Phi vừa rồi còn đặc biệt gọi điện thoại
cho chàng hỏi về tên say rượu! Đúng tất cả chân tướng lộ
rõ, "thiên đường" Không vương bụi trần, tinh anh trong
trắng của chàng là như vậy ... thì ra cùng tên say rượu
Chàng bỗng đứng lên, xông vào nhà tắm, giống như Khiết
Linh, chàng bắt đầu ói mưa dũ dội, không thể khống chế ói
hết đồ ăn trong dạ dày.

Bà Tường gọi:

- Mộc Nguyên!

Mộc Nguyên từ trong nhà tắm lão đảo đi ra, chàng nói:

- Mẹ! con muốn một ly rượu

Bà Tường lo lắng:

- Con ... được không? Bụng trống rỗng mà lại uống rượu,
coi chừng lại nôn nữa đấy!

ông Tường nói:

- Cho nó một ly rượu đi! Tôi cũng cần một ly!

Bà Tường chạy đi, lấy nguyên cả chai rượu đến, hai cha con, mỗi người rót một ly rượu, ngồi ngó người ra ở ghế salon. Bà Tường cũng không nói một tiếng, cái "tin tức" đó cũng làm cho bà chấn động cả người! Thật lâu, thật lâu, cả ba người đều ngồi ở đó nhìn nhau, mỗi người một ý tưởng, một suy nghĩ, sắc mặt người nào cũng lộ nét trầm trọng.

Cuối cùng, ông Tường là người phá tan sự im lặng. ông hít vào một hơi dài, tăng hắng một tiếng, rồi nói:

- Mộc Nguyên, con biết là cha mẹ không phải là người bảo thủ, chúng ta cũng không phải là loại cha mẹ không biết đến tình cảm của con cái! Đối với thân thể của Khiết Linh, chúng ta cũng đã đưa ra những suy đoán tồi tệ nhất. Thế nhưng, một "đứa trẻ bị bỏ rơi" và một "bà mẹ trẻ", dù sao cũng là hai điều khác nhau thật xà! Ba đã nói từ lâu rồi, sau lưng của "câu đố" nhất định là có một câu chuyện thật là

tàn nhẫn, câu chuyện này, đối với Khiết Linh mà nói, dĩ nhiên là tàn nhẫn, đối với gia đình chúng ta mà nói, lại càng tàn nhẫn hơn. Suốt cuộc đời của ba, ba làm việc gì cũng minh bạch, nửa đêm không sợ quỷ đến nhà! Thế nhưng, bây giờ, ba sợ rồi, phía sau lưng Khiết Linh, ả núp không biết bao nhiêu âm hồn không tiêu tán, con có biết không? Bây giờ, là cái thằng cha say rượu gớm ghiếc đó, về sau thì sao. Đừng nên quên một chuyện, cô ấy đã có một đứa con, một đứa con đã mười ba tuổi..

- Ba! ...

Mộc Nguyên kêu lên, để ly rượu lên bàn, hai tay ôm lấy đầu:

- ... Xin ba đừng nói nữa!

ông Tường bưng bình và cương quyết:

- Ba không thể không nói! Con phải nghe cho hết cái nhìn của ba về chuyện này! Ba đồng ý là thân thể của Khiết Linh là vô cùng tội nghiệp, thế nhưng, tội nghiệp là một chuyện, cưới về làm dâu con nhà này lại là một chuyện

khác, tại vì cưới cô ấy mà bị "tổng tiền", thậm chí trở thành một "xì căn đần" xã hội ... Không, Mộc Nguyên, chuyện này thật là không công bằng! Ba không thể chấp nhận! Còn con thì sao Mộc Nguyên, chuyện này đối với con cũng thật là không công bằng! Biết con không ai bằng cha! Tính tình của con, ba biết rất rõ ràng, con là một người thuộc chủ nghĩa hoàn mỹ, không những con muốn người khác hoàn toàn, mà tự bản thân con, con cũng biết tự giữ mình trong sạch. Ba tin rằng, cho đến bây giờ, con vẫn là một đồng tử trinh nguyên! Khiết Linh bị cưỡng dâm hay không phải, điều đó không quan trọng, điều quan trọng là, sự thật vẫn là sự thật, cô ấy chẳng những không phải là trinh nữ, mà là đã từng sinh con, hoặc đã từng phá thai, đó lại là một "câu đố" khác. Ba tin rằng, Khiết Linh đã biết giữ cái bí mật của mình kín như thế, dĩ nhiên cũng sẽ không bao giờ nói cho con biết cái tông tích của đứa bé, thế nhưng, có một ngày nào đó, tất cả những âm hồn đó, đồng loạt xuất hiện! Hôn nhân là chuyện quan trọng suốt một đời, nếu như con vẫn muốn cưới cái "câu đố" này, ba e rằng ...

Bà Tường la lên:

- Đừng nói nữa! Tại sao ông không để cho con tự nó suy

nghĩ cho kỹ càng!

ông Tường nói:

- Tôi chỉ sợ nó suy nghĩ không rõ ràng, Khiết Linh từ trước đến nay, lúc nào cũng tỏ ra rất điềm đạm, rất tự nhiên, rất thanh thản, rất trong trắng ... ai có thể thể tin được rằng cuộc đời cô ấy lại có một câu chuyện như thế! Nếu như thằng cha say rượu đó không xuất hiện, chúng ta sẽ bị vĩnh viễn bịt tai, bịt mắt. Một cuốn "Đường Thi"? Một sự "kinh ngạc"? Hừ! Cô ấy quả thật là một sự bất ngờ! Một sự bất ngờ ngoài ý muốn! Cô ấy quả thật làm cho tôi sợ! Mộc Nguyên, thật sự mà nói, cô ấy làm cho ba sợ!

Triển Mộc Nguyên im lặng, ngẩn ngơ, chàng lại rót thêm một ly rượu nữa

Trong phòng lại rơi vào trạng thái im lặng, mọi người lại chìm vào trong suy nghĩ riêng tư, tờ báo đem đến sự kinh hoàng vẫn còn nằm ngò ngò ra trên bàn. Ngay chính lúc đó, tiếng chuông điện thoại lại đột ngột reo vang, ông Tường cầm điện thoại lên, Khiết Linh gọi đến. ông Tường bịt lấy ống nghe, nhìn Mộc Nguyên:

- Chính là Khiết Linh! Con định như thế nào

Mộc Nguyên ngửa cổ lên, nốc cạn ly rượu, chàng đi đến bên điện thoại, nhận lấy ống nghe từ tay cha, bên kia đầu dây thoảng lại tiếng nói của Khiết Linh:

- Mộc Nguyên, phải anh đó không?

- Phải!

Chàng trả lời cụt ngủn, thanh âm của Khiết Linh vẫn thánh thót, vui tai:

- Em muốn nói chuyện với anh, bây giờ em đến nhà anh ngay, được không?

Chàng nhìn cha mẹ, cuối cùng nói:

- Được! Muốn anh đến rước em không?

- Không cần, để em tự đến!

- Cũng được!

Bỏ điện thoại xuống, vợ chồng ông Tường cùng nhìn Mộc Nguyên, chàng nói:

- Nàng sẽ đến đây ngay!

ông Tường nói:

- Được, chúng ta rút lui, để phòng sách này cho con dùng!
Đây là chuyện cả cuộc đời con, tự con phải quyết định lấy!

Bà Tường đặt tay lên vai con trai, nắm thật chặt, nói một câu trang trọng:

- Con phải suy nghĩ thật chín chắn! Con lúc nào cũng là một đứa con biết suy nghĩ, có chiều sâu, đáng để cho cha mẹ hãnh diện!

Họ cùng ra khỏi phòng sách, để căn phòng lại cho Mộc Nguyên.

oOo

Hai mươi phút sau, Khiết Linh đã đến nhà họ Triền, Tần Phi lái xe đưa nàng tới, dừng xe trước cửa chung cư Nam Tinh, Tần Phi nói:

- Chúc lành cho em, Khiết Linh!

Khiết Linh mỉm cười:

- Em không cần sự chúc lành, em cần sự cầu nguyện!

Tần Phi nghiêm sắc mặt, gật đầu:

- Được, anh sẽ cầu nguyện cho em! Vào đi! Cho dù em nói chuyện đến bao lâu, anh và Bảo Quyên cũng sẽ không ngủ, anh chị sẽ chờ em ở phòng khách! ...

Chàng nhìn nàng thêm một lúc:

- ... Đừng nên quá khích động nhé!

Khiết Linh gật gật đầu, xiết chặt bàn tay Tần Phi, sau đó, nàng buông ra, xuống xe đi vào chung cự

Nàng lập tức được đưa vào phòng sách của ông Tường, người làm bưng lên một ly trà nóng rồi rút lui, trong phòng lặng lẽ như tờ. Trên bàn, tờ báo cũ đã được Mộc Nguyên cất đi, chai rượu vẫn còn nằm đó, trên tay của Mộc Nguyên cầm một ly, sắc mặt tương đối trắng và mang nét nhợt nhạt, chàng nhìn nàng trừng trừng, Khiết Linh lập tức cảm nhận ngay được có cái gì đó không bình thường, nàng ngôi yên, đưa mắt nhìn Mộc Nguyên hồ nghi, trái tim nàng đập thành thịch liên hồi như trống trận. Tại sao sắc mặt của chàng lại kỳ lạ thế? Tại sao ánh mắt của chàng lại âm u thế? Tại sao chàng không nói chuyện mà chỉ một mực uống rượu Chẳng lẽ chàng đã linh cảm ra chuyện nàng sắp nói cho chàng nghe hay sao

Nàng hơi liếm liếm môi, hớp một ngụm trà nóng, tuy rằng khi đi, nàng đã lấy hết can đảm, quả quyết đến đây, thế nhưng, bây giờ nàng vẫn cảm thấy lo sợ thế nào đó! Thần sắc của chàng sao trông xa lạ quá? Sao chàng có thể im lặng như thế này? Nàng nhìn chàng, thấp giọng hỏi:

- Anh sao vậy không được khỏe à?

Thanh âm của Mộc Nguyên chứa đựng nhiều nét cay đắng:

- Hôm nay, người nào cũng không được khỏe! Từ chiều, em đã không được khỏe, anh cũng không được khỏe! Cha mẹ anh cũng không được khỏe!

- Ồ! ...

Nàng ngơ ngác nhìn chàng, không hiểu:

- ... Tại sao vậy? Sao mà cả nhà đều không được khỏe? Ăn nhầm đồ độc à?

- Có thể gặp phải tà!

Mộc Nguyên nói, và hớp một ngụm rượu:

Khiết Linh tiến đến ngồi bên cạnh chàng, đưa mắt nhìn chàng thật tỉ mỉ:

- Tại sao anh lại uống rượu mãi vậy

Chàng đáp gọn lỏn:

- Lấy can đảm!

- Ô! ...

Nàng cảm thấy đầu óc hơi quay cuồng, không biết ứng phó như thế nào nữa sao kỳ vậy Tại sao chàng lại trở nên kỳ lạ như thế này Tình hình như thế này làm sao mà nói chuyện đây Chẳng lẽ chàng đã say rồi sao Nàng đưa tay ra, sờ lên tay chàng, hạ thấp giọng:

- Mộc Nguyên!

Chàng rút tay lại ra khỏi tay nàng nhanh như chớp, làm như tay nàng có vi khuẩn truyền nhiễm độc hại

Chàng nói:

- Ngồi đằng hoàng! Ngồi đằng hoàng lại nói chuyện!

Nàng cảm thấy hoang mang vô cùng, vội vàng ngồi co sát lại vào ghế salon. Sau đó, nàng thở ra một hơi dài, cho dù chàng say rượu hay bị bệnh, nàng cũng không thể nào tránh khỏi chuyện phải nói trắng ra mọi sự cho chàng biết, nàng không thể tránh khỏi chuyện cung khai mọi chuyện đã qua:

- Mộc Nguyên, em có chuyện muốn nói với anh!

Chàng nói bằng một giọng buồn bực:

- Anh cũng có chuyện muốn nói với em!

Nàng nhìn chàng, đầu óc hơi quay cuồng:

- Ồ? ... Như vậy thì anh nói trước đi!

Chàng lại rót cho mình một ly rượu nữa, nàng ngơ ngác nhìn chàng, nhìn chai rượu, nhìn ly rượu, lại đưa mắt nhìn vào gương mặt chàng. ánh mắt chàng lạnh đậm, đôi chân mày khóa chặt, gương mặt chàng chứa đầy nét âm u, vầng vũ của cụm mây đen trước cơn giông bão Trong không khí, mang theo hơi hướm của một trận cuồng phong, bão

táp sấp nổi lên. Nàng gần như có thể cảm nhận được rằng, trên cuồng phong đó đang cuộn cuộn ào tới nàng, hướng tới nàng, tấn công nàng, đồng thời cũng muốn nuốt trửng lấy nàng.

Thanh âm của chàng bình thản, lạnh lùng, nhạt nhẽo, âm u như từ cõi chết vọng về:

- Anh muốn nói với em ... không còn đám cưới nữa Khiết Linh, không còn đám cưới nữa!

Đầu nàng nổ tung lên, như có một trái bom phát nổ, toàn thân nàng như tan ra thành từng mảnh vụn và văng đi tứ tán. Thế nhưng, ý thức của nàng vẫn còn rất minh mẫn, nàng cố gắng dựng thẳng lưng lên, nhìn chàng trừng trừng, hoang mang, đầy nét sợ sệt. Thanh âm của nàng vang lên như từ đáy vực sâu thăm thẳm:

- Tại sao vậy Em ... đã làm gì sai chẳng?

Chàng không nói một tiếng, đứng dậy, chàng đi đến trước bàn làm việc, mở ngăn kéo ra, chàng lấy ra xấp giấy báo cũ photocopy khi nãy. Sau đó, chàng trải các trang giấy ra,

để trước mặt nàng.

Nàng cúi đầu nhìn vào tờ báo cũ, sắc máu trên gương mặt nàng lập tức mất hẳn đi, Nàng không ngẩng đầu lên ngay, mà chăm chú nhìn vào tờ báo cũ, ngoài sắc mặt trắng nhợt ra, hình như nàng không có một phản ứng gì khác. Một lúc thật lâu sau, nàng mới thấp giọng nói:

- Em không hề biết là báo chí có đăng chuyện này. Tần Phi và Bảo Quyên đem báo giấu mất đi, không cho em thấy.

- Hừ! ...

Đột nhiên, chàng bộc phát lên cơn phẫn nộ, đau thương cùng cực, chàng đập mạnh tay lên bàn, "bình" một tiếng thật to, đầu chàng kê sát lại gần nàng, chàng nói thật to bằng một giọng nói giận dữ, hằn học và đau khổ:

- ... Cô không biết báo có đăng chuyện này, nên xem như chuyện này không hề xảy ra, có phải không? Nên kể như cuộc đời cô không hề có chuyện này, phải không? Cô định giấu giếm chuyện này cho đến khi nào Cô định gạt tôi cho đến bao giờ?

Nàng ngẩng đầu lên nhìn chàng, nàng đã bị sự hung hăng của chàng làm cho sợ hãi:

- Em đã từng cảnh cáo anh, em đã từng nói em ... không có tư cách để yêu, em luôn luôn muốn ... tránh xa anh, em luôn luôn muốn ... chia tay với anh, em đã từng nói câu chuyện của em rất tàn nhẫn ...

Chàng lại đập bàn, đôi mắt nhìn nàng nẩy lửa:

- Cô đã nói! Cô đã nói! Cô đã nói! Cô đã nói những gì? Cô là một đứa bé bị bỏ rơi Hay là một người đàn bà bị bỏ rơi
Cô đã nói! Cô đã nói cô có một vị hôn phu, rút cuộc, đó là một đứa con rơi! Thế mà cô dám nói là cô đã từng nói với tôi Tại sao cô lại dám gạt tôi, đùa cợt với tôi như thế?

Nàng nhảy dựng lên, lao đảo lùi về phía sau, lùi mãi cho đến cửa phòng:

- Đêm nay, em đến là để nói cho anh nghe..

Chàng hung hăng, giận dữ:

- Hừ! Đêm nay cô đến là để nói với tôi! Tiếc thay, cô đã đến trễ một bước! Tiếc thay tôi đều đã biết hết rồi! Cái thằng cha say rượu trong bãi đậu xe! Cô ... cô..

Chàng quay người đi, phần hặn, đau thương ngược mặt về phía cửa sổ, la lên:

- ... Cô trong trắng tinh anh, không vương bụi trần, trời ạ! Cô là thiên đường trong suốt, thiên đường không hề vương chút ô uế, bọn nhợ..

Nàng nhìn chàng, hơi thở trở nên dồn dập, ngực nàng như có một viên đá nặng ngàn cân đè lên, thế nhưng, tư tưởng nàng vẫn còn minh mẫn, nàng nói bằng một giọng rầu rầu:

- Anh giận dữ, không phải vì em nói cho anh biết trễ hết một bước, mà vì chuyện này là sự thật! Tại vì em đã phá đi cái hình tượng hoàn mỹ trong lòng anh! Tại vì em có điểm dơ, tại vì em không còn trong trắng, em đã bị thất thân, đã từng có thai ... điều làm anh chịu không nổi, không phải là sự dối gạt của em, mà là vì chuyện này là sự thật! Phải không? Anh muốn cưới một cô vợ trong trắng

tin anh, rút cuộc, anh gặp phải một đồng đồng thau vụn nát ... ha ha ha!

Đột nhiên, nàng phá ra cười, nụ cười thê lương và khổ sở, đôi mắt nàng ráo hoảnh, giọng nói mang đầy nét cay đắng thê lương, tuyệt vọng cùng cực, nàng hỏi gằn giọng:

- ... Phải không? Triển Mộc Nguyên? Phải không? Anh bị cái sự thật đó làm cho điếng người đi! Em đã từng sinh một đứa con với thằng cha say rượu đó! Anh không bao giờ ngờ rằng, cô nàng Hà Khiết Linh trong trắng tinh anh, lại là con bé Hoa Sầu Đông đã từng bị làm cho ô uế! Phải không? Anh không bao giờ muốn chiếm hữu Hoa Sầu Đông! Phải không? Anh không bao giờ muốn chiếm hữu Hoa Sầu Đông! Phải không? Nếu như anh biết trước em là Hoa Sầu Đông, thì anh đã không thèm theo đuổi em làm gì? Phải không? Phải không? Phải không? Phải không?

- Đúng vậy! Đúng vậy! Đúng vậy! ...

Chàng găm lên với nàng, đôi mắt chàng đỏ ngầu, men rượu và sự bi phẫn đã hoàn toàn ngự trị lấy chàng, chàng la lên thật to vào mặt nàng:

- ... Tại sao cô lại có thể làm bộ thanh cao trước mặt tôi
Tại sao cô lại để cho tôi ái mộ cô như thế? Tại sao cô lại
có thể dùng thơ Tống, thơ Đường, dùng sự ngây thơ, hồn
nhiên để ngụy trang lấy mình ...

Nàng ngắt lời chàng, nói gằn từng câu, từng chữ, thật rõ
ràng:

- Triển Mộc Nguyên! Sự thật thì em không hề dẫn anh vào
con đường sai trái! Chính tự anh đi vào con đường sai trái!
Tuy nhiên, không có gì quan trọng nữa hết, có phải
không? Không còn quan hệ gì nữa cả, phải không? Anh
không cần phải la lối trước mặt em! Dù sao thì cũng không
còn hôn lễ nữa! Dù sao thì sự thật cũng đã cứu vãn được
anh! Dù sao thì anh cũng vẫn chưa bị em làm cho ô uế! Dù
sao thì anh cũng vẫn chưa bị em làm cho xấu hổ! Dù sao
thì anh cũng vẫn còn là người hoàn mỹ! dù sao thì em
cũng vẫn chưa làm cho anh bị nhớ nhớt! Triển Mộc
Nguyên ...

Nàng nhìn chàng trừng trừng, gật đầu chậm chậm, giọng
nàng u uất:

- ... Em chúc lành cho anh! Chúc anh ... tìm được một người con gái xứng đáng với anh, một người con gái thật sự trong trắng tinh anh! Hy vọng rằng, trong cái thế giới hôm nay, vẫn còn cái trong trắng tinh anh, không vương bụi trần mà anh tìm kiếm!

Nàng nói một hơi xong, sau đó, nàng không nhìn chàng nữa, ngẩng đầu hất nhẹ mái tóc dài ra phía sau, nàng cả quyết quay người, mở cửa phòng, đi thẳng ra ngoài, không hề quay lại

Nàng không đi thang máy, nàng chạy liên tiếp xuống mười hai tầng lầu, nàng chạy thẳng ra đường lớn. Sau đó, nàng không vẫy tay gọi xe taxi, cũng không đi về nhà, nàng bắt đầu đi lang thang trên đường phố, không mục đích, bất kể thời gian. Nàng đi mãi, đi mãi, đi mãi ... ý thức nàng vẫn minh mẫn, tư tưởng nàng vẫn rõ ràng. Nàng tiếp tục đi mãi, đi mãi ... chỉ muốn làm tiêu hao đi sức lực trong người mình, làm dịu đi cái tâm tình vẫn còn đang sôi sùng sục của mình, làm dịu đi nỗi đau đớn khắc cốt ghi tâm của mình. Đúng vậy, đau đớn, nàng cảm thấy từng sợi thần kinh nhỏ li ti trong người nàng đang đau đớn, sự đau đớn

đó, đang từ tứ chi, xương cốt, dần dần, dần dần tập trung vào trái tim, như thể những dòng suối nhỏ tập trung về biển cả, cuối cùng trái tim đó quặn đau thành một khối ồ ạt tràn lan.

Sau cùng, nàng cũng trở về chung cư Tân Nhân.

oOo

Khi nàng mở cửa bước vào nhà, lúc đó đã hơn hai giờ sáng.

Tân Phi và Bảo Quyên vẫn còn ngồi trong phòng khách đợi nàng, vì thấy khuya rồi mà nàng vẫn chưa về, hai người đều cảm thấy đó là điềm lành, chỉ cần nói được lâu, điều đó chứng tỏ mọi vấn đề còn bàn tính được. Họ không gọi điện thoại đến nhà họ Triển để hỏi, cũng không hề ngờ rằng Khiết Linh đã lang thang trên hè phố suốt mấy tiếng đồng hồ. Họ chờ càng lâu, sự tin tưởng càng gia tăng. Chính vì sự tin tưởng đó, Bảo Quyên không thức nổi nữa, nàng yên tâm đánh một giấc ngon lành trên ghế

salon ở phòng khách. Tàn Phi vẫn ngồi ở đó, hút hết điếu thuốc này qua điếu thuốc khác, cái gạt tàn thuốc đã đầy ăm ắp.

Nghe tiếng mở cửa, Tàn Phi ngẩng đầu lên. Đồng thời Bảo Quyên cũng lập tức tỉnh dậy. Ngồi bật dậy, Bảo Quyên rút sát người lại bên cạnh Tàn Phi, ngẩng đầu nhìn Khiết Linh.

Khiết Linh đứng ở đó, nhìn hai người đăm đăm, cả hai cùng ngớ ra, không cần phải hỏi gì nữa, sắc mặt của Khiết Linh đã nói rõ ràng mọi việc rồi

Nàng đi thẳng tới trước mặt họ. Tàn Phi ngồi trong ghế salon, cả người cứng ngắc như một tảng đá, chàng máy móc dụi tắt điếu thuốc trên tay. Bảo Quyên hơi rút sát người vào Tàn Phi, nàng cảm thấy thân hình của Tàn Phi hình như đang run rẩy

Khiết Linh đứng dừng lại trước mặt họ, nàng lặng lẽ đứng đó, đôi mắt ráo hoảnh, sắc mặt nàng nhợt nhạt, không một biểu lộ tình cảm. Nàng cứ đứng sừng sững như thế một lúc lâu, rồi hai chân nàng khuyu xuống, thân hình nàng từ

từ, từ từ xụp xuống ngã nhào vào giữa hai người, hai cánh tay nàng dang ra, một tay đưa sang Bảo Quyên, một tay đưa sang Tần Phi.

Hai đầu gối của Tần Phi đột nhiên run lên bần bật, chàng đưa tay sờ lên tóc nàng, sờ lên má nàng, những ngón tay chàng cũng run lên bần bật.

Bảo Quyên kinh hoàng nhìn phần lưng cong lên của Khiết Linh, mở miệng ra, nàng muốn hỏi chuyện, thế nhưng, không có cách gì phát ra tiếng nói.

Nước mắt đột nhiên như một đập nước vỡ bờ, ào ạt trào ra từ đôi mắt của Khiết Linh, nhanh chóng tràn lan, thấm ướt cả vạt áo Tần Phi và Bảo Quyên.

QUYỀN DAO

Thiên đường rục lửa

Phần II : Khiết Linh

Chương 20

Đó là một người rất dài

Tần Phi chích cho Khiết Linh một mũi thuốc an thần, để nàng ngủ yên. Bảo Quyên quyết định lấy một ngày nghỉ để trong nom Khiết Linh, còn Tần Phi chàng vẫn phải đến bệnh viện để làm việc, suốt bốn tiếng đồng hồ hôm nay, chàng là bác sĩ trực của bệnh viện, rất nhiều bệnh nhân ghi tên cho ngày hôm nay, chỉ đến để gặp chàng, chàng không thể nào lấy ngày nghỉ được.

Triển Mộc Nguyên hôm đó cũng là một ngày không dễ dàng. Ngày hôm đó, chàng không có giờ dậy, chàng bèn tự giam mình trong phòng riêng, cha mẹ gọi cửa, chàng cũng không buồn trả lời. Đêm qua, vợ chồng ông Tường đã nghe tiếng la hét của Mộc Nguyên, biết rằng chuyện

hôn nhân coi như đã "tiêu" rồi, đối với họ mà nói, coi như đã cất được viên đá nặng ngàn cân, coi như đã tránh được một chuyện "nhục nhã gia môn". Còn như chuyện Mộc Nguyên không muốn gặp mọi người, đó cũng là chuyện rất thường tình, tất cả những con thú khi bị thương, đều tự giam mình lại để dưỡng thương. Mộc Nguyên đang trong thời gian dưỡng thương, vợ chồng ông Tường cũng không muốn quấy rầy chàng làm gì, họ chỉ không ngừng đem vào phòng chàng những thức ăn như trái cây sandwich, bánh ngọt và café. Mộc Nguyên cũng có lúc ngồi uống café và nhấm nháp đôi chút thức ăn, thế nhưng, phần lớn thời giờ, chàng chỉ đi đi lại lại trong phòng.

Sau khi trải qua một đêm "đau đớn", Mộc Nguyên đi tới đi lui trong phòng, tư tưởng dần dần tỉnh táo lại, không còn hỗn loạn, chấn động, và phần nộ như tối hôm qua nữa. Chàng bắt đầu nhớ lại từng ly từng tý những tháng ngày quen biết với Khiết Linh, vườn thực vật, viện bảo tàng lịch sử, đi xem ciné, quán café "Vườn Mộng" ... càng nghĩ chàng càng thấy cái cảm giác đau đớn khôn cùng, càng nhớ lại cặn kẽ. chàng cảm thấy, Khiết Linh đã yêu chàng nhưng nàng đã yêu chàng một cách vô cùng khổ sở, bao

nhiều lần nàng định nói rồi thôi, bao nhiêu lần nàng quyết tâm chia tay, bao nhiêu lần nàng đã nhấn mạnh với chàng rằng, nàng không phải là người con gái hoàn hảo ...

Chàng nghĩ đến những lời nói của Khiết Linh tối hôm qua:

- Em không hề dẫn anh đi vào con đường sai trái, mà chính tự anh đã đi vào con đường sai trái!

Chàng lại nghĩ đến câu nói khác của Khiết Linh:

- Anh không bao giờ muốn một Hoa Sầu Đông! Nếu như anh biết trước rằng em là Hoa Sầu Đông, anh sẽ không thèm theo đuổi em làm gì?

Chàng đứng lại, ngồi xuống ghế salon, rót một ly café thật đậm, cố gắng duy trì sự minh mẫn trong tư tưởng. Hoa Sầu Đông, Khiết Linh. Chàng đem hai nhân vật hoàn toàn khác biệt đó, chấp nối vào nhau như hai mảnh vụn của một đồ hình zig zac, tìm mãi không ra mối khớp với nhau. Khiết Linh chính là Hoa Sầu Đông, nếu như ngay từ lúc đầu, mình đã biết được lời giải đáp cho câu đố đó, mình có còn theo đuổi nàng hay không? Chàng tự hỏi mình. Không. Chàng tìm ngay được câu trả lời, chàng sẽ không

bao giờ. Chàng sẽ xem nàng như là một câu chuyện đáng thương mà thôi Chàng sẽ không bao giờ theo đuổi một "câu chuyện" để cưới "làm vợ"! Khiết Linh đã nói đúng, chàng không chịu nổi cái sự thật đó! Khiết Linh đã nói đúng! Chàng là một người theo chủ nghĩa "hoàn mỹ", chàng không chịu đựng nổi những chuyện không hoàn mỹ, bất kể cái nguyên nhân gây ra sự không hoàn mỹ đó là gì! Cái chén đã bể là cái chén đã bể, không cần biết tại sao đã bể, bể rồi là đã bể rồi! Khiết Linh biết rằng chàng không bao giờ muốn có một cái chén bể, vì vậy nàng đã nhiều lần dự định muốn nói mà không dám. Chàng suy nghĩ mãi, vừa suy nghĩ vừa uống café, kỳ lạ, tại sao Khiết Linh lại hiểu được chàng rõ ràng như thế? Đúng vậy, chàng giận dữ không phải vì nàng đã nói trễ một bước, mà vì chàng không chịu đựng nổi cái sự thật đó!

Chàng thở ra từng hơi dài thậm thượt. Qua đi rồi! Một mối tình "kinh thiên động địa" đã qua đi như thế! Đã kết thúc như thế! Thế nhưng, tại làm sao chàng vẫn cảm thấy trái tim đau đớn khôn cùng? Càng nghĩ đến Khiết Linh (một cái chén đã bể), tại sao chàng lại càng thấy trái tim đau đớn như thế? Nghĩ đến dáng nàng đọc thơ Đường dưới gốc cây ngô đồng, nghĩ đến dáng nàng đang nói chuyện "nước

Trường Giang cuồn cuộn chảy đi!" ở viện bảo tàng lịch sử!
Nàng "đóng kịch" quả thật là quá hay! Không! Trái tim chàng đau đớn thẳm biền hộ cho nàng, nàng không bao giờ đóng kịch với chàng, chưa bao giờ! Tất cả những biểu lộ của nàng! Chỉ là chính nàng! Khiết Linh, một chiếc thuyền con trong trắng.

Đầu chàng càng lúc càng cảm thấy hỗn loạn, một đêm không ngủ, rồi nào là rượu, rồi nào là café, chàng cảm thấy bao tử như đang nhào lộn, cồn cào Chàng cố gắng tìm kiếm những điểm xấu xa ở Khiết Linh, nàng nham hiểm, nàng bỉ ổi, nàng xấu xa, nàng lừa dối, nàng giỡn chàng! Không. Chàng lại biền hộ cho nàng, nàng thật sự chưa bao giờ như thế! Nàng không phải là như thế! Nàng thật sự đã muốn trốn lánh chàng, nàng thật sự đã từng tìm cách mới với chàng, nàng không phải là người con gái như chàng đã mơ tưởng, nàng đã từng cảnh cáo chàng; nàng đã từng nói: đừng nên để cái câu đố đó của em làm cho anh bị "nhớ nhớt", thế nhưng, chính chàng đã cự tuyệt không nghe lọt lỗ tai, chính chàng đã cứ mãi theo đuổi nàng.

Trời ạ! Cái tư tưởng mâu thuẫn và đau đớn đó đã dày vò

chàng muốn điên cả người lên. Mà trong những tư tưởng hỗn độ và rối rắm đó, khuôn mặt tuyệt vọng và bi phẫn cùng cực của Khiết Linh trước khi bỏ ra về vẫn hiện rõ trước mặt chàng, dần dần to lên ... to lên ... to lên ... cuối cùng to đến độ nguyên cả căn phòng đều là khuôn mặt nàng, tuyệt vọng, bi phẫn nhưng xinh đẹp vô vàn!

Chàng mỗi mệt quá sức rồi, vào khoảng xế trưa, chàng ngồi ngheo đầu trong ghế salon, thần trí chàng mơ mơ màng màng, ngủ thiếp đi hết một chút. Sau đó, chàng bị một loạt âm thanh hỗn loạn làm cho tỉnh giấc, chàng nghe tiếng quát tháo ồm ồm của Tần Phi vọng vào từ phòng khách:

- Kêu hắn ra đây gặp tôi! Tôi không cần biết là hắn đã ngủ hay là chưa! Bảo hắn ra đây gặp tôi! Nếu không, tôi sẽ vào từng phòng mà tìm hắn.

- Cậu muốn tôi báo cảnh sát chẳng?

Tiếng của ông Tường giận dữ la lên, thì ra, hôm nay cha chàng cũng không đi làm.

Giọng của Tần Phi kịch liệt và sẵn sàng:

- Xin mời! ... ông có báo cảnh sát, tôi cũng phải gặp cho được tên "thánh nhân" đó của nhà ông! Cái con người "hoàn toàn" đó! Cái tên khốn kiếp "thủy" đã loạn mà "chung" cũng không đó!

ông Tường cả giận:

- Cậu nói nó thủy chung loạn xạ à? Cậu có dùng sai chữ không đó?

- Thưa ông, ông là người học rộng tài cao, ông đã từng hấp thụ một nền giáo dục cao đẳng, ông cho rằng chữ "loạn" là chỉ dùng để nói về xác thịt không thôi sao ông không biết rằng cái "loạn" của tinh thần còn ghê gớm gấp bao nhiêu lần cái "loạn" của nhục thể hay sao ông cho rằng những hành vi của Triển Mộc Nguyên là cao thượng hay sao Tôi nói cho ông biết! Hắn không hề cao quý hơn Lỗ Sâm bao nhiêu đâu!

ông Tường la to:

- Cậu ... cút ra khỏi đây ngay!

Mộc Nguyên nhảy dựng lên, mở cửa phòng chạy ngay ra phòng khách. Chàng nhìn thấy ngay Tần Phi đang đổ mặt, tía tai, phùng mang trợn má, đôi mắt hừng hực lửa đứng quát tháo om sòm. Cha mẹ chàng giân đến độ cả người run rẩy, suýt ngất đi, chị người làm và anh tài xế đứng phía ngoài thò đầu vào xem, xôn xao bàn tán. Chàng lập tức xông về phía Tần Phi, ngăn cha mẹ lại, chàng nói:

- Tần Phi, anh muốn tìm tôi, thì anh cứ nói chuyện với tôi, đừng làm phiền cha mẹ tôi! Chuyện của tôi không liên quan gì đến cha mẹ của tôi hết!

- Tốt lắm.

Tần Phi trợn mắt nhìn chàng, đôi tròn mắt đỏ ngầu. Chàng từ từ tiến đến gần Mộc Nguyên, trước khi mọi người đoán được chuyện gì xảy ra Tần Phi đã cung tay ra, đâm một cái nhanh như chớp vào ngay cảm Triền Mộc Nguyên. Mộc Nguyên bị cú đâm bất ngờ và quá mạnh này văng thẳng ra phía sau, đụng ngã chiếc bàn con, chậu hoa trên đó rơi xuống bể tan tành, tiếng "linh kinh long kong"

vang lên hỗn loạn, bà Tường kêu thét lên:

- Già Triệu! già Triệu! Đi báo cảnh sát!

ông Tường cũng la lên:

- Già Triệu! Già Triệu! Nhào lên đánh hấn!

Mộc Nguyên lồm cồm bò dậy, chàng la thật to:

- Tất cả đứng yên, đừng kêu cảnh sát, đừng làm gì hết!

Chàng dùng mu bàn tay quẹt đi vết máu trên khóe miệng, trừng mắt nhìn Tàn Phi:

- ... Mục đích của anh đến đây là muốn đánh lộn với tôi hay sao Tôi nói cho anh biết, chưa chắc anh đánh lại tôi đâu..

Tàn Phi thản nhiên, gằn giọng nói:

- Tao biết! Nhưng tao không đến đây để đánh lộn với mày! Tao chỉ muốn đánh mày mà thôi! Đánh cái tên khốn kiếp,

bạc tình bạc nghĩa, không biết tình cảm, không biết cái đẹp, không đáng nói chuyện tình yêu với Khiết Linh là chú mày đây mà thôi! Lần này, coi như cả tao, Bảo Quyên, Khiết Linh hợp lại mà vẫn nhìn làm người, chúng tao đã đánh giá mày quá cao! Thậm chí đã đánh giá gia đình chú mày quá cao, đánh giá cha mẹ chú mày quá cao! Các người nghĩ rằng Khiết Linh không xứng đáng với gia đình các người hay sao Các người nghĩ rằng quá khứ của nàng sẽ làm nhơ nhớp gia đình các người hay sao Sai rồi! Các người đều sai hết rồi..

ông Tường ngắt lời chàng:

- Cho dù sai hay không sai, đó là chuyện riêng của gia đình chúng tôi! ...

Mộc Nguyên ngắt lời cha:

- Ba! Ba hãy để cho anh ấy tiếp tục nói!

Chàng nhìn Tàn Phi, chất vấn:

- ... Anh cho rằng nàng không làm ô nhiễm gia đình chúng

tôi, tại sao anh lại không đem sự thật ra mà nói với tôi ngay từ đầu Anh là người biết rõ ràng mọi chuyện. Tại sao anh lại không dám đem sự thật ra mà nói với tôi

Tần Phi gầm lên giận dữ:

- Tại vì ... Khiết Linh yêu chú mày! Đồ ngốc! Bây giờ, đây là kết quả của việc phơi bày sự thật! Sớm một bước hay trễ một bước cũng thế mà thôi! Triển Mộc Nguyên, chẳng lẽ chú mày không biết rằng, vì yêu chú mày, Khiết Linh đã phải chịu đựng biết bao nhiêu đau vò đau đớn của nội tâm sao Chú mày không biết rằng nàng đã yêu với một tâm tình đầy mâu thuẫn và khổ sở hay sao Chú không biết rằng, trước khi chú xuất hiện thì Khiết Linh đã sống một đời sống bình thản và hạnh phúc hơn nhiều! Đúng vậy, nàng có một tuổi thơ bất hạnh và không đáng để nhớ tiếc, thế nhưng, nàng có làm lỗi gì? ...

Chàng lại trở nên kích động, thanh âm cất cao và phẫn nộ:

- ... Bắt đầu từ giây phút cất tiếng khóc chào đời, nàng đã không thể lựa chọn cha mẹ, không thể lựa chọn định mệnh, không thể lựa chọn đời sống! Nàng bị cha ghẻ

cưỡng dân, ngược đãi, thương tích đầy mình, cũng là lỗi của nàng sao Nếu như nàng có thể tránh được, nàng lại muốn mình bị lún sâu vào cái tình trạng bi đát đó hay sao Các người không biết rằng, một cô bé chỉ mới có mười hai tuổi, đầu tóc bị cháy rụi, quần áo và cả người rực lửa, mang trong người một bào thai 4 tháng rưỡi, ngay cả con chó yêu quý nhất của nàng cũng bị đập cho chết! Một cô bé như thế, chạy băng băng trên đường phố, tìm kiếm một sự giúp đỡ cuối cùng trên cuộc đời này ... Không, các người vĩnh viễn không bao giờ tưởng tượng ra được cái cảnh đó, các người vĩnh viễn không bao giờ đưa tay ra cứu vớt một đứa trẻ như thế đó, tại vì, các người sợ ngọn lửa trên người cô bé đó sẽ lan sang các người, các người sợ bàn tay đau thương của cô bé làm dơ bẩn sự trong trắng của các người! Vì lúc đó, cô bé là một câu đố không có lời giải đáp. Các người không bao giờ để cho bất cứ một câu đố tàn nhẫn nào phá đi sự hài hòa trong gia đình các người Bản tính của con người là ích kỷ, người ta chỉ lo chuyện của riêng họ, chứ ít khi nào chịu dùng chính bản thân mình mà nghĩ đến người khác! Cô bé đó, cả một cuộc đời phải sống trong sự bất hạnh, cả một cuộc đời, từ lúc lọt lòng cho đến năm mười hai tuổi, phải sống trong sự đau thương liên tục, là lỗi của cô bé đó hay sao ...

Tần Phi càng nói càng kích động, chàng nhìn trừng trừng vào Mộc Nguyên, chàng nhìn trừng trừng vào vợ chồng ông Tường, giọng chàng sang sảng:

- ... Cô bé đó, khi vừa mới tỉnh dậy trong bệnh viện, các người biết câu nói đầu tiên của cô bé đó là gì không? Thiên đường! Cô bé ấy đã nói thiên đường! Cô bé nhìn thấy bức tường trắng, khăn trải giường, bàn ghế, trần nhà toàn một màu trắng, cô nghĩ rằng mình đã vào đến thiên đường, tại vì, đối với cô bé đó mà nói, đó là điều vô cùng tốt đẹp! Hừ! ...

Chàng cắn răng, giọng nhỏ lại:

- ... Ngay cả cái "thiên đường" đó cũng không phải do cô tự ý lựa chọn, mà là do tôi đặt cô bé vào đó? Triển Mộc Nguyên! ...

Chàng lại tiếp tục nói bằng một giọng thống khổ, trầm buồn:

- ... Nếu như lúc đó, tôi biết trước được rằng nàng sẽ gặp

chú, sẽ đối diện với một bi kịch thê thảm khác của cuộc đời nàng do chú mày đem lại, thì lúc đó, tôi không nên cứu nàng, mà nên để cho nàng chết cháy cho rồi! Để cho nàng chết cháy lúc đó, so với việc để cho chú mày giết nàng bây giờ, vậy mà con nhân đạo gấp trăm ngàn lần! Chỉ có điều là tôi không làm sao biết được chuyện tương lai! Cả bệnh viện của chúng tôi, ông Hà viện trưởng đều không biết được tương lai, vì vậy mà chúng tôi đã cứu nàng! Các người không biết được, khi chúng tôi phải bắt buộc nói cho nàng biết về cái thai trong bụng nàng, nàng đã điên cuồng tự cắn xé, đánh vào người mình, nàng đã la hét lên rằng: Chết đi cho rồi! Chết đi cho rồi! Chết đi cho rồi! Chết đi cho rồi! Nàng đã vô cùng tự ti mặc cảm, nàng cho rằng mình dù có nhảy xuống Thái Bình Dương cũng không gột rửa sạch được vết nhơ nhuốc trong người. Chúng tôi lại cứu nàng thêm một lần nữa, mời bác sĩ chuyên về tâm lý trị liệu chạy chữa cho nàng, đưa Lỗ Sâm ra tòa, cho hắn ngồi tù, thuyết phục nàng rằng đời sống vẫn còn ý nghĩa. Sau đó, đợi cho đến khi nàng sinh xong, đem đứa bé cho một gia đình hiếm muộn nuôi nấng. Nàng, lúc đó mới có mười hai tuổi, rút cuộc cũng đã thoát ly được bàn tay ma quỷ của Lỗ Sâm, thoát ly ra được khỏi cái quá khứ như ác mộng. Xin hỏi tất cả các vị ở đây, xin hỏi ông, ông Triển

Mộc Nguyên cao quý ...

Chàng không la hét nữa, thanh âm chàng trở nên trầm
thống và bi thương:

- ... Nàng có quyền được tiếp tục sống hay không? Nàng
có quyền được bắt đầu một cuộc đời khác hay không?

Triển Mộc Nguyên ngó người ra, cả vợ chồng ông Tường
cũng vậy, trong phòng im lặng trong khoảng khắc.

Tần Phi tiếp tục nói:

- Xong rồi, ông Hà viện trưởng nói, cho cô bé một cái tên
hoàn toàn mới, để cho Hoa Sầu Đông từ bây giờ trở thành
quá khứ. Tôi đặt cho nàng cái tên là Khiết Linh, tại vì nàng
rất yêu màu trắng, và tại vì bản chất của nàng ... Triển Mộc
Nguyên, nếu chú đã từng yêu nàng, chú phải hiểu rõ "bản
chất" của nàng! Bản chất của nàng là một màu trắng tinh
anh, trong suốt, như một chiếc thuyền con tinh khiết. Và
như thế, Hoa Sầu Đông đã bị khai tử, Hà Khiết Linh được
tái sinh. Nhưng ngay cả cái lần "tái sinh" này, cũng không
phải do nàng tự chọn, mà là do chúng tôi quyết định cho

nàng! Tội nghiệp cho Khiết Linh! Nếu như tôi biết trước được rằng nàng sẽ gặp Triển công tử cao quý đây, thì thà rằng nàng đừng nên "tái sinh" thì hơn! Rồi nàng vào trung học, tất cả những tài hoa trong người hoàn toàn phát tiết ra ngoài! Nàng yêu sách vở, yêu thơ Đường, yêu văn học, yêu nghệ thuật ... Nàng không bao giờ ngụy trang giả tạo, nàng là người con gái trời sinh ra đã mang đầy nét thi vị trong người! Từ trung học lên tới đại học, các người biết có bao nhiêu chàng trai trẻ trồng cây si nàng hay không? Các người có biết anh chàng bác sĩ Chung trong bệnh viện, dù cho biết rõ quá khứ của nàng, vẫn yêu nàng như điên như cuồng chẳng? Thế nhưng nàng đã cự tuyệt hết cả những người theo đuổi mình, mãi cho đến khi cái số của nàng khổ, nàng đi xem triêm lãm thư pháp gì đó, để gặp phải chú! Triển Mộc Nguyên, từ đầu, cũng không phải nàng chọn chú! Mà là chính chú đã chọn nàng! Chú có biết là chính chú đã mang đến cho nàng biết bao nhiêu khổ sở và mâu thuẫn không? Chú có biết rằng nàng đã hoàn toàn không dám yêu chú không? Chú có biết rằng, ngay từ đầu nàng đã sợ rằng, sẽ có một ngày như thế này sẽ xảy ra không? Rút cuộc, chú si mê cuồng dại, không chịu rút lui, tôi và Bảo Quyên đứng giữa lại xúi dục, khuyến khích. Chúng tôi hợp nhau lại đẩy Khiết Linh vào cửa địa ngục

thêm một lần nữa! Triển công tử, Triển tiên sinh, Triển phu nhân ...

Chàng nói gần mạnh mẽ:

- ... Tôi biết rằng cả gia đình các người cao quý, tôi biết rằng gia đình các người chính trực, tôi biết rằng gia đình các người tài giỏi, vì vậy, tôi mới an tâm đặt Khiết Linh vào tay các người. Đúng vậy, Khiết Linh chính là Hoa Sầu Đông. Đúng vậy, Khiết Linh đã không còn trinh nguyên. Đúng vậy, Khiết Linh có một tuổi ấu thơ không đáng nhớ thương, tiếc nuối ... Tất cả những thứ đó đã làm cho các người đem tất cả những ưu điểm, tất cả những bản chất bẩm sinh của Khiết Linh xóa bỏ hết hay sao Triển Mộc Nguyên ...

Chàng quay sang nhìn Triển Mộc Nguyên, đôi mắt hùng hực lửa, giọng chàng hùng hồn, gần như chất vấn:

- ... Chú trách chúng tôi không nói ra sự thật ngay từ đầu, chú có biết, bản tính con người là như thế nào không? Bản tính con người là ích kỷ, là chỉ biết nghĩ đến chính mình, không biết nghĩ đến người khác! Lúc đầu, Khiết Linh đã

muốn đem hết sự thật ra nói cho chú biết, chính tôi và Bảo Quyên đã ngăn không cho nàng nói, khuyên nàng đừng nên "đánh cuộc" với bản tính con người! Chúng tôi biết rằng nàng sẽ thua! Rồi đó, tối hôm qua đã xảy ra những chuyện gì, tôi không hoàn toàn biết rõ, tôi chỉ biết rằng, quả nhiên Khiết Linh đã thua! Tối hôm qua, cũng chính chúng tôi đã ủng hộ nàng, khuyến khích nàng đến đây nói rõ mọi sự. Kết quả là, nàng đã thua..

Mãi đến bây giờ, Triển Mộc Nguyên mới mở miệng:

- Không! chính chúng tôi đã phát hiện ra sự thật trước đó! Tên say rượu đó, tóì làm tiền chúng tôi, hấn đòi một trăm ngàn đồng, khi Khiết Linh đến, chúng tôi đã biết rõ mọi chuyện rồi!

- à, thì ra là vậy! ...

Tần Phi gật đầu thật nặng nề, chàng nhìn Triển Mộc Nguyên hần học:

- ... Chú có biết tại sao cái tên khốn nạn Lỗ Sâm đó lại xuất hiện hay không? Chỉ tại chú! Chú xuất bản làm gì cái tuyển

tập nhiếp ảnh nghệ thuật! Chú chuộng hư danh, chú thích khoe tài! Chú cho rằng tài chụp hình của mình hay, chú muốn khoe khắp cùng thiên hạ biết, chú có một người bạn gái đẹp như Khiết Linh! Chú muốn khoe khoang, chú muốn nổi tiếng! Sự thật thì Lỗ Sâm có thể dễ dàng tìm ra tung tích của Khiết Linh, vì ngày xưa, khi đưa hấn ra tòa, cả tôi và ông viện trưởng đều ra tòa làm chứng, hấn biết Khiết Linh trong tay chúng tôi! Chỉ cần đến bệnh viện tìm ra địa chỉ của tôi, hấn sẽ dễ dàng tìm ra Khiết Linh. Thế nhưng, bao nhiêu năm nay, hấn không dám đến làm phiền chúng tôi! Khiết Linh đã hoàn toàn thoát khỏi bàn tay lông lá của hấn. Hấn biết rằng đây đến chúng tôi cũng chẳng có lợi gì cho hấn, chưa biết chừng chúng tôi lại đưa hấn vào tù thêm một lần nữa, vì vậy, hấn không dám xuất hiện! Mãi đến khi chú làm tài khôn, xuất bản tuyển tập nhiếp ảnh, thằng điên đó có thể đã nhìn thấy được, trình độ tri thức của hấn thấp kém đến như thế nào, lại thêm những tên bạn nhậu xúi dục, hấn nghĩ rằng Khiết Linh đã trở nên minh tinh điện ảnh nổi tiếng rồi, có nhiều tiền rồi! Lòng tham lam dấy lên, hấn mới tìm đến để làm tiền! Đến khi hấn phát hiện Khiết Linh có một người bạn trai là chú, danh vọng và địa vị của nhà họ Triển các người, lại là miếng mồi ngon để hấn tìm đến làm tiền các người! Đó là

một tên lưu manh chính hiệu, hắn vừa xấu xa, vừa bần tiện, vừa vô liêm sỉ và ngu dốt tham lam. tuy nhiên, chính quyền tuyển tập của chú đã dẫn hắn ra!

Triển Mộc Nguyên nói bằng một giọng bức tức:

- Thế nhưng, hắn vốn tồn tại trên cõi đời này, phải không? Tôi có xuất bản tuyển tập nhiếp ảnh hay không?, hắn vẫn tồn tại, phải không? Cho dù, hắn không xuất hiện, chẳng lẽ cuộc đời của Khiết Linh không có đoạn đó hay sao Chẳng lẽ nếu dấu được cả đời, thì xem như chuyện đó chưa từng xảy ra hay sao Tàn Phi, anh phải công bằng một chút, trên cõi đời này không có một bí mật nào vĩnh viễn giữ kín được. Cái bí mật này không sớm thì muộn cũng sẽ bị tiết lộ!

Tàn Phi nói:

- Đúng! Bí mật gì thì sớm muộn cũng sẽ bị bật mí! Bây giờ vấn đề không phải ở chỗ chúng ta cần tìm hiểu xem bí mật này đã bị bật mí như thế nào Dù sao, thì bí mật cũng đã bị bật mí rồi! Dù sao, thì các người cũng đã rõ đầu đuôi câu chuyện như thế nào rồi, và cũng đã rõ sự thật rồi..

Chàng nhìn Triển Mộc Nguyên trừng trừng:

- ... Thấy chưa! Đó chính là bản tính con người! Các người biết được bí mật, lập tức, các người nghĩ rằng mình đã bị gạt, lập tức, các người nghĩ rằng mình đã bị hớ, lập tức, các người nghĩ rằng mình đã bị nhử cho ô uế ... Trong các người, có ai chịu đứng vào hoàn cảnh của Khiết Linh mà nghĩ cho nàng không? Chú có không? Triển Mộc Nguyên, chú lúc nào cũng mồm loa mép giải, nói rằng chú yêu nàng, có thể sống vì nàng, có thể chết vì nàng, chú có đứng vào lập trường của nàng mà suy nghĩ cho nàng hay không? Chú! ... làm sao có thể yêu một người mà không hề nghĩ cho người đó, chỉ biết nghĩ cho chính mình, chú thật là ngụy quân tử ...

Lưng của Triển Mộc Nguyên dựng thẳng lên, nhìn trừng trừng Tần Phi, chàng thở ra từng hơi thật nặng nề, đôi mắt chàng mở thật to, thật to, giọng chàng khản đi:

- Tần Phi, thì ra anh đang yêu nàng!

Tần Phi nhướng cao đôi mày, đôi mắt chàng nhìn trả Triển

Mộc Nguyên càng sáng rực hơn, thanh âm chàng chắc nịch hơn, giọng nói chàng mạnh mẽ hơn:

- Đúng vậy, Triển Mộc Nguyên, tôi đang yêu nàng!

Chàng nói thẳng thừng:

- ... Tôi đã yêu nàng từ lâu rồi, và vẫn đang yêu nàng! Khi cả người nàng bốc khói lao trên đường phố, khi nàng vùng vẫy, phấn đấu với cái định mệnh cay nghiệt của mình, khi nàng cương quyết nuốt nhục, can đảm đứng ra pháp đình tố cáo Lỗ Sâm. Các người phải biết rằng, lúc đầu, chúng tôi có thể không tố cáo, có rất nhiều cô gái bị cưỡng dâm, vì sợ mang tiếng mà phải ngậm đắng nuốt cay, không dám đứng ra tố giác kẻ làm bậy. Đứng ra pháp đình làm chứng, cần phải có sự can đảm! Nếu như lúc đầu không tố cáo, có thể ngày nay các người không đến nỗi khinh khi nàng như thế ...

Chàng hơi dừng lại:

- ... Đúng vậy, khi nàng cố công học tập, khi nàng dẫn San

San và Trung Trung đi chơi, dạy cho chúng hát hò; khi nàng từng bước, từng bước lấy lại sự tự tin, lấy lại được cái tôi của mình, khi nàng lại biết cười, biết yêu, biết tha thiết với đời sống, với mọi người chung quanh, tôi yêu nàng! Tôi hoàn toàn không phủ nhận là tôi đã yêu nàng! ...

Chàng nhìn Triển Mộc Nguyên soi mói:

- ... Hoặc giả, tôi cũng nên yêu một cách ích kỷ một chút, chỉ cần tôi nói với nàng rằng tôi yêu nàng, chưa chắc gì chú đã có thể chiếm một chỗ trong trái tim nàng đâu!

Triển Mộc Nguyên vẫn cố gắng kéo lại một chút sự tự tôn trong mình:

- Thế thì, tại sao anh lại không yêu ích kỷ một chút! Anh mới là nguy quân tử! Anh ... thậm chí không dám đối diện với tình yêu của mình!

Tần Phi lạnh lùng tiếp lời:

- Rút cuộc, chú cũng đã nói ra được một câu rất ngời ! Không sai, tôi cũng là một nguy quân tử, một thứ nguy

quân tử dưới hình thức khác. Bản thân của tình yêu, vốn bao gồm sự ích kỷ và chiếm hữu, dù sao, tôi cũng không phải là nhân vật nam chính của Song Thành Ký! Thế nhưng, nếu như tôi chiếm hữu Khiết Linh, đối với Bảo Quyên tôi là người bất trung, đối với Khiết Linh, tôi là người bất nghĩa. Tôi cũng yêu Bảo Quyên, yêu thật sâu thật đậm. Khiết Linh là cô gái mà tôi đã cứu, tôi có thể yêu nàng trong trái tim tôi, nhưng tôi không thể chiếm hữu nàng, vì làm như thế là hèn hạ! Huống chi, tôi lại hiểu lầm rằng, chú mày yêu Khiết Linh hơn cả tôi! Hừ! ...

Chàng cười khẩy một tiếng:

- ... Đúng vậy, tôi không phủ nhận, chính tôi cũng là một người giả dối! Điều chủ yếu là, tôi nghĩ rằng nàng yêu chú, nàng quả thật yêu chú, đó mới là điều quan trọng nhất! Mà chú lại là người có thể đem hạnh phúc đến cho nàng! Rút cuộc, tôi đã đánh giá chú quá cao! Triển Mộc Nguyên, tôi đã đánh giá chú quá cao!

Giọng của Triển Mộc Nguyên cứng ngắt:

- Bây giờ anh nói với nàng vẫn còn kịp mà!

- Chú muốn tôi làm như thế chẳng? ...

Tần Phi hỏi, chàng đã bình tĩnh trở lại, giọng nói của chàng đã trở nên bình lặng:

- ... Sau khi tôi đã nói dài dòng, rõ ràng với chú như vậy rồi, mà chú vẫn muốn tôi làm như thế à? Tốt lắm, thì hãy làm như thế vậy! ...

Chàng quay người đi, bước thật dài ra phía cửa, đồng thời bỏ lại một câu:

- Xin chào!

Mộc Nguyên bất giác rượt theo chàng hai bước, cuống quýt kêu kên:

- Tần Phi!

Tần Phi đứng lại, chàng từ từ quay đầu nhìn Triển Mộc Nguyên. Sắc mặt của Triển Mộc Nguyên thật trắng, thật trắng, sắc mặt Tần Phi cũng thật trắng, thật trắng, hai

người đàn ông đứng nhìn nhau, không khí trong phòng thật căng thẳng. Vợ chồng ông Tường đứng ngơ ngẩn ra đó, họ đều cùng có cái cảm giác như bị nghẹt thở. Thời gian dường như trải qua một thế kỷ dài đông đặc. Mộc Nguyên rồi cũng mở miệng, chàng nói một câu từ sâu tận cõi lòng:

- Anh yêu một cách sâu đậm, còn tôi, tôi yêu một cách hời hợt!

Tần Phi lắc đầu:

- Chú sai rồi! Chú yêu một cách ích kỷ, còn tôi, tôi yêu một cách nhu nhược! ...

Chàng ngược mắt lên nhìn ra bầu trời phía bên ngoài khung cửa sổ:

- ... Chú lo cho danh dự, đòi hỏi sự hoàn mỹ! Tôi lo cho gia đình, đòi hỏi mọi việc vuông tròn! Khiết Linh, làm thế nào cũng trở thành một vật hy sinh! Thôi! Tôi đi đây!

Chàng tiếp tục đi ra phía cửa, Triển Mộc Nguyên lại hấp

tấp rượt theo hai bước:

- Anh đi đâu

- Tôi

Tần Phi trả lời mà không quay đầu lại:

- ... Nghe theo lời khuyên của chú, tôi về nói với Khiết Linh, tôi yêu nàng!

Mộc Nguyên buột miệng la lên:

- Tần Phi! Anh dám!

Tần Phi nhanh nhẹn quay đầu lại, nói bằng một giọng kịch liệt:

- Tại sao tôi lại không dám? Tôi có thể nói với Khiết Linh, tôi cũng có thể nói với Bảo Quyên, ít nhất, tôi cũng đã thẳng thắn và thành thật với mình, với người! Còn những thứ như đạo đức, lễ giáo, kệ cha nó! Tôi có thể yêu cả hai nàng! Chưa biết chừng, tôi cũng sẽ được cả hai nàng

cùng yêu lại..

Mộc Nguyên la lên:

- Anh sẽ bị cả hai nàng cùng chém cho nát thây!

Tần Phi thản nhiên:

- Tôi bị chém cho nát thây, thì có liên quan gì đến chú! Tôi tuyệt đối không tin rằng, chú lại thương tiếc cho cái mạng của tôi!

Mộc Nguyên lại thở ra từng hơi thật nặng nề, hình như chàng sắp bị ngộp thở đến nơi, chàng trừng mắt nhìn Tần Phi, và la lớn lên:

- Anh bị chém nát thây là chuyện của anh! Thế nhưng, anh đây đến Khiết Linh, thì lại là chuyện của tôi! ...

Chàng quay đầu lại nhìn cha mẹ, đôi mắt chàng phát ra ánh sáng long lanh, u uẩn, giọng chàng đau đớn nhưng cương quyết:

- ... Xin lỗi ba, xin lỗi mẹ! Nếu như ba mẹ cho rằng Khiết Linh làm cho gia đình ra bị sỉ nhục, vẫn còn hơn là bị mất đi thằng con trai, phải không?

Nói xong, chàng xông đến kéo tay của Tàn Phi, nói:

- ... Muốn đi, chúng ta cùng đi! Anh không được quyền dây đến Khiết Linh, vì dù sao, nàng cũng vẫn là ... vị hôn thê của tôi!

Tàn Phi ngẩng đầu lên, Triển Mộc Nguyên cũng ngẩng đầu lên, cả hai cùng đi thẳng ra cửa

ông bà Tường từ đầu đến cuối, vẫn đứng chết trân ở đó, ngó người ra, không nói được tiếng nào.

QUYỀN DAO

Thiên đường rực lửa

Phần II : Khiết Linh

Chương 21

Khi Tần Phi và Triển Mộc Nguyên về đến nhà, cũng là lúc cả nhà đang loạn cả lên. Bảo Quyên vừa nhìn thấy Tần Phi, đã nhào ngay tới, bàn tay nàng run rẩy và mướt mồ hôi, chụp ngay lấy Tần Phi, nói:

- Tần Phi, Khiết Linh mất tích rồi!

Trái tim của Tần Phi kêu đánh "ầm" một tiếng, như thể đang từ lồng ngực chìm ngay xuống, hình như chìm ngay xuống một đáy cốc sâu thăm thẳm, không đáy không bờ. Chàng quay đầu lại nhìn Mộc Nguyên, gương mặt của Mộc Nguyên trắng bệch như xác chết, đôi mắt chàng lộ ra nét sợ hãi và lo lắng tột cùng.

Tần Phi miễn cưỡng tự trấn tĩnh mình:

- Đừng nóng, em nói cô ấy mất tích rồi, là có nghĩa gì? đi mất đã bao lâu rồi

- Khoảng một tiếng đồng hồ trước, em nhìn thấy cô ấy ngủ rất ngon, San San tan học nói phải mua quần áo thể thao, em bèn dẫn San San đi ra phố, mua xong bộ quần áo trở về, đầu đuôi chỉ có khoảng hai mươi phút, thế nhưng, Khiết Linh đã đi đâu mất tiêu rồi!

Giọng nói của Mộc Nguyên mang đầy nét run rẩy:

- Nàng ... nàng ... có khi nào nàng đi mua đồ gì đó không? Hay là nàng đói bụng? Hay là nàng chỉ đi dạo một chút là về ngay

Tần Phi hỏi bằng một giọng căng thẳng:

- Có ai nhìn thấy Khiết Linh đi không?

Đột nhiên đôi mắt của Bảo Quyên đong đầy lệ, giọng nàng nghẹn ngào:

- Có, Trung Trung thấy. Tốt nhất là anh nên hỏi Trung

Trung, em cảm thấy ... em cảm thấy ... có cái gì đó không ổn.

Trung Trung bị gọi vào phòng khách, chị Tư người làm cũng vào theo, một mình thằng bé Trung Trung bị mấy người lớn vây quanh. Thế nhưng, Trung Trung lại hớn ha hớn hở, như thể không có gì xảy ra:

- Dì Khiết Linh đi tìm chú Nguyễn đó!

Mộc Nguyên cúi người xuống, nắm lấy bờ vai Trung Trung, chàng kêu lên:

- Không có, Trung Trung, con nhìn xem, chú Nguyễn đang ở đây mà, dì Khiết Linh đâu có đi tìm chú, dì Khiết Linh có nói với con là dì ấy đi đâu không?

Trung Trung nhìn Mộc Nguyên, đôi con mắt chớp chớp:

- Lạ thật, nếu như dì Khiết Linh không đi tìm chú, tại sao lại mặc đồ đẹp dữ vậy

Tần Phi nhìn thằng bé, ánh mắt cuống quýt:

- Trung Trung, dì Khiết Linh mặc đồ gì? Nói mau:

- Đồ màu trắng!

Tần Phi la lên:

- Cũng như không ! Quần áo của Khiết Linh mười bộ thì hết tám là màu trắng, con nói đẹp là nghĩa gì?

- Cái áo đó có viền nhiều ren lắm, ở phía dưới váy cũng viền nhiều ren lắm ...

Bảo Quyên xen vào:

- Nghe em nói đây! Đó là bộ đồ mặc để chụp hình, chụp tám hình trang đầu trong "Khiết Linh" tuyển tập đó! Lúc nãy em mới vừa đi xem xét lại tủ quần áo của Khiết Linh, biết chắc là bộ đồ đó! Anh thử nghĩ xem, bây giờ là hai giờ trưa, cô ấy đi lúc một giờ trưa, nếu như chỉ là đi ra ngoài dạo phố một chút, tại sao lại mặc bộ quần áo rườm rà như thế để làm gì? Bình thường cô ấy chỉ mặc cái áo sơ mi trắng và quần tây trắng mà thôi Bộ đồ đó, váy dài chấm

đắt, chỉ thích hợp để đi dự tiệc thôi!

Mộc Nguyên xen vào:

- Có thể nàng mặc đi chụp hình ... Có thể nào nàng đi chụp hình không?

Tần Phi nạt chàng:

- Chú đừng có ngổ như thế! Chụp hình để làm gì? Xuất bản thêm một tuyển tập nữa sao

Bảo Quyên lại chụp Trung Trung:

- Trung Trung, khi dì Khiết Linh đi ra, có nói gì với con không?

Trung Trung đã cảm thấy sự căng thẳng trong không khí vây quanh đám người lớn, thằng bé không còn cười nữa:

- Có chứ! Con muốn dì Khiết Linh dẫn con cùng đi, dì Khiết Linh nói: "Trung Trung, lần này dì không thể dẫn con theo được!". Con nói vậy thì dì Khiết Linh phải đem quà về cho

con. Dì Khiết Linh nói: "Dì sẽ đem một đóa hoa lửa về cho con!".

Mộc Nguyên tròn mắt hỏi:

- Cái gì? Hoa lửa

Trung Trung nhướng cao đôi chân mày:

- Đúng vậy! Lần trước ngoài chợ có bán đó! Một cái cây dài, đốt lên có tia lửa xẹt ra kêu "xè xè" đỏ mà, có đủ màu xanh, đỏ, tím, vàng đẹp lắm! Con nói dì Tư mua cho con, mà dì Tư không chịu mua!

Chi, Tư nói:

- Thì cái loại "pháo bông" cầm trên tay đó mà! Tuy nhiên, tôi không biết tại sao mọi người lại cuống quýt lên chi vậy. Cô Khiết Linh ngủ thức dậy đi ra ngoài dạo một lát cũng là chuyện thường thôi! Cô ấy đi tản bộ một chút rồi về ngay thôi! Mặc đồ đẹp cũng là chuyện bình thường, cô Khiết Linh mặc đồ gì cũng đẹp hết mà!

Tần Phi mới:

- Bảo Quyên, em đã xem xét kỹ phòng cô ấy chưa Có để lại giấy tờ gì không?

Bảo Quyên nói:

- Không thấy gì hết, tuy nhiên xem lại một lần nữa cũng được!

Tần Phi xông vào phòng của Khiết Linh, căn phòng sạch sẽ ngăn nắp, ngay cả giường gối cũng xếp đặt ngay ngắn. Chàng lật gối nằm, khăn trải giường kê xem xét, không có gì hết! Xông đến bên bàn học, sạch sẽ gọn gàng, kéo học tủ ra, viết, mực, giấy, gồm, thước ... cũng nằm gọn ghẽ, yên lặng ... không hề nhìn ra một chút gì hỗn loạn. Đúng vậy, có thể là vì mọi người quá nhạy cảm với vấn đề đó thôi, có thể thể nàng đi dạo mát ở ngoài, có thể chút nữa đây, nàng sẽ bước chân vào nhà ngay thôi ... Tần Phi suy nghĩ, nhìn thấy gương mặt Mộc Nguyên tiều tụy, lo lắng, khổ sở và hối hận, Tần Phi sinh lòng bất nhẫn nói:

- Đừng cuống, Mộc Nguyên, có thể cô ấy đi đến nhà chú

đó, có thể cô ấy không phục nên lại đến nhà chú nói cho rõ chuyện đó ...

Chàng cắn cắn răng, dừng lại, Khiết Linh quá kiêu hãnh, nàng không đời nào lại đi làm chuyện đó. Thế nhưng, cả gương mặt của Mộc Nguyên lại sáng rực lên, chàng vỗ đánh đét vào đùi một cái:

- Đúng vậy! Sao mà lại ngổ như thế!

Chàng nhào tới bên điện thoại, lập tức gọi về nhà, mới hỏi có hai câu, đã thiếu não bỏ điện thoại xuống, nói:

- Không có! Nàng không hề đến đó!

Tần Phi thất vọng, đưa mắt nhìn quanh căn phòng, chàng chú ý nhìn từng món một, ánh mắt chàng dừng lại trên quyển tiểu thuyết, quyển tiểu thuyết mà chàng và Khiết Linh đã từng bàn luận với nhau - quyển tiểu thuyết của Akutagawa Ryuukosuke. Mở quyển sách ra, chàng lập tức nhìn thấy ngay những lần gạch bằng viết màu đỏ do Khiết Linh tỉ mỉ ghi vào trên mấy câu:

Khung pháo hoa vẫn tiếp tục nổ ra những tia lửa rực rỡ. Chàng nhìn quanh cuộc đời, không có gì chàng muốn có được nữa, chỉ còn lại những tia lửa hoa tím ngắt - chỉ có những tia lửa hoa thê thiết trên không trung đó, cho dù có phải dùng cả sinh mệnh để đổi lấy, chàng cũng muốn nắm chặt được nó!

Tàn Phi đóng ập quyển sách lại, ánh mắt chàng ảm đạm. Đúng vậy, hoa lửa Chính đóa hoa lửa mà nàng nói đến. Nàng muốn dùng sinh mệnh của chính mình để đổi lấy đóa hoa lửa đó, đổi lấy cái khoảnh khắc xinh đẹp vĩnh cửu đó! Đối với nàng mà nói, cái khoảnh khắc xinh đẹp đó, nàng đã bắt được, nhưng cũng đã mất đi rồi, cuộc sống từ đây về sau sẽ không còn xinh đẹp nữa. Trong phút chốc, chàng nhớ lại những lời Khiết Linh đã nói với chàng ngày hôm đó: "Khi sống rực rỡ như hoa mùa hạ, khi chết đẹp đẽ như lá mùa thu", "Sống có gì vui, chết có gì sợ".

Chàng lại lấy ra nguyên bộ tuyển tập của Mishima Yukio, đưa tay lật từng quyển, từng quyển, có một tờ giấy rơi ra mặt bàn. Tàn Phi cầm lên xem, trên đó là nét chữ viết tay của Khiết Linh, chép lại bài thơ của Mishima Yukio, thế nhưng, nàng đã sửa lại vài chữ:

- Tinh thần bị xem thường, nhục thể bị chà đạp.
Hoan lạc đã mất đi, niềm vui đã biến chất.
Dâm dăng tôi nào muốn, trong trắng biết tìm đâu
Trái tim dễ cảm đã bị xoi mòn,
Mà phong thái của ý thơ đã gần tiêu mất.

Phía đằng sau của bài thơ này, nàng lại viết thêm một bài thơ khác:

-Khi xinh đẹp đã không còn nét đẹp,
Khi ý thơ đã không còn nên thơ,
Khi hạnh phúc đã như tia lửa hoa nở vội,
Khi tương lai chỉ còn lại xấu xí hư vô,
Thì chỉ còn
Trầm lặng, an bình, êm ả ngủ yên đi
Đừng nên vì sự chấm dứt của đời sống mà thở dài, than
vãn,
Cũng không nên vì cái chết mà khóc thương, tiếc nuối
Sự bất lực đối với đời sống là một bi kịch trầm buồn.
Hãy để mọi thứ lặng yên, lặng yên, lặng yên.
Kết thúc bi kịch mới là sự miên viễn, vĩnh hằng!
Khiết Linh viết vào mùa xuân 1976

Tần Phi nhắm mắt lại, nhét tờ giấy vào tay Mộc Nguyên. Trong tận cùng thâm sâu của trái tim chàng đã hiểu rất rõ, rất rõ, đã hiểu hoàn toàn rồi! Những linh cảm của Khiết Linh vốn đã rất mạnh mẽ, mùa xuân 1976, đã mấy tháng trước rồi! Nàng đã viết tờ giấy này đã từ lâu, đã chuẩn bị sẵn cho mình con đường rút lui đã từ lâu! Nàng kẹp tờ giấy trong sách của Mishima Yukio, là bởi vì nàng đã từng nói chuyện với chàng về cái nhìn của Mishima Yukio đối với cái chết, một cái đẹp thể lượng và bi tráng! Nếu như có một ngày, nàng sẽ phải đối diện với cục diện như ngày hôm nay, tránh không khỏi những "trớ trêu" của định mệnh đã áp đặt lên số phận của nàng, mà làm cho tất cả những nét xinh đẹp vừa "tìm lại" được lại trở thành xấu xí. Nàng sẽ kết liễu đời mình, nàng sẽ đi tìm sự "xinh đẹp vĩnh cửu"! Trên cõi đời này chỉ có một thứ "xinh đẹp" và "vĩnh cửu", đó chính là "cái chết trước khi phong thái bị biến mất". Tần Phi ngẩn ngơ, không còn nghi ngờ gì nữa! Ngay cả chuyện chàng sẽ đến tìm nàng trong tuyển tập của Mishima Yukio, Khiết Linh cũng đã dự đoán luôn trước rồi! Chàng quay đầu nhìn Mộc Nguyên, gương mặt của hắn đã không còn một chút sắc máu, ánh mắt Triển Mộc Nguyên đong đầy sự hối hận, tuyệt vọng và sợ hãi! Rút cuộc, Triển Mộc Nguyên cũng đã hiểu được Khiết Linh rồi! Chỉ có

điều, e rằng chàng đã hiểu quá muộn, quá muộn rồi!

Giọng của Tần Phi khàn đục và run rẩy:

-Bảo Quyên! Đi xét hết danh sách của những người mượn phòng ở khách sạn, tuy rằng là đáy biển mò kim, nhưng vẫn còn hơn là không mò! Chị Tư, đi báo cảnh sát! còn nữa, bệnh viện ... bệnh viện.

Chàng chụp lấy Bảo Quyên:

- ... Bảo Quyên, nếu như cô ấy cố tình muốn chết, cô ấy sẽ dùng phương pháp gì?

Hai hàm răng của Bảo Quyên đánh vào nhau lập cập:

- Chích ... chích ... chích vào tĩnh mạch!

Đúng vậy, chích vào tĩnh mạch, nàng đã học hết tất cả những kỹ năng chuyên môn của một người y tá! Tần Phi buông Bảo Quyên ra, chạy ngay vào căn phòng chứa thuốc bên cạnh. Một lúc thật lâu sau, chàng đi trở ra, sắc mặt trắng bệch như trang giấy. Chàng hỏi:

- Bảo Quyên, chúng ta còn lại bao nhiêu chai nước biển?
- Trong sổ không phải có ghi hay sao

Tần Phi nhìn Bảo Quyên trừng trừng:

- Đúng vậy, anh đã tra sổ. Thiếu mất một chai! Một chai nước biển, dĩ nhiên, kèm theo cả kim chích và ống cao su, ngoài ra, cô ấy còn đem theo luôn một lọ P ... 3g!

Sắc mặt của Bảo Quyên lập tức trở nên trắng xóa như của Tần Phi:

Mộc Nguyên trừng to đôi mắt, cuống quýt và lo lắng hỏi:

- Nàng lấy theo cái gì? Đó là cái gì? Thuốc độc à?
- Thuốc dẫn trước khi gây mê! ...

Trong nhất thời, Tần Phi như mất đi tất cả sức lực trong người, chàng té ngòai vào cái ghế phía sau, đôi mắt trợn trừng nhìn về phía trước, gương mặt không lộ một chút

biểu hiện gì. Giọng nói của chàng trở nên vô cùng trầm thấp, trầm thấp đến độ gần như bình lặng, bình lặng đến độ gần như trống rỗng, trống rỗng đến độ gần như tê dại:

- Không cần phải hoảng loạn lên nữa, không cần phải tìm kiếm cô ấy nữa! Coi như xong rồi! Cô ấy không thể nào sống còn mà trở về đây nữa đâu! Thuốc đó, chỉ cần dùng 0,5g cũng đã đủ làm cho người ta ngủ. Cô ấy dùng 3g chích vào chung với nước biển, là không cho mình cả cái cơ hội "sai lầm"! Nếu như cô ấy chích thẳng vào tĩnh mạch, loại thuốc này cực mạnh, rất có thể là cô ấy chỉ chích vào có một nửa là đã ngủ rồi, và sẽ vì thế, chích không đủ liều lượng, có thể được cứu sống! Nếu như dùng nước biển, cô ấy có thể chỉ dùng nửa chai, như vậy, chỉ trong vòng mười phút, cô ấy sẽ kết thúc tất cả mọi chuyện! ...

Chàng ngừng lại lấy hơi, rồi tiếp tục nói thật rõ ràng:

- Chắc chắn là chết rồi! Cô ấy chết là chắc chắn rồi!

Đôi chân Mộc Nguyên mềm nhũn, chàng té lăn ra thảm. Chàng cố gắng ngồi gượng dậy, đầu chàng quay vòng

vòng, ruột gan chàng như đang nhào lộn, trái tim chàng đau thắt từng cơn. Chàng chụp thật chặt vào thành ghế, những sợi gân xanh trên mu bàn tay hằn lên thật rõ, chàng dùng toàn bộ sức lực cả người, mới thốt lên được mấy câu:

- Có thể, nàng vẫn chưa ra tay! Chỉ cần tìm ra được nàng đang ở đâu, nàng cần phải ... cần phải tìm một chỗ thanh vắng ... mới có thể chích được chứ!

Bảo Quyên cuống quýt la lên:

- Đúng! Có thể vẫn còn kịp, chỉ cần cô ấy chưa ra tay! Tra danh sách ở khách sạn, nhất định là cô ấy mượn phòng ở khách sạn ...

Tần Phi vẫn thản nhiên, giọng trống rỗng:

- Không còn kịp nữa đâu! Cả Đài Bắc này có cả ngàn khách sạn, không còn kịp nữa đâu! Vả lại, chưa chắc gì cô ấy đã mượn khách sạn, mà có thể đến một chốn hoang vu nào đó, một chỗ có phong cảnh đẹp để nào đó ...

- Thuyền! ...

Đột nhiên Mộc Nguyên la lên thật to, chàng nhảy dựng dậy từ mặt thảm, cuống quýt như điên cuồng:

- Thuyền! Chiếc thuyền đó! Chiếc thuyền màu trắng, chiếc thuyền mà chúng tôi đã mượn để chụp bức ảnh Khiết Linh, chúng tôi gọi nó là thuyền Khiết Linh!

ánh mắt của Tần Phi đột nhiên sáng rực lên, đây là lần đầu tiên, sau khi phát hiện ra chai nước biển và thuốc bị mất, chàng lại có một chút hy vọng. Chàng nhảy dựng dậy, chụp lấy vai Triển Mộc Nguyên, bóp thật mạnh như muốn nghiền nát vai Mộc Nguyên ra, chàng nói thật to, làm người nghe như muốn điếc con ráy:

- Ở đâu chiếc thuyền đó ở đâu

- Hồ Thanh Thảo!

- Phải báo cho cảnh sát ngay!

Bảo Quyên la hoảng lên, nàng chạy như bay tới trước máy

điện thoại, lập tức quay ngay số đặc biệt 119, sau đó lại gọi điện thoại tới sở cảnh sát khu hồ Thanh Thảo

Sau đó, cả bọn leo lên xe, phóng như bay tới hồ Thanh Thảo

Bọn họ đoán không sai, Khiết Linh quả thật đã mượn chiếc thuyền màu trắng đó, mặc bộ quần áo đẹp nhất của nàng, bộ váy đầm màu trắng - Bộ quần áo nàng đã mặc cho Mộc Nguyên chụp bức ảnh mang tên là "Khiết Linh" - chỉ có điều, nàng không che dù. Nàng cũng đem theo rất nhiều những đóa hoa màu trắng nho nhỏ, nhưng trong đó lại xen lẫn rất nhiều những đóa hoa màu tím. Ông già cho mượn thuyền ngỡ rằng nàng lại chụp ảnh, ông còn nhớ lần trước, dụng cụ của nàng chỉ toàn một màu trắng, do đó, ông thắc mắc hỏi nàng về những đóa hoa màu tím xen lẫn đó để làm gì, nàng cười cười và nói:

- Trên cõi đời này không có gì là toàn trắng cả, một màu tuyền trắng trong sạch sẽ quá. Cái này là dùng để phá vỡ màu trắng đó.

Nàng nâng những đóa hoa màu tím đó lên, nhìn ông chủ

thuyền, hỏi:

- Loại hoa này - trông có giống hoa sầu đông không?

ông chủ thuyền vừa cười vừa trả lời: "giống", thật sự thì, ông không hề biết hoa sầu đông có hình dáng như thế nào

Và như thế, Khiết Linh với bộ váy đầm màu trắng, chèo con thuyền màu trắng, mang theo rất nhiều những đóa hoa nhỏ màu trắng và tím xen lẫn, một chai nước biển, một lọ thuốc P ... 3g cùng những dụng cụ để chích vào tĩnh mạch lên con thuyền đưa nàng sang thế giới khác, một thế giới có thể mang đầy sự xinh đẹp, hiền hòa, thi vị, dịu dàng nhân từ và hòa ái hơn khi nàng ở cuộc đời này

Thuyền nhẹ nhàng lênh đênh trôi vào vùng sương khói giăng giăng, ông chủ thuyền đứng nhìn theo, còn nghĩ thầm:

- Thật là một thiếu nữ đẹp biết bao! Đáng cô chèo thuyền đẹp như trong tranh!

oOo

Mãi cho đến lúc hoàng hôn, bọn họ mới tìm được con thuyền.

Khiết Linh nằm trong thuyền, gương mặt thật bình lặng, tay nàng ôm bó hoa, lặng lẽ, yên lành, như thể đang say ngủ. Mũi kim ghim vào tĩnh mạch thật chính xác, sợi cao su truyền nước biển được cột thật chắc. Nàng gác mái chèo lên, dùng dây cột trên mái chèo làm thành một cái giá tạm thời, chai nước biển treo lủng lẳng ở mái chèo, nàng đã sắp xếp thật tỉ mỉ và chu đáo Chai nước biển và chai thuốc P ... 3g, đã được chích sạch sẽ, không còn một giọt.

Viền mi nàng cong xuống, vành môi hơi ngược lên, như thể đang mỉm cười ánh sáng buổi chiều tà lan tràn trên gương mặt nàng làm cho đôi gò má nàng vẫn hồng hào, đôi môi nàng vẫn mọng đỏ, gương mặt nàng vẫn sống động. Trông nàng vẫn thật đẹp, thật anh lành và yên tĩnh.

Phía dưới bó hoa của nàng, có kẹp một trang giấy nhỏ, trên đó là nét chữ viết tháo của nàng, thanh thoát phiêu

diều:

- Rút cuộc, tôi cũng đã biết được màu sắc của thiên đường rồi,
Nó vốn không phải là màu trắng, cũng không phải là trong suốt.
Nó mang một sắc đỏ rực như lửa
Tại vì thiên đường đã bị bốc cháy từ lâu rồi,
Tất cả thần tiên đều đang bận rộn chữa cháy,
Vì vậy, đối với những nhân vật nhỏ bé, u u tối tối của nhân gian,
Các ngài thật sự không có cách gì lo tới nữa!

Đó là những lời để lại cuối cùng của Khiết Linh, thoát nhìn cách viết đó của nàng, hình như nàng đang kể lại một câu chuyện vui cười! Giống như nụ cười mỉm trên bờ môi nàng, như đang chế nhạo một chuyện gì đó. Không oán, không hận và cũng chẳng luyến luyến

Triển Mộc Nguyên không nói một câu nào, chàng chăm chú nhìn con thuyền nhỏ, nhìn thật lâu, thật lâu Sau đó, chàng từ từ quỳ xuống trước con thuyền nhỏ, chàng quỳ ở đó như một pho tượng đá.

Tần Phi đứng ở đó, thẳng tắp cao ngạo, chàng ngẩng đầu lên, mắt đắm đắm nhìn vào bầu trời

Đó là lúc hoàng hôn, trời cao bị ánh chiều tà nhuộm đầy một màu đỏ. Một màu đỏ rực như lửa, lan tràn không bến, không bờ.

****Hết****